

KIM DUNG

Tiểu ngạo giang hồ

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

7

*Tiểu ngạo
giang hồ*

Tập 7

Original Chinese Edition Written by JIN YONG (Real name: LOUIS CHA).

All Rights Reserved © LOUIS CHA

Original Chinese Edition Published by MING HO Publications Corporation Limited, HK, Vietnamese Translation Right Arranged with JIN YONG and Phuong Nam Manufacturing & Trading Cultural Goods Corporation.

*Nguyên bản tiếng Hoa của Kim Dung (tên thật: Tra Lương)
Đã đăng ký bản quyền © TRA LƯƠNG
Nguyên bản tiếng Hoa do Công ty Minh Hà - Hồng Kông
xuất bản. Được sự đồng ý của Kim Dung, bản dịch tiếng
Việt do Công ty Văn hóa Phương Nam giữ bản quyền.*

KIM DUNG

Tiểu ngạo giang hồ

Tập 7

Tái bản lần thứ hai

Người dịch:

Vũ Đức Sao Biển

Trần Hải Linh - Lê Thị Anh Đào

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Hà Nội - 2004

Hồi 127

Luyện bảo điển, Bất bại thành... phụ nữ!

Dương Liên Đình lạnh lùng nói:

- Đồng Bách Hùng, trên Thánh Đức đường này đâu có chỗ để cho người la lối om sòm vậy? Đã thấy mặt giáo chủ, sao người không quỳ xuống? Người dám to gan không xưng tụng văn võ thánh đức của giáo chủ ư?

Đồng Bách Hùng ngẩng mặt lên trời cười to, nói:

- Lúc ta và Đông Phương huynh đệ kết giao bằng hữu với nhau, đâu có cái thứ tiểu tử như người ở đây? Năm xưa, ta và Đông Phương huynh đệ cùng vào sinh ra tử, chia sẻ hoạn nạn thì cỡ tiểu tử hỉ mũi chưa sạch như người chưa ra đời, sao dám đối đáp tay đôi với ta?

Lệnh Hồ Xung nghiêng đầu qua, bây giờ chàng mới nhìn được rõ, thấy lão đầu tóc rũ rượi, hàng ria bạc dựng đứng, da mặt rung động, hai mắt trợn trừng, máu trên mặt đã khô lại, vẻ mặt trông đáng sợ. Hai

tay hai chân của lão đều bị xiềng khóa, xích sắt kéo ra rất dài. Khi hai tay cử động, xích sắt phát ra những tiếng leng keng.

Nhậm Ngã Hành vẫn quỳ bất động. Vừa nghe tiếng xích sắt, đột nhiên trong đầu lão hiện lên hàng loạt nỗi đau khổ khi bị giam cầm dưới đáy Tây Hồ. Lão không kìm được xúc động, người run lên. Lão muốn động thủ ngay, bỗng nghe Dương Liên Đình nói:

- Trước mặt giáo chủ mà ngươi dám to gan vô lễ như vậy thực quá ngông cuồng. Ngươi ngấm ngấm cấu kết với tên phản giáo đại nghịch Nhậm Ngã Hành, đã biết tội chưa?

Đồng Bách Hùng nói:

- Nhậm giáo chủ là tiền nhiệm giáo chủ của bốn giáo, vì bị chứng bệnh bất khả trị nên rút lui ẩn cư, bàn giao công việc của bốn giáo cho Đông Phương huynh đệ. Sao ngươi dám nói là tên phản giáo đại nghịch?

Dương Liên Đình nói:

- Sau khi Nhậm Ngã Hành trị bệnh khỏi rồi thì nên quay về bốn giáo, nhưng hắn lại đi vào chùa Thiếu Lâm cấu kết với chưong môn nhân các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Tung Sơn. Đó không phải là âm mưu phản giáo thì là cái gì? Tại sao hắn không tham kiến giáo chủ trước để nghe chỉ thị của giáo chủ?

Đồng Bách Hùng cười ha hả nói:

- Nhậm giáo chủ là cựu giáo chủ của Đông Phương huynh đệ, võ công kiến thức chưa chắc đã thua Đông Phương huynh đệ. Đông Phương huynh đệ, huynh đệ nói xem có đúng không?

Dương Liên Đình lớn tiếng quát:

- Người đừng ỷ già mà ở đây nói càn. Giáo chủ đối đãi với huynh đệ thuộc hạ rất nồng hậu nên không thêm tranh hơn thua với người đâu. Nếu người tự ăn năn hối cải thì sáng mai giữa tổng đàn phải nói rõ những hành vi xằng bậy của người trước các huynh đệ, cam đoan từ nay về sau sẽ sửa đổi sai lầm, tận trung với giáo chủ, có lẽ giáo chủ còn khoan hồng độ lượng tha tội chết cho người. Nếu không thì hậu quả thế nào, người cũng tự biết rồi.

Đồng Bách Hùng cười nói:

- Đồng mỗ tuổi đã gần tám mươi, sống cũng quá đủ rồi, còn sợ hậu quả cái gì nữa?

Dương Liên Đình quát:

- Dẫn bọn chúng lên đây!

Một tên hầu áo tía đáp dạ. Tiếng xiềng xích vang lên, mười mấy người bị kéo lên điện, có nam có nữ và cả mấy đứa con nít.

Đồng Bách Hùng thấy những người này bị kéo vào, liền biến sắc. Lão đề khí quát:

- Dương Liên Đình, đại trượng phu mình làm mình chịu, người bắt con cháu ta đến đây để làm gì?

Lão quát mấy câu khiến tai mọi người bị chấn động, nghe ù ù.

Lệnh Hồ Xung nhìn thấy Đông Phương Bất Bại ngồi trong đại điện cũng giật mình, thầm nghĩ:

- Người này lương tâm vẫn chưa bị mất hết, thấy Đồng Bách Hùng tức giận như vậy, lão không khỏi động tâm.

Dương Liên Đình cười nói:

- Điều thứ ba trong bảo huấn của giáo chủ là gì?
Người thử đọc lại cho ta nghe coi.

Đồng Bách Hùng hứ lớn một tiếng, không trả lời.
Dương Liên Đình nói:

- Các người nhà họ Đồng nghe đây, tên nào biết điều thứ ba trong bảo huấn của giáo chủ thì đọc ra cho ta nghe coi.

Một bé trai khoảng mười tuổi nói:

- Văn thành võ đức, nhân nghĩa anh minh! Điều thứ ba trong bảo huấn của giáo chủ là: "Đối với địch phải độc ác, diệt cỏ phải diệt tận gốc, già trẻ nam nữ, không để lại người nào".

Dương Liên Đình nói:

- Rất tốt, rất tốt! Nhóc con, mười điều bảo huấn của giáo chủ, người đều thuộc hết sao?

Bé trai đáp:

- Tiểu tử thuộc hết. Ngày nào không đọc bảo huấn của giáo chủ thì ăn không ngon, ngủ không yên. Đọc bảo huấn của giáo chủ, luyện võ tăng tiến rất nhanh, đâm đá có khí lực.

Dương Liên Đình cười nói:

- Đúng lắm, ai dạy ngươi nói vậy?

Bé trai đáp:

- Gia gia tiểu tử dạy.

Dương Liên Đình chỉ Đồng Bách Hùng hỏi:

- Hấn là ai?

Bé trai đáp:

- Là nội tổ của tiểu tử.

Dương Liên Đình nói:

- Nội tổ của người không đọc bảo huấn, không nghe lời của giáo chủ, ngược lại còn phản bội giáo chủ, người nói xem sao?

Bé trai đáp:

- Nội tổ không đúng. Mỗi người đều phải đọc bảo huấn, nghe lời của giáo chủ.

Dương Liên Đình hướng về Đồng Bách Hùng hỏi:

- Cháu của người chỉ là đứa bé mười tuổi mà còn hiểu rõ đạo lý. Người đã già như vậy mà sao còn quá hồ đồ?

Đồng Bách Hùng nói.

- Ta chỉ nói chuyện với hai lão họ Nhậm, họ Hường. Bọn họ muốn ta phản bội giáo chủ, ta đâu có ưng thuận. Đồng Bách Hùng nói một là một hai là hai, quyết không làm chuyện lỗi đạo với người.

Lão thấy cả nhà mười mấy người từ già đến trẻ đều bị bắt nên khẩu khí bất giác mềm yếu đi.

Dương Liên Đình nói:

- Nếu người sớm nói ra như vậy thì đâu đến nỗi bị phiền phức. Bây giờ người thấy sai chưa?

Đồng Bách Hùng nói:

- Ta không sai. Ta không phản giáo, càng không phản giáo chủ.

Dương Liên Đình thở dài nói:

- Người vẫn không chịu nhận sai lầm thì ta cứu người không được nữa. Tả hữu, đem gia thuộc của hần xuống, từ hôm nay trở đi, không cho bọn chúng ăn một hột cơm, uống một giọt nước.

Mấy tên hầu áo tía cùng đáp dạ. Bọn chúng kéo mười mấy người ra ngoài. Đồng Bách Hùng la lên:

- Khoan đã!

Lão nhìn Dương Liên Đình nói:

- Được, ta nhận sai. Ta sai rồi, cầu xin giáo chủ độ lượng khoan hồng.

Tuy lão nhận sai nhưng ánh mắt vẫn căm phẫn muốn tóe lửa.

Dương Liên Đình cười nhạt nói:

- Vừa rồi người nói cái gì? Người nói lúc người và giáo chủ hoạn nạn cùng chịu, ta chưa ra đời có phải không?

Đồng Bách Hùng nén giận nói:

- Ta sai rồi.

Dương Liên Đình nói:

- Người sai ư? Câu này thật dễ nói quá. Người ở trước mặt giáo chủ tại sao không quỳ?

Đồng Bách Hùng nói:

- Năm xưa ta và giáo chủ kết giao cùng lay nhau tám lay, mấy chục năm nay cùng ngồi ngang hàng với nhau.

Đột nhiên lão đề cao giọng lên rồi nói tiếp:

- Đông Phương huynh đệ, huynh đệ thấy lão ca ca bị vũ nhục đủ điều, sao không mở miệng nói cho một câu? Huynh đệ muốn lão ca ca quỳ xuống trước mặt huynh đệ thì dễ thôi. Chỉ cần huynh đệ nói một tiếng thì lão ca ca có vì huynh đệ mà chết cũng không chau mày.

Đông Phương Bất Bại ngồi yên. Đại diện không một tiếng động, mọi người nhìn Đông Phương Bất Bại để đợi lão nói. Nhưng một lúc rất lâu sau, lão vẫn không lên tiếng.

Đồng Bách Hùng gào lên:

- Đông Phương huynh đệ, mấy năm nay ta muốn gặp mặt huynh đệ cũng khó. Huynh đệ ẩn cư, khổ luyện Quỷ hoa bảo điển, có biết đâu trong bốn giáo cổ cựu ly tán, đại họa đến trước mắt rồi.

Đông Phương Bất Bại vẫn không lên tiếng. Đồng Bách Hùng nói:

- Huynh đệ giết ta cũng không sao, hành hạ ta cũng không hề gì, nhưng Nhật Nguyệt thần giáo oai chấn giang hồ mấy trăm năm mà bị hủy diệt thì thành kẻ thiên cổ tội nhân. Tại sao huynh đệ không nói? Huynh đệ luyện công bị tẩu hỏa nhập ma không nói được có phải không?

Dương Liên Đình quát:

- Nói bậy! Quỳ xuống!

Hai tên hầu áo tía cùng hét lên rồi phóng cước đá vào sau gối Đồng Bách Hùng. Lốp cốp hai tiếng, hai tên hầu áo tía bị gãy xương ngã lăn ra, miệng học máu tươi.

Đồng Bách Hùng gào lên:

- Đông Phương huynh đệ, ta muốn huynh đệ nói một câu, có chết cũng cam lòng. Hơn ba năm nay, huynh đệ không lên tiếng, huynh đệ trong bốn giáo đều sinh lòng nghi ngờ.

Dương Liên Đình tức giận nói:

- Nghi ngờ cái gì?

Đồng Bách Hùng lớn tiếng nói:

- Ta nghi ngờ giáo chủ bị người ám toán, cho uống thuốc hóa cam. Tại sao giáo chủ không nói? Tại sao giáo chủ không nói?

Dương Liên Đình cười nhạt nói:

- Kim khẩu của giáo chủ há vì một tên phản đồ phản giáo như ngươi mà nói ư? Tả hữu, đem hấn đi.

Tám tên hầu áo tía cùng đáp dạ rồi tiến lên. Đồng Bách Hùng lớn tiếng nói:

- Đông Phương huynh đệ, ta muốn nhìn thấy huynh đệ, xem ai hại huynh đệ đến nỗi á khẩu?

Lão vung hai tay, xiềng xích tung lên, hai chân bị khóa bằng dây xích xông về hướng Đông Phương Bất Bại.

Tám tên hầu áo tía thấy thân oai của lão lẫm liệt nên không dám tiến lên uy bức lão. Dương Liên Đình lớn tiếng quát:

- Bắt hấn lại, bắt hấn lại!

Bọn võ sĩ ở dưới điện chỉ lớn tiếng hô hoán chứ không dám tiến lên điện. Trong giáo có nghiêm quy, nếu giáo chúng mà mang binh khí bước vào Thành Đức

điện một bước thì bị tội chết phanh thây. Đông Phương Bất Bại đứng dậy muốn đi vào trong hậu điện.

Đồng Bách Hùng la lên:

- Đông Phương huynh đệ, dừng đi!

Lão lao về phía Đông Phương Bất Bại, nhưng hai chân bị vướng dây xích nên bước không nhanh, lòng lão nóng nảy, té ngã ra. Lão thừa thế lăn lộn mấy vòng nhào về phía trước còn cách Đông Phương Bất Bại khoảng một trăm thước.

Dương Liên Đình lớn tiếng quát:

- Phản đồ to gan dám hành thích giáo chủ! Các võ sĩ, mau lên điện bắt phản đồ!

Nhậm Ngã Hành thấy Đông Phương Bất Bại né tránh, bộ dạng rất mập mờ mà Đồng Bách Hùng còn cách lão khá xa, nhất thời chạy theo không kịp. Lão móc trong túi ra ba đồng tiền, vận lực vào tay ném về phía Đông Phương Bất Bại. Doanh Doanh la lên:

- Động thủ đi!

Lệnh Hồ Xung nhảy nhồm dậy rút trường kiếm từ trong băng ra. Hướng Vấn Thiên rút binh khí từ trong cán gỗ của cang, đưa cho Nhậm Ngã Hành và Doanh Doanh. Lão vận lực rút một cái, kéo sợi nhuyển tiên dưới cang ra. Bốn người triển khai khinh công cùng xông lên.

Đông Phương Bất Bại la úi chao một tiếng, trán lão bị đồng tiền văng trúng, máu ứa ra. Lúc Nhậm Ngã Hành phóng ba đồng tiền, khoảng cách giữa lão với Đông Phương Bất Bại còn rất xa, trúng vào lão thì lực đạo đã hết nên lão chỉ bị thương nhẹ ngoài da.

Nhưng Đông Phương Bất Bại có hiệu xưng là Vô công đệ nhất thiên hạ mà ngay cả một đồng tiền cũng né không được, thật không thể tin nổi.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả, la lên:

- Đông Phương Bất Bại này là đồ dỏm!

Hương Ván Thiên vùng nhuỷên tiên quần chặt hai chân của Dương Liên Đình rồi giật cho gã ngã nhào. Đông Phương Bất Bại “dỏm” che mặt chạy cuống đi. Lệnh Hồ Xung chĩa xéo mũi kiếm ra cản đường, chỉ trường kiếm vào lão rồi quát:

- Đứng lại!

Nào ngờ y chạy hốt hoảng không kịp dừng chân, thân người té nhào về hướng mũi kiếm. Lệnh Hồ Xung vội rút trường kiếm lại, chưởng trái đánh nhẹ ra, y té ngã mặt lên trời.

Nhậm Ngã Hành tung người vọt đến chụp gáy y, nhấc lão đến cửa điện rồi lớn tiếng nói:

- Mọi người nghe đây, cái đồ này giả danh Đông Phương Bất Bại, làm loạn Nhật Nguyệt thần giáo ta. Mọi người xem rõ mặt mũi của hắn đi.

Ngũ quan của người này thật giống Đông Phương Bất Bại, nhưng bây giờ vẻ mặt lão kinh hoàng, khác hẳn với Đông Phương Bất Bại bình tĩnh thản nhiên, thật là một trời một vực. Bọn võ sĩ đưa mắt nhìn nhau, kinh hãi không nói nên lời.

Nhậm Ngã Hành lớn tiếng nói:

- Người tên gì? Không nói thật ta sẽ đập nát cái đầu ngươi ra.

Người đó sợ hãi, toàn thân run bần bật. Lão run run nói:

- Tiểu... tiểu... nhân... nhân... tên... tên... tên...

Hương Văn Thiên đã điểm mấy huyết đạo của Dương Liên Đình rồi lôi gã đến cửa điện quát:

- Người tên là gì?

Dương Liên Đình hiên ngang nói:

- Người là cái thá gì mà dám hỏi tên ta? Ta nhận ra người là phản đồ Hương Văn Thiên. Nhật Nguyệt thần giáo đã sớm cách chức, trục xuất người ra khỏi bốn giáo, người dựa vào cái gì mà dám trở lại Hắc Mộc Nhai?

Hương Văn Thiên cười nhạt nói:

- Ta lên Hắc Mộc Nhai là để giải quyết tên gian đồ như người.

Lão vung chưởng trái lên, rắc một tiếng, ống quyển chân trái của Dương Liên Đình đã bị đánh gãy. Vô công của Dương Liên Đình kém cỏi nhưng gã lại là người rất cương cường. Gã quát:

- Người có ngon thì giết đi chứ hành hạ lão tử như vậy thì đâu phải là anh hùng hảo hán?

Hương Văn Thiên cười nói:

- Đâu có chuyện dễ dàng như vậy?

Lão vung chưởng lên, rắc một tiếng nữa, lại đánh gãy ống quyển chân phải của gã. Lão đẩy tay trái một cái khiến Dương Liên Đình ngã quỵ xuống đất.

Dương Liên Đình nằm dưới đất, xương ống quyển hai chân bị gãy đâm ngược trở lên, đau đớn không

tướng tượng nổi, nhưng gã vẫn không rên la một tiếng. Hường Vấn Thiên đưa ngón tay cái lên khen:

- Hảo hán tử! Ta không hành hạ ngươi nữa.

Hường Vấn Thiên đánh nhẹ một quyền vào lão Đông Phương Bất Bại “dỗm”, hỏi:

- Ngươi tên là gì?

Người đó ui lên một tiếng rồi nói:

- Tiểu... tiểu... nhân... tên... tên là... Bao... Bao... Bao...

Hường Vấn Thiên hỏi:

- Ngươi họ Bao phải không?

Người đó đáp

- Dạ... dạ... dạ... Bao... Bao...

Lão bập bẹ cả nửa ngày mà vẫn không nói ra được là Bao cái gì. Mọi người cảm thấy một mùi hôi thối xông lên, dưới ống quần của lão có nước chảy ra. Thì ra lão sợ đến nổi té đái vãi phân trong quần.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Chuyện không nên chậm trễ, chúng ta đi tìm Đông Phương Bất Bại là quan trọng nhất.

Lão xách lão họ Bao lên rồi lớn tiếng nói:

- Mọi người hãy nhìn cho rõ, người này mạo xưng Đông Phương Bất Bại, làm nhiều loạn bốn giáo. Chúng ta phải đi điều tra cho rõ chân tướng. Ta là giáo chủ tiên nhiệm Nhậm Ngã Hành, các người có nhận ra không?

Bọn võ sĩ đều là những thanh niên khoảng hai mươi tuổi, chưa bao giờ gặp qua Nhậm Ngã Hành nên

tất nhiên không nhận ra lão. Từ khi Đông Phương Bất Bại tiếp nhiệm giáo chủ, bọn thủ hạ thân tín biết được tâm ý của giáo chủ nên không nhắc đến chuyện tiền nhiệm giáo chủ, vì vậy ngay cả cái tên Nhậm Ngã Hành bọn này cũng chưa từng nghe qua. Dường như Nhật Nguyệt thần giáo sáng lập mấy trăm năm nay từ cổ chí kim chỉ có Đông Phương Bất Bại làm giáo chủ. Bọn võ sĩ ngơ ngác nhìn nhau không dám nói lời nào.

Thượng Quan Vân lớn tiếng nói:

- Đông Phương Bất Bại chắc sớm bị bọn Dương Liên Đình hại chết rồi. Vị Nhậm giáo chủ này là giáo chủ của bốn giáo. Từ nay về sau mọi người phải tận trung với Nhậm giáo chủ.

Lão nói xong liền quỳ gối hướng về Nhậm Ngã Hành nói:

- Thuộc hạ tham kiến Nhậm giáo chủ. Giáo chủ thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ.

Bọn võ sĩ nhận ra Thượng Quan Vân là đại nhân vật có địa vị rất cao của bốn giáo, thấy lão tham bái Nhậm Ngã Hành, lại thấy Đông Phương giáo chủ quả thật là giả mạo, mà Dương Liên Đình quyền thế hiển hách bị đánh gãy hai chân nằm lặn dưới đất, không còn chút sức lực phản kháng. Một số người quỳ xuống trước Nhậm Ngã Hành nói:

- Giáo chủ thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ.

Những võ sĩ còn lại cũng lần lượt quỳ xuống. Mười chữ "Giáo chủ thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ", mỗi ngày mọi người đều nói mấy lần, nên nói ra thuộc lòng như cháo.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả, trong phút chốc chỉ đắc ý mãn. Lão nói:

- Các người canh giữ nghiêm mật các đường lên xuống Hắc Mộc Nhai, bất cứ ai cũng không được phép lên hay xuống núi.

Bọn võ sĩ đồng thanh đáp dạ. Lúc này Hương Vãn Thiên đã gọi người hầu mặc áo tía mở xiềng xích cho Đồng Bách Hùng.

Đồng Bách Hùng rất quan tâm đến sự sống chết của Đông Phương Bất Bại. Lão chụp gáy Dương Liên Đình, quát:

- Người... người... nhất định người hại chết Đông Phương huynh đệ của ta rồi. Người... người...

Lòng lão quá kích động, nghẹn ngào không nói nên lời, hai hàng nước mắt chảy dài.

Dương Liên Đình vẫn nhắm nghiền đôi mắt, không thèm để ý đến lão. Đồng Bách Hùng tát gã một cái tóa lửa, quát:

- Đông Phương huynh đệ của ta thế nào rồi?

Hương Vãn Thiên vội la lên:

- Xin hạ thủ nhẹ nhàng một chút!

Nhưng đã không kịp rồi. Đồng Bách Hùng chỉ sử ba thành công lực mà đã tát cho Dương Liên Đình ngất xỉu. Đồng Bách Hùng lắc mạnh người gã, hai mắt của Dương Liên Đình trợn ngược, giống như người chết rồi.

Nhậm Ngã Hành nhìn bọn hầu áo tía nói:

- Ai biết Đông Phương Bất Bại ở đâu, thành thật bẩm báo sẽ được trọng thưởng.

Lão hỏi liền ba câu nhưng không ai đáp lại.

Trong khoảnh khắc, lòng Nhậm Ngã Hành lạnh như băng. Lão bị giam cầm dưới đáy Tây Hồ hơn mười năm, ngoài luyện công ra, lão tưởng tượng sau khi thoát ngục thì sẽ hành hạ Đông Phương Bất Bại thế nào. Chuyện đặc ý trong thiên hạ không chuyện nào thích thú hơn chuyện này. Nào ngờ hôm nay đến Hắc Mộc Nhai, lão chỉ tìm được đồ giả. Hiển nhiên Đông Phương Bất Bại đã không còn ở trên đời nữa, nếu không thì võ công cơ trí như lão sao dễ để cho Dương Liên Đình tác oai tác quái như vậy, lại kiếm người mạo xưng lão? Hành hạ đồ khốn nạn Dương Liên Đình và họ Bao này thì đâu có thú gì?

Nhậm Ngã Hành đưa mắt nhìn người hầu áo tía và mấy chục tên đứng rải rác khắp trong điện, thấy có người vô cùng hoảng sợ, có người vừa hoảng sợ vừa nghi hoặc, có người thấp thoáng hiện lên vẻ xảo quyệt. Nhậm Ngã Hành vô cùng thất vọng, lòng dạ rất bức bối. Lão quát:

- Các ngươi là đồ vô dụng, biết rõ Đông Phương Bất Bại là giả, lại cùng với Dương Liên Đình lừa gạt huynh đệ giáo hạ. Tội các ngươi không thể dung tha được.

Lão lạng người đi, đánh khê bốn cái, chưởng đến đâu thì bốn tên áo tía không rên lên được một tiếng đã táng mạng ngay. Còn những người khác kinh hãi la hoảng, nhảy lùi ra bốn phía. Nhậm Ngã Hành cười hung tợn, lão nói:

- Muốn trốn ư? Trốn đi đâu?

Lão lượm dây xích sắt vừa trói Đông Bách Hùng còn nằm ở dưới đất, ném mạnh vào đám đông. Máu

thịt văng ra, lại có bảy tám tên mất mạng. Nhậm Ngã Hành cười ha hả nói:

- Kê nào theo Đông Phương Bất Bại thì không sống sót được.

Doanh Doanh thấy phụ thân cử chỉ khác lạ như kẻ điên cuồng. Cô bèn gọi:

- Gia gia!

Rồi cô đến nắm chặt tay lão. Bỗng thấy trong đám thị giả chạy ra một người, quỳ xuống nói:

- Khái bầm giáo chủ, Đông Phương giáo... Đông Phương Bất Bại vẫn còn sống.

Nhậm Ngã Hành vui mừng vô cùng, chạy đến chụp vai gã hỏi:

- Đông Phương Bất Bại còn sống ư?

Người đó đáp:

- Dạ!

Gã la lên một tiếng rồi ngất đi. Thì ra Nhậm Ngã Hành trong lúc kích động, dùng sức quá mạnh, bóp gãy xương hai vai gã. Nhậm Ngã Hành lắc người gã mấy cái, gã vẫn không tỉnh lại. Lão quay đầu lại quát bọn thị giả:

- Đông Phương Bất Bại ở đâu? Mau dẫn đường, chậm trễ một khắc thì ta giết chết hết.

Một tên thị giả quỳ xuống nói:

- Khái bầm giáo chủ, chỗ ở của Đông Phương Bất Bại vô cùng bí ẩn, chỉ có Dương Liên Đình biết mở

cửa bí mật. Chúng ta làm cho tên phản đồ phản giáo họ Dương tỉnh lại, để hấn dẫn đường cho giáo chủ.

Nhậm Ngã Hành nói:-

- Mau lấy nước lại đây.

Những thị giả áo tía đều là những tên vô cùng lạnh lợi. Năm tên chạy như bay ra khỏi điện, có ba tên quay lại, mỗi người bưng một chậu nước lạnh, còn hai tên kia chạy trốn mất. Ba chậu nước lạnh đều tạt lên đầu của Dương Liên Đình. Gã từ từ mở mắt. Hường Vãn Thiên hỏi:

- Họ Dương kia, ta kính trọng ngươi là một hán tử quật cường, không hành hạ người. Bây giờ từ trên xuống dưới các nẻo đường Hắc Mộc Nhai đều đã đoạn tuyệt, trừ phi Đông Phương Bất Bại mọc hai cánh, nếu không thì không cách nào thoát được. Ngươi mau dẫn bọn ta đi tìm hấn. Bậc nam tử hán đại trượng phu, hà tất lại giấu đầu lòi đuôi? Mọi việc quyết đoán mau lẹ, há không khoan khoái sao?

Dương Liên Đình cười nhạt nói:

- Đông Phương Bất Bại thiên hạ vô địch, các người dám đưa mình vào chỗ chết, thì còn gì hay hơn. Được, ta dẫn các người đi gặp giáo chủ.

Hường Vãn Thiên nói với Thượng Quan Vân:

- Thượng Quan huynh, hai chúng ta tạm thời làm kiệu phu khiêng tên này đi gặp Đông Phương Bất Bại.

Lão nói vậy rồi túm lấy Dương Liên Đình để lên cáng. Thượng Quan Vân đáp dạ rồi cùng với Hường Vãn Thiên khiêng cáng lên. Dương Liên Đình nói:

- Đi vào phía trong.

Hương Ván Thiên và Thượng Quan Vân khiêng gã đi trước dẫn đường. Nhậm Ngã Hành, Lệnh Hồ Xung, Doanh Doanh, Đồng Bách Hùng cả bốn người đi theo sau.

Mọi người đi đến hậu điện Thành Đức qua một hành lang dài, đến một vườn hoa, rồi vào một gian thạch thất nhỏ ở phía Tây. Dương Liên Đình nói:

- Đẩy bức tường bên trái.

Đồng Bách Hùng đưa tay ra đẩy, thì ra bức tường này là bức tường sống, lộ ra một cánh cửa. Dương Liên Đình lấy bên người ra một xâu chìa khóa, đưa cho Đồng Bách Hùng mở cánh cửa sắt ra. Bên trong là một đường hầm.

Mọi người đi xuống đường hầm, hai bên đường hầm có đốt các đĩa đèn dầu, ngọn đèn như hạt đậu, âm u trầm trầm. Nhậm Ngã Hành trầm nghĩ: Đông Phương Bất Bại giam ta ở dưới đáy Tây Hồ, nào ngờ lại bị báo ứng, chính hắn cũng ở chốn lao lung. Đường hầm này cũng chẳng khác gì Cô Sơn Mai trang.

Nào ngờ đi queo qua mấy khúc quanh, trước mặt bỗng rộng rãi sáng trưng, lộ ra ánh mặt trời. Đột nhiên mọi người ngửi thấy mùi thơm thoang thoang, lòng cảm thấy sáng khoái dễ chịu.

Từ trong đường hầm đi vào là một vườn hoa nhỏ rất xinh đẹp. Hồng mai, lục trúc, thanh tùng, thúy bách được bố trí rất khéo léo. Trong ao có mấy đôi uyên ương bơi lượn, bên ao có bốn con hạc trắng. Mọi người vạn lần không ngờ được lại gặp cảnh đẹp tuyệt

mỹ như vậy, không khỏi ngấm ngấm lấy làm kỳ lạ. Đi vòng qua hòn non bộ, lại đến một vườn hoa lớn hơn, trong vườn đều là hoa hồng; hồng thắm, hồng phấn, tranh nhau khoe sắc, tươi đẹp vô cùng.

Doanh Doanh nghiêng đầu nhìn Lệnh Hồ Xung, thấy trên mặt chàng lộ vẻ tươi cười rất thích thú. Cô hỏi khẽ:

- Xung ca thấy ở đây có đẹp không?

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Sau khi chúng ta đuổi Đông Phương Bất Bại chạy rồi, thì ta và Doanh muội ở lại đây vài tháng, Doanh muội dạy ta gảy đàn, mới thật thú vị.

Doanh Doanh nói:

- Xung ca không gặt tiểu muội chứ?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chỉ sợ văn bối học không được, bà bà đừng trách.

Doanh Doanh nhoen miệng cười.

Hai người thưởng thức cảnh đẹp nên rơi lại đằng sau, thấy Hương Vấn Thiên và Thượng Quan Vân khiêng Dương Liên Đình đã đi vào một gian nhà nhỏ rất xinh xắn. Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh vội đi theo vào. Vừa mở cửa ra, một mùi thơm ngào ngạt xông vào mũi mọi người. Trong phòng treo một bức tranh thêu ba cô mỹ nữ ngồi, khuôn mặt rất diễm lệ. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ:

- Đây là khuê phòng của đàn bà, tại sao Đông Phương Bất Bại lại ở đây? Phải rồi, đây là chỗ ở của ái thiếp lão. Lão đắm say nữ sắc mà bỏ mặc chuyện giáo vụ.

Bỗng nghe trong nhà có người hỏi:

- Liên đệ, Liên đệ dẫn ai đến vậy?

Thanh âm này lạnh lạnh, cổ họng nghèn nghẹn vừa giống tiếng đàn ông vừa giống tiếng đàn bà, khiến cho người nghe bất giác rợn cả người.

Dương Liên Đình nói:

- Lão bằng hữu của giáo chủ đòi gặp giáo chủ cho bằng được.

Người đó nói:

- Tại sao Liên đệ dẫn lão đến? Ở đây, chỉ có một mình Liên đệ mới được vào. Ngoài Liên đệ ra, ta không muốn gặp ai hết.

Hai câu sau cùng nói với giọng nũng nịu, hiển nhiên là thanh điệu của phụ nữ, nhưng thanh âm rõ ràng là của nam nhân.

Nhậm Ngã Hành, Hường Vấn Thiên, Doanh Doanh, Đồng Bách Hùng, Thượng Quan Vân đều rất quen thuộc Đông Phương Bất Bại. Thanh âm này quả thật là của lão, nhưng giống như lão ép giọng để học hát, làm ra bộ nũng nịu lại giống trò cười. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, lấy làm ngạc nhiên.

Dương Liên Đình thở dài nói:

- Không được đâu. Nếu tiểu đệ không dẫn lão đến thì lão giết tiểu đệ, tiểu đệ làm sao có thể chết được khi không gặp mặt giáo chủ?

Người đó nói lạnh lạnh:

- Ai to gan dám ăn hiếp Liên đệ vậy? Nhậm Ngã Hành ư? Liên đệ kêu hấn vào đây!

Nhậm Ngã Hành nghe lão chỉ qua một câu nói mà đoán được mình đã đến, bất giác lão rất khâm phục tài trí của Đông Phương Bất Bại. Lão ra hiệu cho mọi người tiến vào. Thượng Quan Vân vén tấm màn cửa gấm thêu cây hoa mẫu đơn lên, khiêng Dương Liên Đình vào, mọi người đi theo vào trong.

Trong phòng lộng lẫy mê hồn, mùi thơm của son phấn nồng nặc xông lên mũi. Đầu phía Đông có một người ngồi ở bàn trang điểm, mặc áo màu hồng phấn, tay trái cầm bàn chải, tay phải cầm một cây kim thêu, ngẩng đầu lên, mặt lão có chút ngạc nhiên.

Nhưng vẻ ngạc nhiên của người này không bằng vẻ kinh ngạc của bọn Nhậm Ngã Hành. Ngoài Lệnh Hồ Xung ra thì mọi người đều nhận ra người này đúng là Đông Phương Bất Bại, soán ngôi giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo mười mấy năm nay, hiệu xưng là Vô công đệ nhất thiên hạ. Nhưng bây giờ lão cạo sạch râu, mặt lại thoa thêm phấn son, mình mặc xiêm y nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ; nhan sắc mười phần yêu tà. Nếu Doanh Doanh mặc loại xiêm y này thì vẻ diễm lệ đã đập vào mắt người ta rồi.

Một tay quái kiệt vô lâm kinh thiên động địa oai chấn đương thời lại ẩn mình trong khuê phòng để thêu thùa, may vá!

Nhậm Ngã Hành vốn tức giận đầy bụng, bây giờ lại không tìm được buồn cười. Lão quát:

- Đông Phương Bất Bại, ngươi giả điên ư?

Đông Phương Bất Bại cau có nói:

- Quả nhiên là Nhậm giáo chủ! Cuối cùng giáo chủ cũng đến rồi! Liên đệ, Liên đệ... Liên đệ... làm sao rồi? Có bị lão đả thương không?

Hắn nhảy xổ đến bên Dương Liên Đình, ẵm gã lên, nhẹ nhàng đặt lên giường. Về mặt Đông Phương Bất Bại tỏ ra thương yêu vô hạn.

Hồi 128

Đấu bốn người, Bất bại mệnh vong

Lão liên tiếp hỏi:
- Có đau lắm không?

Lão lại nói:

- Chỉ bị gãy chân cũng không sao. Liên đệ yên tâm, ta sẽ chữa cho Liên đệ ngay.

Lão nhẹ nhàng cởi giày cho Liên Đình rồi kéo mền hoa thơm nồng nặc đắp lên người gã, giống như người vợ hiền thực chăm sóc trượng phu.

Mọi người bất giác nhìn nhau ngạc nhiên. Ai ai cũng tức cười, nhưng tình cảnh này quá kỳ lạ nên cười không nổi. Trong căn phòng thêu màn châu, mền gấm rực rỡ, lại đầy quỷ khí yêu tà.

Đông Phương Bất Bại lấy ra một cái khăn tay thêu màu xanh, dịu dàng lau mồ hôi và vết dơ trên trán Dương Liên Đình. Dương Liên Đình tức giận nói:

- Đại địch đang ở trước mắt mà giáo chủ còn bày trò làm bà làm mẹ tiểu đệ để làm gì? Giáo chủ đánh lui địch nhân đi rồi âu yếm tiểu đệ cũng không muộn.

Đồng Phương Bất Bại mỉm cười nói:

- Phải, phải! Liên đệ đừng giận, chân đau lắm phải không? Thật khiến cho người ta đau lòng!

Bọn Nhậm Ngã Hành, Lệnh Hồ Xung đều chưa bao giờ thấy chuyện kỳ quái như vậy. Đồng tính luyện ái là chuyện có nhiều, nhưng Đồng Phương Bất Bại đường đường là giáo chủ, sao lại cam tâm cải trang làm phụ nữ, tự cho mình là vợ? Lão này nhất định bị điên rồi. Dương Liên Đình nói với lão rất xác xược mà lão lại vô cùng dịu dàng hiền thực, ai ai cũng cảm thấy kỳ quái, lại có chút ác cảm.

Đồng Bách Hùng không nhịn được bước lên trước, lão nói:

- Đồng Phương huynh đệ, huynh đệ... huynh đệ làm cái gì vậy?

Đồng Phương Bất Bại ngẩng đầu lên, nét mặt sa sầm hỏi:

- Đả thượng Liên đệ ta, cũng có người trong đó sao?

Đồng Bách Hùng nói:

- Tại sao huynh đệ bị Dương Liên Đình điều khiển như vậy? Gã sai một tên khốn nạn mạo xưng huynh đệ, tùy tiện ra lệnh, tác oai tác quái, huynh đệ có biết không?

Đồng Phương Bất Bại nói:

- Dương nhiên ta biết. Liên đệ rất tốt với ta, luôn kề cận bên ta. Liên đệ biết ta không còn tâm trí lo

chuyện trong bốn giáo nên thay ta đỡ dần mọi việc, thì đâu có gì là không tốt?

Đồng Bách Hùng chỉ Dương Liên Đình nói:

- Tên này muốn giết ta, huynh đệ cũng không biết sao?

Đồng Phương Bất Bại từ từ lắc đầu nói:

- Ta không biết. Liên đệ muốn giết người thì nhất định tại người không tốt. Vậy tại sao người không để cho Liên đệ giết đi?

Đồng Bách Hùng chung hứng, ngẩng đầu lên cười ha hả, tiếng cười đầy ý bi phẫn. Lão cười một lúc rồi nói:

- Hắn muốn giết ta, người cũng để cho hắn giết phải không?

Đồng Phương Bất Bại nói:

- Liên đệ thích làm cái gì thì ta để cho Liên đệ làm cái đó. Trên đời này chỉ có một mình Liên đệ mới đúng là người đối xử tốt với ta, ta cũng chỉ tốt với mỗi Liên đệ thôi. Đồng đại ca, chúng ta xưa nay giao tình thâm thiết, nhưng đại ca không nên đắc tội với Liên đệ của tiểu đệ.

Đồng Bách Hùng đỏ bừng mặt, lớn tiếng nói:

- Ta tưởng rằng người bị mất trí điên khùng, hóa ra lòng người rất sáng suốt, biết chúng ta là hảo bằng hữu, còn có giao tình thâm thiết.

Đồng Phương Bất Bại nói:

- Đúng vậy. Đại ca đắc tội với tiểu đệ thì không sao. Còn đắc tội với Liên đệ của tiểu đệ thì không được.

Đồng Bách Hùng lớn tiếng nói:

- Ta đã đắc tội với hần rồi, ngươi tính sao? Gian tặc này muốn giết ta nhưng đâu có dễ như vậy.

Đồng Phương Bất Bại đưa tay ra nhẹ vuốt tóc Dương Liên Đình rồi dịu dàng hỏi:

- Liên đệ, Liên đệ muốn giết hần không?

Dương Liên Đình tức giận nói:

- Mau mau động thủ đi, đừng làm trò bà bà má má nữa, khiến người ta bực mình lắm.

Đồng Phương Bất Bại cười nói:

- Được rồi!

Lão quay qua Đồng Bách Hùng nói:

- Đồng huynh, hôm nay chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, xin đừng trách tiểu đệ.

Trước khi Đồng Bách Hùng đến đây, lão đã lấy một thanh đơn đao trong tay một võ sĩ ở trên điện. Lão liền lùi lại hai bước, tay cầm đao, đứng thủ thế. Lão biết rõ võ công của Đồng Phương Bất Bại rất cao cường, bây giờ tuy thấy lão khùng khùng điên điên, nhưng không dám có chút khinh suất, vẫn giữ thế thủ chăm chú nhìn.

Đồng Phương Bất Bại cười nhạt rồi than:

- Chuyện này thật làm khó cho người ta! Đồng đại ca, nhớ năm xưa lúc ở Thái Hành Sơn, Lỗ Đông thất hổ vây đánh tiểu đệ. Lúc đó tiểu đệ luyện công chưa thành, lại bị bọn chúng đột nhiên tập kích, tay phải bị trọng thương, mất mạng trong khoảnh khắc.

Nếu không có đại ca xả thân cứu giúp thì tiểu đệ làm sao có thể sống đến ngày nay?

Đồng Bách Hùng hừ một tiếng rồi nói:

- Người còn nhớ những chuyện cũ đó sao?

Đồng Phương Bất Bại nói:

- Làm sao tiểu đệ quên được? Năm xưa tiếp đại quyền Nhật Nguyệt thần giáo, Chu tước đường chủ La trưởng lão không phục, làm lời thề rắc rối, đại ca liền vung đao giết La trưởng lão. Từ đó trông bốn giáo không còn người thứ hai dám nói nửa tiếng dị nghị. Công lao của đại ca thật không nhỏ.

Đồng Bách Hùng phẫn nộ nói:

- Chỉ trách năm xưa ta quá hồ đồ.

Đồng Phương Bất Bại lắc đầu nói:

- Đại ca đâu có hồ đồ. Đại ca đối với tiểu đệ nghĩa khí thâm trọng. Tiểu đệ lên mười một tuổi thì biết được đại ca. Lúc đó gia cảnh tiểu đệ bần hàn, hoàn toàn nhờ đại ca cứu tế nhiều năm. Phụ mẫu tiểu đệ khi quá cố không có gì để mai táng, tang sự cũng do một tay đại ca lo liệu giúp đỡ tiểu đệ.

Đồng Bách Hùng xua tay nói:

- Chuyện đã qua rồi, nhắc lại làm gì?

Đồng Phương Bất Bại thở dài nói:

- Những chuyện đó không nhắc không được. Đồng đại ca, tiểu đệ không phải không có lương tâm, không màng đến ân nghĩa ngày trước, chỉ trách tại đại ca đã đắc tội với Liên đệ của tiểu đệ. Liên đệ muốn lấy

tính mạng của đại ca, tiểu đệ không còn cách nào khác được.

Đồng Bách Hùng lớn tiếng nói:

- Đủ rồi, đủ rồi!

Đột nhiên mọi người cảm thấy trước mắt có một cái vòng màu hồng phấn thoáng qua, dường như thân hình của Đông Phương Bất Bại chuyển động. Choang một tiếng, đơn đao trong tay của Đồng Bách Hùng rớt xuống đất, người lão loạn choạng mấy cái.

Đồng Bách Hùng há hốc miệng, đột nhiên thân người ngã bổ vể trước nằm phục xuống đất không nhúc nhích. Lão ngã xuống tuy chỉ trong nháy mắt, nhưng bọn cao thủ như Nhậm Ngã Hành đều thấy rất rõ trên bốn đại huyệt My tâm, hai huyệt Thái dương trái phải, huyệt Nhân trung ở dưới mũi đều có một chấm nhỏ màu đỏ. Máu tươi ứa ra, hiển nhiên lão đã bị kim thêu của Đông Phương Bất Bại đâm trúng.

Bọn Nhậm Ngã Hành kinh hãi, bất giác lùi lại mấy bước. Lệnh Hồ Xung đưa tay trái kéo Doanh Doanh ra sau, đứng cản trước người cô ta. Nhất thời trong phòng yên tĩnh, không ai thở mạnh.

Nhậm Ngã Hành từ từ rút trường kiếm ra rồi nói:

- Đông Phương Bất Bại, chúc mừng ngươi đã luyện thành võ công trong Quỷ hoa bảo điển.

Đông Phương Bất Bại nói:

- Nhậm giáo chủ, bộ Quỷ hoa bảo điển này do giáo chủ truyền cho thuộc hạ. Thuộc hạ lúc nào cũng nhớ ơn giáo chủ.

Nhậm Ngã Hành cười nhạt nói:

- Thật vậy không? Cho nên người mới giam ta ở dưới đáy Tây Hồ khiến cho ta không còn nhìn thấy ánh mặt trời nữa.

Đông Phương Bất Bại nói:

- Nhưng thuộc hạ không giết giáo chủ, phải không? Chỉ cần thuộc hạ sai Giang Nam tứ hữu không đem nước cho giáo chủ uống thì giáo chủ có thể chịu nổi mười ngày, nửa tháng không?

Nhậm Ngã Hành nói:

- Nói như vậy thì người đối đãi rất tử tế ư?

Đông Phương Bất Bại nói:

- Đúng vậy. Thuộc hạ đưa giáo chủ đến Tây Hồ, Hàng Châu để dưỡng già. Người ta thường nói trên có thiên đàng, dưới có Tô Hàng nhị châu. Phong cảnh ở Tây Hồ nổi tiếng trong thiên hạ. Cô Sơn Mai trang là nơi có cảnh đẹp tuyệt nhất Tây Hồ.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả nói:

- Thì ra người để ta dưỡng già trong hắc lao dưới đáy Tây Hồ, ta phải đa tạ người.

Đông Phương Bất Bại thở dài nói:

- Nhậm giáo chủ, giáo chủ đối đãi rất tốt với thuộc hạ, thuộc hạ vĩnh viễn không bao giờ quên. Thuộc hạ ở Nhật Nguyệt thần giáo nguyên chỉ là một tên phó hương chủ dưới trưởng Phong lôi đường trưởng lão; giáo chủ phá lệ đề bạt, liên tục thăng chức cho thuộc hạ, thậm chí ngay cả Quý hoa bảo điển chí bảo của bốn giáo cũng truyền cho thuộc hạ, chỉ định tương lai thuộc hạ thay giáo chủ làm giáo chủ của bốn giáo.

Ân đức này, Đông Phương Bất Bại vĩnh viễn không bao giờ quên.

Lệnh Hồ Xung liếc nhìn thi thể của Đồng Bách Hùng ở dưới đất, thầm nghĩ: Vừa rồi lão không ngớt khen Đồng trưởng lão tốt với lão, rồi đột nhiên ra tay hạ sát thủ. Bây giờ, lão lại muốn giở thủ đoạn đó với Nhậm giáo chủ. Nhưng để gì Nhậm giáo chủ mắc bẫy của lão?

Đông Phương Bất Bại ra tay thật quá thần tốc, như sấm chớp; sự việc không có chút gì báo trước, thật là đáng sợ. Lệnh Hồ Xung cầm trường kiếm, chỉ vào ngực Đông Phương Bất Bại, chỉ cần tứ chi của lão hơi nhúc nhích, thì hần liền vung kiếm phóng nhanh ra, chỉ có tấn công trước mới có thể khắc chế được lão. Nếu để lão chiếm được tiên cơ thì trong phòng này sẽ có người táng mạng. Nhậm Ngã Hành, Hường Ván Thiên, Thượng Quan Vân, Doanh Doanh, cả bốn người nhìn Đông Phương Bất Bại không chớp mắt, đề phòng lão bỗng nhiên hạ thủ bất ngờ.

Đông Phương Bất Bại nói:

- Lúc đầu thuộc hạ toàn tâm toàn ý chỉ muốn làm giáo chủ của Nhật Nguyệt thần giáo, muốn làm cái gì thiên thu vạn tải thống nhất giang hồ, cho nên tìm trăm phương ngàn kế để đoạt ngôi vị của giáo chủ, loại bỏ hết vây cánh của giáo chủ. Hường huynh đệ, tất cả mưu kế của ta không lọt qua mắt của huynh đệ. Trong Nhật Nguyệt thần giáo, ngoài Nhậm giáo chủ và Đông Phương Bất Bại ta ra, huynh đệ là người tài thứ ba.

Hường Ván Thiên tay cầm nhụyên tiên, nín thở không dám phân tâm trả lời.

Đông Phương Bất Bại thở dài nói:

- Lúc đầu ta làm giáo chủ, ý khí phong phát, nói cái gì văn thành võ đức, trung hưng thánh giáo, thật là ba hoa khoác lác không biết xấu hổ. Cho đến sau này luyện được Quỷ hoa bảo điển mới dần dần hiểu được diệu đế của nhân sinh. Sau mấy năm chuyên cần tu luyện nội công, cuối cùng hiểu rõ được đạo lý thiên nhân hóa sinh, vạn vật tứ trường.

Mọi người nghe giọng nói ảo lá của lão một hồi, lòng bàn tay dần dần toát mồ hôi. Lão nói rất có đạo lý, đầu óc vô cùng tinh táo, nhưng kiểu dạng yêu tà bán nam bán nữ, khiến người càng nhìn càng phát nổi da gà.

Mục quang của Đông Phương Bất Bại dần dần chuyển qua Doanh Doanh. Lão hỏi:

- Nhậm đại tiểu thư, mấy năm nay ta đối đãi với tiểu thư thế nào?

Doanh Doanh đáp:

- Người đối với ta rất tốt.

Đông Phương Bất Bại thở dài buồn bã nói:

- Rất tốt thì không hẳn vậy, nhưng chẳng qua ta vẫn hâm mộ tiểu thư. Một người sinh ra được làm con gái, đã hạnh phúc gấp trăm lần hạng nam tử thúi tha, huống chi tiểu thư là một trang thiên kiều bá mị đang độ thanh xuân. Nếu ta có thể thay chỗ của tiểu thư, đừng nói làm giáo chủ của Nhật Nguyệt thần giáo mà dù có làm hoàng đế ta cũng không thềm.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Nếu người muốn đổi chỗ của Nhậm đại tiểu thư, muốn ta yêu một lão yêu quái như người thì không dễ chút nào đâu.

Bọn Nhậm Ngã Hành nghe chàng nói như vậy đều giật mình. Đông Phương Bất Bại nhìn chăm chú vào Lệnh Hồ Xung, cặp lông mày từ từ dựng lên, vẻ mặt tái xanh. Lão nói:

- Người là ai mà dám nói với ta như vậy? Thật to gan.

Lão nói mấy câu này rất sắc bén, hiển nhiên phần nộ vô cùng. Lệnh Hồ Xung biết rõ hiểm họa đã đến gần, nhưng chàng không nhịn được cười, nói:

- Là tu my nam tử hán cũng được, là cô nương thiên kiều bá mị cũng được. Ta ghét nhất là lão già dịch mà giả làm con gái.

Đông Phương Bất Bại tức giận danh giọng:

- Ta hỏi người, người là ai?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ta là Lệnh Hồ Xung.

Đông Phương Bất Bại nén giận, cười ruồi nói:

- A! Người là Lệnh Hồ Xung. Ta muốn gặp người lắm. Nghe nói Nhậm đại tiểu thư rất yêu người, vì người mà hy sinh cả tính mạng, nhưng không biết là vị lang quân anh tuấn nào. Hừ, ta xem người cũng tầm thường không có gì đặc biệt, so với Liên đệ của ta người còn kém xa.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tại hạ đâu có gì hay, chỉ hơn người ở tấm chân tình. Vị Dương quân này tuy anh tuấn, nhưng đáng tiếc chỉ là hạng ong bướm vật vờ, đến đâu lưu tình...

Đông Phương Bất Bại đột nhiên gầm lên:

- Người... người là đồ khốn nạn. Nói bậy bạ cái gì đó?

Mặt lão đỏ bừng. Đột nhiên bóng hồng thoáng một cái, mũi kim thêu phóng nhanh đến Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung nói hai câu này, thì ra muốn chọc tức lão, nhưng thấy tay áo của lão hơi động đậy, chàng liền phóng vèo một kiếm vào yết hầu của lão. Chiêu kiếm này phóng cực nhanh, nếu Đông Phương Bất Bại không thu người lại thì lập tức bị mũi kiếm đâm xuyên qua yết hầu ngay. Nhưng ngay lúc này, Lệnh Hồ Xung cảm thấy má bên trái hơi đau, chàng hướng trường kiếm sang bên trái.

Thì ra Đông Phương Bất Bại ra tay quá nhanh, thật không thể lường được. Trong lúc nhoáng như tia chớp, lão đã dùng kim đâm lên má Lệnh Hồ Xung. May mà chiêu kiếm này của Lệnh Hồ Xung phóng rất nhanh, khiến địch nhân không thể không tự cứu. Phần Đông Phương Bất Bại tấn công trong lúc tức giận nên không khỏi bị phân tán tinh thần, mũi kim mới đâm lệch, không trúng yếu huyệt trên người của đối phương. Trong tay Đông Phương Bất Bại là mũi kim dài không quá một tấc, dường như gió, thổi cũng bay mà rơi xuống nước cũng không chìm, nhưng lại có thể gạt được trường kiếm của Lệnh Hồ Xung. Võ công của lão thật cao cường không thể lường được.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi, biết hôm nay gặp phải cường địch bình sinh chưa bao giờ gặp. Chỉ cần đối phương thi triển thủ cước thì tính mạng của mình lập tức khó bảo toàn. Chàng liền phóng liên tiếp vèo vèo bốn kiếm, đều nhắm vào chỗ yếu hại nhất của lão.

Đông Phương Bất Bại ồ một tiếng rồi khen:

- Kiếm pháp rất cao cường!

Lão liên vung kim trái phải trên dưới gạt hết bốn chiêu kiếm của Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung chăm chú nhìn lão ra tay. Lão dùng kim thêu gạt bốn chiêu, toàn thân không có chỗ hở. Lúc này, quyết không để ra tay phóng kiếm tiếp, chẳng liên quát to một tiếng chém trường kiếm từ trên đầu xuống. Đông Phương Bất Bại dùng ngón giữa và ngón trỏ tay phải kẹp chặt kim thêu, vung lên trên cản kiếm, trường kiếm chém xuống không được. Cánh tay Lệnh Hồ Xung hơi tê nhức, nhưng thấy bóng hồng thấp thoáng, dường như có một vật đâm vào mắt trái của chàng. Lệnh Hồ Xung không thể đỡ gạt mà cũng không kịp né tránh. Trong lúc cấp bách, trường kiếm rung động, chàng vội phóng kiếm đâm vào mắt trái của Đông Phương Bất Bại. Đây là cách đánh lưỡng bại câu thương.

Chiêu kiếm này đâm vào mắt địch, gần như không né tránh được là chiêu số đặc biệt mà cao thủ thường dùng. Nhưng Độc Cô cửu kiếm mà Lệnh Hồ Xung học vốn không có chiêu số, lại tùy cơ ứng biến nên gặp lúc nguy cấp không kịp suy nghĩ phóng đại ra. Chàng cảm thấy mi mắt bên trái hơi đau, Đông Phương Bất Bại đã nhảy ra né tránh chiêu kiếm.

Lệnh Hồ Xung biết mi bên trái của mình bị kim thêu của lão đâm trúng, may mà lão phải né tránh chiêu kiếm của chàng phóng đến, nên kim thêu mới đâm không chuẩn xác, nếu không thì Lệnh Hồ Xung đã bị lão đâm mù một con mắt. Trong lúc kinh hãi, chàng vội chém kiếm loạn xạ như mưa sa bão táp, không để đối phương ra tay hoãn chiêu. Đông Phương

Bất Bại đỡ bên trái gạt bên phải, nhưng lão vẫn rảnh rỗi miệng liên tục khen:

- Hảo kiếm pháp, hảo kiếm pháp!

Nhậm Ngã Hành và Hương Vãn Thiên thấy tình thế bất lợi, một người vung trường kiếm, một người vung nhuyễn tiên đồng thời xông đến hiệp kích. Ba đại cao thủ đương thời liên thủ xuất chiến, tình thế rất lợi hại, nhưng hai ngón tay Đông Phương Bất Bại kẹp một cây kim thêu đứng giữa ba người mà đâm xuyên qua xuyên lại nhanh như điện chớp, không có vẻ gì kém thế. Thượng Quan Vân rút đơn đao ra xông đến trợ chiến, lấy bốn địch một. Đấu đến lúc cam go, bỗng nghe Thượng Quan Vân la thất thanh, đơn đao rút xuống đất, người ngã lộn nhào ra, hai tay bùm mất phải. Một con mắt của lão đã bị Đông Phương Bất Bại đâm mù.

Lệnh Hồ Xung thấy Nhậm Ngã Hành và Hương Vãn Thiên, hai người tấn công thế rất lợi hại. Đông Phương Bất Bại đã dần dần không ra tay công kích mình nữa, chàng liền vung trường kiếm nhắm đâm vào các chỗ yếu hại trên người lão. Nhưng thân hình của Đông Phương Bất Bại tựa bóng quỷ bóng ma, bay phát phơ qua lại như làn khói nhẹ. Mũi kiếm của Lệnh Hồ Xung toàn cách người của lão mấy tấc.

Bỗng nghe Hương Vãn Thiên la to một tiếng, tiếp theo Lệnh Hồ Xung cũng la to lên, hai người đều bị kim thêu đâm trúng. Công lực Hấp tinh đại pháp mà Nhậm Ngã Hành luyện tuy cao thâm nhưng thân pháp của Đông Phương Bất Bại cực nhanh, khó mà đụng vào lão được, phần binh khí lão sử là cây kim thêu nên Nhậm Ngã Hành không cách nào hút được nội lực của lão qua cây kim. Lại đấu thêm một lúc, Nhậm

Ngã Hành cũng la to lên một tiếng, ngực và yết hầu của lão đều bị kim đâm. May mà lúc đó Lệnh Hồ Xung tấn công dồn dập, khiến Đông Phương Bất Bại phải vội lo cứu mình nên một mũi kim đâm bị lệch còn một mũi tuy đâm chuẩn nhưng chỉ sâu vài phân, chưa thể đá thương lão.

Bốn người vây đánh Đông Phương Bất Bại, nhưng vẫn chưa thể chạm được vào áo của lão, ngược lại cả bốn đều bị trúng kim. Doanh Doanh đứng gần xem đấu, càng lúc cô càng lo lắng: - Không biết trên kim của hắn có chất độc hay không, nếu có độc thì không thể nào tưởng tượng hết hậu quả.

Cô thấy người của Đông Phương Bất Bại di động càng lúc càng nhanh, một cái vòng mây hồng xoay qua xoay lại. Nhậm Ngã Hành, Hương Văn Thiên, Lệnh Hồ Xung liên tục quát tháo, thanh âm lộ ra vẻ vừa phẫn nộ vừa hoảng hốt. Binh khí của ba người đều vận đầy nội lực, nên tiếng gió phát ra rất mạnh. Đông Phương Bất Bại lại không phát ra một hơi thở.

Doanh Doanh thầm nghĩ: Nếu ta gia nhập hỗn chiến, chỉ làm cản tay cản chân chứ giúp không được thì chẳng ích lợi gì. Xem ra Đông Phương Bất Bại lấy một địch ba còn có thể thủ thắng.

Cô liếc mắt thấy Dương Liên Đình đã ngồi trên giường, chăm chú quan sát trận đấu, mặt đầy vẻ lo lắng. Doanh Doanh bỗng nghĩ ra một kế, từ từ đi đến bên giường, đột nhiên vùng đoán kiếm tay trái lên, soạt một tiếng, cô đâm vào vai phải của Dương Liên Đình. Dương Liên Đình không kịp đề phòng, la to một tiếng. Doanh Doanh lại giơ kiếm lên chém lên đùi của gã.

Lúc này Dương Liên Đình đã biết dụng ý của cô ta là muốn hấn la lên để phân tán tâm thần của Đông Phương Bất Bại. Gã cố nhịn đau, không rên một tiếng. Doanh Doanh giận nói:

- Người có la hay không? Ta sẽ chém đứt từng ngón tay của người.

Doãn kiểm rung lên, cô chém rớt một ngón tay của gã. Không ngờ Dương Liên Đình vô cùng cương cường, tuy bị đau đến ngất xỉu nhưng gã vẫn ngậm tăm không một tiếng rên la.

Nhưng tiếng la đầu tiên của Dương Liên Đình đã lọt vào tai Đông Phương Bất Bại. Lão liếc mắt thấy Doanh Doanh đứng bên giường đang vung kiếm hành hạ Dương Liên Đình. Lão chửi:

- Con a đầu chó chết!

Cái bóng hồng nhảy bổ về hướng Doanh Doanh. Doanh Doanh vội nghiêng đầu rút người lại, cũng không biết là có thể né được mũi kim của Đông Phương Bất Bại đâm đến hay không. Lệnh Hồ Xung và Nhậm Ngã Hành song kiếm đâm nhanh vào lưng Đông Phương Bất Bại. Hương Vãn Thiên vung nhuyễn tiên nhắm đánh lên đầu Dương Liên Đình. Đông Phương Bất Bại không màng đến sự sống chết của mình, lão xoay tay lại đâm vào ngực của Hương Vãn Thiên.

Hương Vãn Thiên cảm thấy toàn thân tê liệt, nhuyễn tiên rớt xuống đất. Ngay lúc này, hai trường kiếm của Lệnh Hồ Xung và Nhậm Ngã Hành đã đâm vào sau lưng của Đông Phương Bất Bại. Đông Phương Bất Bại rùng mình, nhào lên người Dương Liên Đình.

Nhậm Ngã Hành vui mừng rút kiếm ra, chĩa mũi kiếm vào sau gáy của lão quái:

- Đông Phương Bất Bại, hôm nay cuối cùng... cuối cùng người cũng lọt vào tay ta.

Lão mới trải qua một trận đấu kịch liệt nên vừa nói vừa thở hồng hộc.

Doanh Doanh chưa hết kinh hoàng, hai chân mềm nhũn, thân người lão đảo muốn ngã. Lệnh Hồ Xung chạy đến dìu cô, thấy trên má trái của cô nhỏ ra một chút máu. Doanh Doanh nói:

- Xung ca bị thương nhẹ thôi chứ?

Cô đưa tay áo lau mặt cho Lệnh Hồ Xung, thấy trên tay áo dính chút máu. Lệnh Hồ Xung quay lại hỏi Hương Vấn Thiên:

- Đại ca bị thương không nặng chứ?

Hương Vấn Thiên cười gượng nói:

- Ta không chết được đâu.

Đông Phương Bất Bại bị đâm hai vết chí mạng trên lưng, máu chảy ra xối xả. Lão bị thương rất nặng nhưng miệng vẫn gọi:

- Liên đệ, Liên đệ, bọn gian nhân này hành hạ Liên đệ thật là tàn độc.

Dương Liên Đình tức giận nói:

- Ngày thường giáo chủ tự khoe võ công cái thế mà tại sao không giết được mấy tên gian tặc này?

Đông Phương Bất Bại nói:

- Ta đã... ta...

Dương Liên Đình tức giận nói:

- Giáo chủ làm sao?

Đông Phương Bất Bại nói:

- Ta đã tận lực chiến đấu, bọn chúng... võ công đều rất cao cường.

Đột nhiên người lão loạn choạng rồi ngã lăn xuống đất. Nhậm Ngã Hành sợ lão thừa cơ hội nhảy lên, liền vung kiếm chém vào đùi trái của lão.

Đông Phương Bất Bại cười đau khổ nói:

- Nhậm giáo chủ, cuối cùng giáo chủ đã thắng, thuộc hạ đã thất bại.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả nói:

- Đại hiệu này của ngươi phải đổi thôi?

Đông Phương Bất Bại lắc đầu nói:

- Không cần phải đổi. Đông Phương Bất Bại đã thất bại thì cũng không còn muốn sống trên đời nữa.

Thanh âm của lão vốn rất sắc bén mà bây giờ lại trầm xuống. Lão lại nói:

- Nếu đơn đả độc đấu, thì giáo chủ cũng không thể đánh bại được thuộc hạ.

Nhậm Ngã Hành hơi do dự nói:

- Đúng vậy, võ công của ngươi cao hơn ta, ta rất khâm phục.

Đông Phương Bất Bại nói:

- Lệnh Hồ Xung, kiếm pháp của ngươi rất cao cường, nhưng nếu đơn đả độc đấu cũng không địch lại ta.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng vậy. Kỳ thực bọn ta liên thủ cũng đánh không lại người, nhưng người lo cho gã họ Dương nên mới phân tâm mà bị thương. Võ công của các hạ rất cao, không hổ thẹn với danh xưng là đệ nhất thiên hạ, tại hạ vô cùng khâm phục.

Đông Phương Bất Bại mỉm cười nói:

- Hai vị nói như vậy đủ thấy khí khái của bậc nam tử hán đại trượng phu. Ôi, oan nghiệt, oan nghiệt! Ta luyện Quỷ hoa bảo điển, dựa theo bí phương trên bảo điển mà tự cung luyện khí, luyện đan uống được, râu dần dần rụng hết, giọng nói biến đổi, tính tình cũng thay đổi. Từ đó ta không thích phụ nữ, đem bảy tiểu thiếp giết hết, lại... lại đem cả tấm lòng đặt vào người tu my nam tử Dương Liên Đình này. Nếu ta sinh ra làm thân con gái thì hay biết mấy. Nhậm giáo chủ, thuộc hạ... thuộc hạ sắp chết, thuộc hạ cầu xin giáo chủ một điều, xin... giáo chủ hãy nghĩ đến nhiều năm nay thuộc hạ đối đãi tốt với đại tiểu thư của giáo chủ...

Nhậm Ngã Hành hỏi:

- Thế thì sao?

Đông Phương Bất Bại nói:

- Xin giáo chủ tha mạng cho Dương Liên Đình, trục xuất gã ra khỏi Hắc Mộc Nhai thôi.

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Ta muốn đem gã phanh thây làm muôn mảnh, lột da lăng trì cho đến chết, hôm nay cắt một ngón tay, ngày mai chặt nửa ngón chân.

Đông Phương Bất Bại tức giận la lên:

- Người... người thật quá tàn độc!

Đột nhiên lão tung người xông về hướng Nhậm Ngã Hành.

Lão bị trọng thương, thân pháp không nhanh như lúc trước nhưng thế nhảy này vẫn lợi hại kinh người. Nhậm Ngã Hành phóng trường kiếm ra, đâm xuyên qua ngực lão. Ngay lúc này, Đông Phương Bất Bại búng ngón tay, mũi kim thêu bay ra cắm vào mắt phải của Nhậm Ngã Hành.

Nhậm Ngã Hành ném kiếm nhảy lùi ra sau, bình một tiếng lung lão va vào vách tường, vách tường bị lão va mạnh đổ hết một nửa.

Doanh Doanh vội chạy đến xem mắt trái của phụ thân, thấy cây kim thêu cắm vào trong tròng mắt. May mà lúc đó kinh lực trên tay của Đông Phương Bất Bại đã suy, nếu không thì cây kim sẽ cắm sâu vào não, khó bảo toàn tính mạng, nhưng e rằng con mắt bị phế đi.

Doanh Doanh đưa ngón tay nắm đuôi kim thêu, nhưng kim rất ngắn, chỉ lộ ra ngoài không quá một phân, thực khó cầm tay. Cô quay người lại, lượm cái bàn cang thêu của Đông Phương Bất Bại ném xuống, rút một sợi chỉ, nhẹ nhàng xỏ chỉ vào lỗ kim, kéo cọng chỉ rút ra ngoài. Nhậm Ngã Hành la thất thanh. Kim thêu được rút ra ngoài văng thêm mấy giọt máu dính trên chỉ.

Hồi 129

Lệnh Hồ Xung không vào Ma giáo

Nhậm Ngã Hành tức giận đến cực điểm, vung cước đá mạnh vào xác Đông Phương Bất Bại. Cái xác bay lên rớt xuống trúng vào đầu Dương Liên Đình nghe bịch một tiếng. Nhậm Ngã Hành đang cơn tức giận cực điểm, lúc vung cước lão sử tất cả kinh lực, hai cái đầu của Đông Phương Bất Bại và Dương Liên Đình đụng nhau đều vỡ tan ra.

Nhậm Ngã Hành đã giết được kẻ đại thù, đoạt lại ngôi vị giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo, nhưng cũng bị mất hết một con mắt, nhất thời lão vừa mừng vừa giận, ngẩng cổ lên trời cười một tràng dài làm chấn động cả gian phòng. Tiếng cười đầy phẫn nộ.

Thượng Quan Vân nói:

- Cung hỷ giáo chủ, hôm nay đã giết được đại nghịch. Từ nay bốn giáo được giáo chủ che chở, dương oai bốn bề. Giáo chủ thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ.

Nhậm Ngã Hành cười, chửi:

- Nói vớ nói vẩn! Cái gì thiên thu vạn tải?

Đột nhiên lão cảm thấy nếu thật sự có thể được thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ, thì là điều khoái lạc nhất của nhân sinh. Lão không nhịn được bật cười ha hả. Tròng cười lần này mới thật hả hê, tràn đầy sự đắc ý.

Hương Văn Thiên bị mũi kim thêu của Đông Phương Bất Bại đâm trúng huyết đạo bên trái ngực khiến toàn thân bị tê nhúc một lúc lâu, bây giờ tứ chi mới cử động được trở lại. Lão cũng nói:

- Cung hỷ giáo chủ, cung hỷ giáo chủ!

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Cuộc tru diệt gian tà phục lại ngôi vị, huynh đệ đã chiếm công đầu.

Lão quay sang Lệnh Hồ Xung nói:

- Công lao của Xung nhi tất nhiên cũng không nhỏ đâu.

Lệnh Hồ Xung thấy trên má trắng nõn như ngọc của Doanh Doanh có một chút máu rỉ ra, chàng nhớ lại trận ác chiến vừa rồi mà lòng chưa hết kinh hãi. Lệnh Hồ Xung bèn nói:

- Nếu Doanh Doanh không đến đối phó Dương Liên Đình thì muốn giết được Đông Phương Bất Bại thật không dễ.

Chàng ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- May mà mũi kim thêu của hần không tẩm độc.

Doanh Doanh rùng mình nói khẽ:

- Đừng nói nữa. Hắn không phải là người mà là yêu quái. Ôi, hồi tiểu muội còn nhỏ, hắn thường ẵm tiểu muội lên núi hái trái cây vui đùa, không ngờ hôm nay lại có thảm cảnh như vậy.

Nhậm Ngã Hành mò tay vào trong túi áo của Đông Phương Bất Bại, lấy ra một cuốn sách cũ mỏng, đưa tay lật ra, trong sách viết chỉ chút dầy chữ. Lão cầm cuốn sách giơ lên rồi nói:

- Cuốn sách này chính là Quỷ hoa bảo điển, trang đầu ghi rõ "Muốn luyện thần công phải dùng đao tự thiên". Lão phu đã biết vậy nên không đi làm cái chuyện ngu dại này. Ha ha, ha ha...

Lão liên trầm ngâm nói:

- Nhưng võ công trên bảo điển này thật lợi hại, bất kể người học võ nào hễ thấy nó quyết không thể không động tâm. Hồi đó may mà ta đã học được Hấp tinh đại pháp, nếu không thì sau đó đi luyện công phu hại người của bảo điển này cũng không chừng.

Lão lại phóng cước đá vào xác Đông Phương Bất Bại một cái nữa rồi cười nói:

- Dù người gian trá như quỷ cũng không ngờ được dụng ý của lão phu khi truyền Quỷ hoa bảo điển cho người. Dã tâm, sự hống hách lộng quyền của người, chẳng lẽ lão phu không nhìn ra được sao? Ha ha, ha ha!

Lệnh Hồ Xung rùng mình nghĩ thầm: Thì ra Nhậm giáo chủ lấy Quỷ hoa bảo điển truyền cho hắn cũng chẳng phải có thiện ý. Hai người thật là kẻ lừa bịp người, lắm mưu xảo quyết.

Lệnh Hồ Xung thấy máu trong mắt phải của lão không ngừng chảy ra mà lão vẫn ngoác miệng cười ha hả, bộ mặt trông rất hung tợn, lòng cảm thấy kinh hãi.

Nhậm Ngã Hành mò tay vào dưới hạ bộ của Đông Phương Bất Bại, quả nhiên lão thấy hai tinh hoàn đã thối rồi. Lão cười nói:

- Bộ Quy hoa bảo điển này chỉ để cho thái giám luyện, chẳng tốt đẹp gì.

Lão dùng hai tay vò nát cuốn Quy hoa bảo điển, vận công lực, cuốn sách vốn đã cũ nên bị nát ra thành muôn mảnh. Lão vung tay một cái, những mảnh giấy vụn bị hất tung bay ra ngoài cửa sổ.

Doanh Doanh thở phào nói:

- Đồ hại người đó hủy đi là tốt nhất.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Doanh muội sợ ta luyện nó sao?

Doanh Doanh mặt đỏ ửng, phì một tiếng, nói:

- Ân nói không đúng đắn chút nào.

Doanh Doanh lấy kim thương được bôi lên vết thương trên mắt của Nhậm Ngã Hành và Thượng Quan Vân. Mắt của hai lão bị kim đâm, nhất thời cũng khó đếm được. Doanh Doanh soi vào gương, thấy trên má trái mình có một vạch máu nhỏ, tuy rất nhỏ nhưng sau khi lành, chỉ sợ để lại vết sẹo. Bất giác cô buồn bã vô cùng.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội chiếm hết cái đẹp của thiên hạ thì không khỏi bị quỷ thần đổ kỵ. Một vết sẹo nhỏ trên mặt không chừng sau này là cái phúc vô cùng.

Doanh Doanh hỏi:

- Tiểu muội chiếm hết cái đẹp gì trong thiên hạ?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội thông minh mỹ miều, võ công cao cường, phụ thân là giáo chủ của thần giáo, bản thân Doanh muội lại được hào kiệt thiên hạ kính phục, sinh ra được làm con gái mà Đông Phương Bất Bại có thèm muốn lắm cũng không được.

Hắn nói nịnh khiến Doanh Doanh cười khanh khách. Cô liền quên ngay chuyện vết thương trên mặt.

Bọn Nhậm Ngã Hành năm người ra khỏi khuê phòng của Đông Phương Bất Bại rồi đi qua hoa viên theo đường hầm trở về điện.

Nhậm Ngã Hành truyền hiệu lệnh cho các đường chủ và hương chủ cùng đến hội kiến. Lão ngồi vào ghế giáo chủ cười nói:

- Đông Phương Bất Bại có lắm âm mưu quỷ kế mà ngồi ở trên cao cách xa thuộc hạ, nên làm cho giáo chúng sinh lòng khiếp sợ. Đây gọi là điện gì?

Thượng Quan Vân đáp:

- Khỏi bẩm giáo chủ, đây gọi là Thành Đức điện, có ý tán dương giáo chủ văn thành võ đức.

Nhậm Ngã Hành cười khà khà nói:

- Văn thành võ đức! Văn võ song toàn thì đâu có dễ.

Lão vậy Lệnh Hồ Xung nói:

- Xung nhi, người qua đây.

Lệnh Hồ Xung đi đến trước lão. Nhậm Ngã Hành nói:

- Xung nhi, hôm ở Hàng Châu, ta đã mời người gia nhập bốn giáo. Lúc đó ta chỉ có một mình, mới vừa thoát đại nạn nên những lời hứa đó người đều chưa tin. Bây giờ ta đã phục hồi lại địa vị giáo chủ, chuyện đầu tiên là ta muốn nhắc lại lời mời cũ...

Lão nói đến đây, tay phải vỗ mấy cái lên ghế nói:

- Ngồi vị này, sớm muộn gì người cũng ngồi. Ha ha, ha ha!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Giáo chủ và Doanh Doanh đối đãi với văn bối ân trọng như núi, nếu giáo chủ muốn văn bối làm chuyện gì thì văn bối không từ chối. Nhưng văn bối đã hứa với người, có một đại sự phải làm nên chuyện gia nhập thần giáo xin giáo chủ miễn thứ. Văn bối không thể tuân mệnh.

Hai chân mày Nhậm Ngã Hành giương ra, lão gần giọng nói:

- Không nghe lời dạy bảo của ta, sau này có mệnh hệ gì thì người nên biết đó.

Doanh Doanh bước lên trước, kéo tay Lệnh Hồ Xung nói:

- Gia gia, hôm nay là ngày đại cát, gia gia khôi phục lại địa vị, hà tất vì chuyện nhỏ này mà bức mình? Chuyện Xung ca gia nhập bốn giáo từ từ bàn cũng không muộn.

Nhậm Ngã Hành đảo mắt nhìn hai người, khịt mũi một cái rồi nói:

- Doanh Doanh, người chỉ cần trưng phu chứ không cần lão phụ này phải không?

Hương Văn Thiên đứng bên cạnh lão cười nói:

- Giáo chủ, Lệnh Hồ huynh đệ là vị thiếu niên anh hùng, tính tình rất cố chấp, để thuộc hạ từ từ khuyên nhủ...

Lão nói đến đây, ngoài điện có hơn mười người lớn tiếng nói:

- Huyền võ đường thuộc hạ trưởng lão, đường chủ, phó đường chủ, Ngũ chi hương hương chủ, phó hương chủ tham kiến giáo chủ vạn thành võ đức, nhân nghĩa anh minh. Giáo chủ trung hưng thánh giáo, trạch bị thương sinh, thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ.

Nhậm Ngã Hành quát:

- Mời vào điện!

Thấy mười mấy hán tử đi vào điện cùng quỳ xuống thành một hàng.

Trước đây Nhậm Ngã Hành làm giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo, vẫn thường xưng huynh gọi đệ với thuộc hạ giáo chúng, lúc gặp nhau chỉ khoanh tay thi lễ mà thôi. Đột nhiên thấy mọi người quỳ xuống, lão liền đứng dậy xua tay nói:

- Không cần...

Nhưng lòng lão bỗng nghĩ:

- Không đủ oai thì mọi người không phục. Năm xưa ngôi vị giáo chủ của ta bị gian nhân cướp đoạt

cũng vì ta đối đãi người quá thân thiện. Lễ quỳ bái này Đông Phương Bất Bại đã đặt ra, ta cũng không cần bãi bỏ.

Lão liên không nói hai chữ “đa lễ” ra. Lão ngồi xuống. Không bao lâu, lại có một tốp người vào điện tham kiến, lúc quỳ bái lão, Nhậm Ngã Hành không đứng lên nữa mà chỉ gật đầu.

Lúc này Lệnh Hồ Xung đã lui ra cửa điện cách xa chỗ ngồi của giáo chủ, ánh đèn mờ mờ, đứng xa nhìn chỉ thấy mập mờ dung mạo của Nhậm Ngã Hành. Chàng bỗng nghĩ: - Ngồi trên chỗ cao kia là Nhậm Ngã Hành hay là Đông Phương Bất Bại cũng đâu có gì khác nhau?

Tiếng đường chủ các đường và hương chủ tán dương càng lúc càng vang dội, hiển nhiên mọi người rất khiếp sợ, tự biết là mười mấy năm nay vì tận lực với Đông Phương Bất Bại nên trong lời nói không khỏi có chỗ đắc tội với tiền nhiệm giáo chủ. Hôm nay Nhậm giáo chủ khôi phục lại địa vị, nếu lão tính sổ chuyện cũ, thì không biết sẽ bị hình phạt thảm khốc ra sao. Người mới vào bốn giáo thì không biết trước nay Nhậm Ngã Hành là người thế nào, chỉ biết nỗ lực phụng thờ Đông Phương Bất Bại và Dương Liên Đình thì được thăng chức và khỏi bị tai họa. Không ngờ hôm nay đổi giáo chủ nên ai ai cũng lớn tiếng xưng tụng.

Lệnh Hồ Xung đứng ở cửa điện. Bên ngoài, ánh mặt trời sáng sủa nhưng trong điện âm u. Gần một trăm người quỳ phục xuống đất, miệng xưng tụng không ngớt. Lòng rất bất mãn, thầm nghĩ: Doanh Doanh đối với ta thâm tình, nếu cô ta muốn ta gia nhập Nhật Nguyệt thần giáo thì ta sẽ chịu ý cô ta. Đợi ta đi Tung Sơn, ngăn cản Tả Lãnh Thiền làm chủ môn Ngũ

Nhạc phái, để thực hiện lời hứa với hai vị Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng, rồi chọn trong phái Hằng Sơn một nữ đệ tử để tiếp nhiệm chuông môn. Một mình ta tự do tự tại, có gia nhập thần giáo thì cũng chẳng phải suy tính. Nhưng muốn ta học cái kiểu quỳ lạy của những người này thì thật không đáng làm người! Sau này ta lấy Doanh Doanh làm vợ, Nhậm giáo chủ là nhạc phụ của ta, ta khấu đầu quỳ lạy giáo chủ là đạo nghĩa phải làm. Nhưng cái gì “Trung hưng thánh giáo, trạch bị thương sinh”, cái gì “Văn thành võ đức, nhân nghĩa anh minh”, bậc nam tử hán đại trượng phu mà suốt ngày nói những lời vô sỉ giả dối như vậy thì thật là ô nhục cho cái thanh bạch của anh hùng hào kiệt. Lúc đầu ta chỉ cho rằng đây là những câu đùa giỡn vô vị do Đông Phương Bất Bại và Dương Liên Đình nghĩ ra để răn đe, khuất phục mọi người, nhưng nhìn tình hình này, Nhậm giáo chủ nghe những lời ton hót lại khoái chí tự đắc, không chút gì cảm thấy xấu hổ mới là lạ.

Chàng nghĩ lại: Ngày ta ở trong hậu động trên ngọn sám hồi Hoa Sơn, thấy võ công của mười trưởng lão Ma giáo khắc trên vách đá, đã từng nghĩ trong tiền bối của Ma giáo thật có không ít anh hùng hảo hán. Nếu không phải vậy thì Nhật Nguyệt giáo làm sao có thể tồn tại cùng chính giáo hàng trăm năm, cùng nhau tranh hùng tranh bá mà vẫn không suy? Lấy kẻ sĩ đương thời mà luận thì Hướng đại ca, Thượng Quan Vân, Giả Bố, Đồng Bách Hùng, Giang Nam tứ hữu ở Cô Sơn Mai trang, người nào cũng không phải là kẻ sĩ kỳ tài kiệt xuất sao? Những kẻ sĩ hào kiệt như vậy mà phải chịu phủ phục trước oai lực, mỗi ngày phải quỳ lạy một người, miệng luôn phải xưng tụng mà lòng ngấm ngầm nguyên rửa. Người nói những

lời vô sỉ này thì cho rằng không vô sỉ. Kỳ thực người bức người khác làm chuyện vô sỉ thì mình càng vô sỉ hơn. Khuất nhục anh hùng thiên hạ như vậy thì mình sao có thể là anh hùng hảo hán được?

Thanh âm của Nhậm Ngã Hành dương dương tự đắc từ trong trường điện truyền ra:

- Trước đây, các người đều là thủ hạ phục tùng Đông Phương Bất Bại. Các chuyện đã qua, bốn giáo chủ đã ngấm ngấm điều tra rõ ràng, ghi chép tường tận. Nhưng bốn giáo chủ vì lòng quảng đại bác ái nên không truy cứu. Từ nay về sau, chỉ cần mọi người tận trung với bốn giáo chủ, bốn giáo chủ đương nhiên sẽ đối đãi xứng đáng để cùng hưởng vinh hoa phú quý.

Lão vừa dứt lời, trong điện vang dậy những câu xung tưng, đều nói giáo chủ nhân nghĩa ngất trời, bao dung độ lượng như biển, đại nhân không tính toán với tiểu nhân, bọn thuộc hạ đương nhiên luôn kính phụng lệnh chỉ của giáo chủ, lấy chữ trung làm đầu, dầu nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, muôn thác không từ, xin thể quyết tâm vì giáo chủ tận trung đến cùng.

Nhậm Ngã Hành đợi mọi người nói một lèo, thanh âm dần dần lắng xuống lão mới nói:

- Nhưng nếu có ai to gan đại nghịch tạo phản, không phục lệnh chỉ thì bị nghiêm trị bất dung. Một người có tội thì toàn gia già trẻ đều bị lăng trì hết.

Mọi người đồng thanh nói:

- Thuộc hạ vạn vạn lần không dám.

Lệnh Hồ Xung nghe giọng nói những người này run run, hiển nhiên là vô cùng sợ hãi. Chàng nghĩ thầm:

Nhậm giáo chủ chẳng khác gì Đông Phương Bất Bại, lấy oai danh để uy hiếp giáo chúng. Ngoài mặt mọi người đều kính cẩn thuận theo nhưng tận đáy lòng lại phần nộ không phục, chữ "trung" ấy làm sao mà tin cho được?

Chàng lại nghe nhiều người kể tội Đông Phương Bất Bại với Nhậm Ngã Hành, nói lão hống hách lộng quyền ra sao, chỉ tín nhiệm một mình Dương Liên Đình, lạm sát kẻ vô tội, thưởng phạt không công minh, thích nghe những lời nịnh nọt, họa loạn thần giáo. Có người nói lão làm bại hoại giáo quy của bốn giáo, loạn truyền Hắc mộc lệnh, ép người uống Tam thi não thần đan. Còn có người nói lão ăn uống vô độ, ăn một bữa thường là ba con bò, năm con heo, mười con dê...

Lệnh Hồ Xung nghĩ: - Một người dù ăn một lượng thức ăn nhiều đến đâu, làm sao có thể nuốt nổi ba bò, năm heo, mười dê? Nhất định là lão đái yến tiệc mời bằng hữu, thuộc hạ cùng ăn. Đông Phương Bất Bại làm chủ một giáo phái, giết mấy con bò, con dê, làm sao có thể gọi là đại tội?

Mọi người kể tội Đông Phương Bất Bại càng lúc càng nhiều, càng lúc càng chi tiết nhỏ nhặt không đầu. Có người chửi lão hỷ nộ thất thường, cười khóc vô cớ; có người chửi lão thích ăn mặc diêm dúa, ở mãi trong chỗ kín đáo không ra ngoài. Còn có người nói kiến thức lão rất nông cạn, ngu muội hồ đồ; có người khác nói võ công của lão kém cỏi, hoàn toàn chỉ cậy thế dọa người, kỳ thực không có chút bản lĩnh gì hết.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm: - Bọn người chửi Đông Phương Bất Bại như thế nào ta không biết có đúng hay không, nhưng rõ ràng vừa rồi năm người bọn ta định một mình lão, ai ai cũng suýt bị táng mạng dưới

mũi kim thêu của lão. Nếu võ công của Đông Phương Bất Bại kém cõi thì trên đời này không còn ai có võ công cao cường nữa. Thật là bậy bạ hồ đồ.

Tiếp theo lại nghe có người nói Đông Phương Bất Bại hoang dâm hiếu sắc, cưỡng hiếp dân nữ, dâm nhục thê nữ của giáo chúng, sinh ra vô số con hoang.

Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Đông Phương Bất Bại vì luyện kỳ công trong Quỷ hoa bảo điển, đã sớm tự thiên, cái gì mà dâm nhục phụ nữ, sanh ra vô số con hoang? Ha ha, ha ha!

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến đây không nhịn được nữa bất giác cười lớn lên. Tiếng cười của chàng vọng đi rất xa. Mọi người trong điện cùng quay đầu lại nhìn, vẻ mặt rất tức giận. Doanh Doanh biết Lệnh Hồ Xung sắp gặp họa, vội chạy đến nắm tay chàng nói:

- Xung ca, bọn họ đang kể tội Đông Phương Bất Bại, không có gì đáng nghe. Chúng ta xuống núi dạo chơi.

Lệnh Hồ Xung lè lưỡi cười nói:

- Không nên làm gia gia Doanh muội tức giận.

Hai người sóng vai đi ra, đi qua tòa Bạch Ngọc rồi vào cũi tre hạ xuống.

Hai người ngồi tựa nhau trong cũi tre, mắt nhìn những làn mây nhẹ bay qua người, một thế giới khác hẳn với tình cảnh trong đại điện trên núi. Lệnh Hồ Xung nhìn lên Hắc Mộc Nhai, thấy ánh mặt trời chiếu lên tấm biển khảm bạch ngọc của tòa lầu, phát ra ánh kim quang lấp lánh, lòng cảm thấy khoan khoái: Cuối cùng ta cũng rời khỏi chỗ này. Chuyện tối hôm qua coi như là một cơn ác mộng. Từ nay về sau, nói gì ta cũng không bước chân lên Hắc Mộc Nhai này nữa.

Doanh Doanh nói:

- Xung ca, Xung ca đang nghĩ chuyện gì vậy?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội có thể đi cùng với ta không?

Mặt Doanh Doanh đỏ lên. Cô nói:

- Chúng ta... chúng ta...

Lệnh Hồ Xung nói:

- Sao?

Doanh Doanh cúi đầu nói:

- Chúng ta chưa thành hôn, tiểu muội... tiểu muội làm sao có thể đi cùng với Xung ca được?

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Trước đây không phải Doanh muội cùng với ta đi lại trên giang hồ ư?

Doanh Doanh nói:

- Đó là bất đắc dĩ. Huống chi, cũng vì chuyện này mà có không ít những lời đàm tiếu. Vừa rồi gia gia nói tiểu muội... nói tiểu muội chỉ cần Xung ca chứ không cần gia gia, nếu tiểu muội đi theo Xung ca thì gia gia nhất định sẽ không vui. Gia gia chịu giam cầm trong lao ngục mười mấy năm trời nên tính tình thay đổi nhiều, tiểu muội phải kể cận gia gia. Chỉ cần Xung ca không thay lòng đổi dạ, thì sau này chúng ta sẽ có ngày tương tụ lâu dài.

Cô nói hai câu sau cùng, thanh âm rất nhỏ, dường như không nghe.

Giữa lúc ấy một đám mây trắng bay qua bao phủ cái cũi tre và hai người. Lệnh Hồ Xung nhìn ra chỉ thấy mịt mù, tuy Doanh Doanh ngồi kề bên cạnh nhưng dường như khoảng cách giữa hai người rất xa, dường như cô ta đang ở trong mây, có đưa tay cũng không thể với tới được.

Cũi trúc đến chân núi, hai người bước ra ngoài. Doanh Doanh hỏi khẽ:

- Xung ca định đi đâu?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tả Lãnh Thiên mời Ngũ Nhạc kiếm phái ngày rằm tháng ba tụ hội để bầu chương môn Ngũ Nhạc phái. Dã tâm của lão thâm sâu, hoàn toàn bất lợi cho anh hùng thiên hạ. Cuộc tụ hội ở Tung Sơn, ta phải đi.

Doanh Doanh gật đầu nói:

- Xung ca, kiếm thuật của Tả Lãnh Thiên không phải là địch thủ của Xung ca nhưng Xung ca phải đề phòng nguy kế thâm mưu của hắn.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ta hiểu.

Doanh Doanh nói:

- Tiểu muội cũng muốn cùng đi với Xung ca, nhưng tiểu muội là yêu nữ Ma giáo, nếu cùng đi với Xung ca lên Tung Sơn, chỉ làm trở ngại đại kế của Xung ca.

Cô ngừng một lúc rồi nói:

- Nếu Xung ca lên làm chương môn Ngũ Nhạc phái, oai chấn thiên hạ, hai chúng ta chính tà bất đồng, thì... thì... thì càng khó hơn.

Lệnh Hồ Xung nắm tay cô, nhỏ nhẹ nói:

- Đến nước này, chẳng lẽ Doanh muội còn chưa tin ta ư?

Doanh Doanh cười gượng nói:

- Tiểu muội tin chứ.

Một lúc sau cô buồn bã nói:

- Nhưng tiểu muội cảm thấy võ công càng cao thì thanh danh trong võ lâm càng lớn, tính tình biến đổi lúc nào chính người đó cũng không biết. Từ thái độ đến hành vi hoàn toàn khác trước. Đông Phương thúc thúc là một ví dụ, tiểu muội lo cho gia gia không chừng cũng như vậy.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Gia gia của tiểu muội sẽ không luyện võ công trong Quỷ hoa bảo điển, bảo điển đó đã bị giáo chủ bóp nát rồi, có muốn luyện cũng không được.

Doanh Doanh nói:

- Không phải tiểu muội nói về võ công mà nói tính tình của một con người. Đông Phương thúc thúc dù không luyện Quỷ hoa bảo điển nhưng khi thúc thúc làm giáo chủ của Nhật Nguyệt thần giáo nắm đại quyền trong tay, toàn quyền sinh sát, nên cuồng vọng tự cao tự đại là chuyện đương nhiên.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội, Doanh muội có thể lo lắng cho người khác nhưng không cần lo cho ta. Ta sinh ra đã có tính lãng tử, vĩnh viễn không làm như vậy. Dù ta cuồng vọng tự đại nhưng ở trước mặt Doanh muội vĩnh viễn ta vẫn như ngày hôm nay.

Doanh Doanh thở dài nói:

- Vậy thì tốt rồi.

Lệnh Hồ Xung bỗng nhớ đến một chuyện, nói:

- Chuyện hai ta, thiên hạ đều biết từ lâu. Những bằng hữu bị Doanh muội lưu đày ra hoang đảo, Doanh muội có thể cho bọn họ quay về được không?

Doanh Doanh mỉm cười nói:

- Tiểu muội sẽ phái người đem thuyền đi đón bọn họ về.

Lệnh Hồ Xung kéo cô lại gần, nhẹ nhàng ôm cô rồi nói:

- Ta tạm biệt Doanh muội. Đại sự trên Tung Sơn giải quyết xong thì ta đến tìm Doanh muội, từ nay về sau, hai chúng ta sẽ không rời nhau nữa.

Ánh mắt của Doanh Doanh sáng ngời, vẻ mặt ngạc nhiên, cô nói khẽ:

- Tiểu muội cầu mong mọi chuyện của Xung ca đều thuận lợi để sớm có ngày quay về. Tiểu muội... tiểu muội ở đây ngày đêm ngóng trông Xung ca.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta sẽ quay về với Doanh muội ngay.

Chàng hôn nhẹ lên má Doanh Doanh một cái. Mặt Doanh Doanh đỏ bừng lên, cô mắc cỡ quá đưa tay đẩy ra.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả, dắt ngựa đến, lên ngựa đi ra khỏi đại bản doanh của Nhật Nguyệt thần giáo.

Hồi 130

Lên Tung Sơn, quần hào phó hội

Không đầy một ngày, Lệnh Hồ Xung về đến Hằng Sơn. Bọn đệ tử canh gác dưới chân núi vừa thấy chàng liền báo lên núi, quần đệ tử cùng xuống nghinh đón. Tiếp theo bọn quần hào ở trong biệt viện Hằng Sơn như ong vỡ tổ chạy ào ra tương kiến. Lệnh Hồ Xung hỏi tình hình trong mấy ngày qua, Tổ Thiên Thu nói:

- Khái bẩm chương môn nhân, bọn nam đệ tử đều ở biệt viện, không ai dám lên Kiến Tĩnh, không hề vi phạm môn quy.

Lệnh Hồ Xung vui mừng nói:

- Vậy thì tốt quá!

Nghi Hòa cười nói:

- Bọn họ đúng là không ai dám lên núi, còn như không hề vi phạm môn quy thì chưa chắc.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sao vậy?

Nghi Hào nói:

- Bọn đệ tử ở trong chủ am, từ sáng đến tối cứ phải nghe tiếng ồn ào trong Thông Nguyên cốc đến nhức cả đầu, không phút nào được yên tĩnh.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả, nói:

- Muốn những bằng hữu này yên tĩnh một khắc thật rất khó.

Lệnh Hồ Xung liền kể sơ lược chuyện Nhậm Ngã Hành đoạt lại ngôi vị giáo chủ. Quần hào vui mừng hoan hô như sấm dậy, tiếng reo hò vang dội cả sơn cốc. Mọi người đều nghĩ: - Nhậm giáo chủ đoạt lại ngôi vị, thánh cô đương nhiên quyền trọng. Mọi người từ nay về sau nhất định rất thoải mái.

Lệnh Hồ Xung lên ngọn Kiến Tinh, vào trong Vô Sắc am, khấu đầu trước linh vị của ba vị sư thái Định Nhân, Định Tinh, Định Dật rồi cùng bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh thương nghị. Cuộc tụ hội trên Tung Sơn vào ngày rằm tháng ba đã đến gần, phái Hằng Sơn nên đi Hà Nam là vừa. Bọn Nghi Hòa đều nói, vì chống đối chuyện hợp phái của phái Tung Sơn, nên cùng dẫn quần hào Thông Nguyên cốc lên Tung Sơn để tạo thêm thanh thế hùng mạnh, nhưng khó tránh khỏi sự dị nghị của ba phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn. Tả Lãnh Thiên sẽ mượn thêm nhiều cơ phản đối phái Hằng Sơn. Nghi Hòa nói:

-Kiếm pháp của chương môn sư huynh hơn hẳn Tả Lãnh Thiên, nếu ra nhậm chức chương môn nhân Ngũ

Nhạc cũng thuận tình hợp lý, nhưng nếu để đại đội nhân huynh ở Thông Nguyên cốc đi theo thì thế tất sinh thêm lăm chuyện.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Chủ ý của bọn ta là không để cho Tả Lãnh Thiên thôn tính ba phái kia. Ta làm chương môn nhân phái Hằng Sơn đã không giống ai thì đừng nói đến chuyện làm chương môn nhân Ngũ Nhạc phái. Mọi người đều nói không nên dẫn những nhân huynh ở Thông Nguyên cốc đi Tung Sơn thì ta không dẫn.

Lệnh Hồ Xung đến Thông Nguyên cốc nói khê với Kế Vô Thi, Lão Đầu Tử, Tổ Thiên Thu. Bọn Kế Vô Thi cũng nói là không nên dẫn quần hào Thông Nguyên cốc là tốt nhất, Lệnh Hồ Xung cứ dẫn chúng nữ đệ tử đi trước, ba người bọn lão sẽ tự giải thích cho quần hào rõ. Tối hôm đó, Lệnh Hồ Xung và quần hào nhậu nhẹt thỏa thuê, uống đến nỗi ai cũng say mèm, định rằng ngày hôm sau lên đường đi Tung Sơn nhưng lúc tỉnh rượu đã quá giờ Ngọ, tất cả đều chưa thu dọn nên đành phải dời lại hôm sau. Đến sáng sớm ngày thứ hai, Lệnh Hồ Xung mới dẫn bọn nữ đệ tử lên núi Tung Sơn.

Đoàn người đi mấy ngày, đến một thị trấn, mọi người vào trong một tòa đại từ đường hồng nát làm cơm ăn rồi nghỉ ngơi. Bọn Trịnh Ngạc bảy tên nữ đệ tử đi ra bốn hướng quan sát, để phòng phái Tung Sơn giở âm mưu quỷ kế.

Không bao lâu, Trịnh Ngạc và Tần Quyên chạy nhanh về gọi:

- Chương môn sư huynh, mau ra xem!

Mặt hai cô hớn hở, hiển nhiên là gặp được chuyện rất buồn cười. Nghi Hòa vội hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Tần Quyên cười nói:

- Sư tỷ, sư tỷ đi xem đi.

Bọn Lệnh Hồ Xung theo hai cô chạy vào một khách điểm, đi đến bên ngoài cửa gian phòng phía Tây, chỉ thấy trên giường có mấy người nằm chắt thành một đống, chính là Đào Cốc lục tiên. Sáu lão đều nằm bất động.

Lệnh Hồ Xung vô cùng ngạc nhiên vội chạy vào phòng, ôm Đào Căn Tiên là người nằm trên cao nhất xuống, thấy trong miệng lão bị nhét một trái đào, liền moi ra. Đào Căn Tiên ngoác miệng cười:

- Tổ mẹ ngươi, mười tám đời tổ tông nhà ngươi không được chết yên ổn đâu, mười tám đời con cháu đứa nào sinh ra cũng không có mắt, chẳng có dit...

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Này, Đào Căn Tiên đại ca, tại hạ đâu có làm gì đắc tội với đại ca đâu.

Đào Căn Tiên nói:

- Ta đâu có chửi ngươi. Ngươi đừng có xía vào. Cái đồ chó đẻ, lão gia mà gặp hấn thì sẽ xé hấn ra thành tám mảnh, mười sáu mảnh, ba mươi bốn mảnh...

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Đại ca chửi ai vậy?

Đào Căn Tiên nói:

- Tổ mẹ nó, lão tử không chửi hán thì còn chửi ai nữa?

Lệnh Hồ Xung lại ôm Đào Hoa Tiên là người nằm trên bốn người rồi lấy trái đào trong miệng lão ra.

Trái đào mới chỉ lấy được một nửa thì Đào Hoa Tiên liền ú ớ muốn nói. Đợi khi trái đào ra khỏi miệng, lão cười:

- Đại ca, đại ca nói không đúng, hai lần tám mảnh là mười sáu mảnh, gấp đôi mười sáu mảnh là ba mươi hai mảnh, sao đại ca nói là ba mươi bốn mảnh?

Đào Căn Tiên nói:

- Ta cứ thích nói ba mươi bốn mảnh thì đã sao? Ta đâu có nói là gấp đôi. Trong lòng ta muốn gấp đôi rồi thêm hai nữa.

Đào Căn Tiên nói:

- Tại sao gấp đôi rồi còn thêm hai? Đâu có đạo lý nào như vậy?

Huyệt đạo trên người hai lão còn chưa giải khai, chỉ có cái miệng là hoạt động được, cả hai liền tranh biện không thôi.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Hai vị đừng cãi nữa, tóm lại là đã xảy ra chuyện gì?

Đào Hoa Tiên chửi:

- Bất Giới và Bất Khả Bất Giới, hai tên hòa thượng này, tổ tông mười tám đời của hán đều là hòa thượng thú.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tại sao lại chửi Bất Giới đại sư?

Đào Căn Tiên nói:

- Không chửi hán thì chửi ai? Người không cáo từ mà bỏ đi, Tổ Thiên Thu nói với mọi người là sáu huynh đệ ta sao không chịu đi Tung Sơn xem nào nhiệt? Đương nhiên bọn ta đi ngay. Bọn ta còn muốn đi trước người nữa. Đi đến đây, gặp Bất Khả Bất Giới, tên hòa thượng thú này giả vờ uống rượu với bọn ta, còn nói gặp sáu con chó cắn chết một con trùng to, dụ bọn ta đi xem. Nào ngờ Bất Giới thái sư phụ của tên hòa thượng thú này đã núp sẵn ở góc cửa liền nhảy xuống, bắt ngờ điểm huyết hết cả sáu huynh đệ ta từng người một, rồi chất củi củi khô thành một đống, nói nếu bọn ta lên Tung Sơn thì nhất định sẽ làm hỏng đại sự của Lệnh Hồ chương môn. Tổ mẹ nó, bọn ta sao lại làm hỏng đại sự của người được?

Lệnh Hồ Xung mới hiểu ra, bèn cười nói:

- Lần này Đào Cốc lục tiên đã thắng, Bất Giới đại sư thua rồi. Lần sau sáu huynh đệ các vị gặp hai sư đồ đại sư thì đừng nhắc đến chuyện này và cũng không nên động thủ với hai người, nếu không thì anh hùng hảo hán trong thiên hạ sẽ hỏi nguyên nhân, đều biết Bất Giới đại sư bị thua dưới tay Đào Cốc lục tiên thì đại sư không còn mặt mũi nào nhìn ai nữa.

Đào Căn Tiên và Đào Hoa Tiên gật đầu lia lịa, nói:

- Lần sau gặp hai tên hòa thượng thú tha này bọn ta sẽ giả bộ như không có chuyện gì xảy ra để hai sư đồ hán khỏi mất mặt với mọi người.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Mau giải khai huyết đạo cho mấy vị này là quan trọng, bọn họ có thể bị bị sai khớp hết rồi.

Chàng liền đưa tay giải khai huyết đạo cho Đào Hoa Tiên rồi liền đi ra ngoài phòng đóng cửa lại, để khỏi phải nghe sáu huynh đệ lão cái và không đâu.

Trịnh Ngạc cười hỏi:

- Đại sư ca, sáu huynh đệ này đang làm gì vậy?

Tần Quyên cười nói:

- Bọn họ đang làm La Hán chồng lên nhau.

Đào Hoa Tiên liền cười:

- Tiểu ni cô nói năng xằng bậy. Ai bảo bọn ta là La Hán chồng lên nhau?

Tần Quyên cười nói:

- Tiểu nữ đâu phải là tiểu ni cô?

Đào Căn Tiên nói:

- Người ở chung với tiểu ni cô thì cũng là tiểu ni cô.

Tần Quyên nói:

- Lệnh Hồ chương môn ở chung với bọn tiểu nữ, Vậy Lệnh Hồ chương môn cũng là tiểu ni cô sao?

Trịnh Ngạc cười nói:

- Bọn lão và bọn ta ở chung với nhau thì sáu huynh đệ bọn lão cũng là tiểu ni cô.

Đào Căn Tiên và Đào Hoa Tiên cùng hòng, quay sang oán giận nhau, đều trách nhau ăn nói không ý tứ để đến nỗi tự làm cho mình biến thành tiểu ni cô hết ráo.

Lệnh Hồ Xung và bọn Nghi Hòa đứng ngoài phòng đợi rất lâu mà không thấy Đào Cốc lục tiên ra. Lệnh Hồ Xung đẩy cửa vào, thì thấy Đào Hoa Tiên cười hà

hà đi tới đi lui mà vẫn chưa giải khai được huyết đạo cho các huynh đệ. Lệnh Hồ Xung cười ha ha, vội đưa tay giải khai huyết đạo cho năm người rồi liền đi ra khỏi phòng ngay. Bỗng nghe tiếng bình bình rầm rầm, trong phòng náo loạn cả lên.

Lệnh Hồ Xung cười hì hì đi ra, quẹo qua một khúc quanh, đi được mấy trượng đến một con đường nhỏ bên cánh đồng, thấy trên một cây đào đầy nụ, chỉ đợi gió xuân đến là nở hoa. Chàng thầm nghĩ: Hoa đào này thật đẹp, nhưng Đào Cốc lục tiên lại lộn xộn luộm thuộm như vậy, chẳng giống hoa đào chút nào cả.

Chàng tản bộ một lúc, lòng nghĩ nên tính sao với sáu huynh đệ này, hay cùng đi uống rượu với bọn họ. Bỗng nghe sau lưng tiếng bước chân nhẹ, có tiếng người con gái gọi:

- Lệnh Hồ đại ca!

Lệnh Hồ Xung quay người lại, thấy Nghi Lâm. Cô đi đến hỏi khê:

- Tiểu muội hỏi Lệnh Hồ đại ca một câu có được không?

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Đương nhiên là được, tiểu muội muốn hỏi chuyện gì?

Nghi Lâm hỏi:

- Rốt cuộc Lệnh Hồ đại ca thích Nhậm đại tiểu thư hay là tiểu sư muội họ Nhạc của Lệnh Hồ đại ca hơn?

Lệnh Hồ Xung ngẩn người ra, cảm thấy lúng túng. Chàng hỏi:

- Tại sao sư muội hỏi ta chuyện này?

Nghi Lâm nói:

- Nghi Hòa, Nghi Thanh sư tỷ nhờ tiểu muội hỏi Lệnh Hồ đại ca đó.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy lạ, mỉm cười nói:

- Tại sao các vị sư tỷ muốn hỏi ta câu này?

Nghi Lâm cúi đầu nói:

- Lệnh Hồ đại ca, chuyện tiểu sư muội của Lệnh Hồ đại ca, tiểu muội chưa bao giờ nói với ai. Ngày hôm đó Nghi Hòa sư tỷ đã thương Nhạc tiểu thư, hai bên sinh ra hiềm khích. Hai vị sư tỷ Nghi Chân và Nghi Linh phụng mệnh Lệnh Hồ đại ca đem thương dược đi, phái Hoa Sơn không những không nhận thuốc mà còn đuổi hai vị sư tỷ. Mọi người sợ Lệnh Hồ đại ca giận nên không dám nói. Sau đó Vu Tẩu và Nghi Văn sư tỷ lại lên Hoa Sơn, báo tin Lệnh Hồ đại ca tiếp nhận chưởng môn phái Hằng Sơn lại bị phái Hoa Sơn bắt giữ.

Lệnh Hồ Xung giật mình hỏi:

- Tại sao tiểu muội biết?

Nghi Lâm bẽn lẽn nói:

- Là do Điện... Bất Khả Bất Giới nói.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Điện Bá Quang ư?

Nghi Lâm đáp:

- Đúng vậy. Sau khi Lệnh Hồ đại ca đi Hắc Mộc Nhai, các sư tỷ bảo hần đi lên Hoa Sơn thám thính tin tức.

Lệnh Hồ Xung gật đầu nói:

- Khinh công của Điền Bá Quang rất giỏi nên thám thính tin tức khó bị ai phát giác. Hắn gặp được hai vị sư tử đi báo tin phải không?

Nghi Lâm nói:

- Phải. Nhưng phái Hoa Sơn canh giữ rất nghiêm mật, hắn không cách nào cứu được, may mà hai vị sư tử cũng không sao. Hơn nữa, tiểu muội viết giấy dặn hắn, ngàn vạn lần không được đắc tội với phái Hoa Sơn, càng không được động thủ dả thương người để Lệnh Hồ đại ca không tức giận.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Tiểu muội viết thư cho hắn giống như sư phụ viết thư cho đồ đệ.

Nghi Lâm đỏ mặt nói:

- Tiểu muội ở ngọn Kiến Tĩnh, hắn ở Thông Nguyên cốc, có chuyện muốn bảo hắn thì đành phải viết giấy, bảo người khác đưa cho hắn.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đúng vậy, ta chỉ nói đùa thôi. Điền Bá Quang còn nói những gì nữa?

Nghi Lâm nói:

- Hắn nói gặp được một hỷ sự, sư phụ của Lệnh Hồ đại ca đã chọn nữ tể rồi.

Đột nhiên cô thấy mặt Lệnh Hồ Xung biến sắc, liền im lặng không nói nữa. Lệnh Hồ Xung thấy nghèn nghẹn ở cổ như khó thở. Chàng gắng gượng nói:

- Tiểu muội nói đủ rồi, không... không sao đâu.

Lệnh Hồ Xung nghe giọng mình run run dường như không phải là của mình.

Nghi Lâm dịu dàng nói:

- Lệnh Hồ đại ca, đại ca đừng buồn. Nghi Hòa, Nghi Thanh sư tỷ đều nói Nhậm đại tiểu thư tuy là người trong Ma giáo, nhưng dung mạo đã đẹp, võ công lại cao, mặt nào cũng hơn gấp mười lần Nhạc tiểu thư.

Lệnh Hồ Xung cười gượng nói:

- Ta buồn cái gì? Tiểu sư muội có được một chỗ tốt, ta vui mừng còn không hết. Hắn... hắn... Điền Bá Quang gặp được tiểu sư muội ta...

Nghi Lâm nói:

- Điền Bá Quang nói trên ngọn Ngọc Nữ Hoa Sơn treo đèn kết hoa rất là náo nhiệt, các môn phái có không ít người đến chúc mừng. Nhạc tiên sinh lại không mời phái Hằng Sơn chúng ta mà còn xem chúng ta như địch nhân.

Lệnh Hồ Xung gật đầu. Nghi Lâm nói tiếp:

- Vu Tẩu và Nghi Văn sư tỷ có hảo ý đi Hoa Sơn báo tin, bọn họ không phái người tặng lễ vật cũng không đến chúc mừng Lệnh Hồ đại ca tiếp nhiệm chưởng môn, vậy cũng đành. Nhưng tại sao họ lại bắt giữ sứ giả đi báo tin?

Lệnh Hồ Xung ngăn người xuất thần, chưa trả lời cô. Nghi Lâm nói tiếp:

- Nghi Hòa, Nghi Thanh hai vị sư tỷ nói phái Hoa Sơn hành sự không đúng đạo lý, chúng ta cũng không

thể quá khách khí nữa. Lên Tung Sơn gặp bọn họ, chúng ta phải chất vấn cho ra lẽ, bảo bọn họ thả người ra.

Lệnh Hồ Xung lại gật đầu. Thấy bộ dạng thất thần lạc phách của chàng, Nghi Lâm thở dài dịu dàng nói:

- Lệnh Hồ đại ca, đại ca nên bảo trọng.

Cô từ từ đi xa. Lệnh Hồ Xung thấy Nghi Lâm đi xa dần, vội gọi:

- Sư muội!

Nghi Lâm dừng bước quay đầu lại. Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Người thành thân với tiểu sư muội của ta là... là...

Nghi Lâm gật đầu nói:

- Phải! Là gã họ Lâm.

Cô ta bước đến trước mặt Lệnh Hồ Xung, kéo tay áo chàng, nói:

- Lệnh Hồ đại ca, gã họ Lâm làm sao bì kịp đại ca. Nhạc tiểu thư là người hồ đồ mới chọn lấy hắn. Bọn sư tỷ, sư muội sợ Lệnh Hồ đại ca đau đớn nên không dám nói lại với đại ca. Nhưng Đào Cốc lục tiên nói gia gia tiểu muội và Diên Bá Quang ở gần đây; Diên Bá Quang gặp Lệnh Hồ đại ca chắc sẽ nói rõ. Dù Diên Bá Quang không nói thì qua mấy ngày nữa lên Tung Sơn, nhất định sẽ gặp Nhạc tiểu thư và trượng phu của cô ta. Lúc đó, Lệnh Hồ đại ca thấy cách ăn mặc của cô ta như một tân nương, không chừng... đại ca sẽ làm hỏng đại cuộc. Mọi người đều nói nếu Nhậm đại tiểu thư có bên cạnh Lệnh Hồ đại ca thì hay biết mấy. Các vị sư tỷ bảo tiểu muội đến khuyên Lệnh Hồ đại ca, đừng bận tâm với cái cô Nhạc Linh San hồ đồ đó nữa.

Lệnh Hồ Xung cười khổ não, trầm nghĩ: - Bọn họ đều quan tâm đến ta, sợ ta đau lòng, cho nên trên đường đi càng quan tâm đến ta.

Bỗng chàng cảm thấy trên lưng bàn tay rớt xuống mấy giọt nước. Lệnh Hồ Xung nghiêng đầu thấy Nghi Lâm đang khóc. Chàng lấy làm lạ nói:

- Sư muội... sư muội sao vậy?

Nghi Lâm buồn bã nói:

- Tiểu muội không muốn thấy Lệnh Hồ đại ca... đau... đau lòng như vậy. Lệnh Hồ đại ca, nếu đại ca muốn khóc... thì cứ khóc đi...

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Tại sao ta muốn khóc? Lệnh Hồ Xung là lãng tử vô hạnh, khiến sư phụ sư nương bỏ mặc, sớm bị trục xuất ra khỏi sư môn. Tiểu sư muội sao... sao... ha ha!

Chàng vừa cười to vừa co giò chạy lên sơn đạo. Lệnh Hồ Xung chạy một mạch khoảng hơn hai chục dặm, đến nơi hoang vắng không một bóng người. Chàng cảm thấy nỗi đau buồn trong lòng không kìm nén được nữa, ngồi phệt xuống đất khóc to lên. Chàng khóc một lúc lâu lòng mới thấy nhẹ đi, trầm nghĩ: Bây giờ ta quay về, hai mắt đỏ sưng lên, để cho bọn Nghi Hòa thấy thì không khỏi cười ta, chỉ bằng tối đến ta hãy về. Nhưng chàng lại chuyển đổi ý nghĩ: Ta đi lâu mà không về bọn họ nhất định sẽ lo lắng. Bậc đại trượng phu muốn khóc thì khóc muốn cười thì cười, Lệnh Hồ Xung này đau khổ vì yêu Nhạc Linh San cả thiên hạ đều biết. Cô ta coi ta như đôi giày rách phải vất đi, nếu ta không đau lòng thì ta là kẻ giả dối.

Lệnh Hồ Xung liền quay nhanh về. Về đến ngôi từ đường cuối trấn gặp bọn Nghi Hòa và Nghi Thanh đang chia nhau đi tìm chàng khắp nơi, thấy chàng về ai cũng vui mừng. Trên bàn sắp đặt sẵn rượu, đồ nhắm, Lệnh Hồ Xung ngồi uống một mình, sau khi say khướt, chàng gục lên bàn ngủ luôn.

Mấy ngày sau đến chân núi Tung Sơn, trước ngày tụ hội hai hôm. Đợi đến rằm tháng ba, Lệnh Hồ Xung thống lĩnh chúng đệ tử, sáng sớm khởi hành lên núi. Đi đến lưng chừng núi, bốn tên đệ tử Tung Sơn ra nghênh tiếp, chấp lễ rất cung kính rồi nói:

- Tung Sơn mật học hậu tiến xin cung nghênh Lệnh Hồ chương môn phái Hằng Sơn đại giá. Tả chương môn đệ phái ở trên núi cung hầu.

Lại nói:

- Các sư bá, sư thúc và sư huynh đệ của ba phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn ngày hôm qua đã đến rồi. Lệnh Hồ chương môn và các vị sư tỷ đến, phái Tung Sơn từ trên xuống dưới đều rất hân hạnh.

Lệnh Hồ Xung trên đường đi lên núi, thấy sơn đạo quét dọn sạch sẽ, cứ cách mấy dặm lại có mấy tên đệ tử phái Tung Sơn chuẩn bị nước trà, điểm tâm nghênh tiếp tân khách, đủ thấy lần này phái Tung Sơn chuẩn bị rất chu đáo, nhưng cũng do vậy mà thấy được Tả Lãnh Thiên đối với ngôi vị chương môn Ngũ Nhạc phái đã nắm chắc trong tay, quyết không để ai cản trở lão.

Đi được thêm mấy dặm có mấy tên đệ tử phái Tung Sơn ra nghênh đón, thi lễ với Lệnh Hồ Xung rồi nói:

- Chương môn nhân và tiên bối kỳ cựu của các phái Côn Luân, Nga My, Không Động, Thanh Thành,

hôm nay đều tụ hội trên Tung Sơn, tham dự đại lễ bầu chương môn nhân Ngũ Nhạc phái. Các vị phái Côn Luân, Thanh Thành đều đã đến rồi. Lệnh Hồ chương môn đến đúng lúc, mọi người ở trên núi đợi Lệnh Hồ chương môn giá đáo.

Mấy người này tỏ ra huênh hoang, nghe ngữ khí của chúng thì hiển nhiên chúng cho rằng ngôi vị chương môn Ngũ Nhạc phái không thoát khỏi tay chương môn phái Tung Sơn.

Đi thêm một đoạn nữa, bỗng nghe tiếng nước chảy như sấm. Hai thác nước từ trên vách núi cao uốn khúc đổ xuống như hai con ngọc long bay nhảy. Mọi người men theo bờ thác lên núi.

Đệ tử dẫn đường phái Tung Sơn nói:

- Đây là ngọn Thảng Quang. Lệnh Hồ chương môn, chương môn thấy cảnh vật ở đây so với Hằng Sơn ra sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hằng Sơn linh tú còn Tung Sơn hùng vĩ, phong cảnh hai bên đều rất đẹp.

Người đó nói:

- Tung Sơn ở giữa thiên hạ từ hai triều đại Đường Hán, vốn đứng đầu quần sơn. Lệnh Hồ chương môn xem khí tượng như vậy, chẳng trách xưa nay các hoàng đế đều dựng đô ở chân núi Tung Sơn.

Ý hấn muốn nói Tung Sơn đứng đầu quần sơn thì phái Tung Sơn đương nhiên cũng là lãnh tụ các phái. Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Không biết giữa bọn hào sĩ giang hồ chúng ta và vua chúa quan lại có quan hệ gì? Tả chương môn thường kết giao với các quan phủ sao?

Mặt người đó đỏ lên, không nói nữa.

Từ đây lên núi, đường đi càng lúc càng hiểm trở, đệ tử phái Tung Sơn dẫn đường, dọc đường vừa chỉ vừa nói:

- Đây là ngọn Thanh Cương, Thanh Cương Bình, đây là khe Đại Thiết Lương, khe Tiểu Thiết Lương.

Mé phái khe Thiết Lương đều là đá kỳ dị, còn mé trái sâu thăm thẳm không thấy đáy. Một tên đệ tử Tung Sơn lượm một cục đá to ném xuống, cục đá va vào vách núi, ban đầu nghe rầm như sấm, lúc sau tiếng động càng nhỏ dần rồi cuối cùng không nghe thấy nữa. Nghi Hòa nói:

- Xin hỏi vị sư huynh, hôm nay có bao nhiêu người đến Tung Sơn?

Hán tử đó đáp:

- Ít nhất cũng có hai ngàn người.

Nghi Hòa nói:

- Mỗi một vị khách lên núi các vị đều ném một cục đá to để thị uy thì không bao lâu sơn cốc này sẽ bị các vị lấy đá lấp đầy hết.

Hán tử đó hừ một tiếng không trả lời.

Qua một khúc quanh, trước mặt mây mù che khuất, trên sơn đạo có mười mấy tên hán tử tay cầm binh khí cản giữa đường. Một tên gần giọng nói:

- Khi nào Lệnh Hồ Xung lên đây, Nếu các bằng hữu thấy hán thì đâm mù mắt hán ngay lập tức.

Lệnh Hồ Xung thấy người nói câu này râu tóc dựng đứng, vẻ mặt hăm hăm đáng sợ, đôi mắt bị mù; lúc chàng nhìn sang những người khác thấy người nào cũng bị mù, bất giác lòng run lên. Chàng lớn tiếng nói:

- Lệnh Hồ Xung ở đây, các hạ có điều gì chỉ giáo?

Hắn vừa nói năm chữ “Lệnh Hồ Xung ở đây”, mười mấy tên mù lập tức lớn tiếng quát mắng, vung binh khí muốn xông đến, chửi:

- Tặc tiểu tử Lệnh Hồ Xung, người hại ta ra nông nỗi này. Hôm nay ta sẽ liều mạng với người.

Lệnh Hồ Xung liền hiểu ra: Tối hôm đó phái Hoa Sơn bị vây đánh ở miếu hoang, ta dùng kiếm pháp Độc Cô cứu kiếm mới học đâm mù mắt không ít địch thủ. Lai lịch của những người đó còn chưa đoán được, bây giờ mới hiểu ra là do phái Tung Sơn sai bảo. Không ngờ hôm nay lại trùng hội ở đây.

Địa thế nơi đây rất hiểm ác, nếu những người này liều mạng, chỉ cần bị một người trong bọn họ ôm được thì không khỏi cùng rơi xuống thâm cốc vạn trượng.

Lại thấy mấy đệ tử Tung Sơn dẫn đường nhếch mép cười, có ý vui mừng trước cái họa của người khác. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Hôm ta ở Chú kiếm cốc Long Tuyền giết hại nhân vật phái Tung Sơn không ít nên hôm nay lên Tung Sơn đụng phải nhiều kẻ thù ngoài ý muốn.

Chàng bèn nói:

- Những bằng hữu bị mù là đệ tử môn hạ phái Tung Sơn sao? Xin các hạ nhường đường cho bọn tại hạ.

Đệ tử phái Tung Sơn cười nói:

- Bọn họ không phải là người của tề phái. Tại hạ nói ra không tiện. Hay là xin Lệnh Hồ chương môn tự thu xếp bọn họ.

Bỗng nghe một người lớn tiếng quát:

- Lão tử thu xếp ngươi trước rồi hãy nói.

Chính là Bất Giới hòa thượng. Đi sau lưng lão là Bất Khả Bất Giới Điền Bá Quang. Bất Giới bước nhanh lên trước, đưa tay ra tóm lấy hai tên đệ tử Tung Sơn ném vào bọn người mù quát:

- Lệnh Hồ Xung đến đây!

Bọn mù mất vung binh khí chém tứ tung, nhưng hai tên đệ tử phái Tung Sơn võ công cao cường, thân người ở trên không vẫn có thể rút kiếm gạt đỡ, la lên:

- Ta là người phái Tung Sơn, mau tránh ra!

Bọn mù vội né tránh loạn thành một vòng. Bất Giới vọt lên trước tóm lấy hai tên đệ tử Tung Sơn quát:

- Ngươi không kêu bọn mù này tránh ra, lão tử sẽ ném hai cái đồ khốn nạn ngươi xuống sơn cốc.

Lão vận kinh lực vào hai cánh tay, ném hai người này lên trời. Nội lực của Bất Giới hòa thượng hùng kiện vô bì, hai tên đệ tử Tung Sơn bị lão ném lên không trung, bay thẳng bảy tám trượng, hồn xiêu phách tán, cùng thét lên vì biết nếu rơi xuống thâm cốc sâu muôn trượng thì lập tức bị nát ra như tương.

Bất Giới hòa thượng chờ chúng rơi xuống, đưa hai tay ra chụp lấy sau gáy hai người, hỏi:

- Muốn ném một lần nữa không?

Một tên hán tử vội nói:

- Không... không muốn!

Tên đệ tử Tung Sơn kia rất thông minh. Hắn la to:

- Lệnh Hồ Xung, người chạy đâu cho thoát? Các vị bằng hữu mù, mau đuổi theo, đuổi theo hắn!

Mười mấy tên mù nghe vậy, tưởng thật liền co giò chạy theo. Điền Bá Quang cả giận nói:

- Danh tự của Lệnh Hồ chương môn mà tiểu tử người muốn kêu réo thì kêu réo sao?

Gã đưa tay tát bốp bốp hai cái tóa lửa vào mặt tên hán tử Tung Sơn rồi hô to:

- Lệnh Hồ đại hiệp đang ở đây! Lệnh Hồ chương môn đang ở đây! Tên dui mù nào có ngon thì đến đây lĩnh giáo kiếm pháp của đại hiệp.

Bọn người mù được đệ tử Tung Sơn cổ vũ, lại nghĩ đến mối thâm thù bị Lệnh Hồ Xung đâm mù mắt, bụng đầy phần nộ nên mới đứng thủ nơi sơn đạo. Nhưng nghe tiếng hai tên đệ tử Tung Sơn kêu la, bất giác thấy ớn lạnh, liền chạy tán loạn lên sơn đạo, hai mắt không thể thấy vật gì nên nhất thời không biết chạy đi đâu liền chán nản đứng lại.

Lệnh Hồ Xung, Bất Giới, Điền Bá Quang cùng bọn đệ tử Hằng Sơn lướt qua bên người bọn mù mà đi lên. Bỗng thấy đoạn giữa hai ngọn núi xuất hiện một cái cửa, gió mạnh lùa qua cửa đem theo mây trắng xông vào mặt. Bất Giới quát:

- Chỗ này gọi là cái gì? Sao câm cả rồi à?

Tên đệ tử Tung Sơn nhăn mặt đáp:

- Đây gọi là Triều Thiên môn.

Mọi người quay sang hướng Tây Bắc, lại đi thêm một đoạn sơn lộ nữa, nhìn ra xa thấy một vùng đất rộng trên đỉnh núi, vô số người đang tụ tập. Mấy tên đệ tử Tung Sơn càng tăng cước bộ, lên núi báo tin. Tiếp theo nghe tiếng trống vang lên, hoan nghênh bọn Lệnh Hồ Xung lên núi.

Tả Lãnh Thiên mình mặc áo hoàng bào, thống lãnh hai mươi tên đệ tử đi lên trước cung tay nghênh đón. Bây giờ Lệnh Hồ Xung tuy là chủ môn phái Hằng Sơn, nhưng trước kia chàng gọi lão là "Tả sư bá", lại vào hàng hậu bối, nên liền cúi người hành lễ rồi nói:

- Vãn bối Lệnh Hồ Xung bái kiến chủ môn Tung Sơn.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Lâu ngày không gặp, Lệnh Hồ thế huynh phong thái hơn xưa nhiều. Thế huynh là anh hùng thanh niên mà đã chấp chủ môn hộ phái Hằng Sơn, mở ra một cục diện mới trong võ lâm xưa nay chưa từng có. Thật đáng vui, đáng chúc mừng.

Lão xưa nay mặt vốn lạnh như tiền, lúc này miệng nói là "thật đáng vui, đáng chúc mừng" nhưng trên mặt tuyệt không lộ ra chút gì là "đáng vui, đáng chúc mừng" cả.

Lệnh Hồ Xung hiểu rõ trong lời nói của lão có ý mai mỉa mình, nói cái gì "mở ra một cục diện mới trong võ lâm xưa nay chưa từng có", kỳ thực muốn châm chích hấn là nam tử mà làm lãnh tụ của một đám ni cô. "Anh hùng thanh niên", bốn chữ này cũng chẳng phải là hảo ý. Chàng bèn nói:

- Văn bối phụng di mệnh của Định Nhân sư thái, chấp chưởng môn hộ phái Hằng Sơn, quyết chí vì hai vị sư thái mà báo thù tuyết hận. Khi đại sự báo thù xong rồi, văn bối đương nhiên sẽ lập tức nhường ngôi vị lại cho bậc hiền tài.

Lúc nói mấy câu này, Lệnh Hồ Xung trừng mắt nhìn chằm chằm vào hai mắt của Tả Lãnh Thiên, để xem mặt lão có lộ ra vẻ hổ thẹn, hoặc có ý phản nộ căm giận không. Nhưng mặt Tả Lãnh Thiên vẫn trơ ra. Lão nói:

- Ngũ Nhạc kiếm phái trước nay đồng khí liên chi, từ nay về sau năm phái quy lại làm một, mỗi đại thù của hai vị sư thái Định Nhân và Định Dật không còn là chuyện riêng của phái Hằng Sơn mà là chuyện chung của Ngũ Nhạc phái. Lệnh Hồ huynh đệ có chí như vậy, thì thật hay lắm.

Lão ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Thiên Môn đạo huynh phái Thái Sơn, Mạc Đại tiên sinh phái Hành Sơn, Nhạc tiên sinh phái Hoa Sơn cùng không ít bằng hữu vô lâm đều đến mừng lễ cả rồi. Xin mời Lệnh Hồ huynh đệ tương kiến với các vị.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Dạ. Phương chứng đại sư phái Thiếu Lâm và Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đang đã đến chưa?

Tả Lãnh Thiên lạnh lùng nói:

- Hai vị này tuy ở gần đây nhưng họ giữ thân phận tôn cao, không biết có tới không.

Lão nói xong liếc nhìn Lệnh Hồ Xung, trong ánh mắt có ý căm hận. Lệnh Hồ Xung ngẩn người ra, liên tỉnh ngộ: Ta tiếp nhiệm chưởng môn, hai vị tiền bối

vô lâm tự thân đến chúc mừng. Nhưng hôm nay Tả Lãnh Thiên hội nghị mà hai vị đó không đến, vì vậy lão không những hận hai vị mà còn hận luôn cả ta nữa.

Ngay lúc này, bỗng thấy trên sơn đạo có hai tên đệ tử áo vàng vận lực chạy rất nhanh, hiển nhiên là có việc gấp gáp. Mọi người trên núi đều quay mặt nhìn về hướng hai gã. Không bao lâu hai gã chạy đến trước Tả Lãnh Thiên, bầm:

- Cung hỷ sư phụ, Phương Chứng đại sư, phương trượng chùa Thiếu Lâm và Xung Hư đạo trưởng, chương môn phái Võ Đang thống lãnh đệ tử môn hạ hai phái đang lên núi.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Hai vị lão nhân gia đến rồi ư? Vậy thì hân hạnh quá. Ta phải xuống núi nghênh đón.

Ngữ khí của lão dường như không để tâm đến chuyện này. Nhưng Lệnh Hồ Xung thấy tay áo của lão hơi rung động, nổi vui mừng trong lòng khó che giấu hết.

Quần hùng trên tuyết đỉnh Tung Sơn nghe Phương Chứng đại sư phái Thiếu Lâm và Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đang cùng đến liền xôn xao, không ít người đi theo sau Tả Lãnh Thiên xuống núi nghênh đón. Lệnh Hồ Xung và đệ tử phái Hằng Sơn đứng nép sang một bên nhường cho mọi người xuống núi.

Thấy các tiền bối kỳ cựu Thiên Môn đạo nhân phái Thái Sơn, Mạc Đại tiên sinh phái Hành Sơn cùng với bang chủ Cái bang, Tùng Phong quán chủ Dư Thương Hải chương môn phái Thanh Thành quả nhiên,

đều đến rồi. Lệnh Hồ Xung thi lễ từng người, bỗng thấy ở phía sau bức tường vàng có một đám người đi vòng ra, chính là sư phụ, sư nương và các sư đệ sư muội phái Hoa Sơn. Lòng chua xót, chàng vội bước lên trước quỳ xuống dập đầu lạy, nói:

- Lệnh Hồ Xung bái kiến hai vị lão nhân gia.

Nhạc Bất Quần nghiêng người tránh rồi lạnh lùng nói:

- Lệnh Hồ chưởng môn sao lại hành đại lễ như vậy? Không phải là trò cười cho thiên hạ sao?

Lệnh Hồ Xung bái xong đứng dậy liền lùi ra một bên. Khóe mắt Nhạc phu nhân đỏ lên, bà nói:

- Nghe nói người làm chưởng môn phái Hằng Sơn. Sau này nên sửa đổi tính tình, có thể an thân lập mệnh.

Nhạc Bất Quần cười nhạt nói:

- Hấn mà sửa đổi tính tình thì mặt trời mọc ở hướng Tây rồi. Ngày đầu tiên hấn làm chưởng môn thì phái Hằng Sơn đã thu nạp cả ngàn nhân vật bằng môn tả đạo, cũng chưa đủ loạn sao? Nghe nói hấn liên thủ với Nhậm Ngã Hành đại ma đầu giết Đông Phương Bất Bại, để Nhậm Ngã Hành trùng đăng bảo tọa giáo chủ Ma giáo. Chưởng môn nhân phái Hằng Sơn lại đi tham gia vào đại sự của Ma giáo như vậy, còn không coi là đại loạn sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ, dạ.

Chàng không muốn nói nhiều về chuyện này liền nói tránh sang vấn đề khác:

- Hôm nay hội tụ ở Tung Sơn, thấy dụng ý của Tả sư bá là muốn hợp nhất Ngũ Nhạc kiếm phái thành Ngũ Nhạc phái. Không biết ý hai vị lão nhân gia ra sao?

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Ý của người thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử...

Nhạc Bất Quần mỉm cười nói:

- Hai chữ “đệ tử” không nên nói ra nữa. Nếu người còn nghĩ đến tình cảm ở Hoa Sơn ngày xưa thì... thì...

Lão hoi trầm ngâm, dường như không muốn nói hết ra.

Lệnh Hồ Xung từ khi bị trục xuất ra khỏi môn tường phái Hoa Sơn đến nay, chưa bao giờ thấy Nhạc Bất Quần đối với mình hiền hòa như vậy. Chàng vội nói:

- Lão nhân gia có điều gì dặn bảo, đệ tử... vẫn bồi không dám không tuân.

Nhạc Bất Quần gật đầu nói:

- Ta cũng không có gì dặn bảo. Nhưng hạng người học võ như chúng ta điều quan trọng nhất là phân biệt thị phi chính tà. Hôm đó người không thể ở lại phái Hoa Sơn được nữa, không phải là vì ta và sư nương người nhẫn tâm, không tha thứ lỗi lầm cho người, mà thật do người phạm vào điều đại kỵ của võ lâm. Tuy ta nuôi dưỡng người từ bé đến lúc trưởng thành, đối đãi như con ruột nhưng cũng không thể vì tình riêng mà phá luật lệ được.

Lệnh Hồ Xung nghe đến đây, nước mắt đầm đìa, nghẹn ngào nói:

- Đại ân của sư phụ sư nương, đệ tử dù có thịt nát xương tan cũng khó mà báo đáp.

Nhạc Bất Quần vỗ nhẹ lên vai hắn, tỏ ý an ủi rồi nói:

- Ngày hôm đó lúc ở chùa Thiếu Lâm náo loạn, hai sư đồ ta phải động đến kiếm. Mấy chiêu kiếm mà ta sử thật có hàm chứa thâm ý, mong muốn người hồi tâm chuyển ý, trở về môn tường Hoa Sơn ta. Nhưng người cố chấp không nghe theo, khiến lòng ta rất buồn.

Lệnh Hồ Xung cúi đầu nói:

- Hôm đó ở trong chùa Thiếu Lâm, đệ tử làm bậy làm càn, tội thật đáng chết. Được sư phụ cho trở lại môn tường vẫn là điều đệ tử hằng mong muốn.

Nhạc Bất Quần mỉm cười nói:

- Câu nói này chỉ sợ miệng nói một đằng mà lòng nghĩ một nẻo. Người thân làm chứng môn phái Hằng Sơn, chỉ huy hiệu lệnh theo ý mình, ung dung tự tại như vậy, hà tất phải trở lại môn hạ của vợ chồng ta? Hơn nữa, võ công của người bây giờ cao cường, ta làm sao có thể làm sư phụ người được?

Lão nói xong rồi liếc nhìn Nhạc phu nhân. Lệnh Hồ Xung nghe khẩu khí tình cảm của Nhạc Bất Quần có ý thu hắn làm đệ tử trở lại thì trong lòng vui mừng khôn xiết, liền quỳ xuống, nói:

- Sư phụ, sư nương, đệ tử phạm đại tội, từ nay về sau sẽ sửa chữa lỗi lầm trước đây, tôn phụng giáo hội của sư phụ sư nương. Chỉ mong sư phụ sư nương từ bi thu nhận lại đệ tử về môn tường Hoa Sơn.

Bỗng nghe tiếng người huyền não trên sơn đạo, quần hùng bu quanh Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo nhân lên núi. Nhạc Bất Quần nói khẽ:

- Người đứng lên đi, chuyện này từ từ hãy bàn cũng chưa muộn.

Lệnh Hồ Xung vui mừng, lại khấu đầu nói:

- Đa tạ sư phụ sư nương!

Chàng đứng dậy. Nhạc phu nhân vừa đau buồn vừa vui mừng. Bà nói:

- Tiểu sư muội và Lâm sư đệ của ngươi, tháng trước ở Hoa sơn đã... đã thành thân rồi.

Giọng nói của bà buồn bã, nghĩ bụng sở dĩ Lệnh Hồ Xung vội muốn trở lại Hoa Sơn gấp như vậy là vì Nhạc Linh San, vừa nghe tin cô ta lấy chồng, dù không gào thét thì cũng thất vọng ê chề.

Lòng Lệnh Hồ Xung chua xót, chàng hơi nghiêng đầu liếc nhìn Nhạc Linh San, thấy cô đã ăn mặc theo kiểu thiếu phụ rất lộng lẫy nhưng dung mạo vẫn như xưa, không có vẻ rạng rỡ của một tân nương.

Hai mắt của Nhạc Linh San và Lệnh Hồ Xung giao nhau, đột nhiên mặt cô đỏ bừng lên, cúi đầu xuống. Ngực Lệnh Hồ Xung giống như bị một thiết chùy to đập mạnh, trong nháy mắt chàng thấy choáng váng, thân người lảo đảo không vững. Bên tai nghe loáng thoáng có tiếng người nói:

- Lệnh Hồ chuông môn, chuông môn là khách xa mà đến trước. Chùa Thiếu Lâm và thiền viện Tuấn Cực này rất gần mà lão nạp lại đến chậm nhất.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy có người đỡ lấy cánh tay mình. Chàng định thần lại, thấy Phương Chứng đại sư nở một nụ cười tươi đứng trước mặt. Chàng vội nói:

- Dạ, dạ!

Rồi bái xuống.

Tả Lãnh Thiên lớn tiếng nói:

- Mọi người không cần phải đa lễ. Nếu không thì mấy ngàn người bái qua bái lại, bái đến ngày mai cũng chưa xong. Xin mời vào thiền viện.

Người xưa gọi tuyệt đỉnh Tung Sơn là Tuấn Cực. Tuấn Cực thiền viện của tuyệt đỉnh Tung Sơn vẫn là đại tự của Phật giáo, gần một trăm năm nay đã trở thành chỗ ở của chưong môn phái Tung Sơn. Trong tên của Tả Lãnh Thiên tuy có chữ "Thiên" nhưng lão không phải là đệ tử Phật môn, võ công của lão gần với đạo gia hơn.

Quần hùng đi vào thiền viện, thấy trong viện cổ bách mọc um tùm, trên điện không có tượng Phật, đại điện tuy rất lớn nhưng so với Đại Hùng bảo điện của chùa Thiếu Lâm thì không bằng. Đi vào chưa được một ngàn người mà cả sân cũng đã chật ních, người đến sau không chen chân vào được nữa.

Tả Lãnh Thiên lớn tiếng nói:

- Ngũ Nhạc kiếm phái chúng ta hôm nay tụ hội, được đồng đạo bằng hữu trong võ lâm nể mặt quang lâm rất đông, vượt ra ngoài sự tính toán của tại hạ, đến nỗi chỗ đứng cũng không đủ, chiêu đãi sơ sài thiếu lễ độ. Mong các vị đừng trách.

Trong quần hào có người lớn tiếng nói:

- Không cần khách khí, nhưng người quá đông, đứng ở đây không được.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Nếu vậy thì lên hai trăm bước nữa là Phong Thiên đài. Thời xưa các hoàng đế phong thiên trên núi Tung Sơn, địa thế khoáng dang vẫn là nơi rất tốt. Nhưng chúng ta là thảo dân áo vải, lên Phong Thiên đài nghị sự, nếu vụ này truyền ra ngoài thì những kẻ sĩ có kiến thức không khỏi chê cười, nói chúng ta vượt quyền thái quá.

Hoàng đế thời xưa vì muốn tuyên dương công đức của mình nên thường làm lễ phong thiên ở Thái Sơn hoặc phong thiên ở Tung Sơn, trình biểu đệ văn lên trời, chuyên cầu cho quốc gia hưng thịnh. Những hào kiệt giang hồ sao mà hiểu được "phong thiên" là chuyện gì? Họ chỉ cảm thấy trong đại diện này rất chật hẹp muốn nghệt thở, dùng nói là ngồi mà ngay cả hít một hơi không khí cũng không sáng khoái, liền nhốn nháo lên nói:

- Chúng ta đâu phải tạo phản để làm hoàng đế. Đã có chỗ tốt như vậy, sao không lên đó? Người ngoài thích nhiều chuyện thì kệ mẹ họ.

Trong lúc nhiều người đang nói thì một số người đã xông ra khỏi viện. Tả Lãnh Thiên nói:

- Đã như vậy thì xin mời mọi người lên Phong Thiên đài tương hội.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: - Mọi chuyện Tả Lãnh Thiên đã trù liệu rất chu đáo, gặp lúc thương nghị đại sự mà lại để mọi người chen lấn nhau, trong thiên hạ có lý nào như vậy? Chắc lão đã sớm muốn mọi người

lên Phong Thiên đài, nhưng không tiện nói ra miệng, để cho người khác đề nghị mới đưa lên.

Chàng lại nghĩ: Phong Thiên đài không biết có ý nghĩa gì? Lão nói là có liên quan đến hoàng đế, lão dẫn mọi người lên Phong Thiên đài, chẳng lẽ đó là chỗ ở của hoàng đế ư? Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng nói tham vọng của lão rất lớn, sau khi hợp nhất Ngũ Nhạc kiếm phái thì mưu đồ tiêu diệt Nhật Nguyệt giáo, rồi thôn tính Thiếu Lâm và Võ Đang. Hi hi, lão và Đông Phương Bất Bại chí hướng rất giống nhau, "thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ"!

Lệnh Hồ Xung theo mọi người đến dưới Phong Thiên đài. Chàng nghĩ: Nghe khẩu khí của sư phụ có vẻ như sư phụ sẽ tha thứ tội lỗi cho ta, cho phép ta trở lại làm môn hạ Hoa Sơn. Tại sao trước đây sư phụ vô cùng nghiêm khắc mà hôm nay thái độ lại rất hiền hòa? Đúng rồi, chắc sư phụ nghe ngóng, biết ta hành sự đoan chính với phái Hằng Sơn, tuyệt không nhiễu loạn môn hộ Hằng Sơn, nên lòng rất vui mừng. Tiểu sư muội gả cho Lâm sư đệ, hai vị lão nhân gia đối với ta cảm thấy có chút áy náy, phần do sư nương luôn khuyên giải nên sư phụ mới hồi tâm chuyển ý. Hôm nay Tả Lãnh Thiên mưu đồ thôn tính bốn phái, sư phụ thân làm chủ môn phái Hoa Sơn, chắc sẽ ra sức chống đối. Sư phụ đối xử với ta tốt thì ta có thể liên thủ với sư phụ mà ra sức bảo vệ phái Hoa Sơn. Chuyện này ta đương nhiên phải tận lực để không phụ kỳ vọng của sư phụ lão nhân gia, đồng thời cũng bảo toàn phái Hằng Sơn.

Phong Thiên đài kiến tạo bằng những tảng đá to, mỗi tảng đá đều được mài giũa rất phẳng phiu. Tượng tượng năm xưa hoàng đế vì tế trời tạo phúc cho dân,

không biết phải dùng bao nhiêu thợ mới xây thành công trình vĩ đại này. Lúc Lệnh Hồ Xung xem kỹ, thấy có những tảng đá có dấu mài đẽo rất mới, tuy đã phủ rêu lên vẫn có thể thấy những phiến đá mới mới lắp vào. Hiển nhiên Phong Thiển đài đã quá lâu năm nên bị hư hoại nhiều, Tả Lãnh Thiên mới sai người tu sửa lại, nhưng cái ý khóa lắp không khỏi càng che đậy càng lộ ra, tự nó bộc lộ cái tâm địa của lão.

Quần hào đến tuyệt đỉnh Tung Sơn này đều cảm thấy sảng khoái. Ngọn Tung Sơn đứng giữa trời đất cao hơn vạn ngọn núi khác. Trời quang đãng, không chút mây gợn. Lệnh Hồ Xung nhìn về hướng Bắc, thấy xa xa là Ngọc Môn quan, sông Hoàng Hà như một sợi chỉ, phía Tây thấp thoáng cửa Y Khuyết thành Lạc Dương; phía Đông và Nam đều là những ngọn núi trùng trùng điệp điệp.

Có ba lão già chỉ chỗ về hướng Nam. Một người nói:

- Đây là Đại Hùng phong, đây là Tiểu Hùng phong, hai ngọn núi đứng trơ trọi là Song Ngọc phong, ba ngọn cao tới mây kia là Tam Tiêm phong.

Một lão già khác nói:

- Tòa sơn phong này là núi Thiếu Thất của chùa Thiếu Lâm. Ngày hôm đó ta đến chùa Thiếu Lâm, cảm thấy núi Thiếu Thất rất cao, nhưng từ đây mà nhìn ra xa thì chùa Thiếu Lâm chỉ nằm dưới chân núi Tung Sơn.

Ba lão già đều cười to lên. Lệnh Hồ Xung nhìn sắc phục của ba lão không phải là người của phái Tung Sơn, nhưng nghe miệng lưỡi nói ra là muốn lấy núi làm ví dụ để suy tôn Tung Sơn, phỉ báng Thiếu

Lâm. Nhìn cặp mắt quắc thước của ba người biết nội công rất thâm hậu, xem ra lần này Tả Lãnh Thiên lôi kéo không ít người đến trợ thủ, nếu có biến cố thì không chỉ một mình phái Tung Sơn ra tay mà thôi.

Tả Lãnh Thiên đang mời Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng lên Phong Thiên đài. Phong Chứng cười nói:

- Bọn lão nạp là những kẻ lảm cẩm ngu muội bên ngoài, hôm nay đến đây chỉ để xem lễ chúc mừng, cũng không cần lên đài làm trò làm mất mặt mọi người.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Phương Chứng đại sư nói như vậy thì quá khách khí.

Xung Hư nói:

- Tân khách đều đến rồi, xin Tả chủ tọa môn đừng làm trễ nãi đại sự, không cần bồi tiếp hai lão già này nữa.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Nếu vậy thì tại hạ xin nghe theo.

Lão cung tay về phía hai người rồi đi lên bậc tam cấp Phong Thiên đài. Đi lên mấy chục bậc, cách đỉnh đài còn hơn mấy trượng, lão đứng trên bậc tam cấp lớn tiếng nói:

- Mời các vị bằng hữu tụ họp lại đây.

Trên Phong Thiên đài gió rất mạnh, quần hào lại tản ra bốn phía để thưởng ngoạn phong cảnh. Câu nói này của Tả Lãnh Thiên mọi người nghe rất rõ.

Quần hào quay đầu lại lục tục đi đến gần, đứng vây vòng quanh Phong Thiên đài.

Tả Lãnh Thiên cung tay nói:

- Các vị bằng hữu coi trọng Tả mỗ, giá lâm Tung Sơn, tại hạ cảm kích vô cùng. Trước khi các vị bằng hữu đến đây chắc cũng đã biết rõ, hôm nay là ngày tốt, Ngũ Nhạc kiếm phái đồng tâm hiệp lực quy nhập làm một phái.

Dưới đài có mấy trăm người đồng thanh la lên:

- Đúng vậy, đúng vậy, cung hỷ, cung hỷ!

Tả Lãnh Thiên nói:

- Mời các vị ngồi.

Quần hào liền ngồi dưới đất, đệ tử các môn phái đều ngồi cùng một chỗ với chư môn nhân.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Ngũ Nhạc kiếm phái ta xưa nay đồng khí liên chi, hơn một trăm năm liên thủ kết minh nên đã sớm thành người một nhà. Tả mỗ hổ thẹn làm minh chủ Ngũ Nhạc đã nhiều năm, nhưng chưa làm được việc gì. Gần đây trong võ lâm xảy ra nhiều đại sự, Tả mỗ và các huynh đệ tiền bối của Ngũ Nhạc kiếm phái thương lượng đều cảm thấy nếu không hợp thành một phái, thống nhất một hiệu lệnh, thì khi có đại nạn đến chỉ sợ không đối phó nổi.

Bỗng nghe có người ở dưới đài lạnh lùng nói:

- Không biết Tả minh chủ và các huynh đệ tiền bối thương nghị hợp phái hồi nào? Tại sao Mạc mỗ không hề biết chuyện này?

Người nói chính là Mạc Đại tiên sinh, chương môn phái Hành Sơn. Lão nói ra lời này hiển nhiên chứng tỏ phái Hành Sơn không tán thành chuyện hợp phái.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Vừa rồi Tả mỗ nói trong võ lâm xảy ra không ít đại sự, nếu năm phái không hợp lại làm một thì khi đại sự đến, chúng ta là người của năm phái sẽ tự tàn sát lẫn nhau, không muốn đồng minh nghĩa khí. Mạc Đại tiên sinh, Đại Tung dương thủ Phí Bán sư đệ, đệ tử phái Tung Sơn của Tả mỗ, bị táng mạng ở ngoại thành Hành Sơn. Có người tận mắt chứng kiến nói là Mạc Đại tiên sinh đã hạ độc thủ, không biết chuyện này có thật không?

Mạc Đại tiên sinh run lên tự hỏi: - Ta giết tên họ Phí, chỉ có Lưu sư đệ, Khúc Dương, Lệnh Hồ Xung, một tiểu ni cô phái Hằng Sơn và con gái của Khúc Dương tận mắt nhìn thấy. Trong đó ba người đã chết, chẳng lẽ Lệnh Hồ Xung sau khi uống rượu say mà nói lỡ lời, hay là tiểu ni cô không biết chuyện nên để tiết lộ ra ngoài?

Lúc này mấy ngàn cặp mắt dưới đài đều nhìn vào Mạc Đại tiên sinh. Về mặt Mạc Đại tiên sinh vẫn tỉnh bơ, lắc đầu nói:

- Không có chuyện này! Mạc mỗ võ công kém cỏi, làm sao giết được Đại Tung dương thủ?

Tả Lãnh Thiên cười nhạt nói:

- Nếu đơn đả độc đấu quang minh chính đại thì Mạc Đại tiên sinh chưa chắc có thể giết được Phí sư đệ của Tả mỗ, nhưng nếu bất ngờ ám toán, thì bằng những chiêu kiếm Bách biến thiên ảo của phái Hành Sơn, cao thủ có giỏi đến đâu cũng khó mà chống đỡ nổi. Bọn Tả mỗ kiểm tra kỹ vết thương trên thi thể

của Phí sư đệ, dù do bị người băm nát ra, nhưng bộ vị kiếm đâm thì không thay đổi được. Đó là càng muốn giấu thì càng lộ ra.

Lòng Mạc Đại tiên sinh nhẹ đi một chút, lão lắc đầu nói:

- Chưởng môn suy đoán như vậy sao mà đúng được?

Lão nghĩ, thì ra hần chỉ dựa vào những vết kiếm trên thi thể của Phí Bân mà suy đoán ra chứ không phải có người tiết lộ, có chết lão cũng không thừa nhận. Nhưng vì chuyện này, phái Hành Sơn và phái Tung Sơn tóm lại đã kết mối thâm thù, hôm nay có xuống núi được hay không cũng rất khó nói.

Hồi 131

Tả Lãnh Thiên ly gián phái Thái Sơn

Tả Lãnh Thiên nói tiếp:

- Ngũ Nhạc kiêm phái ta hợp lại làm một là sự kiện lớn nhất từ khi thành lập đến nay. Mạc Đại tiên sinh, tiên sinh và Tả mỗ đều là chủ của một phái, đương nhiên lấy đại sự làm trọng mà xem chuyện tư oán là nhẹ. Chỉ cần ngũ phái ta có lợi thì ân oán của một người cũng đành phải gác qua một bên. Mạc huynh, chuyện này Mạc huynh cũng không cần quá lo lắng, Phí sư đệ là sư đệ của Tả mỗ, đợi sau khi ngũ phái hợp nhất, Mạc huynh và Tả mỗ cũng là sư huynh đệ, người chết thì cũng đã chết rồi, còn người sống thì hà tất phải oán thù nhau để tạo nên sát nghiệp?

Lão nói một hơi nghe rất hiền hòa êm ái, nhưng ý tứ đầy vẻ uy hiếp, hiển nhiên là nếu Mạc Đại tiên sinh tán đồng hợp phái thì chuyện giết chết Phí Bán cũng bỏ qua. Nếu không, lão sẽ làm cho rõ ràng.

Cặp mắt lão trừng trừng nhìn Mạc Đại tiên sinh, hỏi:

- Mạc huynh, Mạc huynh nói xem có phải không?

Mạc Đại tiên sinh hừ một tiếng, không thềm đếm xỉa tới. Tả Lãnh Thiên mỉm cười mà không ra cười, nói:

- Trong cuộc hội nghị hợp phái, Nam nhạc Hành Sơn đã không có ý kiến gì khác. Đông nhạc Thái Sơn Thiên Môn đạo huynh, ý kiến của quý phái thế nào?

Thiên Môn đạo nhân đứng lên, giọng nói oang oang:

- Phái Thái Sơn từ ngày tổ sư gia Đông Linh đạo trưởng sáng lập đến nay đã hơn ba trăm năm. Bản đạo vô đức bất tài, không thể mở mang rộng lớn phái Thái Sơn, nhưng cơ nghiệp hơn ba trăm năm qua dù sao cũng không thể để mất đi trong tay bản đạo. Hội nghị hợp phái này vạn lần không thể tuân mệnh được.

Trong phái Thái Sơn có một đạo nhân râu tóc bạc phơ đứng dậy nói lớn:

- Thiên Môn sư diệt nói vậy là không đúng. Phái Thái Sơn bốn đời tổng cộng có hơn bốn trăm người, không thể vì tư tâm của một mình sư diệt mà làm cản trở sự nghiệp lớn lao của toàn phái.

Mọi người thấy đạo nhân tóc bạc này khuôn mặt gầy đét, trung khí sung mãn. Có người nhận ra lão, nói khẽ:

- Đây là Ngọc Cơ Tử, sư thúc của Thiên Môn đạo nhân.

Khuôn mặt Thiên Môn đạo nhân vốn đã đỏ bừng, nghe Ngọc Cơ Tử nói thì càng đỏ bừng hơn. Lão lớn tiếng nói:

- Sư thúc, sư thúc nói như vậy là có ý gì? Từ lúc sư diệt chấp chương môn hộ phái Thái Sơn đến nay, việc này không phải là vì thanh danh cơ nghiệp của bốn phái hay sao? Sư diệt phản đối hợp phái chính là để bảo tồn phái Thái Sơn, đâu phải là chuyện tư tâm.

Ngọc Cơ Tử cười hì hì, nói:

- Năm phái hợp lại thì thanh thế Ngũ Nhạc phái rất lớn mạnh, đệ tử Ngũ Nhạc phái ai nấy đều không về vang sao? Chỉ một mình ngươi là chương môn nhân mà làm không nên chuyện.

Thiên Môn đạo nhân cả giận, lớn tiếng nói:

- Sư diệt làm chương môn được hay không có liên can gì? Nhưng phái Thái Sơn nói gì cũng không thể để cho người ta lấy mất trong tay tiểu diệt.

Ngọc Cơ Tử nói:

- Ngoài miệng ngươi nói nghe rất được, trong lòng lại không muốn từ bỏ địa vị chương môn nhân.

Thiên Môn đạo nhân tức giận nói:

- Sư thúc cho tiểu diệt là người hám danh như vậy sao?

Lão thò tay vào túi, lấy ra thanh đoản kiếm đúc bằng thép màu đen thui, lớn tiếng nói:

- Từ giờ phút này, ta không thêm làm chương môn nữa. Sư thúc muốn làm thì cứ làm đi.

Mọi người thấy thanh đoản kiếm không làm cho ai khiếp sợ, nhưng trong Ngũ Nhạc kiếm phái các bậc trưởng thượng đều biết đây là di vật của Đông Linh đạo nhân, tổ sư sáng lập phái Thái Sơn. Gần ba trăm

năm nay, đời đời truyền nhau, thanh kiếm đã thành tín vật của chưởng môn nhân phái Thái Sơn.

Ngọc Cơ Tử lùi lại, cười nhạt nói:

- Người từ bỏ chức chưởng môn thật ư?

Thiên Môn đạo nhân tức giận nói:

- Tại sao bỏ không được?

Ngọc Cơ Tử nói:

- Đã vậy thì đưa đây cho ta.

Tay phải lão phóng nhanh ra chụp lấy thanh đoản kiếm trong tay của Thiên Môn đạo nhân. Thiên Môn đạo nhân hoàn toàn không ngờ lão lại lấy kiếm của mình, trong lúc sửng sốt thì đoản kiếm đã bị Ngọc Cơ Tử đoạt rồi. Lão không kịp suy nghĩ, soạt một tiếng tuốt trường kiếm sau lưng ra.

Ngọc Cơ Tử phi thân lùi ra, hai cái bóng xanh thấp thoáng, hai lão già cùng chống kiếm tiến lên cản trước mặt Thiên Môn đạo nhân rồi cùng quát:

- Thiên Môn, ngươi là người dưới mà phạm thượng, quên giới điều của bốn môn sao?

Thiên Môn đạo nhân nhìn hai người, hóa ra là hai sư thúc Ngọc Khánh Tử và Ngọc Âm Tử. Lão tức đến nỗi toàn thân run lên, la lớn:

- Hai vị sư thúc, hai vị tận mắt chứng kiến rồi, Ngọc Cơ... Ngọc Cơ sư thúc vừa rồi đã làm cái gì?

Ngọc Âm Tử nói:

- Quả thực bọn ta đã tận mắt nhìn thấy. Người đã đem ngôi vị chưởng môn nhân của bốn phái truyền

cho Ngọc Cơ sư huynh. Biết thoái vị nhường cho người hiền tài thì hay lắm.

Ngọc Khánh Tử nói:

- Ngọc Cơ sư huynh đã là sư thúc của người, bây giờ lại là chương môn nhân của bốn phái. Người vung kiếm hành hung, vô lễ với sư huynh là đã phạm đại tội khi sư diệt tổ, phạm thượng tác loạn.

Thiên Môn đạo nhân thấy hai sư thúc không những thiên vị vô lý mà còn chỉ trích lão. Lão tức giận cực độ, lớn tiếng nói:

- Tiểu diệt chỉ nhất thời tức giận mà nói vậy chứ ngôi vị chương môn nhân của bốn phái làm sao có thể truyền cho thứ cô... cô... cô rác này. Dù muốn nhường cho người, mẹ... mẹ... mẹ nó, tiểu diệt cũng quyết không thể truyền cho Ngọc Cơ.

Lão tức giận tột độ, không nhìn nữa, nói ra những lời thô tục. Ngọc Cơ Tử quát:

- Người ăn nói kiểu đó thì không xứng đáng làm chương môn nhân.

Một tên đạo nhân trung niên trong đám người phái Thái Sơn đứng lên lớn tiếng nói:

- Chương môn bốn phái xưa nay là sư phụ của ta, mấy vị sư thúc tổ làm trò quái quỷ gì vậy?

Đạo nhân trung niên này pháp danh là Kiếm Trừ, là đệ nhị đệ tử của Thiên Môn đạo nhân. Tiếp theo lại có một người đứng dậy quát:

- Thiên Môn sư huynh đem chức vị chương môn giao cho sư phụ ta, mấy ngàn vị trên tuyệt đỉnh Tung Sơn

này đều đã nhìn thấy, mấy ngàn cái tai đều đã nghe được, chẳng lẽ là giả? Vừa rồi Thiên Môn sư huynh nói: "Từ nay trở đi, ta không làm chương môn nữa, sư thúc muốn làm thì sư thúc làm đi". Người có nghe thấy không?

Người nói này là đệ tử của Ngọc Cơ Tử. Trong một trăm người của phái Thái Sơn có mấy chục người cùng la lên:

- Cự chương môn thoái vị, tân chương môn tiếp vị! Cự chương môn thoái vị, tân chương môn tiếp vị!

Thiên Môn đạo nhân là đệ tử chương môn của phái Thái Sơn, tuy thanh thế của lão vốn rất mạnh, nhưng năm sáu vị sư thúc của lão ngấm ngấm liên thủ chống đối lão. Trong hai trăm người của phái Thái Sơn đến Tung Sơn, có đến hơn một trăm sáu mươi người chống lại lão rồi.

Ngọc Cơ Tử giơ cao đoản kiếm lên nói:

- Đây là thân vật của Đông Linh tổ sư gia. Di ngôn của tổ sư gia là: "Thấy kiếm này như thấy Đông Linh", chúng ta có nghe theo di huấn của tổ sư hay không?

Hơn một trăm tên đạo nhân lớn tiếng hô:

- Chương môn nói đúng lắm.

Lại có người nói:

- Nghịch đồ Thiên Môn phạm thượng tác loạn, không giữ môn quy nên giam lại để trị tội.

Lệnh Hồ Xung thấy tình thế như vậy thì đoán ra màn kịch này là do Tả Lãnh Thiên ngấm ngấm bố trí. Thiên Môn đạo nhân tính tình nóng nảy, không chịu nổi sự kích động, mới nói vài câu ba lời đã rơi vào

bầy của đối phương. Bây giờ thế lực của bên địch rất mạnh, Thiên Môn lại không có tài ứng biến, đột nhiên, lồng lộn lên nên không giải quyết được gì. Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn vào đám người phái Hoa Sơn, thấy sư phụ đứng chấp tay sau lưng, vẻ mặt thần nhiên. Chàng thầm nghĩ: Bọn Ngọc Cơ Tử làm càn như vậy, sư phụ đáng lý lên tiếng can thiệp mới phải. Nhưng trước mặt sư phụ lão nhân gia vẫn không muốn nhúng tay vào, chắc là tạm thời lặng yên quan sát biến cố. Ta cứ làm theo sư phụ lão nhân gia là được.

Tay trái Ngọc Cơ Tử vẩy mấy cái, hơn một trăm sáu chục tên đạo nhân của phái Thái Sơn đột nhiên tản ra rút trường kiếm, bao vây hơn năm chục tên đạo nhân còn lại vào giữa. Những người bị vây đều là đệ tử môn hạ của Thiên Môn. Thiên Môn đạo nhân tức giận gầm lên:

- Các người muốn động thủ hả? Cứ lại đây liều sống chết một mất một còn với ta.

Ngọc Cơ Tử lớn tiếng nói:

- Thiên Môn nghe đây: chúng môn phái Thái Sơn có lệnh bảo người bỏ kiếm đầu hàng. Người có thuận phục đoàn kiếm di huấn của Đông Linh tổ sư gia không?

Thiên Môn tức giận nói:

- Hừ, ai nói người là chúng môn của bốn phái?

Ngọc Cơ Tử la lên:

- Các đệ tử môn hạ của Thiên Môn, chuyện này các người vô can, tất cả ném binh khí xuống, qua đây qui thuận thì ta không truy cứu, nếu không thì bị nghiêm trị, quyết không dung thứ.

Kiểm Trừ đạo nhân lớn tiếng nói:

- Nếu người có thể lập trọng thệ trước đoàn kiếm của tổ sư gia, quyết không để phái Thái Sơn do tổ sư gia dày công tạo dựng bị xóa tên trong giang hồ thì mọi người sẽ tôn người làm chủ võ môn bốn phái cũng không sao. Nhưng nếu người làm chủ võ môn mà đem bốn phái đi bán cho phái Tung Sơn là trở thành tội nhân thiên cổ của bốn phái, người có chết cũng không còn mặt mũi nào mà đi gặp tổ sư gia được.

Ngọc Cơ Tử nói:

- Người là tiểu tử hậu sinh, có tư cách gì mà nói với tiền nhân hàng chữ “Ngọc” bọn ta? Năm phái hợp nhất, phái Tung Sơn cũng không bỏ tên hay sao? Hai chữ “Ngũ Nhạc” của Ngũ Nhạc phái bao hàm cả phái Thái Sơn trong đó, có gì đâu mà không được?

Thiên Môn đạo nhân nói:

- Các người ngấm ngấm giở trò ma mãnh vì đều bị Tả Lãnh Thiên mua chuộc rồi. Hừ, hừ! Muốn giết ta thì dễ nhưng muốn ta đồng ý quy hàng Tung Sơn thì vạn lần không được.

Ngọc Cơ Tử nói:

- Các người không phục hiệu lệnh đoàn kiếm của chủ võ môn nhân, thì coi chừng trong khoảnh khắc thân bại danh liệt, chết không có chỗ chôn.

Thiên Môn đạo nhân nói:

- Các đệ tử trung thành với phái Thái Sơn, hôm nay chúng ta quyết đấu đến cùng, nhuộm máu Tung Sơn.

Bọn đệ tử đứng vây quanh lão cùng hô lên:

- Quyết tử đến cùng, quyết không đầu hàng!

Bọn họ nhân số tuy ít nhưng mặt ai ai cũng biểu lộ vẻ cương quyết. Nếu Ngọc Cơ Tử ra hiệu cho bọn đệ tử vây quanh tấn công thì trong lúc nhất thời chưa chắc có thể giết được bọn họ. Mấy ngàn vị anh hùng hảo hán tụ tập trên Phong Thiên đài, Phương Chứng đại sư chùa Thiếu Lâm, Xung Hư đạo nhân phái Võ Đang là những bậc tiền bối cao nhân cũng chắc không dễ bọn chúng ý nhiều hiệp ít, gây nên thảm cảnh đồng môn tương tàn. Bọn Ngọc Cơ Tử, Ngọc Khánh Tử, Ngọc Âm Tử ngơ ngác nhìn nhau, nhất thời không biết làm sao.

Bỗng nghe ở mé trái đằng xa có tiếng người uest oải nói:

- Lão tử đi khắp thiên hạ, anh hùng hảo hán cũng thấy rất nhiều nhưng cái quân rùa đen nói rồi lại nuốt lời thì chưa hề thấy.

Quần hùng cùng nhìn về hướng phát ra tiếng nói, thấy một hán tử mình mặc áo thô đứng dựa vào tảng đá to, tay trái cầm một cái nón lá phe phẩy quạt. Người này thân hình ốm nhách, cặp mắt ti hí, mặt không có chút huyết sắc. Mọi người đều không biết lai lịch của lão và cũng không biết lão nói mấy câu này để chửi ai. Lão nói tiếp:

- Rõ ràng ngươi đem chức chưởng môn nhường cho người ta, chẳng lẽ lời nói vừa rồi chỉ là đánh rắm? Thiên Môn đạo nhân, chữ "Thiên" trong tên của ngươi e rằng phải đổi thành chữ "Thí" mới tương xứng.

Bọn Ngọc Cơ Tử biết lão tương trợ phe mình nên cười rộ cả lên.

Thiên Môn tức giận nói:

- Chuyện của phái Thái Sơn ta, không cần người ngoài chõ mũi vào.

Hán tử áo thô vẫn uể oải nói:

- Lão tử thấy chuyện trái tai gai mắt thì không thể không chõ mũi vào. Hôm nay là ngày tốt, Ngũ Nhạc kiếm phái hợp nhất, lão mũi trâu người lại ở đây rút kiếm sử đao, la lối ồm tỏi, làm mất hứng mọi người. Thật đúng là đồ rắm chó.

Đột nhiên mọi người hoa cả mắt, chỉ thấy hán tử áo thô tung người lên xông vào giữa bọn Ngọc Cơ Tử một cách thần tốc, tay trái giơ nón lá lên đánh xuống đầu Thiên Môn đạo nhân. Thiên Môn đạo nhân không né mà vùng kiếm lên nhằm đâm vào ngực lão. Hán tử vội nép xuống đất chui qua háng Thiên Môn, tay trái chống xuống đất lộn người, bình một tiếng, lão đá trúng vào lưng Thiên Môn đạo nhân. Mấy chiêu số này rất kỳ quái, quần hào tụ tập trên núi ai cũng tự cho mình là giỏi nhất, nhưng chiêu số hán tử này sử ra mọi người lại chưa bao giờ được nhìn thấy qua. Thiên Môn không kịp đề phòng liền bị lão đá trúng huyệt đạo.

Mấy tên đệ tử của Thiên Môn đứng bên cạnh liền vùng trưởng kiếm đâm vào hán tử. Hán tử đó cười ha hả rồi túm lấy lưng Thiên Môn, đưa lên để gạt trưởng kiếm. Bọn đệ tử hoảng sợ rút kiếm về. Hán tử đó quát:

- Các người không liệng kiếm thì ta vịn cổ lão mũi trâu này tức khắc.

Lão nói xong đưa tay phải nắm lấy đầu Thiên Môn đạo nhân. Thiên Môn bị nhấc lên không, bị khắc chế huyệt đạo nên hoàn toàn không nhúc nhích được,

gương mặt đỏ đã biến thành tái xanh. Nhìn tình thế này hán tử đó chỉ cần vận chút nội lực ở hai tay vận một cái thì cổ của Thiên Môn lập tức bị bẻ gãy ngay.

Kiểm Trừ nói:

- Các hạ đột nhiên đánh lên, không phải là hành vi của anh hùng hảo hán. Các hạ tôn tính đại danh là gì?

Hán tử vung tay trái lên, bóp một tiếng, lão tát Thiên Môn đạo nhân một cái tóa lửa rồi uể oải nói:

- Ai dám vô lễ với ta thì lão tử đánh sư phụ người đó.

Bọn đệ tử của Thiên Môn đạo nhân thấy sư phụ bị làm nhục, vừa kinh hãi vừa tức giận. Mọi người vung trường kiếm lên, chỉ cần cùng đồng thời xông lên chém thì hán tử áo thô này sẽ bị băm nát như tương tại đương trường. Nhưng Thiên Môn đạo nhân đang bị lão khắc chế, ném chuột sợ vỡ lọ nên ai cũng không dám làm càn. Một tên thanh niên chửi:

- Người là quân chó đẻ...

Hán tử đó vung tay lên đánh bóp Thiên Môn một cái tóa lửa, nói:

- Người dạy đệ tử ăn nói càn rỡ như vậy hả?

Đột nhiên Thiên Môn đạo nhân ọe lớn một tiếng, đầu xoay lại đối mặt với hán tử áo thô, một búng máu tươi trong miệng phun ra. Hán tử giật mình kinh hãi, toan buông tay ra thì đã không kịp nữa, trong nháy mắt, mặt mày đầu cổ đều dính đầy máu. Hai tay của Thiên Môn đạo nhân xoay lại ôm chặt đầu của lão, nghe rắc một tiếng, cổ của hán tử bị bẻ gãy. Thiên Môn đạo nhân hất tay phải một cái, hán tử đó bay đi, bịch một tiếng, lão rớt xuống ngoài mấy trượng, gãy giữa mấy cái rồi chết ngay.

Thiên Môn đạo nhân tướng mạo vốn rất cao to, lúc này thần oai lẫm liệt, mặt mày dính đầy máu khiến người thấy phát khiếp. Một lúc sau, lão hét lên một tiếng, thân người ngã nhào xuống đất. Thì ra lão sơ ý đã bị hán tử đó đột nhiên thi triển quái chiêu chế ngự, lại bị làm nhục trước mọi người. Lúc cảm phần đến tột độ, lão cam tâm liều mạng vận hết nội lực đến chấn động kinh mạch để tự giải khai huyết đạo bị phong tỏa, đánh một đòn giết chết địch nhân, nhưng kinh mạch của lão bị chấn động đứt hết nên cũng không sống được nữa.

Bọn đệ tử của Thiên Môn cùng chạy đến gọi “sư phụ” rồi đỡ lão dậy. Nhưng lão đã tắt thở rồi, mọi người liền khóc rống lên.

Trong đám đông bỗng có người nói:

- Tả chương môn, chương môn mời Thanh Hải nhất kiều đến đối phó với Thiên Môn đạo trưởng thì thật là quá đáng.

Mọi người nhìn về hướng người nói, thấy một lão già gầy nhom, có người nhận ra lão là Hà Tam Thất, thường gánh hoành thánh đi khắp ngõ ngách hẻm chợ giang hồ. Hán tử bị Thiên Môn đạo nhân đánh chết lai lịch thế nào thì không ai biết, nhưng nghe Hà Tam Thất gọi lão là Thanh Hải nhất kiều. Thanh Hải nhất kiều là Hà Lai Đầu, nhưng người biết lão cũng rất ít.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Chuyện đời thật đáng nực cười. Vị huynh đài này và Tả mỗ hôm nay lần đầu tiên gặp nhau, sao có thể nói là Tả mỗ mời đến được?

Hà Tam Thất nói:

- Tả chương môn và Thanh Hải nhất kiêu có lẽ quen biết không lâu nhưng cùng với Bạch Bản sát tinh sư phụ của người này có mối giao tình nhất định không phải bình thường.

Bốn chữ "Bạch Bản sát tinh" vừa nói ra thì đám đông liền nhao nhao cả lên. Lệnh Hồ Xung nhớ mang máng, nhiều năm trước sư nương đã từng nhắc đến tên Bạch Bản sát tinh. Lúc đó Nhạc Linh San mới sáu bảy tuổi, không biết vì chuyện gì mà cứ khóc nhè hoài. Nhạc phu nhân dọa cô ta, nói: "Người mà khóc nữa thì Bạch Bản sát tinh sẽ đến bắt người đi". Lệnh Hồ Xung bèn hỏi: "Bạch Bản sát tinh là cái thứ gì?". Nhạc phu nhân nói: "Bạch Bản sát tinh là một người đại ác, chuyên bắt những đứa trẻ hay khóc nhè để ăn thịt. Người này không có lỗ mũi, mặt bằng phẳng, giống như một tấm ván trắng". Nhạc Linh San sợ hãi liền nín khóc ngay. Lệnh Hồ Xung nhớ lại chuyện cũ, liếc mắt nhìn Nhạc Linh San, thấy cô ta nhìn vào nơi xa xăm như đang nghĩ ngợi điều gì, vẻ mặt hơi buồn bã, hiển nhiên không lưu tâm đến cái tên Bạch Bản sát tinh mà Hà Tam Thất nhắc đến. Có lẽ chuyện thời thơ ấu nghe Nhạc phu nhân dọa cô cũng đã quên rồi.

Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: - Tiểu sư muội vừa tổ chức lễ thành hôn, Lâm sư đệ là người yêu trong lòng cô, đáng lẽ cô ta mười phần vui mừng mới phải, có gì mà không thỏa ý? Chẳng lẽ vợ chồng trẻ lại có chuyện xích mích với nhau sao?

Chàng nhìn Lâm Bình Chi đứng cạnh cô, vẻ mặt vô cùng quái dị, cười không ra cười giận không ra giận. Lệnh Hồ Xung giật mình, nghĩ tiếp: Đây là thần

sắc gì? Dường như ta đã nhìn thấy vẻ mặt của ai rồi. Nhưng thấy qua ở đâu thì không nhớ ra.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Ngọc Cơ đạo huynh, cung hỷ đạo huynh tiếp nhiệm chương môn phái Thái Sơn. Đối với việc thương nghị Ngũ Nhạc kiếm phái hợp nhất, đạo huynh có cao kiến gì?

Mọi người nghe Tả Lãnh Thiên không trả lời câu hỏi của Hà Tam Thất mà cố ý nói lảng sang chuyện khác, vấn đề lão kết giao với Bạch Bản sát tinh không biết có hay không. Ác danh của Bạch Bản sát tinh đã nghe hai ba chục năm rồi, nhưng người chứng kiến lão ăn thịt người thì chẳng mấy ai, dường như ác danh ấy chủ yếu là từ tướng mạo quái dị của lão mà ra. Nhưng từ hành vi của đệ tử Thanh Hải nhất kiều của lão mà suy ra thì dĩ nhiên hai sư đồ đều không phải là nhân vật chính phái.

Ngọc Cơ Tử tay cầm đoản kiếm dương dương tự đắc nói:

- Ngũ Nhạc kiếm phái hợp nhất, đối với người từ trên xuống dưới của ngũ phái chúng ta chỉ có lợi chứ không có hại. Chỉ có hạng người như Thiên Môn đạo nhân coi trọng tư tâm, tham quyền cố vị, không vì lợi ích chung nên mới chống đối. Tả minh chủ, tại hạ chấp chương môn hộ phái Thái Sơn, đối với đại sự ngũ phái hợp nhất, toàn tâm toàn ý tán thành. Toàn phái Thái Sơn quyết phục hiệu lệnh của minh chủ lão nhân gia, đi theo sau lão nhân gia mà phát dương quang đại môn hộ của Ngũ Nhạc phái. Nếu ai có ác ý ngăn cản thì phái Thái Sơn tại hạ là người đầu tiên không dung tha cho bọn họ.

Hồi 132

Lục Tiên nhục mạ Tả Lãnh Thiên

Hơn một trăm người của phái Thái Sơn đồng thanh hô to:

- Toàn phái Thái Sơn tán đồng chuyện hợp phái, có ai dị nghị phản đối thì toàn phái Thái Sơn thề không đội trời chung với người đó.

Những người này đồng thanh hô to, tuy nhân số không nhiều, nhưng tất cả cùng la nên cũng chấn động cả một vùng núi. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Bọn họ đương nhiên đã sớm học thuộc câu này, nếu không thì dù tất cả đều tán đồng hợp phái nhưng cũng quyết không thể nói giống nhau không khác một chữ.

Nghe ngữ khí của Ngọc Cơ Tử đối với Tả Lãnh Thiên một tiếng lão nhân gia, hai tiếng cũng lão nhân gia với thái độ rất cung kính, đoán rằng nếu Tả Lãnh Thiên đã ngấm ngấm cho lão một món lợi to, hoặc dùng thủ đoạn âm độc khắc chế lão trước rồi.

Đệ tử của Thiên Môn đạo nhân thấy sư tôn chết thảm, đại thế đã mất nên đành lặng yên không lên tiếng. Có người bậm môi nghiêng rằng rửa thảm, có người nắm chặt tay, mặt đầy vẻ bi phẫn.

Tả Lãnh Thiên đồng dục nói:

- Trong Ngũ Nhạc kiếm phái ta, hai phái Hành Sơn và Thái Sơn đã tán đồng chuyện hợp phái, xem ra đại thế sắp thành. Đã hợp phái làm một thì có trăm lợi mà vô hại, phái Tung Sơn của Tả mỗ cũng sẽ đi theo sau các vị để cùng làm nên đại sự.

Lệnh Hồ Xung cười thầm trong bụng: Chuyện này toàn do một mình người vạch kế sách ra, ngoài miệng lại toàn nói những lời tốt đẹp, đi theo sau mọi người chứ không phải là đứng đầu người khác. Người chẳng qua chỉ làm theo mưu đồ cá nhân mà thôi.

Tả Lãnh Thiên nói tiếp:

- Trong năm phái đã có ba phái đồng ý hợp phái, không biết ý phái Hằng Sơn thế nào? Tiên chương môn Định Nhân sư thái phái Hằng Sơn đã mấy lần đàm đạo với Tả mỗ, đối với chuyện hợp phái, sư thái lão nhân gia cực lực tán thành. Hai vị Định Tĩnh, Định Dật sư thái cũng đều tán thành như vậy.

Trong đám đệ tử áo đen phái Hằng Sơn, một giọng nói trong trẻo cất lên:

- Tả chương môn, lời nói này không đúng. Chương môn nhân và hai vị sư bá, sư thúc của bọn tiểu nữ trước lúc viên tịch, đối với chuyện hợp phái bầm gan tím ruột, cực lực phản đối. Sở dĩ ba vị lão nhân lần

lượt tạ thế là vì chuyện phản đối hợp phái. Tại sao Tả chương môn lại đem ý kiến của mình để áp đặt cho ba vị lão nhân gia đã viên tịch?

Quần hào cùng nhìn về phía người nói, thấy một cô nương mặt tròn trịa. Cô nương này là Trịnh Ngạc, nói năng rất khéo, tuổi còn nhỏ, nên đa số kẻ sĩ phái khác đều không biết cô.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Sư phụ Định Nhân sư thái của người võ công cao cường, kiến thức bất phàm, thực là nhân vật vào hàng đệ nhất trong Ngũ Nhạc kiếm phái, lão phu bình sinh rất khâm phục. Nhưng đáng tiếc không may sư thái bị gian đồ hại trong chùa Thiếu Lâm. Nếu sư thái lão nhân gia hôm nay có ở đây thì ngôi vị chương môn Ngũ Nhạc phái này đương nhiên phải thuộc về sư thái.

Lão ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Ngày đó tại hạ và ba vị sư thái Định Nhân, Định Tĩnh, Định Dật thương nghị về chuyện hợp phái, tại hạ cực lực chủ trương nếu chuyện hợp phái này không thành thì thôi, nếu đại sự thành công thì ngôi vị chương môn của Ngũ Nhạc phái tất phải mời Định Nhân sư thái đảm nhiệm. Lúc đó tuy Định Nhân sư thái khiêm tốn chối từ nhưng tại hạ hết sức trình bày lý lẽ, sau đó Định Nhân sư thái cũng không sao chối từ được. Ôi, đáng tiếc, đáng tiếc, một vị nữ hiệp Phật môn như vậy, đại công chưa thành mà thân đã chết trước trong chùa Thiếu Lâm thật khiến cho người ta đau xót vô cùng.

Lão liên tiếp hai lần đề cập đến chùa Thiếu Lâm, trong lời nói úp mở trách tội chùa Thiếu Lâm về cái chết của hai vị Định Nhân, Định Dật sư thái. Dù người hại chết hai vị sư thái không phải là người phái Thiếu Lâm, nhưng chùa Thiếu Lâm là thánh địa của võ học mà lại có người có thể giết hại hai vị cao nhân võ học như vậy ngay trong chùa thì dù phái Thiếu Lâm không đồng mưu với hung thủ cũng không khỏi bị mang tiếng dung túng cho hung thủ hoặc sơ suất không bảo vệ.

Bỗng nghe có thanh âm ồm ồm nói:

- Tả chương môn nói như vậy là sai rồi. Ngày hôm đó Định Nhân sư thái nói với ta, sư thái lão nhân gia vốn muốn đề cử Tả chương môn làm chương môn Ngũ Nhạc phái.

Tả Lãnh Thiền vui mừng nhìn về hướng người nói, thấy người này mặt ngựa mắt chuột, tướng mạo vô cùng quái dị, không biết là ai, nhưng mình mặc áo đen, đúng là nhân vật trong phái Hằng Sơn. Đứng bên cạnh lão lại có năm người tướng mạo y hệt như lão cùng mặc đồ đen, nhưng lão không hề biết sáu người là Đào Cốc lục tiên. Lòng lão tuy rất vui nhưng vẻ mặt vẫn thản nhiên. Lão nói:

- Xin hỏi cao danh quý tánh của tôn huynh? Lúc đó Định Nhân sư thái tuy có nói như vậy, nhưng tại hạ mà so sánh với sư thái lão nhân gia thì vạn lần không bằng được.

Người nói lúc này là Đào Căn Tiên. Lão lớn tiếng nói tiếp:

- Ta là Đào Căn Tiên, năm người này đều là huynh đệ của ta.

Tả Lãnh Thiên nói tiếp:

- Tại hạ rất ngưỡng mộ, ngưỡng mộ.

Đào Chi Tiên nói:

- Chưởng môn ngưỡng mộ bọn ta cái gì? Ngưỡng mộ võ công cao cường hay kiến thức phi phàm của bọn ta?

Tả Lãnh Thiên trầm nghĩ: Thì ra Thành Bất Ưu đã bị sáu cái đồ khốn này xé xác.

Lão nghĩ Đào Căn Tiên đã tăng bốc lão, bèn nói:

- Sáu vị võ công cao cường, kiến thức phi phàm nên tại hạ đều ngưỡng mộ hết.

Đào Căn Tiên nói:

- Võ công của bọn ta cũng không có gì; sáu người bọn ta hợp lại thì chỉ có thể hơn Tả minh chủ một chút, nếu đơn đả độc đấu thì còn kém xa Tả minh chủ nhiều.

Đào Hoa Tiên nói:

- Nhưng nói đến kiến thức thì giỏi hơn Tả chưởng môn nhiều lắm.

Tả Lãnh Thiên chau mày hừ một tiếng rồi nói:

- Thật vậy ư?

Đào Hoa Tiên nói:

- Không sai chút nào. Hôm đó Định Nhân sư thái cũng nói như vậy.

Đào Diệp Tiên nói:

- Ba vị lão nhân gia Định Nhân sư thái, Định Tĩnh sư thái, Định Dật sư thái ở trong am đàm đạo, nói về chuyện Ngũ Nhạc kiếm phái hợp nhất. Định Dật sư thái nói: “Ngũ Nhạc kiếm phái không hợp phái thì thôi, nếu hợp phái thì phải mời Tả Lãnh Thiên tiên sinh phái Tung Sơn lên làm chủ môn”. Câu nói này, Tả chủ môn có tin không?

Tả Lãnh Thiên mừng rơn trong bụng. Lão nói:

- Đó là do Định Dật sư thái coi trọng tại hạ, tại hạ thực không dám nhận.

Đào Căn Tiên nói:

- Chủ môn đừng có mừng vội. Định Tĩnh sư thái lại nói: “Trong anh hùng hảo hán đương thời, Tả chủ môn phái Tung Sơn cũng được coi là một nhân vật lớn, nếu Tả chủ môn mà làm chủ môn Ngũ Nhạc phái thì cũng là sự lựa chọn nhất thời. Nhưng Tả chủ môn tư tâm quá nặng, lòng dạ hẹp hòi không rộng lượng, nếu quả Tả chủ môn làm chủ môn Ngũ Nhạc phái, thì bọn nữ đệ tử chúng ta phải chịu khổ trăm bề.”

Đào Căn Tiên tiếp lời:

- Định Nhân sư thái nói: “Lấy đại công vô tư mà nói thì chỉ có sáu vị anh hùng ở đây. Bọn họ không những võ công cao cường mà kiến thức cũng phi phàm, đủ tư cách làm chủ môn nhân Ngũ Nhạc phái”.

Tả Lãnh Thiên cười nhạt hỏi:

- Sáu vị anh hùng ư? Là sáu vị nào?

Đào Hoa Tiên nói:

- Đó là sáu huynh đệ bọn ta.

Lão vừa nói ra thì mấy ngàn người trên núi liền cười rần cả lên. Những người này tuy đa số không biết Đào Cốc lục tiên, nhưng nhìn tướng mạo quái dị của bọn họ đều khoái dáng vẻ hoạt kê, bây giờ lại tự xưng là anh hùng, nói cái gì “Võ công cao cường, kiến thức phi phàm”, thì không nhịn được cười.

Đào Chi Tiên nói:

- Lúc đó Định Nhân sư thái nhắc đến bốn chữ “Lục vị anh hùng”, hai vị sư thái Định Tĩnh và Định Dật liền nghĩ ngay đến sáu huynh đệ bọn ta, rồi cùng vỗ tay khen ngợi. Lúc đó Định Dật sư thái nói cái gì nào? Huynh đệ, huynh đệ có nhớ không?

Đào Thực Tiên nói:

- Đương nhiên là ta nhớ. Lúc đó Định Dật sư thái nói: “Đào Cốc lục tiên sơ với Phương Chứng đại sư chùa Thiếu Lâm thì kiến thức kém một chút, còn so với Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đang thì võ công không bằng. Nhưng trong Ngũ Nhạc kiếm phái thì không có ai bằng cả. Hai vị sư tỷ thấy thế nào?”. Định Tĩnh sư thái nói: “Ta cũng thấy như vậy. Võ công kiến thức của Định Nhân sư muội quyết không thua Đào Cốc lục tiên. Nhưng đáng tiếc chúng ta là hạng nữ lưu lại là người xuất gia, nếu làm chủ môn Ngũ Nhạc phái, thủ lĩnh mấy ngàn vị anh hùng hảo hán thì

không tiện. Cho nên chúng ta để cử Đào Cốc lục tiên làm vẫn hay hơn”.

Đào Diệp Tiên nói:

- Định Nhân sư thái liền gật đầu liên tục rồi nói: “Ngũ Nhạc kiếm phái thật muốn hợp nhất, nếu không phải do sáu huynh đệ của bọn họ ra xuất nhậm chương môn thì thế tất khó phát dương quang đại, khuếch trương môn hộ”.

Lệnh Hồ Xung càng nghe càng tức cười, chàng biết Đào Cốc lục tiên đang cố ý quấy phá Tả Lãnh Thiên. Tả Lãnh Thiên đã bịa ra những lời của người quá cố, Đào Cốc lục tiên cũng dựa vào đó mà lấy cái mâu thuẫn công lại cái thuận, Tả Lãnh Thiên không làm gì được bọn họ.

Trong đám quần hùng lên Tung Sơn, trừ phái Tung Sơn và những người bị Tả Lãnh Thiên mua chuộc ra thì đối với chuyện hợp nhất ngũ nhạc, đại bộ phận đều không tán thành. Còn những bậc nhìn xa hiểu rộng như Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng thì lo sợ Tả Lãnh Thiên làm được chức chương môn Ngũ Nhạc phái sẽ gây đại họa cho giang hồ; có người nhìn Thiên Môn đạo nhân chết thảm mà Tả Lãnh Thiên ngang nhiên bức người thì càng thêm căm ghét lão; có người đoán rằng sau khi Ngũ Nhạc hợp nhất, thì thanh thế Ngũ Nhạc phái hùng mạnh lên, phái của mình không khỏi yếu thế đi; còn người trong phái Hằng Sơn đều đoán rằng ba vị sư thái Định Nhân là do Tả Lãnh Thiên hại, chỉ mong giết lão để báo thù, đương nhiên sự phản đối hợp phái càng mạnh. Mọi

người nghe Đào Cốc lục tiên nói bậy mà lại nói rất ăn ý nhau, và dường như Tả Lãnh Thiền không còn cách nào biện lý lại được nên đều thích thú cười ha ha, còn bọn thanh niên thì cười to hơn nữa.

Bỗng nghe có thanh âm ồm ồm nói:

- Đào Cốc lục quái, Định Nhân sư thái nói những lời đó, có ai nghe không?

Đào Căn Tiên nói:

- Máy chục đệ tử phái Hằng Sơn đã tận tai nghe thấy. Trịnh Ngạc cô nương, cô nương nói xem có phải vậy không?

Trịnh Ngạc nhin cười nghiêm mặt nói:

- Đúng vậy. Tả chương môn, Tả chương môn nói sư phụ của tiểu nữ tán thành chuyện ngũ phái hợp nhất, vậy những lời đó có ai nghe thấy không? Các sư tỷ sư muội phái Hằng Sơn, lời của Tả chương môn nói, có ai nghe tôn sư của chúng ta nói qua chưa?

Hơn một trăm nữ đệ tử đồng thanh nói:

- Chưa hề nghe qua.

Có người lớn tiếng nói:

- Chắc là Tả chương môn bóp méo sự thật đi.

Một nữ đệ tử khác nói:

- So với Tả chương môn, sư phụ ta còn đề cao Đào Cốc lục tiên hơn nhiều. Bọn ta theo ba vị lão nhân gia nhiều năm, há có lý nào lại không biết tâm ý của tôn sư?

Trong tiếng cười rần của quần hào, Đào Chi Tiên lớn tiếng nói:

- Đúng, bọn ta đâu có nói vớ vẩn phải không? Sau đó Định Nhân sư thái lại nói: “Ngũ phái hợp nhất, chương môn nhân chỉ do một người làm, Đào Cốc lục tiên có đến sáu người, thì phải mời ai lên làm chương môn đây?”. Huynh đệ, Định Tĩnh sư thái nói sao?

Đào Diệp Tiên nói:

- Chuyện này... ừ, đúng rồi, Định Tĩnh sư thái nói: “Tuy ngũ phái hợp nhất nhưng Thái Sơn, Hành Sơn, Hằng Sơn, Tung Sơn, Hoa Sơn lại ở năm hướng Đông, Tây, Nam, Bắc, Trung; ngũ nhạc thì không hợp lại làm một được. Tả Lãnh Thiên thì không phải là Ngọc Hoàng đại đế, chẳng lẽ Tả Lãnh Thiên có thể dời năm ngọn núi to này lại làm một được sao? Xin năm huynh đệ của Đào Cốc lục tiên chia nhau trông coi năm ngọn núi, còn lại một người làm tổng chương môn là được rồi.

Đào Thục Tiên nói:

- Đúng vậy! Định Dật sư thái còn nói: “Ý kiến này của sư tỷ rất chí lý. Thì ra phụ mẫu của Đào Cốc lục tiên năm xưa đã có tiên kiến, biết sau này Tả Lãnh Thiên muốn hợp nhất Ngũ Nhạc phái, cho nên sinh ra sáu huynh đệ mà không phải là năm hay là bảy. Thật đáng khâm phục!”.

Quần hùng vừa nghe liền cười ầm cả lên.

Tả Lãnh Thiên đã chuẩn bị đại hội ngũ phái hợp nhất cho thật trang nghiêm long trọng để anh hùng

thiên hạ phải kính sợ. Không ngờ từ đâu chui ra sáu cái đồ ôn dịch làm trò, đem cái điển lễ long trọng này biến thành trò cười. Lòng lão tức giận không có lời nào tả được, nhưng lão là chủ của Tung Sơn thì không thể tùy tiện nóng nảy, nên đành phải cố nén giận, ngấm ngấm dự tính: Đợi đại sự thành công, nếu không giết sáu cái đồ vô lại này thì ta không còn là Tả Lãnh Thiền nữa.

Đột nhiên Đào Thực Tiên khóc hu hu, la lên:

- Không được, không được, sáu huynh đệ ta từ lúc sơ sinh chưa bao giờ rời xa nửa bước, nếu làm chương môn Ngũ Nhạc phái thì từ đây phải chia lìa mỗi người một nơi. Ta không làm, vạn lần không làm.

Lão khóc rất thảm thiết, dường như danh vị chương môn của Ngũ Nhạc phái đã định rồi mà sáu huynh đệ lão sắp lâm vào cảnh sanh ly tử biệt.

Đào Căn Tiên nói:

- Lục đệ đừng buồn. Sáu huynh đệ chúng ta như cây liền cành, tiểu đệ không nỡ chia lìa thì ca ca cũng vậy. Nhưng quần hùng đều mong muốn đem chức chương môn Ngũ Nhạc phái này giao cho bọn ta. Sáu huynh đệ ta không làm được, đành phải phản đối việc Ngũ Nhạc phái hợp nhất.

Bọn Đào Căn Tiên năm người cùng nói:

- Phải, phải cứ duy trì Ngũ Nhạc kiếm phái như hiện hay, hợp nhất để làm cái mẹ gì?

Đào Thực Tiên nín khóc, cười nói:

- Dù muốn hợp nhất thật thì cũng phải tìm một vị đại anh hùng đại hào kiệt trong Ngũ Nhạc phái có kiến thức cao hơn sáu huynh đệ bọn ta, có võ công cao hơn và cũng được mọi người suy tôn như sáu huynh đệ bọn ta. Có con người như vậy làm chủ môn thì lúc đó hợp phái cũng chưa muộn.

Tả Lãnh Thiên thấy để sáu cái đồ ôn dịch này dây dưa tiếp nữa, thì càng náo loạn càng hỏng thêm, phải dùng thủ pháp khoái đao chém loạn xạ để chen hòng bọn họ. Lão liên lớn tiếng nói:

- Chủ môn phái Hằng Sơn rốt cuộc là của sáu vị đại anh hùng hay là người khác? Chuyện của phái Hằng Sơn sáu vị đại anh hùng làm được hay là làm không được?

Đào Chi Tiên nói:

- Sáu vị đại anh hùng bọn ta muốn làm chủ môn phái Hằng Sơn sao lại làm không được. Nhưng nghĩ đến chủ môn phái Tung Sơn là Tả lão đệ, sáu người bọn ta mà làm chủ môn phái Hằng Sơn thì ngang hàng với lão họ Tả, không khỏi có chút, hi hi, thì... chuyện này...

Đào Hoa Tiên nói:

- Ngang hàng với Tả lão đệ, thì sáu vị đại anh hùng bọn ta đương nhiên mất đi thân phận rất lớn. Cho nên ngôi vị chủ môn phái Hằng Sơn đành phải mời Lệnh Hồ Xung gánh lấy.

Tả Lãnh Thiên tức đến nổi thất khổng tóa khói, lạnh lùng nói:

- Lệnh Hồ chương môn, chương môn chấp chương môn hộ phái Hằng Sơn, môn hạ của quý phái lại không quản giáo tốt, mặc cho bọn họ ba hoa khoác lác trước mặt anh hùng thiên hạ, để lòi cái xấu lộ cái khôn ra.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Lục vị Đào huynh hồn nhiên ngây thơ, nghĩ ngay nói thẳng, lại không phải là người xảo ngôn ngoa ngữ. Bọn họ thuật lại di ngôn của tiền nhiệm chương môn Định Nhân sư thái của bốn môn còn có phần dễ tin hơn lời nói bậy của người phái khác.

Tả Lãnh Thiên hừ một tiếng, lão nói:

- Hôm nay việc Ngũ Nhạc kiếm phái hợp nhất, quý phái chắc có cao kiến đặc biệt?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu nói:

- Phái Hằng Sơn cũng không có dị nghị về vấn đề này. Nhạc tiên sinh chương môn phái Hoa Sơn là ân sư truyền võ nghệ cho tại hạ từ lúc vỡ lòng, tuy hôm nay tại hạ qui về phái khác, nhưng không dám quên giáo hối của ân sư đã dạy khi xưa.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Nói như vậy thì chương môn vẫn nghe theo ý kiến của Nhạc tiên sinh phái Hoa Sơn phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng vậy, phái Hằng Sơn tại hạ sống vai nắm tay phái Hoa Sơn mà đồng tâm hiệp lực.

Tả Lãnh Thiên xoay sang phái Hoa Sơn nói:

- Nhạc tiên sinh, Lệnh Hồ chương môn không quên ân nghĩa của tiên sinh đối với Lệnh Hồ chương môn khi xưa, thật đáng mừng. Tiên sinh đối với việc ngũ phái hợp nhất tán thành hay phản đối cũng được, Lệnh Hồ chương môn đều đi theo tiên sinh. Không biết tôn ý của tiên sinh thế nào?

Nhạc Bất Quần nói:

- Trước khi Tả minh chủ đề cập đến, tuy tại hạ đã từng suy nghĩ chuyện này rất nhiều, nhưng muốn chọn lọc ra một việc làm hoàn hảo chu toàn lại thật không dễ.

Nhất thời trên ngọn núi mấy ngàn mục quan của quần hùng đều nhìn về phía lão, có nhiều người nghĩ: Phái Hành Sơn thế cô lực nhược, phái Thái Sơn nội bộ chia rẽ, đều không đủ phản kháng phái Tung Sơn. Bây giờ hai phái Hoa Sơn, Hằng Sơn liên thủ với nhau lại thêm phái Hành Sơn nữa thì có thể so cao thấp với phái Tung sơn.

Nhạc Bất Quần nói:

- Phái Hoa Sơn tại hạ sáng lập hơn hai trăm năm, trung gian đã từng có tranh chấp giữa hai phe Kiếm tông và Khí tông. Các vị tiền bối võ lâm đều đã biết. Tại hạ nghĩ đến thảm trạng ngày trước hai phe tự tàn sát lẫn nhau, nguyên đến ngày hôm nay vẫn còn phát sợ...

Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: - Sư phụ đã từng nói, chuyện tranh chấp của hai phe kiếm khí phái Hoa

Sơn là chuyện xấu hổ của môn hộ bốn phái, không nên để cho người ngoài biết. Tại sao bây giờ sư phụ lại công nhiên nói trước anh hùng thiên hạ?

Chàng lại nghe giọng nói lạnh lạnh của Nhạc Bất Quần, thanh âm truyền đi mấy dặm, mỗi câu nói đều có hồi âm vọng lại, hẳn thâm nghĩ: Sư phụ tu luyện Tử hà thần công đến cảnh giới càng cao thì thanh âm nói ra lại vận đầy nội lực nên không giống trước đây.

Nhạc Bất Quần nói tiếp:

- Cho nên tại hạ nhận thấy rằng các tông phái môn hộ trong võ lâm phân tán không bằng hợp lại. Trăm ngàn năm nay trên giang hồ thù hằn chém giết nhau, không biết có bao nhiêu đồng đạo võ lâm chết uống mạng, xét cho cùng phần nhiều là vì ý kiến môn hộ mà ra. Tại hạ thường nghĩ nếu trong võ lâm không còn phân biệt tông phái môn hộ, thiên hạ là một nhà, ai ai cũng coi như đồng bào như thủ túc, thì thâm kịch máu chảy đầu rơi mười phần ít nhất có thể giảm được chín. Anh hùng hào kiệt không đến nỗi táng mạng sớm, trên đời này có rất ít cô nhi quả phụ không nơi nương tựa.

Nhạc Bất Quần thuyết một hơi; lời nói của lão chứa đầy tình đau xót cho đời, đại đa số người gật đầu, có người nói khẽ:

- Nhạc Bất Quần được người xưng tụng là quân tử kiếm, quả nhiên danh bất hư truyền, có đủ lòng của người nhân.

Hồi 133

Quyết ra tay phá đám bọn Tung Sơn

Phương Chứng đại sư chấp tay nói:

- Thiện tai, thiện tai! Lời nói của Nhạc cư sĩ thật đầy lòng thương yêu con người. Nếu người trong võ lâm có cách suy nghĩ như Nhạc cư sĩ thì gió tanh mưa máu, đao kiếm phân tranh đều sẽ không còn nữa.

Nhạc Bất Quần nói:

- Đại sư quá khen. Một chút thiện kiến của tại hạ, lịch đại cao tăng đại đức chùa Thiếu Lâm đương nhiên đã sớm nghĩ qua rồi. Danh vọng địa vị của chùa Thiếu Lâm trong võ lâm chỉ cần đăng cao hô hào một tiếng thì kẻ sĩ cao minh trác tuyệt của các nhà, các phái đều hưởng ứng ngay, hàng trăm hàng ngàn năm nay tất có thể làm nên việc lớn. Cố nhiên võ công của các nhà các phái lưu truyền bất đồng, pháp môn tu luyện khác nhau, muốn người học võ không phân môn hộ khác phái, thật không dễ. Nhưng “quân tử hòa nhi

bất đồng”, võ công có thể không giống nhau mà vẫn có thể hòa khí. Nhưng cho đến ngày hôm nay trên giang hồ vẫn còn chia rẽ môn phái, hoặc mình tranh hoặc ám đấu, vô số tâm huyết tính mạng đã hao phí với những cuộc đấu tranh vô vị. Trước nay những kẻ sĩ cao minh đều biết phân môn phái, môn hộ có đại họa, thì tại sao không hạ quyết tâm để tiêu trừ đi! Tại hạ còn không hiểu, đối với chuyện này đã khổ tâm suy nghĩ nhiều năm, cho đến trước đây mấy ngày, tại hạ mới tỉnh ngộ, hiểu rõ mấu chốt bên trong của nó. Chuyện này có quan hệ đến sinh tử, phúc họa của toàn thể đồng đạo trong võ lâm. Tại hạ không dám tự giấu kín, kính cần nói ra xin các vị chỉ giáo.

Quần hào nhao nhao lên nói:

- Xin cứ nói! Xin cứ nói!

- Kiến giải của Nhạc tiên sinh nhất định là rất cao minh.

- Không biết rốt cuộc là nguyên nhân gì?

- Muốn thanh trừ môn hộ phải khác thì khó như lên trời.

Nhạc Bất Quần chờ tiếng quần hào lắng xuống mới nói:

- Tại hạ chuyên tâm suy nghĩ phát giác đạo lý bên trong, thì ra là ở sự khác biệt giữa chữ “cấp” và chữ “tiệm”. Xưa nay có người trong võ lâm hy vọng tiêu trừ môn hộ các phái, thường nóng lòng, muốn nhất cử và tiêu trừ hết giới hạn giữa các tông phái, môn hộ;

thật không biết lâu đời thì khó sửa. Tông phái trong võ lâm lớn có mấy chục, nhỏ có hơn ngàn, mỗi môn hộ đều có truyền thống mấy chục năm thậm chí có đến hàng trăm hàng ngàn năm, muốn cắt tay một cái mà tiêu trừ hết thì thật là khó như lên trời.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Theo cao kiến của Nhạc tiên sinh, muốn tiêu trừ khác biệt tông phái môn hộ thì tuyệt không thể được ư? Nói như vậy há không khiến cho người thất vọng sao?

Nhạc Bất Quần lắc đầu nói:

- Tuy gian nan vạn phần nhưng không phải là không làm được. Vừa rồi tại hạ nói, sự sai biệt ở đây chính là sự bất đồng giữa cấp tốc và hòa hoãn. Người ta thường nói: "Dục tốc thì bất đạt". Chỉ cần phương châm biến đổi thì đồng đạo trong thiên hạ hiệp lực mà làm, thời gian có thể năm chục năm hay một trăm năm. Không có lý nào mà không thành.

Tả Lãnh Thiên thở dài nói:

- Năm chục năm, một trăm năm, anh hùng hảo hán ở đây tám chín phần đều đã trở thành nắm xương khô rồi.

Nhạc Bất Quần nói:

- Chúng ta phải tận lực. Việc thành công hay không là ở trong tay chúng ta, bất tất phải tính toán. Tiễn nhân trồng cây hậu nhân ăn quả, chúng ta chỉ trồng

cây, để hậu nhân hưởng phúc thanh lương, há không phải là mỹ sự sao? Vả lại, năm chục năm, một trăm năm là thời hạn đại thành tựu, ít nhất trong thời gian tám năm mười năm, cũng đã thấy có chút thành tựu nho nhỏ trước mắt rồi.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Tám năm mười năm có chút thành tựu thì hay lắm rồi. Vậy không biết kế sách tiến hành thế nào?

Nhạc Bất Quần mỉm cười nói:

- Việc làm trước mắt của Tả minh chủ là mỹ sự đại phúc cho đồng đạo giang hồ. Chúng ta muốn nhất cử mà có ý kiến tiêu trừ môn hộ tông phái thì không cách nào làm được. Nhưng các nhà các phái ở khu vực gần nhau, vô công tương tự nhau, hoặc hỗ tương giao hảo, đồng tâm hiệp lực hợp phái trước, thì trong vòng tám năm mười năm, môn hộ tông phái dần dần giảm đi hơn một nửa. Ngũ Nhạc kiếm phái ta hợp thành Ngũ Nhạc phái, làm gương cho các nhà các phái, đó là việc lớn có thể được tuyên dương ngàn năm trong võ lâm.

Nhạc Bất Quần vừa dứt lời, quần hào hoan hô:

- Thì ra phái Hoa Sơn tán thành ngũ phái hợp nhất.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, thầm nghĩ: Không ngờ sư phụ lại tán thành việc hợp phái. Ta đã nói phái Hằng Sơn theo ý kiến phái Hoa Sơn, sư phụ

nói tán thành hợp phái, thì ta không thể nuốt lời được nữa rồi.

Lệnh Hồ Xung bốn chôn lo lắng. Chàng đưa mắt nhìn Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo nhân, chỉ thấy hai lão đều lắc đầu, thần sắc buồn bã.

Tả Lãnh Thiên vẫn lo Nhạc Bất Quần sẽ chống đối dị nghị. Nhạc Bất Quần giỏi về biện luận, thanh danh vang động trên giang hồ, không thể bắt bẻ được lão, vạn lần không ngờ lão lại tán thành hợp phái, thật là đại hỷ không có gì bằng. Tả Lãnh Thiên nói:

- Phái Tung Sơn tán thành ngũ phái hợp nhất, thành thật mà nói vốn chỉ là nghĩ đến đạo lý đoàn kết nhất trí sẽ thành công, cảm thấy hợp lại thì mạnh mà phân ra thì yếu. Nhưng hôm nay nghe Nhạc tiên sinh nói đạo lý này, khiến cho tại hạ vỡ lẽ ra, mới biết thì ra ngũ phái hợp nhất đối với tiền đồ võ lâm có mối quan hệ trọng đại như vậy, chứ không phải chuyện có lợi cho Ngũ Nhạc phái chúng ta mà thôi.

Nhạc Bất Quần nói:

- Sau khi ngũ phái ta hợp nhất, nếu muốn tương đại thế lực của mình cùng với các môn phái tranh hùng đấu thắng, thì chỉ có làm tăng thêm phong ba trong võ lâm. Đối với Ngũ Nhạc phái ta cố nhiên chưa chắc tốt lành gì, đối với đồng đạo giang hồ thì họa nhiều hơn phúc. Cho nên tông chỉ hợp phái tất phải dựa vào bốn chữ "Tức tranh giải phân", đấu tranh để xóa bỏ sự ngăn cách. Tại hạ thiết nghĩ tâm trạng

của bằng hữu đồng đạo, cho rằng sau khi Ngũ Nhạc phái ta hợp nhất, đối với các phái có thể bất lợi. Về điểm này các vị cứ yên tâm.

Quần hùng nghe lão nói mấy câu này, có người dường như vừa lòng, có người bán tín bán nghi.

Tả Lãnh Thiên hỏi:

- Nếu nói như vậy thì phái Hoa Sơn tán thành hợp phái ư?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Đúng vậy.

Lão ngừng một lúc, nhìn Lệnh Hồ Xung nói:

- Lệnh Hồ chưởng môn phái Hằng Sơn trước đây đã từng là môn hạ Hoa Sơn, tại hạ và Lệnh Hồ chưởng môn đã có tình sư đồ hai chục năm. Chưởng môn ra khỏi môn tường Hoa Sơn, nhưng Lệnh Hồ chưởng môn vẫn không bỏ đi, lúc nào cũng tâm niệm không quên tình nghĩa ngày trước của tại hạ đối với chưởng môn, mong muốn cuối cùng được ở cùng bốn phái của tại hạ. Hôm nay tại hạ đã hứa với Lệnh Hồ chưởng môn, muốn đồng qui một phái, cũng không phải là chuyện khó gì.

Lệnh Hồ Xung lòng chấn động, nhưng liên hiểu ra: Sư phụ hứa với ta trở lại môn hạ của sư phụ, thì ra không phải là quay về Hoa Sơn, mà là sau khi ngũ phái hợp nhất, ta, sư phụ và sư nương cùng ở trong một phái. Vậy thì hay biết mấy.

Nhưng chàng lại nghĩ: Vừa rồi sư phụ nói: Ngũ phái hợp nhất, tông chỉ là bốn chữ "Tức tranh giải

phân". Nếu thật như vậy thì ngũ phái hợp nhất là chuyện tốt chứ không phải là chuyện xấu. Không hiểu tiên đồ kiết hung của Ngũ Nhạc phái dựa theo tôn chỉ của sư phụ ta hay là dựa theo tôn chỉ của Tả Lãnh Thiên? Nếu hai phái Hoa Sơn, Hằng Sơn ta đồng tâm hiệp lực, thêm phái Hành Sơn cùng với những đạo hữu trong phái Thái Sơn, ba phái rưỡi ta đối kháng với phái Tung Sơn và một nửa phái Thái Sơn, chưa chắc không thể chiếm được phần thắng.

Tư tưởng của Lệnh Hồ Xung dồn dập như nước triều dâng. Tả Lãnh Thiên nói:

- Chúc mừng Nhạc tiên sinh và Lệnh Hồ chương môn. Từ hôm nay trở đi, hiền sư đồ trở về một phái, thật là hỷ sự trong trời đất.

Mấy trăm người trong quần hào vỗ tay reo hò. Bỗng nhiên Đào Chi Tiên lớn tiếng nói:

- Chuyện này không ổn, không ổn, vô cùng không ổn.

Đào Cán Tiên hỏi:

- Tại sao không ổn?

Đào Chi Tiên hỏi:

- Chương môn phái Hằng Sơn vốn là sáu huynh đệ ta làm có phải không?

Bọn Đào Cán Tiên năm người cùng đáp:

- Đúng vậy!

Đào Chi tiên hỏi tiếp:

- Sau đó bọn ta lịch sự nhường cho Lệnh Hồ Xung làm phải không? Bọn ta nhường cho Lệnh Hồ Xung làm với một điều kiện là muốn Lệnh Hồ Xung phải báo thù cho ba vị sư thái Định Nhân, Định Tĩnh và Định Dật có phải không?

Lão hỏi câu này, bọn Đào Cán Tiên năm người cùng đáp:

- Đúng vậy!

Đào Chi Tiên nói:

- Nhưng người sát hại ba vị sư thái lại ở trong Ngũ Nhạc kiếm phái, theo ta thấy nếu không phải người họ Tả thì là người họ Hữu, hoặc không phải người họ Tả họ Hữu thì là người họ Trung. Nếu Lệnh Hồ Xung gia nhập Ngũ Nhạc phái, cùng với người họ Tả, họ Hữu hay họ Trung trở thành đồng môn sư huynh đệ, thì làm sao có thể động đao động thương để báo thù cho các vị sư thái?

Đào Cốc ngũ tiên cùng nói:

- Không sai chút nào.

Tả Lãnh Thiên tức giận thầm nghĩ: Sáu cái đồ ôn dịch này sỉ nhục ta trước mặt mọi người, nếu để cho bọn người sống thêm mấy giờ nữa chỉ e còn không ít những lời càn rỡ.

Đào Cán Tiên lại nói:

- Nếu Lệnh Hồ Xung không báo thù cho Định Nhân sư thái, thì không thể làm chủ môn phái Hằng Sơn phải không? Nếu hấn không làm chủ môn

môn phái Hằng Sơn thì không cấm quyền được phái Hằng Sơn có phải không? Nếu hãn không cấm quyền phái Hằng Sơn thì phái Hằng Sơn có chịu gia nhập Ngũ Nhạc phái hay không là chuyện không thể do Lệnh Hồ Xung quyết định có phải không?

Lão hỏi câu này, Đào Cốc ngũ tiên cùng đáp:

- Đúng vậy!

Đào Cán Tiên nói:

- Một phái không thể không có chương môn, Lệnh Hồ Xung đã không được làm chương môn phái Hằng Sơn thì phải đề cử một người cao minh khác có phải không? Trong phái Hằng Sơn có sáu vị anh hùng võ công cao cường, kiến thức phi phàm, năm trước Định Nhân sư thái vốn đã sớm nhận định như vậy, ngay cả Tả minh chủ của Ngũ Nhạc kiếm phái vừa rồi cũng nói: "Sáu vị võ công cao cường, kiến thức phi phàm, Tả môn ngưỡng mộ từ lâu" có phải không?

Đào Cán Tiên hỏi thì năm huynh đệ của lão cũng cùng đáp:

- Đúng vậy!

Người hỏi thanh âm càng lúc càng vang lâu, năm người trả lời cùng lúc càng hùng hồn. Quần hùng đến dự hội một là cảm thấy nực cười, hai là thấy có người đến làm náo loạn phái Tung Sơn thì trong lòng vui sướng. Nhiều người náo loạn hưởng ứng theo. Mấy chục người cùng la to theo Đào Cốc ngũ tiên:

- Đúng vậy!

Sau khi Nhạc Bất Quần tán thành chuyện hợp nhất ngũ phái, lòng Lệnh Hồ Xung càng rối bời. Bây giờ nghe Đào Cốc lục tiên đem chuyện đó ra nói huych toẹt, lòng chàng cảm thấy vui mừng, dường như sáu huynh đệ này đang tìm cách giải vây cho mình. Nhưng nghe một lúc, đột nhiên chàng lấy làm kỳ lạ: Trước nay, Đào Cốc lục tiên nói năng lung tung, câu nọ xọ câu kia, nhưng đến Tung Sơn, mỗi câu bọn họ nói ra luôn hàm chứa thâm ý. Vừa rồi, những lời họ nói dường như rất thấu tình đạt ý, rõ ràng là đã có sự chuẩn bị trước, khiến cho người khó biện bạch được, khác hẳn với những lúc bình thường bọn họ nói chuyện. Chẳng lẽ có cao nhân nào đang ngấm ngấm chỉ điểm cho bọn họ?

Đào Hoa Tiên nói:

- Sáu vị đại anh hùng võ công trác tuyệt, kiến thức phi phàm trong phái Hằng Sơn là ai? Các vị không phải là người ngu, chắc cũng đã biết rồi, có phải không?

Hơn một trăm người cùng cười rần lên, đáp:

- Biết rõ!

Đào Hoa Tiên nói:

- Chuyện thị phi trong thiên hạ có công luận xét đoán bởi vì công đạo ở trong lòng người. Xin hỏi các vị, sáu vị đại anh hùng này là ai?

Trong tiếng cười rần rần, hơn hai trăm người cùng đáp:

- Là Đào Cốc lục tiên!

Đào Căn Tiên nói:

- Chính xác! Nếu nói như vậy thì sáu anh em tại hạ không thể từ chối địa vị chưởng môn phái Hằng Sơn, phải cố gắng làm, đức cao vọng trọng, mọi người hy vọng, trắng rằm trắng tròn, nước chảy đá mòn, núi cao biển rộng, môn hộ đại khai...

Lão càng nói càng hăng, quần hùng ôm bụng cười ngặt nghẽo. Không ít người phái Tung Sơn lớn tiếng quát tháo:

- Sáu cái đồ ôn dịch ở đây làm trò khỉ gì vậy? Mau cút xuống núi cho ta!

Đào Chi Tiên nói:

- Kỳ thật kỳ thật! Bọn Tung Sơn các người muốn hợp nhất ngũ phái nên tìm trăm phương ngàn kế mời sáu vị đại anh hùng phái Hằng Sơn quang lâm đến Tung Sơn mà bây giờ các người lại muốn đuổi bọn ta xuống núi. Sáu vị đại anh hùng bọn ta đi rồi thì bọn tiểu anh hùng, nữ anh hùng còn lại của phái Hằng Sơn cũng đều xuống núi hết ráo, chuyện hợp nhất ngũ phái của các người, hà hà, liệu có thành không? Được, các bằng hữu phái Hằng Sơn! Chúng ta xuống núi thôi, để bọn họ hợp nhất bốn phái. Tả Lãnh Thiên thích làm chưởng môn Tứ Nhạc phái thì cứ mặc để cho hắn làm. Phái Hằng Sơn chúng ta không thèm xem cuộc náo nhiệt ở đây nữa.

Bọn nữ đệ tử Nghi Hòa, Nghi Thanh hận Tả Lãnh Thiên đến tận xương, nghe Đào Chi Tiên nói vậy, liền cùng hô lên:

- Chúng ta đi thôi!

Tả Lãnh Thiên vừa nghe liền hoang mang. Lão nghĩ: Phái Hằng Sơn mà đi thì Ngũ Nhạc phái biến thành Tứ Nhạc phái. Từ xưa đến nay, thiên hạ chỉ biết có Ngũ Nhạc, quyết không có lý nào thiếu một để thành Tứ Nhạc. Dù bốn phái hợp nhất, ta làm chương môn Tứ Nhạc phái cũng chẳng vinh quang gì, không những mất hết oai phong mà còn trở thành trò cười cho thiên hạ trong võ lâm.

Lão liền nói:

- Các vị bằng hữu phái Hằng Sơn có gì từ từ nói, hà tất phải vội vã như vậy?

Đào Căn Tiên nói:

- Tại lữ cáo, bầy chồn, quân tướng tôm cua của người lớn tiếng quát tháo đuổi bọn ta xuống núi chứ không phải do bọn ta tự ý muốn đi.

Tả Lãnh Thiên hừ một tiếng nhìn Lệnh Hồ Xung nói:

- Lệnh Hồ chương môn, chúng ta là người học võ, lời nói như ngàn vàng. Chương môn nói sẽ làm theo ý của Nhạc tiên sinh thì không thể nuốt lời làm ngơ.

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn Nhạc Bất Quần, thấy mặt lão đầy vẻ quan tâm, gật đầu với mình. Lệnh Hồ Xung quay lại nhìn Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo nhân, thấy hai lão liên tục lắc đầu. Chàng không biết phải làm sao, thì lại nghe Nhạc Bất Quần nói:

- Xung nhi, ta và người xưa nay tình như phụ tử; sự nường của người đối đãi với người không tẻ. Chẳng lẽ người không muốn đoàn tụ vui vầy với chúng ta như ngày xưa sao?

Lệnh Hồ Xung nghe câu nói này, cảm động nước mắt lưng tròng, không nghĩ ngợi nữa, lớn tiếng nói:

- Sư phụ, sư nường, hài nhi luôn ước mong như vậy, các vị tán đồng chuyện ngũ phái hợp nhất, hài nhi không dám trái lệnh.

Hắn ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Nhưng, huyết hải thâm cừ của ba vị sư thái...

Nhạc Bất Quần lớn tiếng nói:

- Ba vị sư thái Định Nhân, Định Tĩnh, Định Dật phái Hằng Sơn không may bị người ám toán, đồng đạo võ lâm không ai không đau lòng thương tiếc. Từ nay về sau, chúng ta ngũ phái hợp nhất, chuyện của phái Hằng Sơn cũng là chuyện của Nhạc mỗ ta. Điều trước mắt là chúng ta phải điều tra rõ hung thủ, sau đó với sức lực của ngũ phái chúng ta, cùng sự hiệp lực của đồng đạo võ lâm thì dù hung thủ có tẩm thân kim cương bất hoại, chúng ta cũng băm hấn nát ra như tương. Xung nhi, người không cần lo lắng, hung thủ này dù là nhân vật tuyệt đỉnh trong Ngũ Nhạc phái ta thì chúng ta cũng quyết không buông tha cho hắn.

Lời nói này hùng hồn lắm liệt, chắc như đinh đóng cột, tuyệt không phải lời nói suông. Chúng nữ đệ tử phái Hằng Sơn liền hoan hô. Nghi Hòa lớn tiếng nói:

- Lời Nhạc tiên sinh nói rất đúng. Nếu tôn giá có thể chủ trì đại cục, trả được huyết hải thâm thù cho ba vị sư tôn của bọn bản ni, phái Hằng Sơn từ trên xuống dưới đều cảm ơn đại đức này.

Nhạc Bất Quần nói:

- Chuyện này đã đặt lên vai Nhạc mỗ, trong vòng ba năm, nếu Nhạc mỗ không thể báo thù cho ba vị sư thái thì đồng đạo võ lâm có thể nguyên rửa Nhạc mỗ là quân vô sỉ, tiểu nhân đê tiện...

Lão vừa dứt lời thì nữ đệ tử phái Hằng Sơn liền lớn tiếng hoan hô, người ở phái khác cũng vỗ tay phụ họa theo.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Tuy ta quyết tâm báo thù cho ba vị sư thái, nhưng muốn hạn định thời gian cũng không thể. Mọi người nghi ngờ Tả Lãnh Thiền là hung thủ, nhưng làm sao có đủ bằng chứng? Dù có đem lão khắc chế, bức vấn lão cũng quyết không thừa nhận. Tại sao sư phụ có thể khẳng định như vậy? Phái rồi, sư phụ lão nhân gia nhất định đã biết đích thực hung thủ là ai, lại nắm được chứng cứ rõ ràng, thì trong vòng ba năm có thể đối phó với hắn.

Trước đây Lệnh Hồ Xung chịu theo ý Nhạc Bất Quần mà tán thành chuyện hợp phái, còn sợ bọn đệ tử phái Hằng Sơn không đồng ý, bây giờ thấy bọn họ lớn tiếng hoan hô, không ai phản đối thì lòng nhẹ hẳn đi. Chàng lớn tiếng nói:

- Như vậy thì hay lắm. Sư phụ Nhạc tiên sinh của tại hạ đã nói chỉ cần điều tra hung thủ giết hại ba vị sư thái là ai, dù hắn là nhân vật tuyệt đỉnh trong Ngũ

Nhạc phái cũng quyết không buông tha. Tả Lãnh Thiền cũng không quên môn, chẳng môn có tán thành câu nói này không?

Tả Lãnh Thiền lạnh lùng nói:

- Câu nói này rất đúng, tại sao Tả mỗ không tán thành?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hôm nay anh hùng thiên hạ ở đây, tất cả đều nghe thấy, chỉ cần điều tra được hung thủ hại chết ba vị sư thái là ai, đích thân hạ thủ hay ra lệnh đệ tử môn hạ ra tay, bất luận hấn là tiền bối tôn trưởng gì thì ai ai cũng có thể giết hấn.

Trong quần hùng, có hơn phân nửa người lớn tiếng phụ họa theo. Tả Lãnh Thiền đợi tiếng người lắng xuống, nói:

- Trong Ngũ Nhạc kiếm phái, Đông nhạc Thái Sơn, Nam nhạc Hành Sơn, Tây nhạc Hoa Sơn, Bắc nhạc Hằng Sơn, Trung nhạc Tung Sơn, ngũ phái đồng ý hợp phái. Vậy từ nay về sau, năm chữ "Ngũ Nhạc kiếm phái" không còn xuất hiện trong võ lâm nữa. Đệ tử môn nhân của năm phái ta đều thành môn hạ của phái mới: Ngũ Nhạc phái.

Tả Lãnh Thiền vung tay trái một cái, tiếng pháo ở hai bên núi bùng bùng nổ lên bất tuyệt, có rất nhiều quả pháo thăng thiên bay lên không trung nổ tung khánh chúc Ngũ Nhạc phái chính thức khai sơn lập phái. Quần hùng nhìn nhau, nét mặt lộ vẻ hoan, đều nghĩ: Tả Lãnh Thiền đã chuẩn bị chu đáo như vậy thì chuyện Ngũ Nhạc kiếm phái hợp nhất

đương nhiên sẽ thành công. Nếu hôm nay hợp phái không thành, thì trên tuyết đỉnh Tung Sơn này e rằng có một trận ác đấu máu chảy thành sông.

Trên núi mây khói bay phất phơ, mảnh pháo bay bay, tiếng pháo nổ càng lúc càng vang to, không ai nói gì được. Một lúc rất lâu sau, tiếng pháo mới giảm dần.

Nhiều hào sĩ giang hồ ủa đến chúc mừng Tả Lãnh Thiên. Xem ra những người này hoặc do phái Tung Sơn mời đến trợ lực, hoặc là thấy ngũ nhạc hợp phái đã thành, thanh thế của Tả Lãnh Thiên lớn mạnh nên chạy đến chúc mừng ton hót. Tả Lãnh Thiên nói những lời khiêm tốn, nét mặt dù lạnh lạnh cũng lộ ra một chút hớn hờ.

Bổng Đào Cấn Tiên nói:

- Ngũ Nhạc kiếm phái đã hợp thành một phái Ngũ Nhạc, Đào Cốc lục tiên ta cũng thuận theo lẽ tự nhiên. Đây gọi là người biết thời vận là tay tuấn kiệt.

Tả Lãnh Thiên trầm nghĩ:

- Từ khi sáu cái đồ ôn dịch này lên núi chỉ có câu này là giống người thôi.

Đào Cấn Tiên nói:

- Bất luận một môn phái nào đều có chương môn nhân. Chương môn Ngũ Nhạc phái do ai đảm nhận đây? Nếu tất cả nhất trí cử Đào Cốc lục tiên thì bọn ta cũng đành phải nhận vậy.

Đào Chi Tiên nói:

- Vừa rồi Nhạc tiên sinh nói: Ngũ phái hợp nhất là vì lợi ích của võ lâm chứ không phải là vì tư lợi cá

nhân. Đã như vậy, tuy trách nhiệm trọng đại của chương môn Ngũ Nhạc phái là cực kỳ khó khăn nhưng sáu huynh đệ bọn ta cũng xin cố gắng đảm đương.

Đào Diệp Tiên thở dài thườn thượt nói:

- Mọi người đều nhiệt tâm như vậy, sáu huynh đệ bọn ta làm sao có thể tự thủ bàng quan, không vì đồng đạo trên giang hồ mà góp chút sức lực?

Sáu lão kẻ đánh đàn người hát bội, giống như mọi người đã đồng ý để cử sáu huynh đệ lão làm chương môn Ngũ Nhạc phái thật.

Một lão già thân người cao to trong phái Tung Sơn quát:

- Ai để cử các người làm chương môn Ngũ Nhạc phái! Ăn nói diên diên hùng hùng thật chẳng ra trò gì.

Đây là sư đệ Thác tháp thủ Đình Miễn của Tả Lãnh Thiên. Lúc này trong phái Tung Sơn nhiều người hòa theo, có người nói:

- Nếu hôm nay không phải là ngày đại hỷ ngũ phái hợp nhất thì bọn ta chặt đứt mười hai cái chân của sáu cái đồ diên các người rồi.

Đình Miễn lại nói:

- Lệnh Hồ chương môn, sáu cái quân diên hùng này ở đây nói tầm bậy tầm bạ mà chương môn cũng làm ngơ sao?

Đào Hoa Tiên lớn tiếng nói:

- Người gọi Lệnh Hồ Xung là "Lệnh Hồ chương môn", vậy là người cử hắn làm chương môn Ngũ Nhạc

phái ư? Vừa rồi Tả Lãnh Thiền đã nói: Phái Hằng Sơn, phái Hoa Sơn, những tên của các phái này từ nay không còn tồn tại trong võ lâm nữa. Người đã gọi hấn là “Lệnh Hồ chương môn” thì trong lòng người đương nhiên đã thừa nhận hấn là chương môn Ngũ Nhạc phái rồi.

Đào Thực Tiên nói:

- Muốn Lệnh Hồ Xung làm chương môn Ngũ Nhạc phái, tuy so với sáu huynh đệ ta hấn còn kém một chút, nhưng bất đắc dĩ chọn hấn thì cũng tạm được.

Đào Cấn Tiên cao giọng nói:

- Phái Tung Sơn đề cử Lệnh Hồ Xung làm chương môn Ngũ Nhạc phái, mọi người thấy thế nào?

Nghe hơn một trăm phụ nữ đồng thanh hoan hô, đều là nữ đệ tử phái Hằng Sơn. Đinh Miên chỉ vì lỡ miệng gọi “Lệnh Hồ chương môn” liền bị Đào Cốc lục tiên chụp đuôi mà xoay, bất giác lão lúng túng vô cùng, đỏ mặt tía tai, không biết phải làm sao. Lão nói:

- Không, không! Ta... không phải ta... ta không có ý này, ta không đề cử Lệnh Hồ Xung làm chương môn Ngũ Nhạc phái.

Đào Cấn Tiên nói:

- Người không muốn Lệnh Hồ Xung làm chương môn Ngũ Nhạc phái thì đương nhiên công nhận chức chương môn do Đào Cốc lục tiên đảm nhận. Các hạ đã đề bạt như vậy thì sáu huynh đệ tại hạ dù có hổ thẹn cũng kính nhận.

Đào Chi Tiên nói:

- Như vậy, bọn ta không ngại làm trước nửa năm hay một năm, đợi đại cuộc đã định mới tiến hành thoái vị nhường cho người hiền tài cũng không sao.

Đào Cốc ngũ tiên nói:

- Phải, phải, đây là thượng sách.

Tả Lãnh Thiên lạnh lùng nói:

- Sáu vị nói quá nhiều, phát ngôn bữa bãi trên tuyệt đỉnh Tung Sơn này, coi anh hùng thiên hạ có cũng như không, nhường cho người khác nói vài câu có được không?

Đào Hoa Tiên nói:

- Được chứ, được chứ, có gì đâu mà không được? Có lời thì nói, có đánh rắm thúi hoắc cũng cứ đánh ra.

Lão nói bốn chữ “đánh rắm thúi hoắc” khiến trên Phong Thiên đài im lặng như tờ, không ai dám lên tiếng, để khỏi phải vừa mở miệng thì trở thành đánh rắm. Một lúc lâu sau, Tả Lãnh Thiên mới nói:

- Các vị anh hùng, xin các vị đưa ra cao kiến. Sáu cái đồ điên khùng này nói bô lô ba la, mọi người đừng để ý làm gì để khỏi làm mất đi nhã hứng.

Đào Cốc lục tiên cùng đưa sáu cái mũi ra khịt khịt đánh hơi rồi nói:

- Đánh rắm nhiều quá! Thúi quá, thúi quá!

Một lão già ốm nhom đứng trong phái Tung Sơn lớn tiếng nói:

- Ngũ Nhạc kiểm phái đồng khí liên chi, liên thủ kết minh, những năm gần đây đều do Tả chương môn làm minh chủ. Tả chương môn thống lãnh ngũ phái từ lâu, oai danh hiển hách, hôm nay ngũ phái hợp nhất, đương nhiên Tả minh chủ phải làm chương môn Ngũ Nhạc phái. Nếu đổi người khác làm thì không ai chịu phục.

Năm trước, những người tham dự hội rửa tay gác kiếm của Lưu Chính Phong phái Hành Sơn đều nhận ra lão tên là Lục Bách. Lão và Đinh Miễn, Phí Bân, cả ba người tàn sát cả nhà Lưu Chính Phong rất tàn độc dã man.

Đào Hoa Tiên nói:

- Không đúng, không đúng! Ngũ phái hợp nhất là một cuộc lột xác đổi cũ thay mới, chức chương môn nhân cũng phải bỏ cũ đổi một người mới.

Đào Thực Tiên nói:

- Đúng vậy. Nếu vẫn cứ đưa Tả Lãnh Thiên làm chương môn tức là đổi thùng mà không đổi thuốc, không có chút gì mới mẻ, hà tất phải hợp nhất ngũ phái?

Đào Chi Tiên nói:

- Chương môn nhân Ngũ Nhạc phái, ai cũng có thể làm được, nhưng Tả Lãnh Thiên thì không thể làm được.

Đào Cán Tiên nói:

- Theo cao kiến của ta, chi bằng mọi người thay phiên nhau làm chương môn Ngũ Nhạc phái. Mỗi người làm một ngày, hôm nay người làm, ngày mai ta làm; ai ai cũng có phần, quyết không để sót ai. Đây gọi là giao dịch công bằng, già không bỏ, nhỏ không khi, hàng thật giá đúng, tất cả đều vui.

Đào Căn Tiên vỗ tay nói:

- Cách này thật tuyệt, nên để một tiểu cô nương nhỏ tuổi nhất làm đầu tiên. Ta cử Tần Quyên, Tần gia tiểu muội muội của phái Hằng Sơn hôm nay làm chương môn nhân của Ngũ Nhạc phái.

Bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn biết rõ Đào Cốc lục tiên nói như vậy là cố tình trêu chọc Tả Lãnh Thiền nên đều lớn tiếng hoan hô.

Hơn một ngàn người thấy chuyện không liên quan đến mình nên muốn càng loạn càng vui, cũng hòa theo cho náo nhiệt. Nhất thời tuyệt đỉnh Tung Sơn ồn ào loạn xạ cả lên.

Hồi 134

Ngũ nhạc phái tỷ kiếm đoạt soái

Một lão già phái Thái Sơn lớn tiếng nói:
- Ngồi vị chủồng môn Ngũ Nhạc phái phải chọn lựa một vị tiền bối cao nhân tài đức vẹn toàn oai danh lừng lẫy đảm nhận, có lý nào ai cũng thay nhau mà làm?

Thanh âm của người này rất vang dội, trong âm thanh tạp loạn của quần hào vẫn nghe rất rõ.

Đào Chi Tiên nói:

- Tài đức vẹn toàn, oai danh lừng lẫy ư? Người xứng với tám chữ này, trong võ lâm, ta xem cũng chỉ có phương trượng Phương Chứng đại sư chùa Thiếu Lâm mà thôi.

Mỗi khi Đào Cốc Lục tiên nói, quần hào không ai không cười. Trước nay ai cũng không thèm quan tâm đến bọn họ, nhưng bây giờ Đào Chi Tiên nhắc đến

Phương Chứng đại sư, trong khoảnh khắc, mấy ngàn người trên tuyết đỉnh Tung Sơn bỗng lặng yên. Phương Chứng đại sư võ công cao cường, từ bi hiệp nghĩa, đối với sự phân tranh trong võ lâm xưa nay luôn chủ trì công đạo, mấy chục năm được mọi người kính ngưỡng. Thanh thế của phái Thiếu Lâm rất hưng thịnh, là môn phái đệ nhất trong võ lâm, tám chữ “tài đức vẹn toàn, oai danh lừng lẫy” thật xứng đáng với đại sư, không ai dám có ý kiến dị nghị gì.

Đào Căn Tiên lớn tiếng nói:

- Phương trưởng Phương Chứng đại sư chùa Thiếu Lâm có xứng đáng là người tài đức vẹn toàn, oai danh lừng lẫy không?

Mấy ngàn người cùng đáp:

- Rất xứng đáng.

Đào Căn Tiên nói:

- Thôi được, mọi người đã nhất trí, cùng một kỳ vọng. So với kỳ vọng vào Đào Cốc Lục tiên bọn ta thì kỳ vọng vào Phương Chứng đại sư nhiều hơn một chút. Đã như vậy thì chúc mừng môn Ngũ Nhạc phái nên mời Phương Chứng đại sư đảm nhận cho.

Trong phái Tung Sơn và phái Thái Sơn liền có người la lên:

- Nói hồ đồ! Phương Chứng đại sư là trưởng môn phái Thiếu Lâm, đâu có liên can gì đến Ngũ Nhạc phái bọn ta.

Đào Chi Tiên nói:

- Vừa rồi vị lão đạo kia nói phải mời một vị tiên bối cao nhân tài đức vẹn toàn oai danh lừng lẫy làm chương môn, ta khó lắm mới tìm được một vị. Chẳng lẽ Phương Chứng đại sư không phải là người tài đức vẹn toàn ư? Chẳng lẽ oai danh đại sư không lừng lẫy ư? Chẳng lẽ đại sư không phải là tiên bối cao nhân ư? Theo các người nói, Phương Chứng đại sư là người vô tài vô đức, không có oai danh, là hạng hậu bối mặt học ư? Có lý nào lại như vậy? Người nào dám to gan nói không muốn đại sư làm chương môn thì Đào Cốc lục tiên ta sẽ liều mạng với hắn.

Đào Cán Tiên nói:

- Phương Chứng đại sư làm chương môn đã mấy chục năm rồi, chương môn phái Thiếu Lâm, đại sư làm được thì tại sao chương môn Ngũ Nhạc phái đại sư không làm được? Chẳng lẽ hôm nay Ngũ Nhạc phái đã hơn phái Thiếu Lâm sao? Kẻ to gan ngông cuồng mới dám nói Phương Chứng đại sư không biết làm chương môn, không xứng đáng làm chương môn Ngũ Nhạc phái.

Ngọc Cơ Tử phái Thái Sơn châu mào nói:

- Phương Chứng đại sư đức cao vọng trọng, ai cũng tôn kính. Nhưng hôm nay chúng ta bầu chương môn nhân Ngũ Nhạc phái. Phương Chứng đại sư là khách quý sao có thể kéo đại sư lão nhân gia vào chuyện này?

Đào Cán Tiên nói:

- Phương Chứng đại sư không thể làm chương môn Ngũ Nhạc phái, vậy theo người nói là vì phái Thiếu Lâm và Ngũ Nhạc phái không liên quan gì với nhau phải không?

Ngọc Cơ Tử đáp:

- Đúng vậy.

Đào Cán Tiên hỏi:

- Tại sao phái Thiếu Lâm và Ngũ Nhạc phái không liên quan với nhau? Còn ta lại thấy hai phái rất có liên quan với nhau! Ngũ Nhạc phái là năm phái nào?

Ngọc Cơ Tử đáp:

- Các hạ đã biết rõ rồi mà còn cố ý hỏi. Ngũ Nhạc phái là năm phái Tung Sơn, Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn, Hằng Sơn.

Đào Hoa Tiên và Đào Thực Tiên cùng nói:

- Sai rồi, sai rồi. Vừa rồi Tả Lãnh Thiền nói, sau khi Ngũ Nhạc kiếm phái hợp nhất, cái gì tên phái Tung Sơn, Thái Sơn... không còn tồn tại nữa. Tại sao người lại nhắc lại tên ngũ phái?

Đào Diệp Tiên nói:

- Đã thấy hấn đối với tông phái cũ lúc nào cũng lưu luyến, tiếc phái mà thành cuồng, chỉ cần có cơ hội thì mưu đồ khôi phục lại, muốn đem Ngũ Nhạc phái tốt đẹp này đánh cho rã ra, trùng kiến lại hùng phong phái Thái Sơn, chặn chính lại oai danh ngọn Nhật Quán.

Trong quần hùng không ít người cười ra tiếng, đều nghĩ: Trông bọn'Đào Cốc lục tiên này khùng khùng điên điên như vậy nhưng chỉ cần có người nói sai nửa câu là lập tức bị bọn chúng nắm đuôi xoay cho khó mà thoát thân được.

Bọn họ đâu có biết Đào Cốc lục tiên từ lúc lên hai lên ba mới biết nói thì đã cãi vã nhau không thôi, chuyên bắt bẻ những lời nói sai của huynh đệ, mấy chục năm nay đã bắt bẻ có nghề lắm rồi. Lại thêm sáu cái đầu cùng suy nghĩ, sáu cái miệng cùng nói ra, người ngoài làm sao có thể là đối thủ của sáu huynh đệ họ được?

Mặt Ngọc Cơ Tử lúc tái xanh lúc đỏ bừng. Lão nói:

- Trong Ngũ Nhạc phái mà có sáu cái quái thai bọn người thì thật là xui xẻo.

Đào Hoa Tiên nói:

- Người nói Ngũ Nhạc phái xui xẻo, vậy là người đã coi thường Ngũ Nhạc phái, không muốn ở trong Ngũ Nhạc phái nữa rồi.

Đào Thực Tiên nói:

- Ngày đầu tiên Ngũ Nhạc phái chúng ta khai sơn lập phái thì người đã rắp tâm nguyên rửa, nói Ngũ Nhạc phái bị xui xẻo. Ngũ Nhạc phái sẽ khuếch trương môn hộ, muốn nở mặt nở mày trong võ lâm, đứng thành thế ba chân cùng với Thiếu Lâm, Võ

Đang, thành một đại môn phái mà người trên giang hồ kính ngưỡng. Ngọc Cơ đạo trưởng, tại sao người có ác ý, hôm nay lại nói ra những lời xúi quẩy như vậy?

Đào Diệp Tiên nói:

- Đủ thấy Ngọc Cơ đạo nhân thân ở Ngũ Nhạc phái mà hồn thì ở phái Thái Sơn, chỉ muốn Ngũ Nhạc phái tan rã nên ngày đầu tiên đã muốn đảo loạn. Dung tâm như vậy, Ngũ Nhạc phái ta sao có thể dung tha hán được?

Người học võ trên giang hồ, sống qua trên đầu đao mũi kiếm, nên rất kiêng kỵ những điều không hay. Mọi người nghe Đào Cốc lục tiên nói như vậy thì đều cảm thấy có lý. Hôm nay là ngày tốt mà Ngọc Cơ Tử lại nói Ngũ Nhạc phái xui xẻo, quả thực là điều rất không nên. Ngay cả Tả Lãnh Thiền cũng không vừa ý những lời nói đó của Ngọc Cơ Tử. Ngọc Cơ Tử tự biết lão nói sai nên lặng yên không dám lên tiếng, âm thầm tức giận.

Đào Cán Tiên nói:

- Ta nói phái Thiếu Lâm và phái Tung Sơn có liên quan; nhưng Ngọc Cơ đạo nhân lại nói là không liên quan. Rốt cuộc có liên quan hay không? Ta đúng hay người đúng?

Ngọc Cơ đạo nhân hăm hăm nói:

- Người thích nói có liên quan thì cứ coi như là có liên quan.

Đào Cán Tiên nói:

- Ô, chuyện trong thiên hạ không qua chữ “lý”.
Chùa Thiếu Lâm ở trên ngọn núi nào? Phái Tung Sơn ở trên ngọn núi nào?

Đào Hoa Tiên nói:

- Chùa Thiếu Lâm ở núi Thiếu Thất; phái Tung Sơn ở núi Thái Thất. Thiếu Thất và Thái Thất đều thuộc núi Tung Sơn có phải không? Vậy tại sao nói phái Thiếu Lâm và phái Tung Sơn không có liên can?

Câu nói này không phải là cãi chày cãi cối nên quần hùng nghe đều gật đầu.

Đào Chi Tiên nói:

- Vừa rồi Nhạc tiên sinh nói, các phái hợp nhất có thể giảm bớt chuyện phân tranh môn hộ trên giang hồ cho nên tiên sinh tán thành ngũ nhạc hợp phái là vì vậy. Tiên sinh lại nói các phái có võ công tương tự hoặc ở gần nhau nên cùng hợp phái. Nói đến khu vực gần nhau thì không phái nào gần bằng Thiếu Lâm và Tung Sơn. Hai đại phái này ở trên một dãy núi. Phái Thiếu Lâm và phái Tung Sơn nếu không hợp phái, thì lời nói của Nhạc tiên sinh, chỉ e cũng giống như phóng... phóng... phóng một phát...

Quần hùng nghe lão cố gắng nén chữ “thúi” lại nên đều cười ha hả lên, lòng đều cảm thấy Thiếu Lâm và Tung Sơn hợp nhất thật quá sức tưởng tượng. Nhưng lời nói của Đào Chi Tiên cũng là một lời nói có lý, thuận theo lời nói trước của Nhạc Bất Quần mà

luận ra. Lệnh Hồ Xung ngấm ngấm thấy kỳ lạ: Đào Cốc lục tiên muốn bắt bẻ lời nói của người khác để làm trò cười, nhưng những lời nói sắc sảo như vậy thì ít khi bọn họ nói ra được. Không biết ai ở bên cạnh họ chỉ điểm?

Đào Cấn Tiên nói:

- Mọi người kỳ vọng vào Phương Chứng đại sư vốn là muốn mời đại sư lão nhân gia làm chủ môn Ngũ Nhạc phái. Nhưng có người nói rằng Phương Chứng đại sư không phải là người của Ngũ Nhạc phái. Vậy chỉ cần Thiếu Lâm và Ngũ Nhạc phái hợp nhất thành một Thiếu Lâm Ngũ Nhạc phái, thì Phương Chứng đại sư có thể làm chủ môn của một phái mới.

Đào Cấn Tiên nói:

- Đúng vậy. Hiện nay trên đời này muốn tìm một vị chủ môn xứng đáng hơn Phương Chứng đại sư thì không còn ai nữa.

Đào Thực Tiên nói:

- Đào Cốc lục tiên ta khâm phục Phương Chứng đại sư, chẳng lẽ còn có ai không phục sao?

Đào Hoa Tiên nói:

- Nếu có người không phục thì cứ bước ra, tỉ đấu với Đào Cốc lục tiên ta. Nếu đánh thắng Đào Cốc lục tiên thì đấu tiếp với Phương Chứng đại sư. Đánh thắng Phương Chứng đại sư rồi thì đấu tiếp với các vị đại sư cao thủ Đạt ma đường, La hán đường, Giới luật viện, Tăng kinh các trong chùa Thiếu Lâm. Đánh thắng

được các vị đại sư cao thủ này thì có thể đấu tiếp với Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đang...

Đào Thực Tiên hỏi:

- Ngũ ca, tại sao phải đánh với Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đang?

Đào Hoa Tiên nói:

- Hai vị chưởng môn phái Thiếu Lâm và Võ Đang có mối thâm tình, đồng vinh cộng nhục. Có người đánh thắng Phương Chứng đại sư chùa Thiếu Lâm thì có lý do nào Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đang đứng nhìn mà không ra tay?

Đào Diệp Tiên nói:

- Đúng vậy, không sai chút nào. Đánh thắng Xung Hư đạo trưởng chưởng môn phái Võ Đang rồi sẽ đánh với Đào Cốc lục tiên bọn ta.

Đào Căn Tiên nói:

- Ủa, hần đã đấu Đào Cốc lục tiên ta rồi, sao lại còn phải đấu tiếp nữa?

Đào Diệp Tiên nói:

- Lần thứ nhất bọn ta thua, chẳng lẽ Đào Cốc lục tiên lại cam tâm chịu thua? Đương nhiên phải đánh cho đến chết, âm hồn chưa tan thì vẫn đánh tiếp với bọn vô lại.

Quần hào nghe nói đều cười rần, có người la, có người hùa theo làm náo loạn cả lên. Ngọc Cơ Tử quá phần nộ, không còn nhẫn nhịn được nữa. Lão vọt người ra, tay cầm chuôi kiếm quát:

- Đào Cốc lục quái, Ngọc Cơ Tử ta không phục, muốn đấu với bọn ngươi.

Đào Căn Tiên nói:

- Mọi người chúng ta đều là môn hạ Ngũ Nhạc phái, nếu động thủ, há không phải là tự tàn sát nhau sao?

Ngọc Cơ Tử nói:

- Các người nói quá nhiều rồi, quỷ thần cũng phải ghét. Môn hạ Ngũ Nhạc phái mà không có sáu bọn người thì mọi người mới khỏi bị chướng mắt dơ tai.

Đào Căn Tiên nói:

- Được, người cầm chuôi kiếm, lòng động sát khí, muốn rút kiếm ra, soạt soạt sáu tiếng chém đứt đầu của sáu huynh đệ bọn ta ư?

Ngọc Cơ Tử hừ một tiếng, mặc nhiên thừa nhận, trong ánh mắt đờ đờ sát khí. Đào Chi Tiên nói:

- Hôm nay Ngũ Nhạc phái ta hợp nhất, ngày đầu tiên sáu đại cao thủ phái Hằng Sơn ta đã bị phái Thái Sơn người đòi động thủ giết đi. Ngũ Nhạc phái từ nay về sau làm sao có thể nói là đồng tâm hiệp lực, đồng vinh cộng nhục?

Ngọc Cơ Tử nghĩ câu nói này cũng đúng, hôm nay nếu lão giết sáu người này, chỉ e từ nay về sau phân tranh vô cùng, trong phái Hằng Sơn thế tất sẽ có người báo thù cho sáu huynh đệ của họ. Lão liền cố nén giận nói:

- Các người đã biết phải đồng tâm hiệp lực, đồng vinh cộng nhục, thì đừng nói tâm bậy tâm bạ, cản trở đại cục nữa.

Trường kiếm của lão đã rút ra khỏi vỏ hơn một thước, soạt một tiếng, lão dứt kiếm vào vỏ.

Đào Diệp Tiên nói:

- Nếu nói có ích cho tiền đồ, quang vinh cho Ngũ Nhạc phái, có lợi cho toàn thể đồng đạo võ lâm thì sao?

Ngọc Cơ Tử cười nhạt nói:

- Hừ, bọn người làm gì nói được những lời đó.

Đào Hoa Tiên nói:

- Chương môn Ngũ Nhạc phái do ai làm, chuyện này không phải là có liên quan rất lớn đến tiền đồ phái ta và đồng đạo võ lâm sao? Sáu huynh đệ bọn ta đã khổ tâm suy nghĩ, muốn bầu ra một vị tiền bối cao nhân làm chương môn Ngũ Nhạc phái theo kỳ vọng của mọi người. Còn người vì quyền lợi nhỏ nhặt riêng tư, muốn cho kẻ đã dứt lốt người ba ngàn lượng vàng, bốn cô mỹ nữ thì người mới bầu hẳn làm chương môn.

Ngọc Cơ Tử tức giận quát:

- Nói bậy bạ! Ai nói có người dứt lốt cho ta ba ngàn lượng vàng, bốn cô mỹ nữ?

Đào Hoa Tiên nói:

- Ủ, ta nói sai số lượng nhưng cũng là có, không phải ba ngàn lượng thì nhất định là bốn ngàn lượng; không phải bốn cô mỹ nữ thì hoặc là ba hoặc là năm cô. Ai dứt cho người, chẳng lẽ người không biết sao

mà còn hỏi? Người muốn bầu ai làm chủồng môn thì là người đó đã dứt cho người.

Soạt một tiếng Ngọc Cơ Tử lại rút trường kiếm ra quát:

- Người còn nói bậy nữa thì ta sẽ giết người ngay.

Đào Hoa Tiên cười hả hả, ưỡn ngực ngẩng đầu đi về hướng lão nói:

- Người dùng thủ đoạn dè tiện giết chết Thiên Môn đạo nhân chủồng môn phái Thái Sơn, còn muốn tiếp tục hại người nữa sao? Thiên Môn đạo nhân đã bị người giết hại, máu vẫn còn đây. Sát hại đồng môn, thì ra người khoái làm trò này, người có ngon làm thử lên người ta coi.

Lão vừa nói vừa bước từng bước về phía Ngọc Cơ Tử. Ngọc Cơ Tử vung trường kiếm ra, đánh giọng quát:

- Dừng lại! Người bước thêm bước nữa thì ta không nể nang đâu.

Đào Hoa Tiên cười nói:

- Chẳng lẽ bây giờ người đối với ta rất nể nang sao? Tuyệt đỉnh Tung Sơn này đâu có phải là nhà của người, ta cứ muốn bước tới đâu thì bước, đi đâu thì đi, người làm gì được ta hả?

Lão nói vậy rồi lại đi về trước mấy bước, cách Ngọc Cơ Tử không quá mấy thước. Ngọc Cơ Tử thấy cái mặt ngựa dài dài xấu xí của lão lộ ra hàm răng vàng khè, ngoác miệng cười trông rất đáng ghét. Lão

vung trường kiếm lên, soạt một tiếng, đã đâm vào Đào Hoa Tiên.

Đào Hoa Tiên vội né tránh rồi chửi:

- Tặc tử thúì tha, ngươi đánh... đánh thật ư?

Ngọc Cơ Tử đã thâm đắc kiếm pháp tinh túy của phái Thái Sơn, kiếm đầu tiên xuất ra thì kiếm thứ hai liền đến, chiêu kiếm thần tốc vô bờ. Đào Hoa Tiên vừa nói vừa liên tiếp né bốn chiêu kiếm của lão. Nhưng kiếm chiêu của Ngọc Cơ Tử càng đánh càng nhanh, chân tay Đào Hoa Tiên luống cuống, la oai oái, muốn rút đoản thiết côn ở sau lưng ra gạt đỡ nhưng không thể rút được. Trong lúc kiếm quang lấp loáng, soạt một tiếng, vai trái của Đào Hoa Tiên đã bị trúng kiếm.

Ngay lúc này, trường kiếm của Ngọc Cơ Tử bị tuột khỏi tay bay lên không. Thân người lão vội rời khỏi đất, hai tay hai chân lão đã bị Đào Cấn, Đào Cán, Đào Chi, Đào Diệp nắm chặt. Trong nháy mắt con thỏ đã rơi vào móng vuốt chim ưng. Bỗng thấy một bóng vàng lấp loáng cùng với một luồng kiếm quang, có người vung kiếm chém xuống Đào Chi Tiên. Đào Thực Tiên sớm đã đứng bên hộ vệ, liền đưa đoản thiết côn lên đỡ. Người đó lại vung kiếm lên đâm vào ngực Đào Cấn Tiên. Đào Hoa Tiên vội rút thiết côn ra đỡ gạt. Xem lại người đó chính là Tả Lãnh Thiên, chưởng môn phái Tung Sơn.

Tả Lãnh Thiên biết Đào Cốc lục tiên tuy nói trên trời dưới đất nhưng võ nghệ thần pháp lại rất kinh người. Năm ngoái ở tuyệt đỉnh Hoa Sơn, bọn họ đã

từng xé xác Thành Bất Ưu, một cao thủ phe Kiếm tông phái Hoa Sơn ra thành bốn mảnh mà chính lão đã phá đi. Vừa thấy Ngọc Cơ Tử bị sáu huynh đệ lão bắt giữ, lão biết chỉ cần cứu viện chậm một chút thì Ngọc Cơ Tử liền bị xé xác ngay. Tuy lão là chủ nhân, thực cũng không nên tùy tiện ra tay, nhưng trong lúc nguy cấp như vậy lão đành phải rút kiếm tương cứu.

Hai chiêu kiếm của lão tấn công vào Đào Chi Tiên và Đào Căn Tiên với dụng ý bức hai lão buông tay lùi ra. Không ngờ Đào Cốc lục tiên phối hợp với nhau liên lạc, bốn người nắm chặt tay chân địch nhân thì hai người còn lại đứng hai bên bảo vệ. Hai chiêu kiếm của Tả Lãnh Thiền rất tinh kỳ, tư thế rất lợi hại, mà Đào Thực Tiên và Đào Hoa Tiên vẫn gặt đỡ được. Sự sinh tử của Ngọc Cơ Tử rất mỏng manh. Tả Lãnh Thiền đã nhận ra chiêu thức và nội lực của Đào Thực Tiên và Đào Hoa Tiên khá cao cường, lão biết muốn bức hai người thối lui thì ít nhất phải xuất hơn sáu chiêu mà đợi đến lúc chiết được sáu chiêu thì Ngọc Cơ Tử đã bị xé thành bốn mảnh. Lão liền xoay vòng thanh trường kiếm, kiếm quang lấp lánh.

Nghe Ngọc Cơ Tử rú lên một tiếng thất thanh, đầu đã chúi xuống đất. Trong tay Đào Căn Tiên và Đào Chi Tiên cầm hai cánh tay, Đào Căn Tiên cầm một cái chân, chỉ có Đào Diệp Tiên trong tay cầm một cái chân còn nối liền vào người Ngọc Cơ Tử. Thì ra Tả Lãnh Thiền biết không cách nào bức bách Đào Cốc lục tiên buông tay ra, lão chỉ còn biết dùng hạ sách chém đứt hai tay và một chân của Ngọc Cơ Tử

khiến cho Đào Cốc tứ tiên không cách nào xé xác lão ra được. Đó là kế độc xà cắn tay liều gan chặt bỏ. Tả Lãnh Thiên chặt đứt hết ba chi của lão, đoán rằng Đào Cốc lục tiên sẽ không làm khó dễ người phế nhân, cười nhạt một tiếng rồi lui ra.

Đào Chi Tiên nói:

- Ô, Tả Lãnh Thiên, ngươi đã đứt lót vàng bạc, mỹ nữ cho Ngọc Cơ Tử, để hấn ủng hộ người lên làm chủ võ môn. Tại sao chặt đứt tay chân hấn, định giết người diệt khẩu phải không?

Đào Căn Tiên nói:

- Hấn sợ bọn ta xé Ngọc Cơ Tử ra làm bốn mảnh, nên ra tay tương cứu, nhưng hấn hiểu lầm ý bọn ta rồi.

Đào Thực Tiên nói:

- Hấn tự cho mình là thông minh. Trời ơi, tức cười quá! Bọn ta chụp lấy Ngọc Cơ Tử chẳng qua chỉ giỡn chơi với hấn chút cho vui thôi. Hôm nay là ngày tốt, Ngũ Nhạc phái khai sơn lập phái, ai lại dám bạo loạn giết người?

Đào Hoa Tiên nói:

- Ngọc Cơ Tử rõ ràng là muốn giết ta, nhưng bọn ta niệm tình hữu nghị đồng môn, không muốn giết hấn; chỉ tóm hấn đưa lên không cho lộn nhào đầu xuống, rồi nắm giữ tiếp hù dọa cho hấn hoảng sợ chơi. Tả Lãnh Thiên ra tay lỗ mãng như vậy, thật ngu xuẩn hồ đồ chưa từng thấy trên đời.

Đào Diệp Tiên kéo cái chân dính vào toàn thân đầy máu của Ngọc Cơ Tử đi đến phía trước Tả Lãnh Thiên rồi buông chân trái Ngọc Cơ Tử ra, lắc đầu, nói:

- Tả Lãnh Thiên, người hạ thủ quá tàn độc, tại sao Ngọc Cơ Tử lành lặn đẹp đẽ mà trở thành thương phế như vậy? Hắn bị mất hai tay, chỉ còn một cái chân thì từ nay về sau làm sao hắn làm người được?

Tả Lãnh Thiên tức giận càn hông, nghĩ: Vừa rồi chỉ cần ta ra tay chậm một chút thì Ngọc Cơ Tử đã bị các người xé thành bốn mảnh, còn gì là tính mạng hắn? Bây giờ bọn người lại còn nói hươu nói vượn, nhưng ta không có bằng cứ gì, nhất thời không giải thích được.

Đào Căn Tiên nói:

- Tả Lãnh Thiên, người muốn giết Ngọc Cơ Tử thì đâm hắn một kiếm cho hắn chết ngay, đằng này người lại chặt hết hai tay một chân của hắn để hắn dở sống dở chết thì thật quá tàn nhẫn. Thật người không phải là giống người.

Đào Cán Tiên nói:

- Mọi người đều là đồng môn trong Ngũ Nhạc phái, thì có chuyện gì gút mắt vẫn còn đủ thì giờ thương lượng; tại sao người lại hạ thủ tàn độc như vậy? Chẳng có chút nghĩa khí đồng môn gì cả.

Thác tháp thủ Đinh Miễn lớn tiếng nói:

- Sáu quái nhân các người động một tí là xé người ta ra làm bốn mảnh. Tả chưởng môn ra tay cứu Ngọc

Cơ Tử đạo trưởng chính là trọn nghĩa với đồng môn, các người đừng có nói năng hồ đồ nữa.

Đào Chi Tiên nói:

- Rõ ràng bọn ta chỉ đùa chơi với Ngọc Cơ Tử thôi, Tả Lãnh Thiên lại tin là thật. Thật giả, thì phi không phân biệt được, thì làm sao gọi là người cơ trí?

Đào Diệp Tiên nói:

- Bậc nam tử hán đại trượng phu mình làm mình chịu. Người đã làm tàn phế Ngọc Cơ Tử thì nên thừa nhận, sao lại còn né tránh có ý đổ tội cho người khác? Thật không có chút dũng khí. Bộ người không biết trên tuyệt đỉnh Tung Sơn này, mấy ngàn vị anh hùng hảo hán đã nhìn tận mắt, tay chân của Ngọc Cơ tử bị người chém đứt. Chẳng lẽ người còn có thể chối tội được sao?

Đào Hoa Tiên nói:

- Tả Lãnh Thiên, người thật bất nhân, bất nghĩa, bất trí, bất dũng. Chưởng môn Ngũ Nhạc phái há có thể để cho hạng người như người đảm nhiệm sao? Tả Lãnh Thiên, người đừng mơ tưởng viễn vông nữa.

Lão nói xong, cả sáu huynh đệ lão cùng lắc đầu.

Kỳ thực nếu Tả Lãnh Thiên không dùng kiếm pháp tinh diệu tuyệt luân để chém đứt hai tay một chân của Ngọc Cơ Tử thì lão đạo nhân này làm chưởng môn phái Thái Sơn không được một canh giờ đã bị xé xác ra thành bốn mảnh rồi. Những cao thủ hạng nhất trên Phong Thiên đài đều biết rõ là vậy, lòng không khỏi

xung tưng Tả Lãnh Thiên kiếm pháp tinh diệu, ứng biến thần tốc. Nhưng Đào Cốc lục tiên tìm lời lẽ nói đồng dạng có lý như vậy khiến người ngoài cũng khó mà biện bác được. Họ biết Tả Lãnh Thiên bị mắng chửi một cách oan uổng mà trong bụng cũng chỉ cười thầm; những người chưa hiểu ra nguyên do thì đều cảm thấy Tả Lãnh Thiên nếu không phải là lỗ mãng thì cũng quá hung bạo tàn độc, nên mặt ai cũng lộ vẻ bất mãn.

Lệnh Hồ Xung ở cùng với Đào Cốc lục tiên đã lâu ngày, nên thừa biết rõ con người của bọn họ. Chàng nghĩ thầm: Hôm nay Đào Cốc lục tiên nói câu nào cũng đánh trúng vào yếu điểm của Tả Lãnh Thiên. Đầu óc của sáu huynh đệ này làm sao có thể khôn ngoan như vậy? Chắc có người nào đó đứng bên chỉ điểm cho bọn họ.

Lệnh Hồ Xung liền từ từ đi đến gần bên Đào Cốc lục tiên để quan sát xem là vị cao nhân nào ẩn thân gần đó, nhưng thấy Đào Cốc lục tiên đứng tụ lại một chỗ, bên cạnh bọn họ cũng không có ai khác. Năm huynh đệ đang vội vã băng bó vai Đào Hoa Tiên cho khỏi chảy máu. Lệnh Hồ Xung quay đầu lại, nhìn về hướng mé Tây, tai bỗng nghe truyền đến một thanh âm nhỏ như tiếng muỗi vo ve:

- Xung ca, Xung ca đang tìm tiểu muội phải không?

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa vui mừng. Thanh âm tuy nhỏ nhưng rất rõ ràng, đúng là tiếng của Doanh Doanh. Chàng hơi nghiêng đầu, nhìn về hướng phát ra thanh âm, chỉ thấy một đại hán mập mập, râu ria xồm xoàm đang đứng trên một tảng đá to,

đưa tay lên gãi đầu. Ở trên tuyệt đỉnh Tung Sơn này, những đại hán râu tóc xồm xoàm như vậy ít nhất cũng có đến một hai trăm người, nên không ai chú ý ai. Lệnh Hồ Xung chăm chú nhìn, đột nhiên trong ánh mắt của đại hán đó lộ ra nét cười vừa giảo hoạt vừa quyến rũ. Chàng vui mừng đi về hướng Doanh Doanh.

Doanh Doanh truyền âm nói:

- Đừng qua đây, làm như vậy sẽ bị bại lộ.

Thanh âm này như một sợi dây mỏng manh từ xa truyền lại chui lọt vào tai hán. Lệnh Hồ Xung liền dừng bước, trầm nghĩ: Ta không hề biết Doanh Doanh có công phu truyền âm như vậy, chắc là bí truyền tuyệt đỉnh học từ phụ thân cô ta.

Lệnh Hồ Xung liền hiểu rõ: Những lời Đào Cốc lục tiên nói là do cô ta dạy cho bọn họ. Chẳng trách sáu lão thô lỗ này lại nói ra những lời nào là bất nhân, bất nghĩa, bất trí, bất dũng.

Lòng Lệnh Hồ Xung thấy phấn khởi. Chàng không nhịn được nữa, lớn tiếng nói:

- Những lời Đào Cốc lục tiên nói thật có lý. Ta vốn chỉ biết có Đào Cốc lục tiên, nào biết có một vị thất tiên nữ Đào Ngọc Tiên vừa thông minh vừa xinh đẹp.

Quần hùng nghe Lệnh Hồ Xung đột nhiên mở miệng nhưng nói toàn những lời chẳng ăn nhập vào đâu thì rất đổi ngạc nhiên.

Doanh Doanh truyền âm nói:

- Chuyện này có quan hệ trọng đại, Xung ca là chủ trương môn phái Hằng Sơn đừng ăn nói bậy bạ. Lúc này Tả Lãnh Thiền đang rất lúng túng, chính là cơ hội tốt để Xung ca lên làm chủ trương môn Ngũ Nhạc phái.

Lệnh Hồ Xung run lên, nghĩ thầm: Doanh Doanh cải trang đến Tung Sơn là vì muốn giúp ta lên làm chủ trương môn Ngũ Nhạc phái. Cô ta là con gái của giáo chủ Nhật Nguyệt giáo, là kẻ tử địch của môn hạ chính giáo ở đây, nếu bị ai phát giác ra thì nguy hiểm vô cùng. Cô ta dám dấn thân vào nơi đầu đao mũi kiếm vì muốn giúp ta vang danh trong võ lâm. Cô đối với ta thâm tình như vậy, ta... ta... ta thật không biết báo đáp sao cho đủ.

Đào Căn Tiên nói:

- Phương Chứng đại sư là một bậc tiền bối cao nhân như vậy mà các vị cũng không chịu tôn đại sư lên làm chủ trương môn. Ngọc Cơ Tử cụt tay cụt chân, Tả Lãnh Thiền bất nhân bất nghĩa thì dĩ nhiên cũng không thể làm chủ trương môn được. Vậy bọn ta sẽ cử ra một vị thanh niên anh hùng, kiếm thuật đệ nhất đương thời, lên làm chủ trương môn Ngũ Nhạc phái. Nếu người nào không phục thì cứ đến lĩnh giáo kiếm pháp của hắn.

Lão nói đến đây liền giơ tay trái chỉ về hướng Lệnh Hồ Xung.

Đào Căn Tiên nói:

- Vị Lệnh Hồ thiếu hiệp này là chủ trương môn phái Hằng Sơn, có quan hệ thâm sâu với Nhạc tiên sinh phái Hoa Sơn, là hảo bằng hữu với Mạc Đại tiên sinh

phái Hành Sơn. Vậy trong Ngũ Nhạc kiếm phái, đã có ba phái nhất định ủng hộ thiếu hiệp rồi.

Đào Chi Tiên nói:

- Các đạo sĩ môn hạ phái Thái Sơn cũng không phải toàn thứ hồ đồ vớ vẩn, đương nhiên cũng có nhiều người ủng hộ Lệnh Hồ thiếu hiệp, người phản đối chắc ít thôi.

Đào Diệp Tiên nói:

- Trong Ngũ Nhạc phái người nào cũng sử kiếm, kiếm pháp của ai cũng tối cao, đó là cái lý đương nhiên để ai cũng có thể lên làm chương môn.

Lão nói bốn chữ "Cái lý đương nhiên" rồi thuận miệng nói thêm lên "ai cũng có thể lên làm", là hơi bị hớ. Đào Hoa Tiên lấy tay đặt lên vết thương trên vai nói:

- Tả Lãnh Thiền, nếu ngươi không phục thì đừng ngại tỉ kiếm với Lệnh Hồ thiếu hiệp. Ai thắng được làm chương môn Ngũ Nhạc phái. Đây gọi là tỉ kiếm đoạt soái.

Quần hào lần này đến Tung Sơn, trừ môn hạ Ngũ Nhạc phái cùng với Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo nhân là những người quan tâm đến cuộc tụ hội này, còn lại những người khác đều chỉ muốn đi xem náo nhiệt. Bấy giờ mọi người đều biết ngũ phái hợp nhất đã thành định cục, chỉ còn lại cuộc tranh đoạt chức chương môn. Những hảo hán trên giang hồ sợ nhất là tranh chấp bằng võ miệng. Vừa rồi Đào Cốc lục tiên

nói lý lẽ với Tả Lãnh Thiền nhưng vì sáu lão nói rất hào hứng nên không buồn chán. Nhưng nếu ai ai cũng nói nhân nghĩa đạo đức đầy miệng như Nhạc Bất Quần có đến tối cũng chưa hết, thì họ cũng nghe mà phát chán đến chết đi được. Cho nên khi mọi người vừa nghe Đào Hoa Tiên nói bốn chữ “tử kiếm đoạt soái”, liền la rùm lên tán đồng. Quần hào lên Tung Sơn, thấy Thiên Môn đạo nhân tự hủy mình để giết địch, Tả Lãnh Thiền chém đứt ba chi Ngọc Cơ Tử, hai thảm trạng này khiến cho người kinh tâm động phách, có thể nói chuyện đi này không đến nỗi vô ích. Nhưng nếu các cao thủ trong Ngũ Nhạc phái vì tranh đoạt chức chương môn mà xảy ra trận đại chiến thì càng đã mất hơn. Cho nên quần hùng vỗ tay hô hào tán đồng rất nhiệt tình.

Lệnh Hồ Xung nghĩ: Ta đã đồng ý với Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng cản trở Tả Lãnh Thiền làm chương môn Ngũ Nhạc phái, để hấn khỏi gây họa cho võ lâm. Chỉ cần sư phụ làm chương môn, lão nhân gia chí công vô tư, đương nhiên ai ai vui mừng tâm phục. Ngoài sư phụ lão nhân gia ra, trong Ngũ Nhạc kiếm phái còn có ai xứng đáng gánh lấy trọng trách này?

Hắn bèn lớn tiếng nói:

- Trước mắt có một vị tiền bối rất xứng làm chương môn mà sao các vị lại quên? Nếu Ngũ Nhạc phái không do Quân tử kiếm Nhạc tiên sinh làm chương môn thì còn tìm đâu ra được người thứ hai nữa? Nhạc tiên sinh võ công đã cao mà kiến thức còn hơn người.

Tiên sinh lão nhân gia là người nhân nghĩa, các vị đều biết, nếu không thì tại sao được xưng là "Quân tử kiếm"? Phái Hằng Sơn ta đề cử Nhạc tiên sinh làm chương môn Ngũ Nhạc phái.

Hắn nói một hơi, bọn đệ tử phái Hoa Sơn liền vỗ tay hoan hô rùm lên.

Trong phái Tung Sơn có người nói:

- Tuy Nhạc tiên sinh cũng xứng đáng nhưng so với Tả Chương môn cũng không bằng.

Có người nói:

- Tả chương môn là minh chủ của ngũ Nhạc kiếm phái, đã làm nhiều năm rồi, nếu Tả Chương môn lão nhân gia làm chương môn Ngũ Nhạc phái thì thuận tình hợp lý nhất. Hà tất phải đề cử người khác?

Có người nói:

- Theo ý kiến của ta, chương môn Ngũ Nhạc phái đương nhiên nên do Tả chương môn đảm nhiệm, ngoài ra bầu thêm bốn vị phó thủ do Nhạc tiên sinh, Mạc Đại tiên sinh, Lệnh Hồ thiếu hiệp, Ngọc... Ngọc... Ngọc Khánh Tử hoặc Ngọc Âm Tử đạo trưởng phân ra gánh trách nhiệm là ổn nhất.

Đào Chi Tiên la lên:

- Ngọc Cơ Tử còn chưa chết mà, hắn bị cụt hai tay một chân thì các người lại không cần đến hắn sao?

Đào Diệp Tiên nói:

- Tỉ kiếm đoạt soái, tỉ kiếm đoạt soái! Ai có võ công cao thì người đó làm chủ võ môn.

Hơn một ngàn tên hán tử giang hồ liền la hùa theo:

- Đúng, đúng. Tỉ kiếm đoạt soái! Tỉ kiếm đoạt soái!

Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Cục diện hôm nay là phải đánh gục Tả Lãnh Thiên trước, cắt đứt điều hy vọng của bọn người phái Tung Sơn, nếu không thì sư phụ ta vĩnh viễn không làm được chủ võ môn Ngũ Nhạc phái.

Chàng liền chống kiếm bước ra nói:

- Tả tiên sinh, anh hùng thiên hạ ở đây đã nhất trí muốn chúng ta tỉ kiếm đoạt soái. Tại hạ và tiên sinh hai người đưa ngói lấy ngọc, quá chiều trước được không?

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm: Âm hàn chủ lực của Tả Lãnh Thiên vô cùng lợi hại, công phu quyền cước của ta kém lão một trời một vực, nhưng kiếm pháp của ta quyết không thua lão. Sau khi ta thua Tả Lãnh Thiên, sư phụ sẽ đấu tiếp thì không ai dị nghị gì. Dù Mạc Đại tiên sinh có muốn tranh ngôi thì lão cũng chưa chắc thắng được sư phụ. Hai đại cao thủ phái Thái Sơn một chết một bị thương, không còn ai là hảo thủ nữa. Dù kiếm pháp của ta không phải là đối thủ của Tả Lãnh Thiên nhưng cũng phải sau một ngàn chiêu mới thất bại. Sau khi ta làm hao tổn nội lực của lão, sư phụ đấu tiếp với lão thì có hy vọng thắng lợi.

Lệnh Hồ Xung vung trường kiếm vạch lên không hai kiếm, nói:

- Tả tiên sinh, chúng ta là môn hạ Ngũ Nhạc phái, ai ai cũng biết sử kiếm, vậy chúng ta dùng kiếm để phân thắng bại.

Lệnh Hồ Xung nói như vậy là nhằm bịt miệng Tả Lãnh Thiên trước, để lão khỏi phải đề xuất tỉ quyền cước hay tỉ chưởng pháp.

Quần hào la nhao nhao lên:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp giải quyết chuyện thật nhanh, cứ tỉ kiếm để phân thắng bại.

- Người thắng làm chưởng môn, người thua thì phải phụng hiệu lệnh. Giao dịch công bằng như vậy thì tuyệt lắm.

- Tả tiên sinh, xuống trường tỉ kiếm đi. Có gì đâu mà ngại, bộ sợ thua sao?

- Nói cả nửa ngày cũng chẳng được cái khỉ gì, mau động thủ nhanh đi.

Nhất thời trên tuyết đỉnh Tung Sơn, quần hùng la hét càng lúc càng vang dội. Người thì đông mà ai cũng la rùm cả lên, những hạng lão thành lớn tuổi bình thường rất ít nói, bây giờ cũng nhin không được há họng la hét. Những người này chỉ là tân khách Tả Lãnh Thiên mời đến, Ngũ Nhạc kiếm phái do ai đứng ra làm chưởng môn, quyết định địa vị chưởng môn ra sao cũng chẳng ăn nhập gì đến bọn họ. Tỉ kiếm đoạt soái xem rất náo nhiệt nên tất cả mọi người đều muốn

được xem. Xem thanh thế này, khách đã lấn quyền chủ, nếu không tử vô thì chức chương môn nhân không thể nào quyết định được. Lệnh Hồ Xung thấy mọi người hưởng ứng ý kiến của mình, vui mừng nói lớn:

- Tả tiên sinh, nếu tiên sinh không muốn tử kiếm với tại hạ thì cứ tuyên bố trước mọi người là không làm chương môn Ngũ Nhạc phái cũng không sao.

Quần hùng nhón nháo la ó:

- Tử kiếm! Tử kiếm! Không tử kiếm không phải anh hùng mà là cẩu hùng.

Trong phái Tung Sơn không ít người đã từng nếm qua kiếm pháp tinh diệu của Lệnh Hồ Xung; Tả Lãnh Thiên chưa chắc đã nắm được phần thắng. Nhưng nếu nói Tả Lãnh Thiên không thể tử kiếm với chàng thì cũng không đưa ra được lý do gì chính đáng để từ chối, nhất thời cả bọn chau mày không nói.

Trong tiếng huyền não, có một thanh âm lạnh lạnh cất lên:

- Các vị anh hùng đã cùng nhất trí muốn chức chương môn Ngũ Nhạc phái phải tử kiếm mà quyết định. Chúng ta không thể làm ngược hão ý của mọi người.

Người nói câu này chính là Nhạc Bất Quần.

Quần hùng la lên:

- Nhạc tiên sinh nói phải lắm. Tử kiếm đoạt soái! Tử kiếm đoạt soái!

Nhạc Bất Quần nói:

- Tỷ kiếm đoạt soái cũng là một biện pháp, nhưng Ngũ Nhạc kiếm phái ta hợp nhất, vốn là để giảm bớt phân tranh môn hộ, để cầu hòa bình hữu ái trong đồng đạo võ lâm. Cho nên tỷ võ chỉ có thể điểm tới là dừng, khi đã rõ thắng bại thì phải dừng tay, không thể đả thương giết hại nhau. Nếu không thì đi ngược hoàn toàn tôn chỉ hợp nhất năm phái của chúng ta.

Quần hùng nghe lão nói câu nào cũng đúng đạo lý, im lặng lắng nghe. Một đại hán hỏi:

- Điểm đến thì dừng tay là được nhưng đao kiếm không có mắt, nếu có tử thương thì cũng tự trách mình chứ không trách người.

Một người khác nói:

- Nếu sợ chết, sợ bị thương thì cứ trốn trong nhà mà ôm con cho vợ, đến đây đoạt chức chưởng môn Ngũ Nhạc phái làm gì?

Quần hùng cười rần. Nhạc Bất Quần nói:

- Nói là như vậy, nhưng không đả thương giữ được hòa khí là tốt nhất. Tại hạ có mấy điều nông cạn nói ra xin các vị tham tường.

Có người la lên:

- Mau động thủ đi! Nói lảm lảm gì?

Một người khác la lên:

- Đừng có nhắm mắt nói càn, hãy nghe Nhạc tiên sinh nói.

Người trước nói:

- Ai quấy rối nữa thì cứ về nhà hỏi đại muội tử người đi.

Nhạc Bất Quần nói:

- Ai có tư cách tham dự tỉ kiếm đoạt soái phải có qui định...

Nội lực lão sung mãn, nói ra lán át tiếng của những người chửi rủa tục tĩu. Lão nói tiếp:

- Tỉ kiếm đoạt soái thì “soái” này là soái của Ngũ Nhạc phái cho nên nếu không phải là môn hạ Ngũ Nhạc phái bất luận ai có bản lĩnh thông thiên cũng không thể tham dự, dù tay chân có ngứa ngáy cũng cứ đứng đó mà xem. Nếu không như vậy thì mục đích tranh võ công đệ nhất thiên hạ không phải là cuộc đấu để quyết định chương môn Ngũ Nhạc phái.

Quần hùng nói:

- Đúng quá! Không phải đệ tử Ngũ Nhạc phái thì không thể bước vào trường đấu.

Người khác nói:

- Mọi người cứ đánh loạn lên, tranh danh hiệu đệ nhất võ công cũng không sao.

Người nói này hiển nhiên có ý làm rối, nên không ai thèm để ý tới lão. Nhạc Bất quần nói:

- Còn như tỉ kiếm thế nào để tránh khỏi đả thương tàn sát nhân mạng, không tổn thương hòa khí đồng môn, xin Tả tiên sinh đưa ra lời công luận.

Tả Lãnh Thiên lạnh lùng nói:

- Đã động thủ thì nhất định không tránh khỏi đã thương tính mạng, không được làm tổn thương hòa khí đồng môn thì khó vô cùng. Không biết Nhạc tiên sinh có cao kiến gì?

Nhạc Bất Quần nói:

- Tại hạ cho rằng, tốt nhất là mời Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng, Giải bang chủ Cái Bang, Dư quán chủ phái Thanh Thành, những vị tiền bối vô lâm đức cao vọng trọng đứng ra làm công chứng. Ai thắng ai bại do các vị đó định đoạt, để người tử kiếm khỏi phải đấu dây dưa mãi. Chúng ta chỉ phân cao thấp chứ không quyết sinh tử.

Phương Chứng nói:

- Thiện tai, thiện tai! Tám chữ “chỉ phân cao thấp, không quyết sinh tử” đã tiêu giải được nạn máu chảy đầu rơi. Ý Tả tiên sinh thế nào?

Tả Lãnh Thiên nói:

- Đây là nguyện vọng từ bi của đại sư đối với tề phái, tại hạ đương nhiên tuân theo. Nguyên năm phái của Ngũ Nhạc kiếm phái, mỗi phái chỉ có thể cử ra một người tử kiếm đoạt soái, nếu mỗi phái đều muốn xuất ra mấy trăm người thì tử đến năm nào tháng nào mới xong.

Quần hùng tuy cảm thấy mỗi phái của Ngũ Nhạc phái đều chỉ xuất ra một người tử kiếm, năm phái chỉ có năm người thì bớt đi sự náo nhiệt. Nhưng nếu

trong năm phái đều do chuồng môn nhân ra tay, thì người trong các phái quyết không được ai ra khiêu chiến nữa. Nghe mấy trăm người trong phái Tung Sơn lớn tiếng phụ họa, người ngoài cũng không dị nghị gì.

Bổng Đào Chi Tiên nói:

- Chuồng môn phái Thái Sơn là Ngọc Cơ Tử chẳng lẽ do lão mũi trâu bị cụt tay cụt chân này ra tỉ võ đoạt soái sao?

Đào Diệp Tiên nói:

- Hắn cụt tay cụt chân thì tại sao không tỉ kiếm được? Hắn còn lại một chân, cũng có thể phi cước đá người.

Quần hào nghe vậy cũng cười rần lên. Ngọc Âm Tử tức giận nói:

- Cái... cái đồ quái vật các ngươi đã hại sư huynh Ngọc Cơ Tử của ta tàn phế rồi còn ở đây mà giễu cợt. Ta phải làm cho các ngươi tên nào cũng cụt tay cụt chân. Có ngon thì ra đây đơn đả độc đấu với đạo gia ta một trận.

Lão vung trường kiếm nhảy ra. Ngọc Âm Tử thân người cao ốm, khí phách hiên ngang, thế đứng rất oai phong, đạo bào bay theo gió trông thần thái rất hùng dũng. Quần hào vừa trông thấy, không ít người lớn tiếng reo hò.

Đào Càn Tiên nói:

- Phái Thái Sơn cử người ra tỉ kiếm đoạt soái sao?

Đào Diệp Tiên nói:

- Người được đồng môn đề cử hay tự tiện nhảy ra?

Ngọc Âm Tử nói:

- Việc đó có liên can gì đến người?

Đào Diệp Tiên nói:

- Đương nhiên là có liên can. Không những chỉ liên can mà còn rất rất liên can, liên can đến phi thường. Nếu phái Thái Sơn đề cử người ra tỉ kiếm đoạt soái, vậy sau khi người thất bại, thì người thứ hai trong phái Thái Sơn không được ra tỉ kiếm nữa.

Ngọc Âm Tử nói:

- Người thứ hai không được ra tỉ kiếm thì đã sao nào?

Bỗng có người trong phái Thái Sơn nói:

- Ngọc Âm Tử sư đệ không phải do bọn ta đề cử. Nếu hấn thua thì phái Thái Sơn có hảo thủ khác, có thể ra tay tiếp.

Người nói chính là Ngọc Khánh Tử. Đào Hoa Tiên nói:

- Ha, ha, còn có một hảo thủ khác, chắc là các hạ phải không?

Ngọc Khánh Tử nói:

- Đúng vậy, không chừng là đạo gia của người đây.

Đào Thực Tiên la lên:

- Mọi người hãy coi, trong phái Thái Sơn lại bùng nổ nội chiến. Thiên Môn đạo nhân vừa chết, Ngọc Cơ đạo nhân bị tàn phế rồi. Ngọc Khánh và Ngọc Âm hai người lại tranh làm tân chủ đạo môn phái Thái Sơn.

Ngọc Âm Tử nói:

- Nói bậy!

Ngọc Khánh Tử lại cười nhạt mấy tiếng chứ không nói. Đào Hoa Tiên nói:

- Trong phái Thái Sơn, rốt cuộc người nào đứng ra tỉ kiếm?

Ngọc Khánh Tử và Ngọc Âm Tử cùng nói:

- Ta!

Đào Căn Tiên nói:

- Được, hai huynh đệ các người tự đánh nhau trước đi để coi ai mạnh hơn. Miệng nói thì khó tra, đánh nhau thì mới rõ hơn thua.

Ngọc Khánh Tử nhào ra, vung tay nói:

- Sư đệ, sư đệ hãy lui ra, đừng làm trò cười cho người khác.

Ngọc Âm Tử nói:

- Tại sao làm trò cười cho người khác? Ngọc Cơ sư huynh bị trọng thương, tiểu đệ muốn báo thù tuyết hận cho sư huynh.

Ngọc Khánh Tử hỏi:

- Người muốn báo thù tuyết hận hay tỉ kiếm đoạt soái?

Ngọc Âm Tử nói:

- Chút bản lãnh kém cỏi của chúng ta làm sao xứng làm chủ môn Ngũ Nhạc phái. Đó không phải là thống tâm vọng tưởng sao? Mọi người phái Thái Sơn ta đã sớm nhất trí mời Tả minh chủ Tung Sơn làm minh chủ Ngũ Nhạc phái, hai huynh đệ ta hà tất phải đứng ra làm trò cười cho mọi người.

Ngọc Khánh Tử nói:

- Đã vậy thì người hãy lui ra đi, trước mắt phái Thái Sơn ta là niên trưởng.

Ngọc Âm Tử cười nhạt nói:

- Hừ, tuy sư huynh là niên trưởng nhưng bình thường những chuyện sư huynh làm có khiến cho người phục không? Mọi người từ trên xuống dưới có nghe lời sư huynh không?

Ngọc Khánh Tử liền biến sắc danh giọng nói:

- Người nói như vậy là có ý gì? Người không kể gì tôn ty, khi sư diệt tổ. Điều thứ nhất trong môn quy của bốn phái là gì?

Ngọc Âm tử nói:

- Ha, ha, sư huynh đừng quên, bây giờ chúng ta đều là môn hạ của Ngũ Nhạc phái. Mọi người gia nhập Ngũ Nhạc phái đều cùng giờ cùng tháng, cùng năm, còn tôn ty cái gì nữa? Môn quy của Ngũ Nhạc phái còn chưa

định, điều thứ nhất thứ hai cái gì? Sư huynh động tí là nhắc đến môn quy phái Thái Sơn để lấn ép người, nhưng đáng tiếc ở đây chỉ có Ngũ Nhạc phái chứ không có phái Thái Sơn.

Ngọc Khánh Tử cũng hòng, chỉ tay thẳng vào mũi của Ngọc Âm Tử. Lão tức quá chỉ nói được:

- Người... người... người...

Hơn một ngàn hán tử cùng la to lên:

- Lên đấu đi, ai có bản lĩnh cao cường đấu là biết ngay.

Hồi 135

Nhạc Linh San đả bại Thái Sơn, Hành Sơn

Trường kiếm trong tay Ngọc Khánh Tử không ngừng rung động, nhưng không dám tiến lên. Tuy lão là sư huynh, nhưng bình thường lão ham mê tửu sắc nên kiếm pháp võ công so với Ngọc Âm Tử còn kém xa. Từ đây về sau, Ngũ Nhạc kiếm phái hợp nhất, nhưng người của Ngũ Nhạc tất phải phân ra ở năm núi, mỗi núi phải định một người đứng đầu. Ngọc Khánh Tử và Ngọc Âm Tử cả hai người tự biết bản lãnh mình kém xa Tả Lãnh Thiền, nên không có dự định làm chủ trương môn của Ngũ Nhạc phái, nhưng muốn sau khi về núi thì đứng đầu núi Thái Sơn. Bây giờ quần hùng xúi giục, sư huynh đệ lão thế tức phải động thủ với nhau. Ngọc Khánh Tử không dám mạo nhiên động thủ, nhưng đứng trước mặt quần hùng thiên hạ mà phải khuất phục trước Ngọc Âm Tử thì lòng không chịu nổi. Huống chi trong chuyện này, Tả chủ trương môn chắc sẽ phái Ngọc Âm Tử đứng đầu núi Thái Sơn, từ nay lão

phải nghe hiệu lệnh của sư đệ, thì suốt đời không ngẩng đầu lên được. Trong lúc này hai sư huynh đệ giận dữ nhìn nhau, giằng co chưa dám quyết định.

Bỗng có một âm thanh the thé trong đám quần hùng cất lên:

- Tại hạ thấy kiếm pháp tinh yếu trong võ công phái Thái Sơn, hai vị ai cũng không sờ tới được chút gì, cứ dày mặt ra ở đây bô lô ba la tranh chấp nhau, làm mất thời giờ quý báu của anh hùng thiên hạ.

Quần hùng nhìn về hướng người nói, thấy một thanh niên thân người cao to đẹp như ngọc, tướng mạo tuấn mỹ, nhưng nét mặt trắng xanh, cười nhếch mép. Đó chính là Lâm Bình Chi của phái Hoa Sơn. Có người nhận ra được gã liền la lên:

- Đây là tân nữ tế của Nhạc tiên sinh phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Lâm sư đệ xưa nay rất cẩn trọng ít nói, không ngờ mới cách mấy ngày mà đã nhìn người bằng nửa con mắt, trước anh hùng thiên hạ mà nói lời mai mỉa hai đạo sĩ này.

Vừa rồi, Ngọc Khánh Tử, Ngọc Âm Tử hòa với Ngọc Cơ Tử làm gian đồ, bức hại Thiên Môn đạo nhân chương môn phái Thái Sơn, ton hót nịnh bợ Tả Lãnh Thiên, lòng Lệnh Hồ Xung đối với hai lão rất bất mãn. Lâm Bình Chi nhục mạ hai lão như vậy khiến hắn cảm thấy khoái trá.

Ngọc Âm Tử nói:

- Ta mà không mò được chút võ công phái Thái Sơn, chắc các hạ mò được ư? Xin các hạ thi triển mấy chiêu thức võ công phái của Thái Sơn để anh hùng thiên hạ mở rộng tầm mắt.

Lão nhấn mạnh ba chữ “phái Thái Sơn” rất lớn, ngụ ý nói người là đệ tử phái Hoa Sơn, võ công có cao cường đến đâu cũng chỉ là võ công phái Hoa Sơn, quyết không biết kiếm pháp của phái Thái Sơn lão.

Lâm Bình Chi cười nhạt một tiếng nói:

- Võ công phái Thái Sơn bát đại tinh thâm, há những hạng như người nhận giặc làm cha, tàn hại đồng môn sao có thể lĩnh hội được...

Nhạc Bất Quần quát:

- Bình nhi, Ngọc Âm đạo trưởng là trưởng bối, không được vô lễ.

Lâm Bình Chi đáp dạ. Ngọc Âm Tử tức giận nói:

- Nhạc tiên sinh, tiên sinh dạy bảo đồ nhi, hảo nữ tể giỏi quá! Ngay cả võ công phái Thái Sơn hãn cũng có thể nói nhăng nói càn.

Đột nhiên một người con gái nói:

- Sao đạo trưởng biết trượng phu tiện nữ nói nhăng nói càn?

Một thiếu phụ dung nhan mỹ miều vượt mọi người đi ra, ống quần dài phết đất, tay áo bay phất phới

trong gió, mái tóc cài một bông hoa hồng nhỏ. Đó chính là Nhạc Linh San. Trên lưng cô mang thanh trường kiếm, tay phải xoay lại nắm kiếm, nói:

- Tiện nữ dùng kiếm pháp phái Thái Sơn để lãnh giáo cao chiêu của đạo trưởng.

Ngọc Âm Tử nhận ra cô ta là con gái của Nhạc Bất Quần liền mỉm cười nói:

- Ngày đại hỷ của Nhạc cô nương, bản đạo không đến chúc mừng, không uống được bát rượu nào, chẳng lẽ vì chuyện đó mà cô nương giận bản đạo ư? Kiếm pháp tinh diệu của quý phái xưa nay bản đạo rất ngưỡng mộ. Nhưng môn hạ phái Hoa Sơn lại biết sử kiếm pháp phái Thái Sơn, hôm nay bản đạo mới nghe là lần đầu.

Nhạc Linh San nhướng cặp chân mày xinh đẹp nói:

- Gia gia của tiện nữ muốn làm chương môn Ngũ Nhạc phái, đối với kiếm pháp của mỗi phái, đương nhiên tiện nữ đều đã nghiên cứu qua. Nếu không thì dù gia gia tiện nữ đánh thắng chương môn bốn phái cũng chỉ là nhân vật đứng đầu phái Hoa Sơn chứ không được coi là chương môn chân chính của Ngũ Nhạc phái.

Cô nói như vậy, quần hùng liền nhốn nháo lên. Có người hỏi:

- Nhạc tiên sinh muốn làm chương môn Ngũ Nhạc phái ư?

Có người lớn tiếng nói:

- Chẳng lẽ võ công của bốn phái Thái Sơn, Hành Sơn, Tung Sơn, Hằng Sơn, Nhạc tiên sinh đều biết hết sao?

Nhạc Bất Quần lớn tiếng nói:

- Tiểu nữ nói năng tùy tiện, lời nói của con nít mọi người đừng tin thật.

Nhạc Linh San nói:

- Tả sư bá phái Tung Sơn, nếu sư bá có thể dùng kiếm pháp của bốn phái lần lượt đánh bại hảo thủ của bốn phái thì chúng ta tuân phục, tôn sư bá làm chủ môn Ngũ Nhạc phái. Nếu không thì dù kiếm pháp của phái Tung Sơn độc bộ thiên hạ cũng chẳng qua chỉ là kiếm pháp của phái Tung Sơn mà thôi, so với bốn phái khác thì không có chút liên can gì.

Quần hùng đều nghĩ: Lời này thực không sai. Nếu có người tinh thâm kiếm pháp của các phái trong Ngũ Nhạc phái thì để người đó làm chủ môn Ngũ Nhạc phái đương nhiên là rất thích hợp. Nhưng kiếm pháp của mỗi phái trong Ngũ Nhạc kiếm pháp đều do vô số hảo thủ mấy trăm năm nay trải bao tâm huyết, lao tâm khổ luyện mới thành. Có người được danh sư ngũ phái thay nhau truyền thụ cũng phải trải qua mấy chục năm khổ luyện chưa chắc có thể học được toàn bộ kiếm pháp của ngũ phái. Bí chiêu tuyệt nghệ của các phái đều chỉ truyền cho đệ tử bốn phái, nếu nói một người có thể đồng thời tinh thâm kiếm pháp của Ngũ Nhạc phái thì quyết không có.

Tả Lãnh Thiên nghi: Tại sao con gái Nhạc Bất Quần lại nói như vậy? Trong này tất có dụng ý. Chẳng lẽ Nhạc Bất Quần thật ngông cuồng muốn tranh đoạt chức vị chương môn Ngũ Nhạc phái với ta?

Ngọc Âm Tử nói:

- Thì ra Nhạc tiên sinh đã tinh thông kiếm pháp của ngũ phái, đó là đại sự từ khi sáng lập Ngũ Nhạc kiếm phái đến nay chưa bao giờ có. Bản đạo xin mời Nhạc cô nương chỉ điểm thêm về kiếm pháp của phái Thái Sơn.

Nhạc Linh San nói:

- Hay lắm!

Soạt một tiếng, cô rút trường kiếm sau lưng ra. Ngọc Âm Tử tức giận nghi: Ta so với phụ thân của ngươi còn lớn hơn một bậc, ngươi là con nít lại dám rút kiếm ra tỉ đấu với ta!

Lão cho rằng Nhạc Bất Quần sẽ ra tay ngăn cản. Dù muốn động thủ thật, trong phái Hoa Sơn cũng chỉ có vợ chồng Nhạc bất Quần mới dám tỉ kiếm với lão. Nào ngờ Nhạc bất Quần chỉ lắc đầu thờ dài, nói:

- Tiểu nữ này không biết trời cao đất dày. Ngọc Âm, Ngọc Khánh hai vị tiền bối là hảo thủ đệ nhất của phái Thái Sơn. Người muốn dùng kiếm pháp phái Thái Sơn mà quá chiều với hai vị tiền bối thì không phải tự chuốc lấy đau khổ hay sao?

Lòng Ngọc Âm Tử hơi run:

- Nhạc Bất Quần lại khiến con gái dùng kiếm pháp Thái Sơn quá chiêu với ta.

Ngay tức khắc, trường kiếm của Nhạc Linh San chỉ xéo xuống đất. Năm ngón tay trái co ra thụt vào, đếm một đến năm thì nắm lại thành quyền rồi lại đưa ngón tay cái ra lần lượt đếm. Cô đếm ngón trỏ cho đến ngón út thì xòe ra hết, tiếp theo lại quặp ngón cái, ngón trỏ rồi đến ngón giữa. Lão liền giật mình kinh hãi: Con ranh này tại sao lại biết được chiêu Đại tôn như hà này?

Ba mươi năm về trước, Ngọc Âm Tử đã từng nghe sư phụ nói qua yếu chỉ của chiêu Đại tôn như hà. Chiêu này được coi là tuyệt nghệ cao thâm nhất trong kiếm pháp phái Thái Sơn, yếu chỉ không ở trong chiêu kiếm của tay phải mà ở trong cách nhắm đếm của tay trái. Tay trái không ngừng đếm để tính xem phương vị võ công pháp môn, thân hình, binh khí lớn nhỏ của địch nhân, cùng với ánh mặt trời chiếu tới đâu vân vân. Cách tính toán rất phức tạp, tính một thứ không chuẩn thì vung kiếm đánh ra không trúng đích. Lúc này Ngọc Âm Tử thầm nghĩ, muốn trong khoảnh khắc đem số mục tính toán chính xác lão tự biết không có khả năng, lúc đó lão không nghiên cứu tinh thâm, nghe qua lại bỏ. Sư phụ của lão đối với chiêu này kỳ thực cũng chưa tinh thông, chỉ nói: "Chiêu Đại tôn như hà này sử ra rất khó khăn, dường như không thực dụng nhưng kỳ thực oai lực của nó lại vô cùng. Người đã không để tâm tham tường thì không có duyên học chiêu này đành bỏ qua thôi. Mấy huynh đệ của người

đều không chuyên tâm tu luyện bằng người, bọn họ càng không thể luyện nổi. Đáng tiếc chiêu kiếm bác đại tinh thâm có một không hai của bốn phái từ nay bị thất truyền". Ngọc Âm Tử thấy sư phụ không cưỡng ép lão khổ luyện tính toán thì mừng thầm trong bụng. Từ đó về sau, trong phái Thái Sơn cũng không thấy ai luyện qua chiêu này, không ngờ chuyện cách mấy chục năm nay lại thấy Nhạc Linh San, một thiếu phụ còn trẻ, lại sử ra, trong khoảnh khắc trán lão toát mồ hôi hột.

Lão chưa bao giờ nghe sư phụ nói qua cách đối phó với chiêu này thế nào, cho rằng lão không luyện thì người khác sẽ không biết sử ra kỳ chiêu này, nên cũng không cần tìm cách chiết giải. Nào ngờ chuyện lạ trên đời lại xuất hiện vượt ra ngoài sức tưởng tượng của lão. Trong lúc cấp bách, lão nảy ra ý nghĩ, tự phụ: Ta vội tấn tốc cải biến phương vị, nhô lên thụt xuống thì con nhỏ này đương nhiên tính toán không chuẩn.

Lão liền vung trường kiếm lên, lách sang phải ba bước, sử ngay chiêu Lăng nguyệt vô vân, xoay người lại, thân thấp xuống, trường kiếm phóng chệnh chênh ra, cách Nhạc Linh San không quá năm thước liền xoay một vòng. Tiếp theo lão sử chiêu Tuấn lĩnh hoành không, thế kiếm rất nhanh mà thu kiếm cũng rất nhanh. Nhạc Linh San đứng yên bất động, mũi kiếm ở trong tay phải không ngừng rung động, năm ngón tay trái vẫn xòe ra đếm. Ngọc Âm Tử triển khai thế kiếm, thân người lao theo kiếm, quẹo bên trái rồi vòng qua phải, càng xoay càng nhanh.

Đường kiếm pháp này gọi là Thái Sơn thập bát bàn, do một vị kỳ lão của phái Thái Sơn sáng chế ra. Lão thấy dưới cửa tam môn Thái Sơn có mười tám khúc quanh như ruột dê, cứ năm bước lại xoay, mười bước lại quay trở lại, thế rất hiểm trở, cho nên lão đem địa thế này phổ vào trong kiếm pháp, khác với chỗ tinh diệu của Bát quái du thân chương của Bát Quái môn. Thập bát bàn của Thái Sơn càng xoay càng cao, càng đi càng hiểm, đường kiếm này càng xoay càng hiểm độc. Ngọc Âm Tử mỗi chiêu sử ra dường như đều muốn xuyên qua thân người Nhạc Linh San, nhưng kỳ thực vẫn chưa đụng đến, cũng chưa có chiêu nào muốn giết cô.

Lão chăm chú nhìn, năm ngón tay của Nhạc Linh San không ngừng đưa ra quặp lại. Lão nhớ năm xưa sư phụ nói: "Chiêu Đại tôn như hà này có thể nói là kiếm pháp cao siêu nhất của phái Thái Sơn ta, đánh thì trúng, giết người không cần đến chiêu thứ hai. Kiếm pháp đến trình độ như vậy là đã siêu phàm nhập thánh. Sư phụ của người chẳng qua cũng chỉ biết một chút ngoài da, muốn luyện đến tinh tuyệt thật sự thì không dễ đâu."

Lão nghĩ đến những lời của sư phụ, lưng toát mồ hôi lạnh.

Chiêu Thập bát bàn của phái Thái Sơn phân ra Hoãn thập bát và Khẩn thập bát, mười tám chỗ quanh co chậm, còn mười tám chỗ kia rất nhanh, một bước cao hơn một bước, gọi là người sau thấy đế giày của người trước, người trước thấy đầu người sau. Đường

kiếm pháp này của phái Thái Sơn dựa theo địa thế đường dốc quanh co của núi Thái Sơn mà biến hóa ra, chột chậm chột nhanh, quanh co khúc chiết.

Lệnh Hồ Xung thấy Nhạc Linh San đã không đỡ gạt cũng không né tránh, năm ngón tay trái không ngừng đưa ra đếm, dường như đang tính toán số mục. Bất giác chàng thấy lo lắng, chỉ muốn la to: Tiểu sư muội, cẩn thận! Nhưng năm chữ này nghẹn cứng ở cổ hần, không thốt ra được.

Đường kiếm pháp của Ngọc Âm Tử sử gần xong, trường kiếm vẫn không dám phóng đến cách người Nhạc Linh San hai thước. Nhạc Linh San bỗng phóng trường kiếm ra, liên tiếp phóng năm kiếm, mỗi chiêu kiếm đều già dặn cổ kính. Ngọc Khánh Tử la thất thanh:

- Ngũ Đại phu kiếm!

Nguyên núi Thái Sơn có năm cây tùng rất già, tương truyền rằng thời Tần được phong là Ngũ Đại phu tùng, cành lá vươn dài xanh tốt. Sư bá tổ của Ngọc Khánh Tử và Ngọc Âm Tử nhờ đây mà lĩnh ngộ được bộ kiếm pháp này, nên gọi là Ngũ Đại phu kiếm. Chiêu số bộ kiếm pháp này rất cổ quái, bên trong ẩn chứa kỳ biến. Hơn hai mươi năm trước, Ngọc Khánh Tử đã học rất tinh thực, nhưng thấy Nhạc Linh San sử năm chiêu này dường như không khác với sở học của lão ngày xưa, lại còn cao minh hơn kiếm pháp lão đã học rất nhiều. Trong lúc lão kinh ngạc, đột nhiên Nhạc Linh San vòng ra sau lưng lão, quát:

- Đây có phải là kiếm pháp của phái Thái Sơn đạo trưởng không?

Ngọc Khánh Tử vội vung kiếm lên đỡ rồi la lên:

- Lai hạc thanh tuyến, sao không phải là Thái Sơn kiếm pháp, nhưng...

Chiêu này tuy lão gạt ra được nhưng lão đã kinh hãi đến độ cả người ướt đầm mồ hôi. Kiếm của địch thủ phóng đến khác hẳn với phương vị và sở học của lão, suýt chút nữa xuyên qua ngực lão. Nhạc Linh San nói:

- Thái Sơn kiếm pháp tuyệt lắm!

Soạt một tiếng, cô xoay tay chém về phía Ngọc Âm Tử.

Ngọc Khánh Tử la lên:

- Thạch quan hồi mã! Người sử không... không đúng...

Nhạc Linh San nói:

- Tên của chiêu kiếm đạo trưởng nhớ rất khá.

Trường kiếm triển khai, soạt soạt hai kiếm, nghe Ngọc Âm Tử la thất thanh một tiếng. Dường như trong cùng một lúc đầu gối phải của Ngọc Khánh Tử bị trúng kiếm, lão loạn choạng chân phải quỵ xuống, vội lấy kiếm cắm xuống đất để chống đỡ. Lực đạo lão dùng quá mạnh, mũi kiếm lại chống lên trên một tảng đá, rắc một tiếng trường kiếm gãy làm đôi. Miệng lão vẫn còn nói:

- Khoái hoạt tam! nhưng... nhưng...

Nhạc Linh San cười nhạt, xoay trường kiếm tra vào vỏ ở lưng.

Quần hùng hoan hô rần lên. Một thiếu phụ nhỏ tuổi mỹ miều mà trong một cái cất tay nhắc chân lấy kiếm pháp của phái Thái Sơn đánh bại hai cao thủ phái Thái Sơn, kiếm pháp tuyệt diệu của cô khiến người xem khoan khoái, tiếng reo hò tán dương vang động cả sơn cốc.

Tả Lãnh Thiên và mấy cao thủ nổi danh phái Tung Sơn đưa mắt nhìn nhau, đều rất lo lắng ngờ vực: Kiếm pháp con nhãi này sử dụng là kiếm pháp Thái Sơn. Nhưng trong đó có nhiều biến đổi, chiêu kiếm lão luyện cay độc, quyết chẳng phải con nhãi này trau dồi mà được vậy, nhất định là do Nhạc Bất Quần ngấm ngấm luyện rồi truyền thụ cho ả. Muốn luyện thành công đường kiếm pháp này, không biết phải mất bao nhiêu thời gian. Nhạc Bất Quần dồn tâm suy nghĩ như vậy, thật chí của lão không nhỏ.

Ngọc Âm Tử đột nhiên la to:

- Người... người... đây không phải là Đại tôn như hà!

Sau khi lão trúng kiếm bị thương, mới hiểu ra chẳng qua Nhạc Linh San chỉ làm thế của chiêu Đại tôn như hà mà thôi, kỳ thực cô ta cũng chẳng lão luyện gì, nếu không thì cô ta chỉ cần sử dụng chiêu này cũng đã thủ thắng ngay, hà tất phải sử dụng các chiêu thuật Ngũ Đại phu kiếm. Lại hạc thanh tuyên, Thạch quan hồi mã, vân vân? Đã vậy cô ta lại đem chỗ máu

chốt trong chiêu kiếm của phái Thái Sơn bỗng cải biến thêm, lúc lão và sư ca vội vàng, không kịp suy nghĩ nhiều, tự nhiên lấy những chiêu kiếm luyện thuần thực mấy chục năm ra chiết giải, mà phương vị cô ta xuất kiếm đột biến nên hai sư huynh đệ lão bị trúng kế rơi vào thất bại. Nếu cô ta sử kiếm pháp phái khác, bất luận chiêu thức tinh diệu ra sao, bằng sự tu luyện kiếm thuật lâu năm của lão, quyết không thể thua một thiếu phụ yếu mềm được. Nhưng đúng là cô ta sử kiếm pháp phái Thái Sơn, không phải là giả, lòng lão vừa xấu hổ khổ não, vừa kinh hoàng dị thường, lại có ba phần bực tức.

Lệnh Hồ Xung thấy Nhạc Linh San dùng mấy chiêu kiếm pháp này để phá giải chiêu thức của địch, lòng rất băng khuâng, bỗng nghe sau lưng có người nói khẽ:

- Lệnh Hồ công tử, mấy chiêu kiếm pháp này công tử dạy cho cô ta ư?

Lệnh Hồ Xung quay đầu lại, thấy người nói là Điện Bá Quang, chàng liền lắc đầu. Điện Bá Quang mỉm cười nói:

- Hôm ở trên đỉnh Hoa Sơn, công tử và tại hạ động thủ, tại hạ nhớ là công tử đã từng sử qua chiêu Lai hạc thanh cái gì đó, nhưng lúc đó công tử sử chưa thuần thực.

Về mặt Lệnh Hồ Xung ngần ngừ như không nghe thấy gì. Lúc Nhạc Linh San ra tay, chàng đã nhìn ra, những chiêu thức của cô ta sử là kiếm pháp phái Thái

Sơn khắc trên vách đá trong hậu động trên ngọn sám hồi Hoa Sơn. Nhưng chuyện chàng phát hiện ra chiêu kiếm khắc trên vách đá trong hậu động chưa bao giờ tiết lộ với ai, hôm rời khỏi ngọn sám hồi chàng nhớ đã bít cửa động lại. Tại sao Nhạc Linh San phát hiện ra?

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ: Ta phát hiện hậu động, tiểu sư muội cũng có thể phát hiện được. Huống chi, ta vô tình mở cửa động thì tiểu sư muội lại dễ tìm ra nữa.

Chàng đã ở hậu động trên ngọn sám hồi Hoa Sơn, học được tuyệt chiêu của Ngũ Nhạc kiếm phái khắc trên vách đá, cùng với cách phá giải kiếm pháp của của năm phái do trưởng lão Ma giáo để lại. Tuy chàng nhớ chiêu số nhiều, nhưng chiêu số gọi tên là gì thì không biết. Chàng chỉ thấy Nhạc Linh San sử ba chiêu kiếm sau cùng như nước chảy mây trôi, như kỳ mã giới phóng nhanh trên con đường quen thuộc, chỉ ba chiêu mà đã làm cho hai cao thủ nổi danh của phái Thái Sơn bị thương, phát huy các chiêu kiếm trên vách đá đến chỗ lâm ly tận thế, lòng Lệnh Hồ Xung ngấm ngấm thần phục.

Nghe Ngọc Âm Tử nói ba chữ “Khoái hoạt tam”, chàng nhớ ra năm xưa đã từng theo sư phụ lên Thái Sơn, sau khi qua động Thủy Liêm, thì đến một sơn đạo dài thoải thoải tên là Khoái hoạt tam. Khoái hoạt tam có nghĩa là đi liên tiếp ba dặm xuống dốc vô cùng khoan khoái. Chàng không ngờ ba chiêu kiếm liên hoàn này là từ đoạn sơn đạo này mà ra.

Một lão già ốm nhách nói:

- Nhạc tiên sinh tinh thâm kiếm pháp của Ngũ Nhạc kiếm phái trong vô lâm thực là hiếm thấy. Lão

phu đã mày mò nghiên cứu kiếm pháp của bốn phái nhưng nhiều chỗ vẫn chưa biết rõ. Hôm nay xin thỉnh giáo Nhạc tiên sinh.

Tay trái lão cầm cây hồ cầm vuốt ve, tay phải rút từ trong đáy hồ cầm ra một thanh đoản kiếm rất mỏng. Lão chính là Mạc Đại tiên sinh, chủ trương môn phái Hành Sơn.

Nhạc Linh San cúi người nói:

- Xin Mạc sư bá hạ thủ lưu tình. Tiểu đệ mới chỉ học vỏ vẻ mấy chiêu Hành Sơn kiếm pháp, mong được sư bá chỉ điểm thêm.

Mạc Đại tiên sinh lắc đầu:

- Hôm nay ta muốn xin thỉnh giáo Nhạc tiên sinh.

Lão muốn đấu với Nhạc Bất Quần, không ngờ câu nói của Nhạc Linh San còn nói rõ là muốn dùng Hành Sơn kiếm pháp để đấu với lão, Mạc Đại tiên sinh oai danh lừng lẫy.

Vừa rồi quần hùng nghe Tả Lãnh Thiền nói Đại Tung dương thủ Phí Bân, hảo thủ Tung Sơn, đã bị giết dưới kiếm của lão. Ai nấy đều nghĩ: Chẳng lẽ Nhạc Linh San dùng Thái Sơn kiếm pháp đã thương hai cao thủ phái Thái Sơn, lại có thể dùng cả Hành Sơn kiếm pháp để đối địch với lão?

Mạc Đại tiên sinh mỉm cười nói:

- Hay lắm, hay lắm! Giỏi lắm, giỏi lắm!

Nhạc Linh San nói:

- Nếu diệt nữ không địch lại Mạc sư bá thì gia gia của diệt nữ sẽ đấu tiếp với Mạc sư bá.

Mạc Đại tiên sinh lẩm bẩm:

- Địch được, địch được.

Đoàn kiếm từ từ chỉ ra, đột nhiên rung lên trong không trung phát ra những tiếng veo veo, vù vù hai kiếm. Nhạc Linh San vùng kiếm ra gạt, đoàn kiếm của Mạc Đại tiên sinh như quỷ như ma, đã vòng ra sau lưng Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San vội xoay người, bên tai chỉ nghe hai tiếng vù vù, trước mặt có một mớ tóc bay qua, tóc của cô đã bị lão cắt đi một mớ.

Nhạc Linh San hốt hoảng, nảy ra ý nghĩ: Lão đã hạ thủ lưu tình, nếu không thì chiêu kiếm vừa rồi đã giết ta rồi. Lão không đả thương ta thì ta cứ yên tâm tấn công.

Nhạc Linh San không thềm để ý thế kiếm đến của Mạc Đại, soạt soạt hai kiếm phân ra phóng đến bụng dưới và trán Mạc Đại tiên sinh.

Mạc Đại tiên sinh hơi giật mình: Hai chiêu Tuyên minh Phù Dung và Hạc tường Tử Cái này đúng là tuyệt chiêu của phái Hành Sơn ta. Tại sao tiểu cô nương này học được?

Trong bảy mươi hai ngọn núi dãy Hành Sơn, năm ngọn cao nhất là Phù Dung, Tử Cái, Thạch Lãm, Thiên Trụ, Chúc Dung. Trong kiếm pháp phái Hành Sơn

cũng có năm đường kiếm pháp lấy tên của năm ngọn núi cao. Vừa rồi Mạc Đại tiên sinh thấy Nhạc Linh San sử ra đều là kiếm pháp của Nhất chiêu bao nhất lộ, chiêu này bao hàm mấy chục chiêu tinh yếu trong một đường kiếm pháp gồm ba mươi sáu chiêu Phù Dung kiếm pháp, bốn mươi tám chiêu Tử Cái kiếm pháp. Hai chiêu kiếm pháp Tuyên minh Phù Dung và Hạc tường Tử Cái tương ứng với chỗ tinh yếu trong mấy chục chiêu mỗi đường kiếm pháp của Phù Dung kiếm pháp và Tử Cái kiếm pháp, dung hợp vào một chiêu, trong một chiêu có công, có thủ oai lực rất mạnh, đứng đầu Hành Sơn kiếm pháp. Kiếm pháp của năm chiêu này hợp xưng là Hành Sơn ngũ thần kiếm.

Mọi người nghe tiếng choang choang bất tuyệt, không hiểu hai người ai công ai thủ, cũng không biết trong khoảnh khắc hai người đã chiết bao nhiêu chiêu.

Hồi 136

Chịu bị thương cho sư muội vui lòng

Xưa nay, Mạc Đại tiên sinh đều định trước mọi chuyện rồi mới hành động, tôn chỉ "Tỉ kiếm đoạt soái" đã quyết, thì lão đã trù tính được đôi sách. Lão tuyệt không có chút ý niệm muốn làm chương môn Ngũ Nhạc phái vì lão tự biết không phải là địch thủ của Tả Lãnh Thiên và Lệnh Hồ Xung, nhưng thân làm chương môn Hành Sơn, không thể co đầu rút cổ như quân rùa đen. Lão giận Ngọc Cờ Tử đã làm chuyện tác tệ, bức hại Thiên Môn đạo nhân, vốn đã muốn liều mạng với đạo nhân này. Nào ngờ ba đạo nhân Thái Sơn vừa bước ra trường đấu đã lần lượt bị thương hết, cho nên đối thủ còn lại của lão chỉ có Nhạc Bất Quần. Lão ở trong chùa Thiếu Lâm đã thấy võ công của Nhạc Bất Quần, lão cũng không đến nỗi thua Nhạc Bất Quần, nhưng người lên động thủ lại là con gái của Nhạc Bất Quần. Nhạc Linh San lại sử kiếm pháp phái Hành Sơn, lão đã giật mình. Cô ta sử ra

chiêu Nhất chiêu bao nhất lộ tối thượng thừa trong Hành Sơn kiếm pháp lại khiến lòng lão thêm kinh hãi, hoảng sợ, nghi hoặc.

Sư tổ và sư thúc tổ của Mạc Đại tiên sinh năm xưa đấu với mười trưởng lão Ma giáo trên tuyết đỉnh Hoa Sơn đều táng mạng hết. Lúc đó sư phụ của Mạc Đại tiên sinh còn trẻ, năm đường kiếm pháp Phù Dung, Tử Cái... đều đã học hết, nhưng chiêu Tuyên minh Phù Dung, Hạc tượng Tử Cái trong Nhất chiêu bao nhất lộ lại chỉ biết đại khái thôi. Mạc Đại tiên sinh đương nhiên cũng chưa được sư phụ chỉ điểm cặn kẽ. Nào ngờ bây giờ một cô nương trẻ tuổi của phái khác sử ra. Hai chiêu đó Nhạc Linh San chỉ đạt được hình thức chứ chưa thể hiện được tinh thần, nếu không, trong lúc Mạc Đại tiên sinh hoang mang thì chiêu thứ hai đã đánh bại lão rồi.

Lão không dễ dàng đỡ được hai chiêu này, thấy trường kiếm của Nhạc Linh San thấp thoáng, chính là chiêu Thạch Lẫm thư thanh, tiếp theo lại chiêu Thiên Trụ vân khí. Chiêu Thiên Trụ vân khí chủ yếu biến hóa từ trong mây ra, nên chiêu số rất trá ngụy, cử động không định hướng, không biết đâu mà mò. Mạc Đại tiên sinh vừa thấy Nhạc Linh San sử chiêu Thiên Trụ vân khí, lão rất cơ trí nên liền không đỡ gạt mà bỏ chạy. Gọi là không đỡ gạt mà bỏ chạy chẳng qua nói cho dễ nghe, kỳ thực là đánh không lại mà bỏ trốn. Nhưng kiếm pháp của lão biến hóa phức tạp, trong lúc lão bỏ chạy, đoản kiếm vẫn chém bên này vùng bên kia, khiến người xem hoa cả mắt, không biết lão đã sử thượng sách trong ba mươi sáu kế.

Lão biết trong Ngũ đại thần kiếm Hành Sơn, ngoài những chiêu Tuyên minh Phù Dung, Hạc tường Tử Cái, Thạch Lẫm thư thanh, Thiên Trụ vân khí ra, chiêu lợi hại nhất gọi là Nhận hồi Chúc Dung. Trong năm ngọn núi của dãy Hành Sơn, ngọn Chúc Dung cao nhất, chiêu Nhận hồi Chúc Dung ở trong Ngũ đại thần kiếm Hành Sơn cũng là chiêu tinh thâm nhất. Sư phụ của Mạc Đại tiên sinh năm xưa nói đến chiêu này cũng mập mờ, chính lão cũng không rõ lắm. Nếu Nhạc Linh San sử ra chiêu này nữa, dù Mạc Đại không táng mạng ở đây thì cũng bị mất mặt vì thua. Lão vội lách người, đoán kiếm vung ra rồi nghĩ nhanh: Tuy cô ta học được kỳ chiêu, xem ra chỉ biết sử chứ không biết tùy cơ ứng biến. Không chừng ta đành phải mạo hiểm liều mạng với cô ta, nếu không thì từ nay về sau cái tên Mạc Đại không còn tồn tại trên giang hồ nữa.

Thấy chân Nhạc Linh San hơi chần chừ, lão biết cô ta trong lúc nhất thời chưa định chủ ý đuổi theo hay không đuổi theo. Mạc Đại tiên sinh la thầm: Đáng xấu hổ! Vô công thua cả người trẻ.

Nhạc Linh San dùng chiêu Thiên Trụ vân khí này bức Mạc Đại tiên sinh xoay người bỏ chạy, tuy lão che giấu rất giỏi, dường như chưa có dấu hiệu thất bại nhưng những kẻ sĩ võ công cao minh ai ai cũng đã thấy lão lúng túng không địch nổi phải bỏ chạy. Nếu Nhạc Linh San lập tức thu kiếm về mà hành lễ, nói: "Mạc sư bá, nhân nhượng, diệt nữ đắc tội" thì thắng bại đã phân. Mạc Đại tiên sinh là người có thân phận địa vị như vậy, làm sao có thể sau khi bại một chiêu

mà quay người lại đấu dây dưa với đứa con gái hàng hậu bối? Nhưng Nhạc Linh San lại do dự, thật là một cơ hội rất tốt cho Mạc Đại tiên sinh.

Thấy Nhạc Linh San tươi cười, miệng hơi mấp máy đang muốn nói thì đoản kiếm trong tay Mạc Đại tiên sinh phát ra véo véo nhấm về hướng cô. Mấy chiêu kiếm này rất vội, Mạc Đại tiên sinh tụ hết công lực cả đời nên kiếm phát cầm âm, nhiều vòng hàn quang trong chớp mắt đã vây quanh Nhạc Linh San. Nhạc Linh San kinh hãi hô hoán, liên tiếp lùi lại mấy bước. Mạc Đại tiên sinh đâu dễ để cô ta rảnh để ra tay thì triển chiêu Nhạn hồi Chúc Dung? Đoản kiếm trong tay lão càng sử càng nhanh, bộ Bách biến thiên ảo vân vụ thập tam thức tuôn ra như mây bay vùn vùn, người bàng quan bất giác hoa cả mắt. Dường như quần hùng không để ý tỵ hiềm khi Mạc Đại tiên sinh lấy lớn hiếp nhỏ, lấy nam hiếp nữ, đều lớn tiếng hoan hô.

Lúc Nhạc Linh San sử những chiêu Tuyên minh Phù Dung thì Lệnh Hồ Xung không còn nghi ngờ gì nữa. Mấy đường kiếm pháp này của cô ta là do học được trên vách hậu động ngọn sám hồi. Hắn nghĩ thầm: Tại sao tiểu sư muội lại lên ngọn sám hồi? Sư phụ sư nương rất thương yêu cô ta, đương nhiên không phạt cô ta tính tọ suy nghĩ trên ngọn núi nguy hiểm hoang vắng đó. Dù cô ta có phạm tội lớn đến đâu, sư phụ sư nương cũng chỉ nghiêm trách mà thôi. Ngọn sám hồi cách xa ngọn chủ dãy Hoa Sơn, địa thế rất hung hiểm thì dù cô ta chỉ là một nữ đệ tử bình

thường cũng sẽ không ai phạt cô ta một mình lên ngọn núi cô quanh đó. Chẳng lẽ Lâm sư đệ bị phạt lên ngọn núi sám hối, mỗi ngày tiểu sư muội đem cơm rau lên giống như trước đây cô ta đã đối với ta sao? Chẳng nghĩ đến đây, bất giác ngực nóng ran lên.

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ: Lâm sư đệ trầm mặc ít nói, rất giữ môn quy, có vẻ là một vị "Tiểu quân tử kiếm". Gã vì vậy mà được sư phụ sư nương và tiểu sư muội thương mến, tại sao gã lại phạm lỗi mà bị trách phạt lên ngọn núi sám hối? Không đâu, không đâu, quyết không phải vậy đâu.

Bỗng nhiên chàng nghĩ: Chẳng lẽ tiểu sư muội... tiểu sư muội...

Tận đáy lòng Lệnh Hồ Xung đột nhiên nổi lên một ý nghĩ, nhưng ý nghĩ này quá hoang đường, vừa nảy lên trong đầu liền tan biến đi. Nhất thời lòng chàng mơ hồ, rốt cuộc nghĩ cái gì chính chàng cũng không rõ nữa.

Ngay lúc này, Nhạc Linh San kinh hãi la một tiếng, trường kiếm rút khỏi tay bay đi, chân trái trượt một cái té ngã xuống đất. Đoàn kiếm trong tay Mạc Đại tiên sinh đưa ra chỉ lên vai trái cô ta nói:

- Diệt nữ đứng dậy đi, không nên hoảng sợ như vậy.

Đột nhiên nghe rắc một tiếng, đoản kiếm trong tay Mạc Đại tiên sinh bị gãy. Thì ra Nhạc Linh San lượm hai cục đá ở dưới đất, ném cục bên tay trái vào kiếm Mạc Đại tiên sinh, thân của đoản kiếm rất mỏng, đá vừa đụng liền gãy ra thành hai đoạn. Tiếp theo

cục đá bên tay phải của Nhạc Linh San ném sang trái. Mạc Đại tiên sinh giật mình kinh hãi, lại thấy cô ta ném cục đá sang hướng trái, mà bên trái thì không có ai đứng gần, cử chỉ này của cô ta rất kỳ lạ, lão không hiểu. Bỗng nhiên cục đá từ đâu bay vòng đập mạnh vào ngực bên phải của Mạc Đại tiên sinh. Binh một tiếng, tiếp theo nghe rắc rắc, xương sườn của lão đã bị gãy mấy cái. Lão há miệng phun máu tươi ra.

Diễn biến này không lường được, động tác của Nhạc Linh San lại nhanh đến kỳ lạ, mỗi cử động đều rất lợi hại khiến mọi người đều ngẩn người ra. Ai ai cũng thấy rất rõ, sau khi Mạc Đại tiên sinh chiếm được tiên cơ, lão không tiến chiêu nữa mà chỉ nói: “Diệt nữ đứng dậy đi, không nên hoảng sợ”. Đó là nghĩa khí của bậc tôn trưởng sau khi quá chiêu thắng vẫn bối. Nhưng Nhạc Linh San lại lượm hai cục đá mà sử ra hai chiêu, thực quỷ thần cũng không lường được. Lệnh Hồ Xung biết hai chiêu này của Nhạc Linh San chính là tuyệt chiêu của trường lão Ma giáo năm xưa dùng phá giải Hành Sơn kiếm pháp. Nhưng trên vách đá khắc hình người sử là một cặp đồng chùy, nếu chiết chiêu đánh lâu thì đương nhiên không được, nhưng giữa một chiêu ném đi mà quay trở lại, chỉ cần luyện thành xảo kinh trong cách vận lực thì cục đá và đồng chùy cũng tương tự.

Nhạc Bất Quần phi thân vào trường đấu, bốp một tiếng, lão tát Nhạc Linh San một cái tóa lửa, quát:

- Rõ ràng Mạc Đại sư bá nhường người, sao người dám vô lễ với sư bá lão nhân gia?

Lão cúi người xuống đỡ Mạc Đại tiên sinh nói:

- Mạc huynh, tiểu nữ không biết lễ phải trái. Tiểu đệ thành thật nhận lỗi, xin Mạc huynh lượng thứ.

Mạc Đại tiên sinh cười gượng nói:

- Hồ nữ nhà tướng, quả thật phi phàm.

Lão nói hai câu này, lại ọe một tiếng, phun ra một ngụm máu nữa. Hai tên đệ tử phái Hành Sơn chạy ra dìu lão về. Nhạc Bất Quần tức giận nhìn con gái rồi lùi sang một bên.

Lệnh Hồ Xung thấy má trái của Nhạc Linh San sưng vù lên, còn để lại dấu năm ngón tay, đủ thấy phụ thân của cô ta tát thật không nhẹ. Nước mắt Nhạc Linh San đầm đìa nhưng khóe miệng vẫn nhếch lên, vẻ mặt rất quật cường. Lệnh Hồ Xung liền nghĩ: Trước đây ta và cô ta cùng ở Hoa Sơn, có lúc cô ta bướng bỉnh bị sư phụ sư nương quở trách, lòng cô thường âm ứ, vẻ mặt vừa đáng thương vừa đáng yêu. Lúc đó ta tìm trăm phương ngàn kế để chọc cho cô ta cười. Tiểu sư muội khoái nhất là tỉ kiếm mà thắng ta. Ta phải giả bộ cho khéo giống như là sơ suất bị cô ta chiếm tiên cơ, quyết không thể nhường cô ta mà để cho cô ta biết...

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến đây, đầu óc chàng bỗng nảy ra một ý niệm mơ hồ, đột nhiên chợt hiểu ra: Tại sao tiểu sư muội lên ngọn núi sám hối? Chắc là trước và sau khi kết hôn, cô ta nhớ lại mối thâm tình của ta

ngày trước, cho nên một mình lên núi để ôn lại chuyện cũ. Cửa vào hậu động tuy ta đã lấy đá lấp lại rồi nhưng nếu không ở trên núi lâu ngày thì không dễ phát hiện. Chắc chắn là cô ta ở trên núi thời gian không ngắn và không chỉ lên một lần.

Chàng quay lại liếc nhìn Lâm Bình Chi, thầm nghĩ: Lâm sư đệ và tiểu sư muội mới lấy nhau, đáng lẽ cả hai phải hạnh phúc, lòng như nở hoa mới phải. Tại sao vẻ mặt của gã vẫn rầu rĩ. Tiểu sư muội bị phụ thân tát một cái trước mặt mọi người, gã làm trưởng phu đã không chạy đến an ủi mà cũng chẳng tỏ vẻ quan tâm, thật là quá bạc tình.

Lệnh Hồ Xung nghĩ Nhạc Linh San vì nhớ mình mà lên ngọn sám hối để gọi lại chuyện cũ, dường như chàng mơ hồ nghe thấy Nhạc Linh San đang lên núi khóc như mưa ra sao, đau lòng hồi hận lấy nhảm Lâm Bình Chi ra sao, phụ bạc mối tình thâm của mình nên ngậm ngùi mãi không thôi. Lệnh Hồ Xung ngẩng đầu lên, thấy Nhạc Linh San đang cúi người lượm kiếm, nước mắt rơi xuống trên vạt cỏ xanh. Lòng chàng bị kích động: Ta phải làm cho tiểu sư muội nín khóc, cười lên mới được.

Trong mắt của chàng, trên Phong Thiên đài của tuyết đỉnh Tung Sơn này đã thành ngọn Ngọc Nữ của Hoa Sơn, mấy ngàn tên hảo hán giang hồ chẳng qua là những gốc cây, chỉ còn ý trung nhân khắc cốt tương tư luyến ái không thôi của chàng đang bị phụ thân đánh đòn đứng khóc. Trong đời chàng đã từng dỗ cô ta vô số lần, hôm nay làm ngơ sao được?

Chàng bước nhanh ra nói:

-Tiểu sư... tiểu...

Chàng liền nghĩ ra, muốn dỗ cho cô ta vui thì phải đánh thật. Tim hắn đập loạn xạ lên, nói:

- Tiểu sư muội đã thắng chuồng môn hai phái Thái Sơn, Hành Sơn; kiếm pháp không phải tầm thường. Phái Hằng Sơn ta không phục, tiểu sư muội có thể dùng kiếm pháp phái Hằng Sơn mà tỉ đấu với ta không?

Nhạc Linh San từ từ quay lại, nhất thời không ngẩng đầu lên, dường như cô đang suy nghĩ điều gì. Một lúc sau cô mới từ từ ngẩng đầu lên, đột nhiên mặt cô ửng đỏ. Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhạc tiên sinh bản lãnh tuy cao, nhưng chuyện tiên sinh có thể tinh thông hết kiếm pháp của các phái trong Ngũ Nhạc kiếm phái ta thật không tin.

Nhạc Linh San ngẩng đầu nói:

- Đại sư ca vốn không phải là người phái Hằng Sơn, hôm nay làm chuồng môn Hằng Sơn, không phải đã tinh thông kiếm pháp phái Hằng Sơn sao?

Trên má cô vẫn còn đọng hai giọt nước mắt.

Lệnh Hồ Xung nghe cô ta nói mấy câu rất hòa nhã, có ý thân thiện, lòng vui hơn bao giờ hết. Chàng nghĩ thầm: Ta nhất định phải giả bộ cho thật giống, không thể để cô ta nhìn ra chỗ ta cố ý nhân nhượng, bèn nói:

- Hai chữ “tinh thông” thật không dám nói. Nhưng ta đã ở phái Hằng Sơn nhiều ngày, kiếm pháp phái Hằng Sơn cũng thường luyện. Bây giờ ta dùng kiếm pháp phái Hằng Sơn lĩnh giáo, tiểu sư muội cũng phải dùng kiếm pháp phái Hằng Sơn chiết giải. Nếu kiếm pháp sử ra không phải kiếm pháp Hằng Sơn thì tuy thắng cũng thua, ý sư muội thế nào?

Lệnh Hồ Xung đã có chủ ý. Kiếm pháp của chàng so với cô ta cao minh hơn nhiều là chuyện mọi người đều biết, nếu giả bộ thua, thì người khác cố nhiên thấy được, ngay cả Nhạc Linh San cũng không tin. Chỉ có đấu đến cuối trận, đột nhiên hấn vô ý, dùng một chiêu trong Độc Cô cửu kiếm hoặc kiếm pháp phái Hoa Sơn đánh bại cô ta. Lúc đó tuy thủ thắng cũng coi như là thua thì mọi người sẽ không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhạc Linh San nói:

- Được, đấu thì đấu.

Cô đưa trường kiếm lên vạch thành hình bán nguyệt, đâm chênh chếch về phía Lệnh Hồ Xung.

Bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn đồng thời la ồ lên hoan hô. Trong quần hùng có nhiều người không biết kiếm pháp phái Hằng Sơn, khi nghe những đệ tử này hoan hô mà trong tiếng hoan hô chứa đầy ý khâm phục thì cũng biết Nhạc Linh San sử chiêu này đích thực là Hằng Sơn kiếm pháp, chiêu thức cũng phi phàm.

Chiêu cô ta sử chính là chiêu thức ở hậu động trên ngọn sám hồi. Chiêu thức này đã được Lệnh Hồ Xung truyền cho nữ đệ tử phái Hằng Sơn.

Lệnh Hồ Xung vung kiếm gạt ra. Chàng biết kiếm pháp phái Hằng Sơn lấy vòng xoay làm hình thức, sở trường là kín đáo bí mật, trong mỗi chiêu đều ẩn chứa nội lực âm nhu. Lúc cùng người đối địch, thường trong mười chiêu có đến chín chiêu là thế thủ, chỉ có một chiêu mới thừa sơ hở mà đột kích. Chàng ở gần bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn đã lâu, lại tận mắt thấy Định Tĩnh sư thái mấy lần đấu kiếm với địch nhân, bây giờ chàng thi triển ra, từng chiêu xoay vòng, kiếm ý bất tận, hiển nhiên đã thâm đắc tinh túy kiếm pháp phái Hằng Sơn.

Bọn Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng, bang chủ Cái Bang, Tả Lãnh Thiền đối với Hằng Sơn kiếm pháp đều đã quen thuộc. Thấy Lệnh Hồ Xung không phải là người xuất thân từ phái Hằng Sơn mà đem Hằng Sơn kiếm pháp ra sử rất đúng quy củ, trong chiêu thức bình thường cũng ngầm chứa đầy oai lực, rất hợp yếu quyết Miên lý tàng châm trong võ công Hằng Sơn, không ai không ngấm ngấm khen ngợi. Bọn họ đều biết mấy trăm năm nay môn hạ Hằng Sơn đều do nữ ni làm chủ, người xuất gia lấy từ bi làm gốc, hạng nữ lưu thì không tiện vọng động đao kiếm, học võ chỉ là để phòng thân. Yếu quyết Miên lý tàng châm này là trong đám bông mềm có ẩn giấu cây kim nhọn. Nếu người ngoài không phạm vào thì đóng bông mềm mại ôn nhu không hại gì, nhưng nếu

dùng thủ lực mà bóp thì từ trong đám bông, kim nhọn sẽ đâm vào lòng bàn tay; đâm vào sâu hay cạn cũng không phải ở cây kim mà ở bàn tay sử lực mạnh hay nhẹ. Sử lực nhẹ thì bị thương nhẹ, sử lực mạnh thì bị trọng thương. Yếu quyết võ công này vốn là nhân quả báo ứng, nghiệp duyên tự tác, thiện ác do tâm của nhà Phật mà ra.

Sau khi Lệnh Hồ Xung học Độc Cô cửu kiếm, đối với võ công các phái chàng đều biết rõ yếu chỉ. Kiếm pháp chàng sử vốn là trùng ý chứ không trùng chiêu. Lúc này chàng sử Hằng Sơn kiếm pháp ra, phương vị biến hóa khác biệt với chiêu thức gốc, nhưng kiếm ý Hằng Sơn lại hiện lên rất rõ ràng. Tuy cao thủ các phái biết Hằng Sơn kiếm pháp nhưng chỉ đại khái thôi, đối với những chỗ khác biệt, gút mắc tinh tế thì đương nhiên không biết. Khi thấy kiếm ý của Lệnh Hồ Xung, họ đều nghĩ: Thanh niên này làm chuởng môn phái Hằng Sơn quả nhiên không phải là do may mắn! Thì ra hần sớm đã được chân truyền của các vị sư thái Định Nhân và Định Tĩnh.

Chỉ có bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh đệ tử môn hạ phái Hằng Sơn mới nhận ra chiêu thức chàng sử không giống với những chiêu thức mà sư phụ truyền. Chiêu thức tuy khác nhưng đối với kiếm ý của bốn môn lại biểu hiện rất sâu sắc.

Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San hai người sử kiếm pháp phái Hằng Sơn đều là những chiêu học được từ hậu động trên ngọn sấm hồi nhưng kiếm pháp của Lệnh Hồ Xung căn bản mạnh hơn Nhạc Linh San nhiều. Hơn nữa chàng ở gần sư đồ phái

Hàng Sơn nên sự hiểu biết kiếm pháp Hàng Sơn vượt xa Nhạc Linh San. Nếu không phải Lệnh Hồ Xung cố ý nhân nhượng thì chỉ trong mấy chiêu đã thắng cô ta. Sau khi chiết hơn ba chục chiêu, kiếm chiêu mà Nhạc Linh San học được trên vách đá đã sử ra hết, cô đành phải sử lại từ đầu. May mà bộ kiếm pháp tinh diệu này phức tạp, lúc sử ra xoay vòng như ý, giữa chiêu này với chiêu kia tuyệt không có tí vết, từ chiêu thứ nhất đến chiêu thứ ba mươi sáu liền thành một mạch. Chiêu kiếm cô ta sử lại, ngoài Lệnh Hồ Xung học được kiếm pháp trên vách đá ra, không ai nhìn ra.

Chiêu kiếm Nhạc Linh San sử ra liên miên, Lệnh Hồ Xung dựa theo đó mà chiết giải. Sở học chiêu kiếm của hai người tương đồng, đều là tinh hoa kiếm pháp của phái Hàng Sơn, đấu cận kề từng ly từng tí, xem rất đã mắt. Quần hùng bàng quan rất cao hứng, không kìm được la hét hoan hô.

Có người nói:

- Lệnh Hồ Xung là chương môn phái Hàng Sơn, đường kiếm pháp này sử tinh thông như vậy cũng không có gì lạ. Nhạc cô nương rõ ràng là người phái Hoa Sơn mà tại sao cũng biết sử Hàng Sơn kiếm pháp?

Có người nói:

- Lệnh Hồ Xung cũng là môn hạ của Nhạc tiên sinh, còn là đệ tử của phái Hoa Sơn. Nếu không thì tại sao hắn cũng biết đường kiếm pháp này? Nếu không phải được Nhạc tiên sinh đích thân truyền thụ

cho thì hai người làm sao biết chiết giải ăn khớp như vậy?

Lại có người nói:

- Nhạc tiên sinh tinh thông kiếm pháp của bốn phái Hoa Sơn, Thái Sơn, Hành Sơn, Hằng Sơn, xem ra đối với kiếm pháp phái Tung Sơn chắc tiên sinh cũng biết luôn. Ngồi vị chương môn Ngũ Nhạc phái này nếu không thuộc về tiên sinh thì còn ai nữa.

Người khác nói:

- Cũng chưa chắc đâu. Kiếm pháp của Tả chương môn Tung Sơn cao hơn Nhạc tiên sinh nhiều. Trong đạo võ công quý ở chỗ tinh thâm chứ không quý ở chỗ biết nhiều. Dù người biết võ công của cả thiên hạ nhưng hiểu biết kiểu mèo què thì có ích gì đâu? Tả chương môn chỉ cần một đường Tung Sơn kiếm pháp thì có thể đánh bại Ngũ Nhạc kiếm pháp của Nhạc tiên sinh.

Người trước nói:

- Tại sao người biết? Thật là nói mà không biết ngượng.

Người đó tức giận nói:

- Cái gì mà nói không biết ngượng? Người có ngon thì chúng ta đánh cược năm mươi lượng bạc.

Người trước nói:

- Có gì mà ngon với không ngon? Chúng ta cược một trăm lượng. Đánh cược bằng bạc, ai thua rồi mà chối cãi thì làm môn hạ phái Hằng Sơn.

Người đó nói:

- Được, đặt một trăm lượng! Cái gì mà môn hạ phái Hằng Sơn?

Người trước nói:

- Người nào lật lọng thì phải làm ni cô.

Phệt một tiếng, người đó nhổ một ngụm nước bọt xuống đất. Lúc này Nhạc Linh San xuất chiêu càng lúc càng nhanh. Lệnh Hồ Xung thấy thân hình cô yêu kiều thuốt tha, nhớ lại tình cảnh cùng luyện kiếm ở Hoa Sơn ngày trước. Hình ảnh đó chập chờn trước mắt khiến chàng mê mẩn tâm thần, bất giác ngáy người ra, thấy chiêu kiếm của cô phóng đến, chàng thuận tay trả chiêu, không ngờ chiêu này không phải là kiếm pháp phái Hằng Sơn. Nhạc Linh San sững sốt nói khê:

- Thanh mai như đậu!

Tiếp theo cô liền hoãn kiếm đâm vào trán Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung cũng ngáy người ra nói khê:

- Liễu điệp tự my.

Hai người chiết giải Hằng Sơn kiếm pháp, chỉ biết chiêu thức chứ không biết tên, vừa rồi hai chiêu này giao hoán, lại không phải là Hằng Sơn kiếm pháp mà là chiêu Hồ - Linh kiếm pháp do hai người sáng chế ra lúc luyện kiếm ở Hoa Sơn. Hồ là Lệnh Hồ Xung, Linh là Nhạc Linh San, hai người vui chơi rồi cùng nghiên cứu sáng chế ra kiếm thuật. Danh phận của Lệnh Hồ Xung cao hơn sư muội nhiều, bất luận chàng làm chuyện gì đều chủ yếu để vui. Đường kiếm

pháp này tuy nói hai người cùng sáng chế nhưng tám chín phần đều do Lệnh Hồ Xung nghĩ ra. Lúc đó võ công của hai người còn thấp kém, nên đường kiếm pháp này cũng không có chiêu thức gì lợi hại, nhưng hai người thường chiết giải ở chỗ vắng người, luyện rất thuần thục. Lệnh Hồ Xung trong lúc vô ý sử ra chiêu Thanh mai như đậu, Nhạc Linh San liền trả chiêu Liễu diệp tự my. Hai người vốn không có thâm ý, nhưng đột nhiên mặt đều đỏ bừng lên. Lệnh Hồ Xung thuận tay hoàn chiêu Vụ trung sơ kiến, Nhạc Linh San liền ra chiêu Vũ hậu sạ phùng. Bộ kiếm pháp này hai người ở Hoa Sơn đã không biết chiết qua bao nhiêu lần, nhưng sợ Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân biết sẽ trách mắng nên không bao giờ để cho người thứ ba biết. Bây giờ không kìm được tình cảm nên sử ra trước anh hùng thiên hạ.

Trong khoảnh khắc, hai người đã chiết khoảng mười chiêu, không những Lệnh Hồ Xung sớm hồi tưởng lại tình cảnh luyện kiếm ở Hoa Sơn ngày trước mà ngay cả Nhạc Linh San cũng dần dần quên mình bây giờ là gái đã có chồng. Trước mặt mấy ngàn hán tử giang hồ, vì thanh danh của phụ thân mà cô ra tay thủ chiêu, nhưng trong mắt cô chỉ còn lại hình ảnh một đại sư ca phong lưu phóng đảng đang cùng với cô thủ diễn kiếm pháp mà hai người hợp chế ra.

Lệnh Hồ Xung thấy vẻ mặt Nhạc Linh San càng lúc càng ôn hòa, trong ánh mắt lộ ra những tia vui mừng, rõ ràng cô ta đã quên chuyện bị phụ thân tát một chưởng rồi. Chàng nghĩ thầm: Hôm nay ta thấy

tiểu sư muội vẫn buồn bã, dung nhan rất tiêu tụy, bây giờ cô ta lại vui tươi trở lại. Ôi, mong rằng bộ Hồ - Linh kiếm pháp này có ngàn vạn chiêu để sử cả đời không hết.

Từ khi Lệnh Hồ Xung nghe Nhạc Linh San hát mãi khúc Sơn ca Phúc kiến trên ngọn sấm hồi đến nay, chỉ có bây giờ tiểu sư muội mới đối với chàng giống như ngày trước. Bất giác chàng vui mừng vô hạn.

Cả hai lại chiết khoảng hai mươi chiêu nữa, trường kiếm của Nhạc Linh San chém về hướng đùi trái của Lệnh Hồ Xung, chân trái của Lệnh Hồ Xung bay ra đá lên thân trường kiếm của cô. Nhạc Linh San hạ lưỡi kiếm thấp xuống, chém bàn chân đối phương. Trường kiếm Lệnh Hồ Xung vội tấn công sang hông phải của cô, lưỡi kiếm của Nhạc Linh San vội xoay nghiêng ra, choang một tiếng hai kiếm giao nhau, mũi kiếm chấn động. Hai người đồng thời vung kiếm phóng vào yết hầu đối phương, cả hai ra chiêu thần tốc vô bờ.

Nhìn thế của song kiếm, ai cũng nghĩ không cách nào cứu vãn, thế tất phải đồng quy ư tận, quần hùng bàng quan đều kinh hãi la lên. Nhưng nghe choang nhẹ một tiếng, mũi kiếm của song kiếm dừng lại giữa không trung, những tia lửa bắn ra, hai thanh trường kiếm cong lại thành hình cánh cung, tiếp theo hai người đẩy tay ra, song chuồng giao nhau, đồng thời mượn lực cùng bay ra. Diễn biến này không ai ngờ được, hai trường kiếm lại có xảo pháp, trong lúc phóng nhanh ra, hai mũi kiếm lại đụng nhau giữa không trung. Cảnh này dù có mấy ngàn mấy vạn lần tỉ kiếm

cũng khó đụng nhau như vậy, ấy vậy mà hai người đang ở giữa sự sanh tử mỏng như sợi chỉ lại đụng nhau.

Tuyệt không ai ngờ rằng song kiếm giao nhau trên không đã được hai người luyện mấy ngàn mấy vạn lần chiêu này, và cuối cùng đã luyện thành công. Chiêu kiếm pháp này đòi hỏi cả hai người cùng sử, phương vị xuất chiêu, lực đạo phải nắm chắc không sai một chút nào, thì song kiếm mới phóng nhanh, mũi kiếm mới đụng nhau để thân kiếm cong thành hình cánh cung. Chiêu kiếm này dùng để đối phó với người khác thì không có chút hiệu lực khác địch chế thắng, nhưng đối với Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San lại là một trò chơi vừa gian nan vừa thú vị. Sau khi hai người luyện thành chiêu số thì tiến đến bước luyện cho mũi kiếm đụng nhau mà bắn tia lửa ra.

Lúc hai người luyện thành chiêu này trên Hoa Sơn, Nhạc Linh San từng hỏi: "Chiêu này nên đặt tên là gì?". Lệnh Hồ Xung đáp: "Tiểu sư muội gọi nó là gì cũng được". Nhạc Linh San cười nói: "Song kiếm phóng nhanh ra không nghĩ gì đến tính mạng, nên gọi là Đồng quy ư tận được chứ?". Lệnh Hồ Xung nói: "Đồng quy ư tận thì dường như giữa tiểu sư muội và ta có mối thù không đội trời chung. Hay gọi nó là Nhĩ tử ngã hoạt (người chết ta sống)". Nhạc Linh San nói: "Tại sao tiểu muội chết mà đại sư ca được sống? Đại sư ca chết tiểu muội sống mới phải". Lệnh Hồ Xung nói: "Ta chỉ nói là Nhĩ tử ngã hoạt thôi mà". Nhạc Linh San nói: "Đại sư ca hay tiểu muội, cứ loanh quanh không rõ ràng. Chiêu này không ai chết cả nên gọi là

“Đồng sinh cộng tử”. Lệnh Hồ Xung vỗ tay khen. Nhạc Linh San vừa nghĩ đến bốn chữ “Đồng sinh cộng tử” này thân mật thái quá, y như lời hứa hẹn của lứa đôi nên cô quảng kiếm quay đầu bỏ chạy.

Quần hùng ở ngoài thấy hai người ở thế phải chết mà lại thoát ra được, thực nguy hiểm vô cùng, lòng bàn tay nắm lại ướt đẫm mồ hôi, quên cả la hét cổ vũ. Hôm đó trong chùa Thiếu Lâm, Nhạc Bất Quần và Lệnh Hồ Xung rút kiếm động thủ, vì để khuyên Lệnh Hồ Xung quay về làm môn hạ Hoa Sơn, Nhạc Bất Quần cũng đã sử qua mấy chiêu Hồ - Linh kiếm pháp, nhưng chiêu này lão chưa sử. Tuy Nhạc Bất Quần từng ngấm ngấm xem hai người luyện kiếm, biết được chiêu thức của Hồ - Linh kiếm pháp nhưng lão cũng không rỗi hơi mà đi luyện cái chiêu Đồng sinh cộng tử vừa vô dụng vừa tào lao này. Vì vậy ngay cả bọn Phương Chứng, Xung Hư, Tả Lãnh Thiền lúc thấy chiêu này cũng đều kinh hãi. Doanh Doanh lại càng kinh hãi không nói ra lời.

Thân hình hai người nhẹ nhàng bay lượn trong không trung, trên môi lộ ra nụ cười, vẻ mặt rất khoan thai, giống như có một làn gió xuân đang bao phủ. Hai người lại vung kiếm lên đấu tiếp. Lúc hai người sáng chế ra bộ kiếm pháp này ở Hoa Sơn, sư huynh sư muội tâm đầu ý hợp rất đầm thắm lưu luyện, vì vậy kiếm ý phần nhiều là vui chơi còn ý vị hung sát thì rất ít. Bây giờ hai người đối kiếm, bất giác hồi tưởng đến tình cảnh trước đây, kiếm xuất ra xoay chuyển chậm chậm, khóe mắt dần dần lộ ra vẻ nhu tình của thuở thanh mai trúc mã ngày xưa. Cuộc đấu này khó

có thể nói là “tỉ kiếm” mà là “vũ kiếm”. Ngay đến hai chữ “vũ kiếm” cũng không thỏa đáng, bởi vì không phải làm vui cho khách xem mà là làm vui cho chính mình.

Đột nhiên trong đám đông nghe hừ một tiếng, có người cười nhạt. Nhạc Linh San giật mình, nghe tiếng cười biết là tiếng của trượng phu Lâm Bình Chi. Lòng cô se lại: Ta và đại sư ca tỉ đấu như vậy, có cái gì đó không đúng đắn.

Cô vùng trường kiếm đánh vòng từ dưới lên trên rồi phóng kiếm chênh chếch ra. Thế kiếm mau lẹ, kinh lực cực mạnh, tư thức cực kỳ mỹ diệu nhưng là một chiêu trong Ngọc Nữ kiếm thập cửu thức của phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung cũng nghe tiếng cười nhạt của Lâm Bình Chi. Thấy Nhạc Linh San lập tức biến chiêu, phóng kiếm không chút dung tình, không giống với thế kiếm đầy ý ôn nhu liên miên như sử Hồ - Linh kiếm pháp vừa rồi, lòng chàng chua xót, hàng loạt chuyện cũ trong phút chốc đều hiện lên trong đầu. Lệnh Hồ Xung nghĩ đến thuở bị sư phụ phạt lên núi sám hối quay mặt vào vách đá suy nghĩ, mỗi ngày tiểu sư muội đem cơm lên cho mình. Có một ngày bão tuyết, hai người cùng ở lại một đêm trong sơn động. Chàng lại nhớ đến lúc tiểu sư muội bị bệnh, hai người cách biệt lâu ngày, và cả hai cùng khổ tương tư. Nhưng chính lúc đó, không biết thế nào mà Lâm Bình Chi lại chiếm được tình cảm của cô ta, từ đó về sau giữa hai người có một cái hố ngăn cách ngày càng sâu. Chàng lại nhớ hôm tiểu sư muội vừa học được chiêu

Ngọc Nữ kiểm thập cửu thức mà sư nương truyền cho, đã lên núi cùng mình thử chiêu. Lòng chàng đau khổ nên ra tay không khoan nhượng...

Bao nhiêu ý niệm diễn ra trong chớp mắt rồi lại thoáng qua nhanh. Ngay lúc này trường kiếm của Nhạc Linh San đã phóng đến trước ngực. Lông Lệnh Hồ Xung rối bời, chàng búng ngón giữa tay trái ra, nghe keng một tiếng đã đánh trúng trường kiếm của cô ta. Nhạc Linh San cầm kiếm không chặt, trường kiếm vượt khỏi tay cô bay thẳng lên trời.

Lệnh Hồ Xung vừa búng ngón tay ra liền thăm kêu lên :

- Hồngбет rồi.

Chàng thấy thần sắc Nhạc Linh San cay đắng, dường như muốn gượng cười nhưng làm sao cười ra tiếng? Ngày trước Lệnh Hồ Xung ở trên ngọn sám hồi cũng cái búng tay này đã khiến thanh Bích hỏa kiếm mà cô ta yêu quý bị rơi xuống thẳm cốc, hai người vì vậy mà sinh ra giận nhau, không ngờ hôm nay tái diễn chuyện cũ. Có những lúc nửa đêm chàng tỉnh tâm suy nghĩ, biết sở dĩ mình búng văng trường kiếm của Nhạc Linh San, kỳ thực là vì ghen tức với Lâm Bình Chi, không dẫn lòng được, nên tự oán trách mình. Nào ngờ hôm nay nghe tiếng Lâm Bình Chi cười nhạt, thấy Nhạc Linh San biến đổi thái độ, bệnh cũ của chàng lại tái phát. Ngày hôm đó ở trên ngọn sám hồi chàng chỉ búng một cái thì trường kiếm trong tay Nhạc Linh San bay đi, bây giờ nội lực của hắn so với lúc đó khác nhau hoàn toàn. Trường kiếm bay thẳng lên trời nhất thời chưa rơi xuống.

Lệnh Hồ Xung chợt nghĩ: Ta vốn muốn thua dưới tay tiểu sư muội để đỡ cho cô ta vui. Bây giờ ta lại búng bay trường kiếm của cô ta đi là cố ý làm mất mặt cô ta trước anh hùng thiên hạ. Chẳng lẽ ta lại dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy để báo đáp tình nghĩa của tiểu sư muội đối với ta sao?

Trong nháy mắt, thấy trường kiếm rơi xuống, chàng liền lách người la lên:

- Hảo Hằng Sơn kiếm pháp!

Lệnh Hồ Xung làm ra vẻ cố sức né tránh, kỳ thực là đưa thân người mình về hướng mũi kiếm. Sột một tiếng, trường kiếm xuyên thẳng qua vai trái. Lệnh Hồ Xung nhào về phía trước, trường kiếm đâm từ vai trái cắm xuống đất.

Diễn biến này quá đột ngột, quần hào kinh hãi hét lên rồi ngẩn người ra.

Nhạc Linh San la lên thất thanh:

- Đại... đại sư ca...

Bỗng thấy một hán tử râu ria xồm xoàm vọt đến, rút trường kiếm ra rồi ôm Lệnh Hồ Xung lên. Máu từ vết thương trên vai Lệnh Hồ Xung tuôn ra xối xả. Mười mấy nữ đệ tử phái Hằng Sơn bu quanh, nhanh tay lấy thuốc trị thương. Nhạc Linh San không hiểu chàng sống chết ra sao, định chạy qua xem. Kiếm quang lấp loáng, hai thanh trường kiếm cản cô lại. Một ni cô quát:

- Đồ phụ nữ độc ác!

Nhạc Linh San sửng sốt, lùi lại mấy bước, nhất thời không biết làm sao. Nhạc Bất Quần cười lên một tràng dài, lớn tiếng nói:

- San nhi, người dùng kiếm pháp của ba phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hằng Sơn đã bại chưởng môn ba phái, thật là đáng khen.

Trường kiếm Nhạc Linh San tuốt khỏi tay, quần hùng thấy rõ kiếm của cô ta bị Lệnh Hồ Xung bắn văng đi. Nhưng Lệnh Hồ Xung lại bị thương do trường kiếm của cô ta lại là sự thật. Chiêu này rất cuộc có phải là Hằng Sơn kiếm pháp hay không thì không ai biết. Lúc hai người dùng Hồ - Linh kiếm pháp đấu nhau, người ngoài chẳng biết gì, thấy đường kiếm pháp này chiêu số rất non nớt, chẳng hiệu dụng, cứ múa cho đẹp mắt. Chiêu cuối cùng biến hóa khôn lường, ai cũng bị chấn động vì kết cục đột ngột như vậy, lúc này nghe Nhạc Bất Quần khen ngợi con gái lão dùng kiếm pháp ba phái để đánh bại chưởng môn ba phái, nghĩ rằng chiêu Trường không lạc kiếm của Nhạc Linh San chắc cũng là Hằng Sơn kiếm pháp. Tuy có người nghi ngờ, cảm thấy chiêu này kỹ thuật khác hẳn với Hằng Sơn kiếm pháp nhưng không cách nào nói ra cho rõ được, nên cũng không thể công nhiên tranh biện với Nhạc Bất Quần.

Nhạc Linh San lượn trường kiếm lên thấy dính nhiều máu, trông ngực cô đập thành thịch, thầm nghĩ: Không biết tính mạng đại sư ca ra sao? Chỉ cần đại sư ca không chết, thì ta... thì ta...

Hồi 137

Tả Lãnh Thiên mắc hợm Nhạc Linh Sơn

Trong tiếng quần hùng nghị luận xôn xao, có một thanh âm vang dội cất lên:

- Nhạc tiên sinh phái Hoa Sơn đã biết rõ kiếm pháp của các phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hằng Sơn, không những biết rõ mà còn rất tinh tuyệt thật khiến cho người tán dương không thôi. Chúc chương môn Ngũ Nhạc phái ngoài Nhạc tiên sinh ra thì khắp thiên hạ e rằng không tìm ra được người thứ hai.

Người nói câu này ăn mặc rách rưới, chính là Giải bang chủ của Cái bang. Lão cùng Phương Chứng, Xung Hư tâm ý tương đồng, sớm hiểu được Tả Lãnh Thiên muốn hợp nhất Ngũ Nhạc kiếm phái, tạo ra thế bất lợi cho cho võ lâm đồng đạo. Sớm muốn gì mỗi họa cũng sẽ đến với Cái bang, thà rằng đưa Nhạc Bất Quần quân tử lầm lầm lên làm chương môn Ngũ Nhạc phái còn hơn là Tả Lãnh Thiên đầy dã tâm xảo quyết.

Xưa nay, tiềm lực Cái bang rất lớn trong giang hồ, bang chủ Cái bang đã nói thì người ngoài không dám đưa lời dị nghị.

Bỗng nghe thanh âm lạnh lùng nói:

- Nhạc cô nương tinh thâm kiếm pháp ba phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hằng Sơn; quả thật đáng quý đáng mừng. Nếu cô nương có thể dùng Tung Sơn kiếm pháp thắng được trường kiếm trong tay Tả mỗ thì toàn phái Tung Sơn đương nhiên phụng kính Nhạc tiên sinh lên làm chủ võ môn.

Người nói chính là Tả Lãnh Thiền. Lão nói xong đi vào trường đấu, tay trái đặt lên vỏ kiếm, soạt một tiếng, trường kiếm đã vọt ra khỏi vỏ, ánh thanh quang lấp loáng. Trường kiếm vọt lên, tay phải lão đưa ra nắm chuôi kiếm. Thủ pháp của lão rất ngoạn mục, tay trái đặt vào vỏ kiếm sử nội lực đẩy trường kiếm ra, nội công của lão thật hiếm nghe hiếm thấy.

Đệ tử phái Tung Sơn lớn tiếng hoan hô; quần hùng bên ngoài cũng hò reo như sấm động.

Nhạc Linh San nói:

- Diệt nữ... diệt nữ chỉ dám sử mười ba chiêu, trong vòng mười ba chiêu nếu không qua được Tả sư bá...

Tả Lãnh Thiền cả giận, thầm nghĩ: Ngươi là đồ con nít ranh mà dám công nhiên tiếp chiêu với ta là to gan rồi, còn hạn định trong mười ba chiêu nữa. Ngươi nói vậy thì coi thường Tả mỗ quá.

Lão lạnh lùng nói:

- Nếu trong vòng mười ba chiêu, ngươi không lấy được đầu Tả sư bá thì sao?

Nhạc Linh San nói:

- Diệt nữ... diệt nữ không thể là đối thủ của Tả sư bá, chẳng qua diệt nữ học được mười ba chiêu Tung Sơn kiếm pháp do gia gia đích thân truyền thụ, rất mong Tả sư bá ra tay ấn chứng.

Tả Lãnh Thiên hừ một tiếng. Nhạc Linh San nói:

- Gia gia diệt nữ nói: Mười ba chiêu Tung Sơn kiếm pháp này tuy là chiêu số cao minh của phái Tung Sơn nhưng khi diệt nữ sử ra thì e trong một chiêu đã bị Tả sư bá đánh bay trường kiếm rồi. Muốn sử chiêu thứ hai quả rất khó khăn.

Tả Lãnh Thiên lại hừ một tiếng, không trả lời.

Ban đầu Nhạc Linh San nói giọng hơi run, không hiểu là do sau khi đấu khí lực không đủ hay do đang đứng trước mặt của Tả Lãnh Thiên, một đại cao thủ võ lâm mà không giấu được vẻ sợ hãi. Nói đến lúc này, thanh âm bình tĩnh lại. Cô nói tiếp:

- Diệt nữ nói với gia gia: "Tả sư bá là đệ nhất cao thủ của phái Tung Sơn, đương nhiên không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng sư bá chưa chắc là đệ nhất cao thủ trong Ngũ Nhạc kiếm phái. Sư bá võ công cao đến đâu cũng không thể bằng gia gia được; không tính thông kiếm pháp Ngũ Nhạc kiếm phái bằng gia gia đâu". Gia gia diệt nữ nói: "Hai chữ "tinh thông" thật

không dễ dàng. Gia gia cũng chẳng qua chỉ biết sơ một chút mà thôi. Nếu người không tin, lúc bắt đầu luyện Tung Sơn kiếm pháp được ba chiêu mèo què, có thể sử dụng Tung Sơn kiếm pháp trước Tả sư bá oai chấn thiên hạ được ba chiêu thì ta khen là con gái ngoan”.

Tả Lãnh Thiên cười nói:

- Nếu trong vòng ba chiêu mà người đánh bại được Tả mỗ thì người xứng đáng là con gái ngoan của Nhạc tiên sinh.

Nhạc Linh San nói:

- Tả sư bá kiếm pháp thần thông, là kỳ tài hiếm thấy mấy trăm năm của phái Tung Sơn; diệt nữ mới được gia gia truyền thụ, học được vài chiêu Tung Sơn kiếm pháp, sao dám vọng tưởng như vậy? Gia gia bảo diệt nữ ráng tiếp ba chiêu của Tả sư bá, nhưng diệt nữ thống tâm vọng tưởng, muốn có thể trước mặt sư bá sử dụng đến mười ba chiêu Tung Sơn kiếm pháp, không biết có thể đạt ý nguyện hay không?

Tả Lãnh Thiên trầm nghĩ: Đừng nói mười ba chiêu, nếu nhường người sử dụng ba chiêu thì Tả mỗ đã mất mặt lắm rồi. Lão liền đưa ba ngón tay trái ra nắm lấy mũi kiếm, tay phải buông kiếm ra. Chuôi kiếm nằm phía trước không ngừng rung động. Lão nói:

- Tiến chiêu đi.

Tả Lãnh Thiên thực hiện thủ pháp tuyệt kỹ, quần hùng liền lớn tiếng hoan hô. Tay trái sử dụng kiếm dĩ nhiên không thuận, nhưng lão lại dùng ba ngón tay để nắm

lấy mũi kiếm, lấy chuôi kiếm để đối địch, đấu kiểu này so với đấu tay không còn khó gấp mười lần. Dùng ngón tay mà nắm mũi kiếm, chỉ cần lưỡi kiếm hơi bị chấn động thì cắt mất ngón tay của mình, đấu cần phải dùng tới lực? Lão sử thủ pháp này cố nhiên là rất coi thường Nhạc Linh San.. Lòng lão vô cùng tức giận, muốn dùng thần công oai chấn để trấn áp mọi người.

Nhạc Linh San thấy lão cầm kiếm như vậy, lòng sợ hãi, thầm nghĩ: Võ công này của lão là gì, gia gia chưa dạy qua.

Lòng cô hơi khiếp sợ, lại nghĩ: Chuyện đã đến nước này, sợ mà làm gì nữa? Trong lúc hoang mang, cô liếc nhìn đám đệ tử phái Hằng Sơn, thấy bọn họ vẫn vây thành một vòng, không nghe có tiếng khóc. Cô đoán rằng Lệnh Hồ Xung tuy bị thương nặng nhưng tính mạng không đáng ngại. Cô liền chống trường kiếm xuống rồi vung lên đỉnh đầu, cúi người xuống sử chiêu Vạn nhạc triều tôn, chính là một chiêu thức trong Tung Sơn kiếm pháp chính tông.

Chiêu này có hàm ý cung kính, quần đệ tử Tung Sơn reo hò tỏ ý thỏa mãn. Lúc các đệ tử Tung Sơn và trưởng bối bốn phái chiết chiêu tất phải sử chiêu này trước, ý nói là không dám động thủ với tiền bối, chỉ mong được tiền bối lão nhân gia chỉ giáo. Tả Lãnh Thiên gật đầu, thầm nghĩ: Người biết sử chiêu này coi cũng còn là biết lễ độ. Vì chiêu này ta sẽ không để người bị xấu hổ.

Nhạc Linh San sử chiêu Vạn nhạc triều tôn xong, đột nhiên kiếm quang tỏa ra, trường kiếm hóa thành

một đường cầu vòng bạc trắng, đâm thẳng đến Tả Lãnh Thiên. Chiêu này doan nghiêm hùng vĩ, chính là chiêu tinh yếu của Tung Sơn kiếm pháp. Dù Tả Lãnh Thiên đã tinh thông hết Nội bát lộ, Ngoại cửu lộ, mười bảy đường dài ngắn, nhanh chậm của kiếm pháp phái Tung Sơn nhưng cũng chưa bao giờ thấy qua chiêu này. Lão giật mình, nghĩ: Chiêu này là chiêu số gì? Trong mười bảy đường kiếm pháp phái Tung Sơn ta dường như không có chiêu nào bằng chiêu này, thật là kỳ lạ.

Lão không những là tôn sư phái Tung Sơn mà còn là đại gia võ học đương thời, vừa thấy chiêu kiếm hùng kỳ tinh ảo này của bốn phái, lòng muốn xem cho rõ. Thấy Nhạc Linh San phóng chiêu kiếm ra nội lực không mạnh, chỉ cần phóng đến trước người của lão vài tấc thì lão búng tay lập tức trường kiếm của cô ta sẽ bị chấn động bay đi, nên lão cứ xem cho rõ chiêu này coi nó còn có biến hóa cổ quái gì nữa không. Trường kiếm của Nhạc Linh San phóng đến cách ngực lão hơn một thước thì cô ta đã rút kiếm về, nghiêng người xoay trường kiếm đâm xuống vai trái của lão.

Chiêu kiếm này dường như là Thiên cổ nhân long trong Tung Sơn kiếm pháp, nhưng chiêu Thiên cổ nhân long thanh thoát hơn mà nét cổ kính lại không bằng; lại giống như chiêu Điệp thúy phù thanh, nhưng chiêu Điệp thúy phù thanh mau lẹ hơn mà kém hào hùng; cũng có một chút giống chiêu Ngọc tinh thiên trì, nhưng chiêu Ngọc tinh thiên trì uy nghi chính tề mà chiêu này do Nhạc Linh San một thiếu nữ nhỏ tuổi sử ra lại đượm vẻ doan trang diễm lệ.

Mục quan của Tả Lãnh Thiền rất linh động. Đối với Tung Sơn kiếm pháp, lão đã luyện cả đời, mỗi chiêu mỗi thức từ những chỗ tinh tuyệt đến những chỗ gút mắc nhỏ nhặt nhất lão đều rành hết. Lúc này thấy Nhạc Linh San sử ra chiêu số ẩn tàng sở trường của mấy chiêu tuyệt diệu trong Tung Sơn kiếm pháp, dường như nó còn có thể bổ sung cho các chỗ hở trong các chiêu, bất giác lòng bàn tay lão phát nhiệt. Lão vừa kinh ngạc vừa vui mừng, giống như bỗng nhiên chụp được một bảo bối từ trên trời rơi xuống.

Năm xưa, Ngũ Nhạc kiếm phái và mười trường lão Ma giáo hội chiến ở Hoa Sơn, hảo thủ của năm phái bị tử thương hết, có rất nhiều tinh nghệ tuyệt chiêu của Ngũ Nhạc kiếm phái cũng mất theo các cao thủ. Tả Lãnh Thiền từng tập hợp các bậc kỳ lão còn lại của bốn phái, đem những chiêu kiếm mà mọi người nhớ được, bất luận bình thường hay tinh diệu, chép lại hết làm thành một bộ kiếm phổ. Mấy chục năm nay lão để bao tâm huyết đem những chiêu số tư thức không đủ tàn độc, không đủ oai lực trong kiếm pháp của bốn phái sửa đổi từng chiêu một khiến cho mười bảy đường kiếm pháp của bốn phái toàn mỹ, gần như không còn chút khiếm khuyết. Tuy lão chưa sáng chế ra đường kiếm mới, nhưng vẫn được coi là đại công thần chỉnh lý Tung Sơn kiếm pháp. Bây giờ đột nhiên thấy Nhạc Linh San sử ra Tung Sơn kiếm pháp, gồm toàn những chiêu chưa từng ghi trong kiếm phổ của bốn phái, mà so với các chiêu thức hiện có của Tung Sơn kiếm pháp hiển nhiên còn bác đại tinh thâm hơn

nhiều. Bất giác lão vui mừng, khen ngợi, xem đến gần gần.

Nếu chiêu này do một kinh địch cỡ như Nhậm Ngã Hành hoặc Lệnh Hồ Xung, Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng sử ra thì Tả Lãnh Thiên phải tập trung chú ý để nghênh địch. Dù là chiêu kiếm tinh tuyệt của đối phương, lão cũng phải tận lực để đối phó, đâu có rảnh để xem cho rõ kiếm pháp! Nhưng nội lực của Nhạc Linh San quá yếu, không đáng ngại, gặp lúc nguy cấp lão chỉ cần sử lực làm chấn động trường kiếm của cô rồi tập trung tinh thần quan sát pháp độ biến hóa thể kiếm của cô.

Quần hùng thấy trường kiếm Nhạc Linh San bay múa, mỗi chiêu đều cách thân người của lão hơn một thước thì dừng lại, dường như là cố ý dung nhượng hay có ý sợ sệt nhưng Tả Lãnh Thiên lại ngẩn ra bất động, vẻ mặt chột vui chột buồn, giống như đang hồn xiêu phách tán. Tỉ võ như vậy thật chưa từng thấy. Quần hùng ngơ ngác nhìn nhau, vô cùng ngạc nhiên.

Chỉ có đệ tử môn hạ Tung Sơn, ai ai cũng chăm chú nhìn không chớp mắt, sợ làm mất đi một chiêu nửa thức. Mấy chiêu Tung Sơn kiếm pháp này Nhạc Linh San sử ra chính là học được từ trên vách đá trong hậu động ngọn sám hồi. Chiêu thức khắc trên vách đá chỉ có sáu bảy chục chiêu. Sau khi Nhạc Linh San suy nghĩ kỹ, đoán rằng trong hơn bốn chục chiêu chắc Tả Lãnh Thiên biết sử hết, còn có những chiêu khác tuy tinh thâm, nhưng không đủ cho Tả Lãnh Thiên động tâm chú ý. Chỉ có mười ba chiêu này, nếu đột nhiên sử ra,

thì nhất định khiến cho Tả Lãnh thiên há hốc mồm, cỡ nào cũng phải chú ý xem cho kỹ. Chiêu thức khắc trên vách đá là vật chết, chưa thể cực tận biến hóa. Nhạc Linh San chỉ dựa vào đó mà sử ra, nhưng Tả Lãnh Thiên xem xong những chiêu thức đó, vận hành đầu lão bổ túc cho nhau, càng nghĩ càng cảm thấy vô tận.

Nhạc Linh San đem mười ba chiêu đó sử xong, đến chiêu thứ mười bốn thì cô sử lại từ đầu. Tả Lãnh Thiên động tâm nghĩ: Xem lại lần nữa hay là đánh văng trường kiếm của ả đi? Hai vấn đề này ở trong đầu lão cứ giằng xé nhau. Nếu tiếp tục quan sát thì chiêu kiếm của Nhạc Linh San có cao hơn nữa cũng không đả thương được lão; nếu đánh văng trường kiếm của cô đi thì cũng chỉ cần đến một cái nhấc tay. Nhưng để lựa chọn một trong hai vấn đề này chẳng phải chuyện dễ. Trong phút chốc đầu lão xoay chuyển bao nhiêu ý nghĩ: Những chiêu kiếm pháp tinh diệu như vậy, bây giờ mà biến mất thì sau này e rằng không còn cơ hội thấy được nữa. Muốn giết con ả này thì dễ thôi, nhưng giết nó đi thì những chiêu kiếm pháp này không bao giờ còn thấy được. Ta làm sao có thể đi cầu xin Nhạc Bất Quần diễn thử? Nhưng nếu ta để cho ả tiếp tục sử nữa, hiển nhiên Tả mỗ đã không làm gì được một đứa con gái trẻ tuổi môn hạ Hoa Sơn, thì ta còn mặt mũi nào tồn tại trên đời? Hỡi ơi, e đã qua hơn mười ba chiêu rồi. Lão vừa nghĩ đến bốn chữ "hơn mười ba chiêu", thì ý muốn làm lãnh tụ vô lâm liền bùng lên, dè bẹp ý tưởng muốn nghiên cứu võ học. Ba ngón tay trái xoay lại, trường kiếm trong tay bật lên, choang một tiếng, đụng vào trường kiếm của Nhạc Linh San. Choang choang nhẹ mười mấy tiếng, trong tay

Nhạc Linh San chỉ còn lại cái chuỗi, lưới kiếm của Nhạc Linh San bị gãy thành mấy chục mảnh rớt xuống đất.

Nhạc Linh San nhảy lộn ra ngoài mây trượng, lớn tiếng nói:

- Tả sư bá, diệt nữ ở trước mặt Tả sư bá đã sử mấy chiêu Tung Sơn kiếm pháp?

Tả Lãnh Thiên nhắm mắt lại, nhớ lại từng chiêu mà Nhạc Linh San đã sử rồi mở mắt ra nói:

- Người sử được mười ba chiêu! Hay lắm, thật không dễ.

Nhạc Linh San cúi người hành lễ nói:

- Đa tạ Tả sư bá hạ thủ dung tình, nhường cho diệt nữ được múa rìu qua mắt thợ, sử được mười ba chiêu Tung Sơn kiếm pháp.

Tả Lãnh Thiên dùng tuyệt thế thần công làm chấn động gãy nát trường kiếm trong tay Nhạc Linh San, quần hùng ai cũng thần phục. Nhưng Nhạc Linh San đã nói trước mặt tả Lãnh Thiên thi triển mười ba chiêu Tung Sơn kiếm pháp, đại đa số đều nghĩ, cô ta sử được ba chiêu cũng không dễ, quyết không cách nào sử đến mười ba chiêu. Không ngờ Tả Lãnh Thiên bỗng tâm trí thất thường, lại để cho cô ta sử đến chiêu thứ mười bốn mới ra tay. Mọi người ngấm ngấm ngạc nhiên, có người còn nghĩ sai lạc đi, cho rằng Tả Lãnh Thiên là kẻ hiếu sắc, thấy đối thủ là thiếu phụ xinh đẹp nên bị cô ta làm cho mê mẩn tinh thần, hồn xiêu phách lạc.

Một lão già ốm nhom trong phái Tung Sơn bước ra. Lão chính là Tiên hạc thủ Lục Bách. Lão lớn tiếng nói:

- Tả chuồng môn thần công cái thế, bản lãnh hơn người, phong độ cao nhã, quảng đại bao dung. Vị Nhạc đại tiểu thư này học được một chút kiếm pháp Tung Sơn mà đã ngông cuồng tự đại ở trước mặt Tả chuồng môn lão nhân gia. Tả chuồng môn vẫn để cho cô ta chống chọi đến cùng đường mới ra tay chế phục. Điều này cho thấy đạo võ học quý ở chỗ tinh thâm chứ không quý ở chỗ biết nhiều. Bất luận võ công môn nào phái nào, chỉ cần luyện đến cảnh giới cao nhất, đều có thể hiên ngang tự lập trong võ lâm...

Lão nói đến đây, quần hùng ai cũng gật đầu. Lão nói một lèo đánh trúng tim đen của mọi người. Những hán tử giang hồ, ngoài một ít cao thủ ra, sở học đều chỉ là võ công một phái. Lục Bách nói võ học quý ở chỗ tinh thâm chứ không quý ở chỗ biết nhiều, mọi người đều tán đồng. Những người này có tinh thâm võ công bốn môn hay không thực khó biết được, còn chuyện biết nhiều thì dĩ nhiên là không quan trọng.

Lục Bách nói tiếp:

- Vị Nhạc đại tiểu thư này ý mình thông minh, lúc đồng đạo phái khác đang luyện kiếm thì xem lên rồi trộm học được một vài chiêu, tự xưng là tinh thông kiếm pháp của cả Ngũ Nhạc kiếm phái. Kỳ thực tâm pháp của võ công các phái đều là bí truyền, xem trộm được một chút ngoại hình của chiêu thức thì làm sao có thể nói được hai chữ "tinh thông".

Quần hào đều gật đầu trầm nghĩ: Học lên võ công phái khác là điều đại kỵ trong võ lâm. Cái nhục này kỳ thực phải đổ lên đầu Nhạc Bất Quần.

Lục Bách nói tiếp:

- Nếu vừa thấy người ngoài sử ra mấy chiêu thức tinh thâm thì học được ngay, tự xưng là tinh thông võ công phái khác, thì trong võ lâm đâu còn có độc môn tuyệt kỹ, đâu còn gì gọi là tuyệt chiêu tinh thâm? Người học lên của ta, ta học lên của người, há không phải là hồ đồ cả đám sao?

Lão nói đến đây, trong quần hùng có nhiều người cười rần lên. Nhạc Linh San dùng Hành Sơn kiếm pháp đả bại Mạc Đại tiên sinh, dùng Hằng Sơn kiếm pháp đả bại Lệnh Hồ Xung, đôi phương không khỏi có ý dung nhượng, nhưng cô ta dùng Thái Sơn kiếm pháp đả bại Ngọc Âm Tử và Ngọc Khánh Tử, đúng là công phu đích thực. Những chiêu kiếm trên vách đá cô sử dụng tinh thâm hơn sở học của Ngọc Khánh Tử và Ngọc Âm Tử nhiều, lại tấn công bọn họ bất ngờ vẫn không khỏi có ý dùng thủ xảo. Kiếm pháp có tinh thâm hơn hay không thì chưa chắc, nhưng cô dùng thủ xảo chỉ giả sử ra chiêu Đại tôn như hà mà thôi. Chuyện này ngoài một vài cao thủ trong phái Thái Sơn ra thì không ai biết. Tuy nhiên, quần hùng không muốn thấy người khác thông hiểu võ công các phái nên khi nghe Lục Bách nói như vậy liền có nhiều người đồng thanh phụ họa, cũng không chỉ riêng đệ tử phái Tung Sơn.

Lục Bách thấy những lời lão nói được mọi người tán thưởng nên rất đắc ý. Lão cao giọng nói:

- Cho nên ngôi vị chưởng môn Ngũ Nhạc phái này thực xứng đáng với Tả chưởng môn. Cũng vì vậy mà có thể thấy, học một môn võ mà luyện đến cảnh giới tinh thuần, còn hơn người lăm mồm học nham tạp rồi cho rằng cao minh nhiều thứ.

Lão nói mấy câu này là ám chỉ Nhạc Bất Quần. Trong phái Tung Sơn liền có mấy chục tên đệ tử thanh niên la ó lên hòa theo lão. Lục Bách nói:

- Trong Ngũ Nhạc kiếm phái, nếu có ai tự tin võ công thắng được Tả chưởng môn thì xin mời bước ra.

Lão nói đến hai lần câu này mà không ai lên tiếng.

Vào đầu buổi hội, chỉ có Đào Cốc lục tiên đứng ra nói ba hoa bẻm mép. Nhưng lúc này Doanh Doanh đang để tâm trí chữa trị cho Lệnh Hồ Xung, nên không rảnh để chỉ điểm tiếp cho Đào Cốc lục tiên gây rối phái Tung Sơn. Bọn Đào Cốc lục tiên sáu người nhìn nhau, nhất thời không biết phải làm gì, nói gì cả.

Thác tháp thủ Đinh Miễn lớn tiếng nói:

- Đã không còn ai khiêu chiến với Tả chưởng môn là coi như mọi người đặt kỳ vọng vào Tả chưởng môn. Xin mời Tả chưởng môn ra nhậm chức chưởng môn Ngũ Nhạc phái ta.

Tả Lãnh Thiên làm ra vẻ khiêm tốn nói:

- Trong Ngũ Nhạc phái nhân tài rất nhiều, tại hạ vô tài vô đức, thật không dám nhận trọng trách này.

Đệ thất thái bảo Dương Anh Ngọc phái Tung Sơn lớn tiếng nói:

- Ngồi vị chuông môn Ngũ Nhạc phái, ngôi vị cao, trách nhiệm nặng, xin Tả chuông môn gắng sức vượt khó khăn này để tạo phúc cho hơn một ngàn đệ tử môn hạ. Đó cũng là tận lực với đồng đạo giang hồ. Xin Tả chuông môn đăng đài.

Tiếng trống chiêng vang dội, tiếng pháo nổ liên hồi, toàn là do đệ tử Tung Sơn đã chuẩn bị sẵn. Trong tiếng pháo nổ đi đùng, bọn đệ tử phái Tung Sơn cùng với bọn bằng hữu Tả Lãnh Thiên mời đến để ra oai cùng hô:

- Kính mời Tả chuông môn đăng đàn, kính mời Tả chuông môn đăng đàn!

Tả Lãnh Thiên tung người, nhẹ nhàng nhảy lên Phong Thiên đài. Lão mặc hoàng bào, bóng tịch dương chiếu xuống núi, ánh mặt trời soi nghiêng lên người lão khiến kim quang trên hoàng bào lấp lánh, cảnh tượng oai hùng huy hoàng vô kể. Lão cung tay xoay người, hướng xuống đài vái bốn phía, rồi nói:

- Đã nhận sự tin yêu của các vị bằng hữu, nếu tại hạ khước từ không chịu gánh vác trọng trách thì rõ ràng chỉ biết lo cho mình mà không tận lực vì đồng đạo vô lâm.

Môn hạ Tung Sơn mấy trăm người reo hò như sấm động, cổ sức vỗ tay cho thật rôm rả. Bỗng nghe tiếng một người con gái nói:

- Tả sư bá, Tả sư bá làm gãy trường kiếm của diệt nữ, chỉ có vậy mà đã có thể coi là xứng đáng để làm chuông môn Ngũ Nhạc phái sao?

Người nói là Nhạc Linh San.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Anh hùng thiên hạ ở đây đã quyết là tử kiếm đoạt soái. Nếu Nhạc tiểu thư có thể làm chấn động gãy trường kiếm trong tay Tả mỗ thì mọi người sẽ tôn Nhạc tiểu thư lên làm chủ môn Ngũ Nhạc phái ngay thôi.

Nhạc Linh San nói:

- Thắng được Tả sư bá là chuyện diệt nữ không thể làm được. Nhưng trong Ngũ Nhạc phái chúng ta, người có võ công giỏi hơn Tả sư bá chưa chắc là không còn ai.

Tả Lãnh Thiên thấy những cao thủ trong Ngũ Nhạc phái, lão chỉ úy kỵ một mình Lệnh Hồ Xung. Hắn và Nhạc Linh San tử kiếm, đã thân bị trọng thương thì lão sớm trút được một tảng đá nặng ngàn cân trên người. Bây giờ nghe Nhạc Linh San nói như vậy, lão bèn nói:

- Theo ý Nhạc tiểu thư, trong Ngũ Nhạc phái người có võ công kiếm pháp cao hơn Tả mỗ là lệnh tôn, lệnh đường hay là tôn phu?

Quần đệ tử Tung Sơn lại cười rần lên. Nhạc Linh San nói:

- Phu quân của diệt nữ là hậu bối, nếu tử kiếm với Tả sư bá thì không thể thắng. Nhưng kiếm pháp của má má diệt nữ có thể tương đương với Tả sư bá. Còn như gia gia của diệt nữ thì chắc chắn cao minh hơn Tả sư bá một chút.

Bọn đệ tử Tung Sơn la ó rầm trời, có người huýt sáo, có người dậm mạnh chân xuống đất rầm rầm. Tả Lãnh Thiên nói với Nhạc Bất Quần:

- Tiên sinh, lệnh ái ca ngợi võ công của tiên sinh, tiên sinh nghĩ sao?

Nhạc Bất Quần nói:

- Tiểu nữ miệng còn hôi sữa, ăn nói bông bột, xin Tả huynh đừng để tâm. Võ công kiếm pháp của tại hạ so với chư vị tiền bối anh hùng như Phương Chứng đại sư chùa Thiếu Lâm, Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đang cùng với Giải bang chủ Cái bang còn kém xa.

Tả Lãnh Thiên biến sắc. Nhạc Bất Quần đề cập đến ba người bọn Phương Chứng đại sư mà không nhắc đến tên của Tả Lãnh Thiên thì hiển nhiên lão tự thừa nhận võ công cao minh hơn Tả Lãnh Thiên. Đinh Miễn nói:

- So với Tả chương môn thì sao?

Nhạc Bất quần nói:

- Tại hạ và Tả huynh thâm giao nhiều năm, cùng tôn sùng nhau. Kiếm pháp hai phái Tung Sơn, Hoa Sơn, mỗi phái đều có chỗ độc đáo, mấy trăm năm nay chưa bao giờ phân cao thấp. Đinh huynh hỏi câu này, tại hạ thật khó trả lời.

Đinh Miễn nói:

- Nghe khẩu khí của Nhạc tiên sinh, dường như tiên sinh tự cho rằng võ công của mình cao hơn Tả chương môn?

Nhạc Bất Quần nói:

- Khổng Tử nói: “Quân tử vô sở tranh” (Người quân tử thì không có gì để tranh giành). Tỉ thí để phân cao thấp thì từ xưa, con người hiền tài vẫn làm vậy. Tại hạ từ lâu vẫn hằng ngưỡng mộ Tả sư huynh. Nhưng hôm nay Ngũ Nhạc phái mới thành lập, chương môn nhân còn chưa bầu ra, nếu tại hạ tỉ kiếm với Tả sư huynh thì giống như đứng ra tranh giành làm chương môn Ngũ Nhạc phái, không tránh khỏi bị chê cười!

Tả Lãnh Thiên nói:

- Nhạc huynh chỉ cần thắng được tại hạ thì ngôi vị chương môn Ngũ Nhạc phái đương nhiên do Nhạc huynh đảm nhận.

Nhạc Bất Quần xưa tay nói:

- Người có võ công cao, chưa chắc có nhân phẩm cao. Dù tại hạ thắng được Tả huynh cũng chưa chắc thắng được những cao thủ khác trong Ngũ Nhạc phái.

Lời nói của lão có vẻ khiêm tốn, nhưng mỗi câu nói đều đón trước rào sau, rốt cuộc cũng thể hiện rằng lão giỏi, lão cao hơn Tả Lãnh Thiên một bậc.

Tả Lãnh Thiên càng nghe càng tức giận, lạnh lùng nói:

- Nhạc huynh, ba chữ “Quân tử kiếm” danh chấn thiên hạ. Hai chữ “Quân tử” ai cũng biết rồi. Còn chữ “kiếm” rốt cuộc như thế nào, thì tại nghe rất nhiều nhưng mắt chưa thấy. Hôm nay anh hùng thiên hạ tụ tập ở đây, xin Nhạc huynh để lộ ra một chút kiếm pháp cao minh cho mọi người được mở rộng tầm mắt.

Có nhiều người reo lên:

- Lên đài đấu đi, lên đài đấu đi!

- Nói cho hay mấy cũng đâu phải là anh hùng hảo hán?

- Lên đài tử kiếm, phân rõ mạnh yếu, tự khen mình mà làm gì?

Nhạc Bất Quần hai tay chấp sau lưng, lặng yên không lên tiếng, vẻ mặt nghiêm nghị, chân mày nhíu lại, hơi có vẻ buồn.

Lúc Tả Lãnh Thiền mưu đồ hợp nhất Ngũ Nhạc kiếm phái, đối với võ công đích thực của cao thủ trong bốn phái, lão đã tự tin rằng không ai có thể thắng được mình, mới không ngại ra sức thúc đẩy chuyện này. Nếu có người võ công cao hơn lão thì sau khi Ngũ Nhạc kiếm phái hợp nhất ngôi vị cường môn sẽ bị họ đoạt mất, há không phải là làm tổ sẵn cho người khác ở? Kiếm pháp Nhạc Bất Quần cao minh, tu luyện Tử hà thần công cũng không thấp, điều này lão biết rõ. Lão xúi giục bọn Phong Bất Bình, Thành Bất Ưu là hảo thủ phe Kiếm tông lên Hoa Sơn tranh đoạt, lại sai mười mấy hảo thủ khác phái phục kích ở ngoài miếu Dục vương, tuy âm mưu không thành, nhưng cũng biết rõ cặn kẽ võ công của Nhạc Bất Quần. Lúc ở trong chùa Thiếu Lâm tận mắt thấy Nhạc Bất Quần đấu với Lệnh Hồ Xung, lão càng yên tâm. Kiếm pháp của Nhạc Bất Quần tuy tinh thâm nhưng cũng không phải là địch thủ của lão. Nhạc Bất Quần đá Lệnh Hồ Xung một cước nhưng ngược lại chân Nhạc Bất Quần bị gãy khớp thì nội công tu tập cũng chẳng là bao. Lệnh Hồ

Xung là một tiểu tử hậu sinh kiếm pháp đột nhiên tiến bộ không ai bì kịp, nhưng lão cũng không thể vì kiêu ngạo tên lãng tử vô hạnh này mà bỏ đi đại kế đã trù hoạch mười mấy năm. Huống chi sở trường của Lệnh Hồ Xung chỉ là kiếm thuật mà công phu quyền cước thì rất tầm thường. Nếu động thủ tỉ võ với hắn, lão dùng kiếm chiêu không thắng thì chỉ cần xuất quyền cước là lập tức lấy được tính mạng hắn. Khi thấy Lệnh Hồ Xung tình nguyện chịu bị thương dưới kiếm của Nhạc Linh San thì mọi chuyện thiên hạ lão không cần lo nghĩ nữa.

Lúc này Tả Lãnh Thiên nghe cha con Nhạc Bất Quần huênh hoang nói như vậy, lão thầm nghĩ: Không biết tại sao hắn học được vài tuyệt chiêu thất truyền của Ngũ Nhạc kiếm phái mà ngông cuồng tự đại lên. Nếu lúc hắn và ta động thủ, đột nhiên hắn sử dụng tuyệt chiêu đó ra, thì có thể dọa cho người ta bỏ chạy. Nhưng nước cờ của hắn lại đi sai, để con gái sử trước, nên ta đã có đề phòng, chẳng còn hiệu dụng gì nữa.

Lão lại nghĩ: Tên này tâm kế rất ghê gớm, nếu trước mặt quần hào ta không đánh cho hắn đến không góc đầu dậy nổi thì hắn ở trong Ngũ Nhạc phái tất có hậu hoạn. Lão bèn nói:

- Nhạc huynh, các anh hùng thiên hạ đều mời Nhạc huynh lên đài thể hiện thân thủ. Tại sao Nhạc huynh không nể mặt mọi người?

Nhạc Bất Quần nói:

- Tả huynh đã nói như vậy, tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh.

Lão liền theo từng bước tam cấp lên đài. Quần hùng thấy có người diễn tuồng hay cho xem nên đều vỗ tay hoan hô. Nhạc Bát Quân cung tay nói:

- Tả huynh, hôm nay đệ và Tả huynh là đồng môn thân thuộc, chúng ta chỉ trau dồi võ thuật nên điểm đến là dừng. Tả huynh nghĩ sao?

Tả Lãnh Thiên nói:

- Tiểu đệ đương nhiên cẩn thận hết sức để khỏi đả thương Nhạc huynh.

Môn hạ phái Tung Sơn la rần lên:

- Chưa đấu mà đã cầu xin trước thì đừng đấu làm gì!

- Dao kiếm không có mắt, vô tình, động thủ rồi thì ai bảo đảm giữ cho lão không chết, không bị thương?

- Nếu đã sợ thì ngoan ngoãn chịu thua rồi xuống đài đi, vẫn còn kịp đó.

Nhạc Bát Quân mỉm cười, lớn tiếng nói:

- Dao kiếm không có mắt, vô tình, động thủ rồi thì khó tránh khỏi bị tử thương, câu nói này đúng lắm.

Lão quay đầu về hướng đệ tử Hoa Sơn nói:

- Đệ tử môn hạ Hoa Sơn nghe đây: Ta và Tả sư huynh chỉ trau dồi võ nghệ, tuyệt không thù oán. Nếu Tả sư huynh có lỡ tay giết chết ta hoặc đánh ta đến trọng thương thì đó là vì lúc kịch đấu không dễ nắm được phân tặc. Tất cả không được hận thù Tả sư bá, cũng không được tìm môn hạ phái Tung Sơn để sinh

chuyện oán thù làm hư hoại nghĩa khí đồng môn Ngũ Nhạc phái ta.

Bọn Nhạc Linh San đều cao giọng đáp dạ. Tả Lãnh Thiên nghe lão nói như vậy vượt ra ngoài dự đoán, bèn nói:

- Nhạc huynh thông hiểu đại nghĩa, lấy nghĩa khí bốn phái làm trọng, thật là điều rất hay.

Nhạc Bất Quần mỉm cười nói:

- Việc hợp nhất ngũ phái là đại sự vô cùng gian khó. Nếu hai chúng ta vì luận kiếm so tài mà làm tổn thương hòa khí, gây nên cuộc đại phân tranh đồng môn Ngũ Nhạc phái thì đã phản lại ý nghĩa hợp phái mà chúng ta đã đeo đuổi.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Đúng vậy.

Lão nghĩ: Hắn đã sinh lòng sợ hãi, thì ta có thể thừa thế cắt tay một cái là chế phục được hắn.

Những cao thủ tử võ, ngoài nội lực và chiêu thức thì việc phân thắng bại thường do khí thế. Tả Lãnh Thiên thấy Nhạc Bất Quần tỏ ý khiếp nhược, lão mừng thầm trong bụng. Soạt một tiếng, lão rút trường kiếm ra. Trong chớp mắt trường kiếm đã ra khỏi vỏ, lại vang lên một tiếng chấn động sơn cốc. Thì ra lúc rút trường kiếm ra khỏi vỏ, lão ngấm vận nội lực, để lưỡi kiếm và thành vỏ kiếm bên trong đụng nhau, tạo nên tiếng động. Những người không hiểu lý đó, không ai không kinh hãi. Môn hạ Tung Sơn lại lớn tiếng hoan hô.

Nhạc Bất Quần cởi cả kiếm lẫn vỏ ở sau lưng ra, để xuống góc Phong Thiên dài rồi mới từ từ rút kiếm ra. Chỉ nhìn thanh thế, cách thức rút kiếm của hai người thì trận tỉ kiếm này có thể nói là đã phân cao thấp, không cần phải thi đấu nữa.

Lệnh Hồ Xung bị trường kiếm đâm xuyên vào vai từ sau lưng thẳng đến trước ngực, bị thương rất nặng. Doanh Doanh xem rõ vết thương, lòng rất lo lắng. Cô không màng đến việc che giấu thân phận liền nhảy vào rút trường kiếm ra rồi ôm hắn lên. Bọn nữ đệ tử Hằng Sơn rồi rít bu quanh lại. Nghi Hòa lấy Bạch vân hùng đâm hoàn ra, vội vã vốc năm sáu viên cho vào miệng Lệnh Hồ Xung. Doanh Doanh giơ ngón tay điểm các huyệt đạo trước ngực và sau lưng xung quanh vết thương để cầm máu lại. Nghi Thanh và Trịnh Ngạc cùng thay nhau lấy Thiên hương đoạn tục giao rịt vào vết thương của hắn. Chưởng môn nhân bị thương, quần đệ tử nào có tiếc gì? Bọn họ ngại thuốc rịt không đủ, linh dược này có đem ngàn vàng cũng khó mua, nhưng cứ coi như vôi, bôi thoải mái lên vết thương của Lệnh Hồ chưởng môn.

Lệnh Hồ Xung bị thương tuy nặng nhưng thần trí vẫn rất tỉnh táo. Thấy Doanh Doanh và đệ tử Hằng Sơn cuống quýt lo lắng, hắn cảm thấy ân hận: Ta vì muốn gạt cho tiểu sư muội vui mà làm liên lụy đến Doanh Doanh và sư tỷ sư muội Hằng Sơn khiến họ phải kinh gan sợ hãi như vậy. Hắn liền cố gượng cười nói:

- Không biết tại sao, tại hạ không cần thận, lại để... để kiếm đâm vào người. Không... không sao đâu... Các vị không cần... không cần...

Doanh Doanh nói:

- Đừng nói nữa.

Tuy cô cố đổi giọng cho thô nhưng khó giấu được thanh âm của con gái. Bọn đệ tử Hằng Sơn nghe gã hán tử râu ria xồm xoàm này nói tiếng rất nhỏ nhẹ đều cảm thấy kinh ngạc.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta... ta muốn xem... xem xem...

Nghi Thanh đáp dạ. Bà kéo hai sư muội đang đứng trước Lệnh Hồ Xung ra, để chàng quan sát cuộc tỉ kiếm giữa Nhạc Linh San và Tả Lãnh Thiền. Sau đó Nhạc Linh San thi triển Tung Sơn kiếm pháp, Tả Lãnh Thiền làm chấn động gậy lưới kiếm của cô ta, cho đến lúc Tả Lãnh Thiền và Nhạc Bất Quần cùng bước lên Phong Thiên đài, hẳn đều thấy hết.

Nhạc Bất Quần chỉ trường kiếm xuống đất, xoay người lại, mặt lộ vẻ mỉm cười. Lão đứng cách Tả Lãnh Thiền khoảng hai trượng.

Lúc này quần hùng nín thở, nhất thời trên tuyết đỉnh Tung Sơn yên lặng không một tiếng động nhỏ.

Lệnh Hồ Xung nghe thoáng có tiếng người đang tụng kinh rất nhỏ:

- *Hoặc thủ dữ vây quanh*

- *Nanh vuốt nhọn đáng sợ*

- *Do sức niệm Quán Âm*

- Vội vàng bỏ chạy thẳng
- Rắn độc cùng bò cạp
- Khí độc khói lửa đốt
- Do sức niệm Quán Âm
- Tự theo tiếng bỏ đi
- Mây sấm nổ sét đánh
- Tuôn gió xối mưa lớn
- Do sức niệm Quán Âm
- Liên đặng tiêu tan cả
- Chúng sanh bị khổ ách
- Vô lượng khổ bức thân
- Quán Âm sức trí diện
- Hay cứu khổ thế gian...

Hồi 138

Nhạc Bất Quân bại lộ thâm mưu

Lệnh Hồ Xung nghe trong tiếng niệm kinh đầy tình cảm thiết tha và thành kính, thì biết Nghi Lâm đang hướng về Đức Quan Thế Âm, cầu khẩn Bồ Tát cứu khổ cứu nạn giải trừ khổ sở cho mình. Trước đây, ở ngoại thành Hành Sơn, Nghi Lâm đã từng vì hấn mà niệm kinh văn này. Lúc này, chàng không quay đầu lại xem nhưng ánh mắt chứa chan tình cảm, dung mạo tú mỹ thanh nhã của Nghi Lâm như đang hiện rõ trước mắt. Lòng chàng nổi lên một thứ tình cảm êm dịu: Không chỉ Doanh Doanh mà còn có tiểu sư muội Nghi Lâm này đều coi trọng ta hơn tính mạng của mình. Dù ta có tan xương nát thịt cũng khó báo đáp được thâm ân của hai cô.

Tả Lãnh Thiên thấy Nhạc Bất Quân để kiếm ngay ngực, tay trái nắm chặt kiếm quyết giống như người cầm bút viết chữ “nhất”, lão biết chiêu này là chiêu Thi kiếm hội hữu của Hoa Sơn kiếm pháp. Thủ thức

này nói lên lúc đệ tử phái Hoa Sơn quá chiêu với bằng hữu đồng đạo, cũng như văn nhân giao hữu bằng câu từ thi phú, thì võ nhân giao hữu trau dồi võ nghệ. Sử chiêu này là để nói rõ mình và đối thủ tuyệt không có oán thù, tỉ kiếm chỉ quyết thắng bại chứ không đả thương tính mệnh. Tả Lãnh Thiên hơi nhếch mép cười, lão nói:

- Không cần khách khí.

Lão thâm nghĩ: Nhạc Bất Quần có hiệu xưng là Quân tử kiếm, ta chỉ thấy hấn là tên ngụy quân tử. Hấn đối với ta chưa lộ ra chút địch ý, cũng chưa chắc là tốt đẹp gì; một là lòng hấn sợ hãi, hai là khiến cho ta mất cảnh giác, lơ đãng thì hấn sẽ đột nhiên hạ sát thủ, đánh cho ta trở tay không kịp.

Lão đưa tay trái ra ngoài, trường kiếm tay phải quét sang phải. Lão sử chiêu Khai môn kiến sơn của Tung Sơn kiếm pháp, hàm ý muốn nói đánh thì đánh, đừng làm bộ làm tịch nữa. Lão muốn châm chích đối phương là thứ ngụy quân tử.

Nhạc Bất Quần hít một hơi chân khí, trường kiếm phóng thẳng về trước, mũi kiếm không ngừng rung động. Kiếm đến nửa chừng, bỗng nhiên hất lên trên, đó là chiêu Thanh sơn ẩn ẩn trong Hoa Sơn kiếm pháp. Đường kiếm như ẩn như hiện, biến ảo khôn lường.

Tả Lãnh Thiên đánh thẳng một kiếm từ trên xuống dưới, khí thế thạch phá thiên kinh. Quân hùng bàng

quan nhiều người nhao nhao lên. Trong Tung Sơn kiếm pháp vốn không có chiêu này, nhưng lão đã mượn chiêu này trong quyền cước, lấy kiếm làm chưởng đột nhiên xuất ra. Chiêu Độc phách Hoa Sơn này rất bình thường, phàm người đã học qua quyền cước đều thông hiểu nó.

Mấy trăm năm nay, sự giao hảo Ngũ Nhạc kiếm phái rất mật thiết, trong Tung Sơn kiếm pháp cũng nói là không có chiêu này, mà dù có đi nữa cũng nên tránh cái tên phái Hoa Sơn, nếu không loại bỏ đi thì nên biến đổi tên gọi để giữ mối giao hảo. Bây giờ Tả Lãnh Thiền thi triển chiêu kiếm này là có ý chọc giận Nhạc Bất Quần. Tung Sơn kiếm pháp vốn sở trường về khí thế hùng vĩ. Chiêu Độc phách Hoa Sơn tuy bình thường nhưng vào một tiếng, thế kiếm từ trên không chém mạnh xuống, quả thật có cái khí phách khai sơn phá thạch. Lão đem sở trường của Tung Sơn kiếm pháp phát huy đến chỗ lâm ly tận chí.

Nhạc Bất Quần nghiêng người né, trường kiếm phóng chênh chếch ra, đó là chiêu Cổ bách sum sum. Tả Lãnh Thiền thấy pháp độ nghiêm cẩn của Nhạc Bất Quần, chẳng cần tấn công, chỉ cần dừng để sơ suất, chính là kế sách đấu lâu dài. Đối với hàm ý trong hai chiêu Khai môn kiến sơn và Độc phách Hoa Sơn của lão, Nhạc Bất Quần tuyệt chưa để lộ ra sự giận dữ, lòng nghĩ người này quả thực là kinh địch. Lão vẫn coi thường Nhạc Bất Quần, sử loạn chiêu mới, không muốn để Nhạc Bất Quần chiếm tiên cơ.

Trường kiếm của lão liền từ trái phóng nhanh sang phải, chính là chiêu Thiên ngoại ngọc long chính tông Tung Sơn kiếm pháp.

Quần đệ tử Tung Sơn đều học qua chiêu này, nhưng không ai sử dụng với khí thế hùng hồn như vậy. Trường kiếm của lão quét ngang trên không, thân kiếm uốn khúc giống như một con rồng sống, bọn đệ tử Tung Sơn reo hò vang dội.

Quần hùng các phái khi đến Tung Sơn, thấy môn hạ Tung Sơn vừa đánh chiêu trống vừa đốt pháo, bất luận Tả Lãnh Thiền nói cái gì bọn họ cũng vỗ tay hoan hô, động một chút là phụ họa hòa theo nên ai ai cũng chẳng ưa. Nhưng bây giờ nghe đệ tử Tung Sơn lớn tiếng reo hò, họ lại cảm thấy rất xứng đáng, cũng phụ họa theo. Chiêu Thiên ngoại ngọc long được Tả Lãnh Thiền đem thanh kiếm vô tri mà sử ra như linh xà, như thần long khiến ai cũng thán phục. Những cao thủ kỳ cựu trong các phái Thái Sơn, Hành Sơn vừa thấy chiêu này đều không khỏi ngấm ngấm vui mừng nghĩ: May mà lúc này người đang đối địch với lão trên Phong Thiên đài là Nhạc Bất Quần chứ không phải là ta.

Hai lão Tả, Nhạc đều sử kiếm pháp bốn phái để tương đấu. Thế kiếm Tung Sơn hùng hồn giống như thiên binh vạn mã lao tới, trường thương đại kích, cát bay vạn dặm; thế kiếm Hoa Sơn khinh linh cơ xảo, giống như đôi chim én ngày xuân chao liệng giữa cành liễu, cao thấp trái phải hồi chuyển theo ý. Tuy nhất thời Nhạc Bất Quần chưa lộ ra vẻ thất bại, nhưng kiếm thế tung hoành trên Phong Thiên đài thì Tung

Sơn kiếm pháp đã chiếm hết tám phần tấn công. Trường kiếm của Nhạc Bất Quần cố gắng không tương giao với kiếm của đối phương, chỉ vờn qua vờn lại né tránh. Kiếm pháp của Nhạc Bất Quần tuy tinh kỳ, nhưng chỉ dựa vào sự tinh xảo thì rốt cuộc cũng không phải là địch thủ đầu đường đường chính chính với bậc thầy của Tung Sơn kiếm pháp.

Tả Lãnh Thiên và Nhạc Bất Quần là hai bậc tôn sư võ học, lúc tỉ kiếm thì không thể dùng định lý mà định hơn thua được. Tả Lãnh Thiên đem mười bảy đường Tung Sơn kiếm pháp hiệp lại làm một để sử dụng. Nhạc Bất Quần sử dụng kiếm pháp tương đối nhẹ nhàng, nhưng sở trường của Hoa Sơn kiếm pháp là biến hóa phức tạp, chiêu số biến ảo khôn cùng. Lại chiết hơn hai chục chiêu, Tả Lãnh Thiên bỗng nhiên vùng trường kiếm lên, chưởng trái đột nhiên đánh ra. Chưởng này trùm lên ba mươi sáu yếu huyệt thượng bàn của Nhạc Bất Quần, nếu Nhạc Bất Quần né tránh không kịp thì bị thương ngay lập tức. Mặt Nhạc Bất Quần hiện lên sắc tía bừng bừng, cũng đưa chưởng phải ra, đối chuẩn với chưởng trái của Tả Lãnh Thiên. Bình một tiếng, song chưởng giao nhau. Nhạc Bất Quần bay nhẹ ra, Tả Lãnh Thiên lại đứng yên bất động. Nhạc Bất Quần nói:

- Chưởng pháp này là võ công của phái Tung Sơn sao?

Lệnh Hồ Xung thấy hai người đối chưởng, bèn la lên một tiếng, lòng cảm thấy lo lắng. Chàng biết nội lực âm hàn của Tả Lãnh Thiên lợi hại vô cùng. Nhậm

Ngã Hành có nội công thâm hậu mà sau khi bị trúng nội lực của Tả Lãnh Thiên, lúc phát tác thì tình thế vô cùng hung hiểm, lại khiến cho cả bốn người đều biến thành người tuyết. Tuy Nhạc Bất Quần luyện khí công đã lâu nhưng cũng không bằng Nhậm Ngã Hành, chỉ cần tiếp thêm mấy chưởng của Tả Lãnh Thiên nữa thì dù không đến nỗi lạnh cóng tại dương trường cũng chống đỡ không nổi nữa.

Tả Lãnh Thiên cười nói:

- Chưởng pháp này tại hạ sáng chế ra, muốn tuyển chọn đệ tử trong Ngũ Nhạc phái để truyền thụ cho.

Nhạc Bất Quần nói:

- Thì ra là như vậy. Tiểu đệ mong Tả huynh chỉ dạy cho mấy chiêu nữa.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Hay lắm.

Lão nghĩ thầm: Tử hà thần công của phái Hoa Sơn cũng thật tuyệt, sau khi tiếp Hàn băng thần chưởng của ta mà giọng nói của hần vẫn không run. Lão liền múa trường kiếm đâm về hướng Nhạc Bất Quần. Nhạc Bất Quần vung kiếm đỡ gạt, sau mấy chiêu, bình một tiếng, song chưởng lại giao nhau. Nhạc Bất Quần xoay vòng trường kiếm tạt vào giữa lưng Tả Lãnh Thiên. Tả Lãnh Thiên vung kiếm gạt ra, chưởng trái vận thêm nội kinh đánh thẳng xuống lưng Nhạc Bất Quần. Chưởng này đánh từ trên cao xuống nên khí thế rất mạnh. Nhạc Bất Quần xoay chưởng trái đón lấy, bốp một tiếng nhẹ, song chưởng giao nhau lần thứ ba. Nhạc Bất Quần lún thấp người xuống vọt ra ngoài.

Tả Lãnh Thiên cảm thấy lòng bàn tay trái đau buốt. Lão đưa lên thấy lòng bàn tay bị đâm một lỗ nhỏ, một chút máu đen ứa ra. Lão vừa kinh hãi vừa tức giận chửi:

- Hảo gian tặc, quân mặt dày!

Lão biết Nhạc Bất Quần giấu độc châm trong tay. Lão không đề phòng nên đã bị độc châm đâm vào lòng bàn tay, máu ứa ra là máu đen, đương nhiên kim châm có tẩm độc. Không ngờ tên này hiệu xưng là Quân tử kiếm mà hành sự lại bỉ ổi như vậy. Lão hít một hơi chân khí, ngón tay phải đưa ra điểm ba điểm lên vai trái của lão, không để cho máu độc lan tới. Lão nghĩ: Độc châm nhỏ nhặt này há có thể làm gì được ta? Nhưng bây giờ ta phải tốc chiến, không nên để hấn kéo dài thời gian.

Lão liền vùng trường kiếm tấn công như bão táp mưa sa. Nhạc Bất Quần phóng kiếm hoãn kích, chiêu kiếm cũng biến đổi rất mãnh liệt, tàn độc. Lúc này trời đã hoàng hôn, hai người tử kiếm trên Phong Thiên đài không còn đấu để phân cao thấp nữa mà là quyết đấu một mất một còn, dưới đài ai ai cũng nhận thấy. Phương Chứng đại sư nói:

- Thiện tai, thiện tai! Tại sao đột nhiên tội lỗi đại tác?

Mấy chục chiêu qua đi, Tả Lãnh Thiên thấy đối phương phong tỏa nghiêm mật, lão lo sợ chất độc ở lòng bàn tay lan rộng, kiếm lực lão càng vận càng mạnh. Nhạc Bất Quần đỡ bên này hông bên kia giống như chống đỡ không nổi. Đột nhiên kiếm pháp lão

biến đổi, lưỡi kiếm bỗng đưa ra rồi chột rụt về, chiêu thức nguy kỳ tuyệt luân. Quần hùng dưới đài vô cùng ngạc nhiên, xì xào:

- Đây là thứ kiếm pháp gì vậy?

Người hỏi thì cứ hỏi, còn người trả lời thì không biết trả lời sao, chỉ lắc đầu.

Lệnh Hồ Xung ngồi dựa lên người Doanh Doanh, đột nhiên thấy kiếm pháp sư phụ sử ra đã nhanh lại kỳ lạ, khác hẳn kiếm pháp phái Hoa Sơn. Lòng chàng rất ngạc nhiên, trong nháy mắt lại thấy kiếm pháp Tả Lãnh Thiên biến ảo, đường kiếm sử ra lại rất giống kiếm pháp sư phụ.

Hai người công thủ né tránh, phối hợp như một chiếc áo liền nhau, giống như sư huynh đệ đồng môn mấy chục năm cùng luyện một bộ kiếm pháp, bây giờ đang cùng nhau chiết chiêu. Hơn hai chục chiêu qua, Tả Lãnh Thiên tiến bước, Nhạc Bất Quần không ngừng lùi lại. Lệnh Hồ Xung rất giỏi về quan sát phát hiện chỗ hở trong võ công của người khác, thấy chỗ sơ hở trong chiêu kiếm của sư phụ càng lúc càng lớn, tình thế càng lúc càng nguy hiểm, bất giác rất lo lắng.

Thế thắng của Tả Lãnh Thiên đã định, quần đệ tử phái Tung Sơn lớn tiếng reo hò để trợ oai. Tả Lãnh Thiên vung kiếm càng lúc càng nhanh, thấy kiếm pháp của đối phương tán loạn, lão nghĩ trong vòng mười chiêu đã có thể đánh bay trường kiếm của Nhạc Bất Quần, bất giác lão mừng thầm, tay càng thôi thúc thêm kinh lực. Quả nhiên một kiếm tạt

ngang, Nhạc Bất Quần vung kiếm lên đỡ, kinh lực trên tay Nhạc Bất Quần yếu hẳn. Tả Lãnh Thiên hồi kiếm móc mạnh, Nhạc Bất Quần nắm không chặt, trường kiếm bay thẳng lên trời. Bọn đệ tử phái Tung Sơn hoan hô như sấm động.

Bổng Nhạc Bất Quần tay không lún người xuống rồi vọt lên, song chuồng thi triển thủ pháp cầm nã, thế tấn công rất lợi hại. Thân người lão bay bổng, ẩn hiện như ma quỷ quay mấy vòng, thoáng qua các hướng, xuất thủ mau lẹ, kỳ lạ thật quá sức tưởng tượng. Tả Lãnh Thiên kinh hãi la lên:

- Đây... đây... đây...

Lão gắng sức vung kiếm đỡ gạt. Trường kiếm của Nhạc Bất Quần rơi xuống cắm trên đài, không ai để ý đến.

Doanh Doanh nói khẽ:

- Đông Phương Bất Bại!

Lệnh Hồ Xung cũng nghĩ giống như cô. Lúc này những chiêu sư phụ sử ra chính là công phu mà ngày đó Đông Phương Bất Bại đã dùng kim thêu đấu với bốn người bọn hắn. Chàng kinh ngạc, quên cả vết thương đau buốt, đứng dậy. Một cánh tay nhỏ bên cạnh đưa ra đỡ dưới nách mà chàng không hề biết; một đôi mắt dịu dàng nhìn trân trân vào mình mà chàng cũng không hay.

Lúc này trên tuyết đỉnh Tung Sơn, trong mấy ngàn đôi mắt chỉ có một đôi mắt không nhìn hai lão Tả,

Nhạc tương đầu. Từ đầu đến giờ, ánh mắt của Nghi Lâm vẫn không giờ phút nào rời khỏi Lệnh Hồ Xung.

Bỗng nghe Tả Lãnh Thiên rú lên một tiếng, Nhạc Bất Quần lộn người ra đứng ở góc Tây Nam của Phong Thiên đài, cách mép đài không quá một thước, loạng choạng cơ hồ muốn té xuống đài. Tả Lãnh Thiên tay phải múa trường kiếm càng sử càng nhanh, toàn là Tung Sơn kiếm pháp, chiêu nào cũng hộ vệ những yếu huyệt trên toàn thân. Thấy kiếm pháp của lão tinh kỳ, kinh lực uy mãnh, mỗi chiêu đều khiến cho tiếng gió rít lên, rất nhiều người hoan hô tán thưởng.

Một lúc sau, Tả Lãnh Thiên vẫn múa kiếm một mình chứ không tiến đánh Nhạc Bất Quần, tình thế dường như có gì không ổn.

Những chiêu kiếm của lão chỉ hộ vệ, tuyệt không hề công kích Nhạc Bất Quần. Sử kiếm như vậy giống như là luyện công một mình, đâu phải là cách đánh ứng phó kinh địch? Đột nhiên, Tả Lãnh Thiên phóng một kiếm ra rồi dừng lại trên không mà không thu kiếm về. Lão hơi nghiêng đầu, giống như muốn lắng tai nghe thanh âm khác lạ gì. Chỉ thấy trong hai mắt lão chảy ra hai tia máu rất nhỏ xuống má rồi chảy thẳng xuống cằm.

Trong quần hùng có người nói:

- Lão bị đui rồi.

Tiếng nói này không lớn, nhưng Tả Lãnh Thiên tức giận quát:

- Ta không đui, ta không đui! Cầu tặc nào nói ta đui? Nhạc Bất Quần, ngươi là tên gian tặc, có ngon thì qua đây đấu với ông nội ngươi ba trăm hiệp nữa.

Lão càng quát càng to, trong tiếng quát chứa đầy phần nộ, đau khổ và tuyệt vọng, giống như con mãnh thú bị trọng thương, lúc sắp chết cố sức gầm lên. Nhạc Bất Quần đứng ở góc đài, chỉ mỉm cười. Mọi người đều thấy hai mắt Tả Lãnh Thiên quả thực bị Nhạc Bất Quần đâm đui rồi, đều kinh ngạc vô cùng.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh không kinh ngạc với kết cục này. Trường kiếm của Nhạc Bất Quần tuột khỏi tay, sau đó lão sử chiêu thuật võ công không khác gì Đông Phương Bất Bại. Ngày hôm đó trên Hắc Mộc Nhai, Nhậm Ngã Hành, Lệnh Hồ Xung, Hưởng Văn Thiên, Thương Quan Vân, cả bốn người liên thủ đấu nhau với Đông Phương Bất Bại mà không địch nổi, cho đến khi Doanh Doanh quay lại công kích Dương Liên Đình mới may mắn đắc thủ. Tuy vậy, cuối cùng Nhậm Ngã Hành cũng bị đâm đui một con mắt, lúc đó sự sanh tử chỉ cách nhau một sợi chỉ. Thân hình của Nhạc Bất Quần bay bổng thần tốc, so với Đông Phương Bất Bại tuy không bằng nhưng nếu đơn đả độc đấu thì Tả Lãnh Thiên nắm chắc phần thua, quả nhiên không bao lâu thì hai mắt của lão bị kim châm đâm mù.

Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ đắc thắng, lòng không những không vui mà ngược lại cảm thấy sợ hãi khôn tả. Tính cách của Nhạc Bất Quần ôn hòa, xưa nay đối đãi chàng rất thân thiết. Từ nhỏ, chàng đối với sư phụ

luôn luôn kính sợ. Sau này bị sư phụ trục xuất khỏi môn tường, chàng cũng hiểu vì mình hành sự theo bản tính, thật đáng tội, chỉ mong được sư phụ và sư nương khoan dung chứ chưa bao giờ có ý oán giận. Nhưng lúc này thấy sư phụ đứng ở góc Phong Thiên đài, tay áo rộng bay bay, vẻ mặt nho nhã không còn nữa, không hiểu sao lòng chàng lại nổi lên mối ác cảm mãnh liệt. Có lẽ là do võ công Nhạc Bất Quần sử ra khiến Lệnh Hồ Xung nghĩ đến bộ dạng quái gở của Đông Phương Bất Bại, cũng có lẽ chàng cảm thấy sư phụ đắc thắng không quang minh chính đại. Lệnh Hồ Xung ngăn người ra, vết thương lại phát đau kịch liệt liền ngồi bệt xuống.

Doanh Doanh và Nghi Lâm cùng đưa tay đỡ, cùng hỏi:

- Sao vậy?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu, gượng cười nói:

- Không... không có gì.

Tả Lãnh Thiên lại găm lên:

- Nhạc Bất Quần, người là đồ gian tặc, có giỏi thì qua đây quyết tử chiến, cứ lên lút hại người thì là hạng tiểu nhân vô sỉ! Người... đấu tiếp với ta.

Dương Anh Ngạc phái Tung Sơn nói:

- Các người lên đỡ sư phụ xuống đi.

Hai tên đệ tử Sử Đẳng Đạt và Dịch Tu cùng đáp dạ rồi phi thân lên đài, nói:

- Sư phụ, chúng ta xuống thôi.

Tả Lãnh Thiên quát:

- Nhạc Bất Quần, người không dám qua đây sao?

Sử Đăng Đạt đưa tay ra đỡ lão, nói:

- Sư...

Đột nhiên hào quang lóe lên, trường kiếm của Tả Lãnh Thiên từ trên vai trái của Sử Đăng Đạt chém thẳng đến hông phải, tiếp theo kiếm quang lóe lên, Dịch Tu đã bị chém đứt ngang ngực. Hai thế kiếm này rất lợi hại thật quá sức tưởng tượng, chỉ một đường kiếm quang lóe lên, hai tên đại đệ tử Tung Sơn đã bị chém thành bốn mảnh.

Quần hùng dưới đài cũng la hoảng lên, tất cả đều kinh hãi. Nhạc Bất Quần từ từ đi đến giữa đài nói:

- Tả huynh, Tả huynh đã bị tàn phế, tiểu đệ sẽ không hơn thua với Tả huynh nữa. Đến nước này, Tả huynh còn muốn tranh chức chưởng môn Ngũ Nhạc phái với tiểu đệ sao?

Tả Lãnh Thiên từ từ đưa trường kiếm lên, mũi kiếm nhắm thẳng vào huyệt ngực Nhạc Bất Quần. Nhạc Bất Quần trong tay không có binh khí, trường kiếm của lão từ trên không rơi xuống vẫn còn cắm trên đài, lay động theo gió. Hai tay Nhạc Bất Quần thả trong tay áo rộng, mắt nhìn chăm chăm vào mũi kiếm cách lão hơn ba thước. Máu tươi trên mũi kiếm nhều xuống từng giọt, phát ra những tiếng lách tách nhỏ. Cánh tay áo của Tả Lãnh Thiên phồng ra giống như cánh buồm căng gió, tay áo trái rũ xuống, đủ

thấy kinh lực toàn thân lão đều tập trung vào cánh tay phải. Nội lực cực mạnh, ngay cả tay áo cũng phồng lên thật là phi phàm. Chiêu kiếm này xuất ra, chắc chắn là thể sấm nổ quân reo.

Đột nhiên một cái bóng trắng vội loáng qua. Nhạc Bất Quần nhảy ra sau hơn một trượng, rồi lập tức quay về chỗ cũ, nhất thoái nhất tiến tấn tốc lạ thường. Lão đứng trong khoảnh khắc lại nhảy ra phía sau mé trái hơn một trượng, tiếp theo lão trở về vị trí cũ một cách thần tốc, để mũi kiếm của Tả Lãnh Thiền nhắm lệch ngực lão. Ai ai cũng thấy rất rõ, chiêu này Tả Lãnh Thiền đột kích bất luận lợi hại đến đâu cũng không thể đụng đến người Nhạc Bất Quần được.

Trong đầu Tả Lãnh Thiền vô số ý nghĩ lần lượt trôi nhanh, chiêu kiếm này nếu không thể đâm vào ngực Nhạc Bất Quần chỉ cần hấn né tránh được, hai mắt của lão đã bị mù thì phải để mặc cho hấn mổ xẻ. Lão nghĩ mình đã hao tổn biết bao tâm huyết để trù hoạch hợp nhất ngũ phái, không ngờ cuối cùng bá nghiệp như không, thân bại danh liệt còn bị ám toán. Đột nhiên lòng lão chua xót, máu nóng trào lên. Ọe một tiếng, lão phun ra một ngụm máu tươi.

Nhạc Bất Quần hơi nghiêng người sớm tránh sang một bên, trên mặt vẫn lộ ra nụ cười.

Tả Lãnh Thiền rung tay phải một cái, trường kiếm gãy đôi. Lão ném thanh kiếm gãy xuống, ngửa mặt lên trời cười ha hả, tiếng cười truyền đi rất xa vang

động cả sơn cốc. Trong tràng cười dài, lão quay người lại bước xuống đài, lúc đi đến bên đài, chân trái dẫm lên khoảng không, nhưng lão đã sớm đề phòng, chân phải đạp một cái, lão phi thân xuống đài.

Mấy tên đệ tử Tung Sơn chạy đến cùng gọi:

- Sư phụ, chúng ta cùng động thủ, đem tất cả bọn Hoa Sơn băm nát ra như tương...

Tả Lãnh Thiên lớn tiếng quát:

- Bạc đại trưởng phụ nói phải giữ lời! Đã nói là tỉ kiếm đoạt soái, dùng võ công bản thân để tranh thắng, võ công Nhạc tiên sinh hơn cả Tả mỗ, đương nhiên mọi người phải tôn tiên sinh lên làm chưởng môn không làm khác được.

Lúc đầu khi lão bị đâm mù hai mắt, lão vừa kinh hãi vừa tức giận, liền ngoác miệng chửi. Nhưng lúc bình tĩnh lại, lão liền khôi phục khí phách thân phận của một đại tôn sư võ học. Quần hùng thấy lão khí phách hào hùng, được thì nắm lấy, không được thì bỏ, ai cũng khâm phục. Nếu không thì với nhân số đông đảo của phái Tung Sơn, với những tay trợ thủ, lại chiếm được địa lợi, nếu cùng quần ẩu loạn đấu với phái Hoa Sơn thì dù Nhạc Bất Quần võ công có cao đến đâu cũng khó chống đỡ nổi.

Trong những người của Ngũ Nhạc kiếm phái và quần hùng đến Tung Sơn xem náo nhiệt có không ít kẻ xu nịnh, nghe Tả Lãnh Thiên nói như vậy liền lớn tiếng hoan hô:

- Mời Nhạc tiên sinh lên làm chương môn Ngũ Nhạc phái, mời Nhạc tiên sinh lên làm chương môn Ngũ Nhạc phái!

Bọn đệ tử phái Hoa Sơn càng hoan hô to hơn, vang dội cả một vùng. Nhưng biến cố này vượt ra ngoài dự đoán, môn hạ Hoa Sơn khó tin được chuyện xảy ra trước mắt là có thật. Nhạc Bất Quần đi đến bên đài, cung tay nói:

- Tại hạ và Tả sư huynh tử võ giao nghệ, vốn chỉ muốn điểm đến là dừng. Nhưng võ công của Tả sư huynh quá cao cường, làm trường kiếm trong tay tại hạ bay đi. Lúc nguy cấp, tại hạ tự bảo vệ nên hạ thủ lỡ tay, đến nỗi hai mắt Tả sư huynh bị hỏng, lòng tại hạ thật áy náy. Chúng ta phải tìm danh y để trị thương cho Tả sư huynh mới được.

Dưới đài có người nói:

- Dao kiếm không có mất, làm sao có thể bảo đảm không bị thương.

Người khác nói:

- Các hạ không sát thủ, đủ thấy là nhân nghĩa rồi.

Nhạc Bất Quần nói:

- Tại hạ không dám.

Lão cung tay, không nói, có ý không xuống đài. Dưới đài có người la lên:

- Người nào còn muốn làm chương môn Ngũ Nhạc phái thì lên đài đấu đi.

Người khác nói:

- Còn ai muốn trở tài thì lên đài xin Nhạc tiên sinh chỉ giáo cũng không sao.

Mấy trăm người cùng la lên:

- Mời Nhạc tiên sinh lên làm chủ môn Ngũ Nhạc phái, mời Nhạc tiên sinh lên làm chủ môn Ngũ Nhạc phái!

Nhạc Bất Quần chờ tiếng mọi người lắng xuống, lớn tiếng nói:

- Được các vị yêu mến cất nhắc, tại hạ cũng không dám chối từ. Ngũ Nhạc phái hôm nay mới thành lập, còn trăm việc chưa làm, tại hạ chỉ có thể coi chuyện tổng quát thôi. Chuyện của Hành Sơn xin mời Mạc Đại tiên sinh chủ trì. Chuyện của Hằng Sơn do Lệnh Hồ Xung hiền đệ chủ trì. Chuyện Thái Sơn xin Ngọc Khánh, Ngọc Âm hai vị đạo trưởng, cùng với Kiếm Trừ đệ tử của Thiên Môn sư huynh, cả ba người cùng chủ trì. Chuyện của Tung Sơn, Tả sư huynh bị hỏng mắt nên không tiện, xin tính sau...

Nhạc Bất Quần ngừng một lúc, mục quang nhìn vào đám người Tung Sơn rồi từ từ nói:

- Theo tại hạ thấy, tạm thời mời Dương Anh Ngạc, Dương sư huynh, Lục Bách, Lục sư huynh cùng với Tả sư huynh, ba vị cùng xử lý những việc thường ngày.

Lục Bách không ngờ vậy, liền nói:

- Chuyện này... chuyện này...

Môn hạ Tung Sơn và những người phái khác đều rất kinh ngạc. Dương Anh Ngạc lâu nay làm phó thủ cho Tả Lãnh Thiên, cũng tạm được, còn Lục Bách vừa rồi đã nói những lời gây khó dễ cho Nhạc Bất Quần, châm biếm cay độc rất vô lễ với lão. Không ngờ Nhạc Bất Quần không để bụng, còn chỉ định Lục Bách sẽ cùng chủ trì mọi chuyện của Tung Sơn. Môn hạ Tung Sơn vốn đối với chuyện Tả Lãnh Thiên bị đâm mù hai mắt rất cảm hận, nhiều người muốn chờ cơ hội để sinh sự. Nghe Nhạc Bất Quần phái Dương Anh Ngạc, Lục Bách, Tả Lãnh Thiên, ba người cùng lo liệu chuyện của Tung Sơn, giữ nguyên trạng phái Tung Sơn, Nhạc Bất Quần sẽ không can dự chen ép, khi cảm hận của bọn họ liền lắng xuống.

Nhạc Bất Quần nói:

- Hôm nay, Ngũ Nhạc kiếm phái chúng ta hợp nhất, nếu không chung sức chung lòng thì ngũ phái hợp nhất cũng chỉ là hư danh mà thôi. Mọi người từ nay về sau đều là đồng môn thân thuộc, không phân biệt môn phái nữa. Tại hạ vô đức vô tài, tạm thời chấp chương môn hộ bốn phái, việc chấn hưng bốn phái bàn bạc kỹ với các vị huynh đệ, không dám chuyên quyền. Bây giờ trời đã tối, các vị đều vất vả, xin mời đến đại viện của Tung Sơn nghỉ ngơi, uống rượu dùng cơm.

Quần hùng càng hoan hô, lũ lượt chạy xuống núi. Nhạc Bất Quần xuống đài, bọn Phương Chứng đạo sư và Xung Hư đạo nhân đều qua chúc mừng lão. Phương Chứng và Xung Hư vẫn lo lắng sau khi Tả Lãnh Thiên gộp năm phái lại, sẽ có tham vọng khôn cùng, muốn

thôn tính Thiếu Lâm, Vô Đang gây họa vô lâm. Ai cũng biết rõ Nhạc Bất Quần ra vẻ quân tử khiêm nhường để lão chấp chưởng môn hộ ngũ phái cũng yên tâm hơn Tả Lãnh Thiền, cho nên ý mọi người đến chúc mừng đều rất thành khẩn.

Phượng Chứng đại sư nói khẽ:

- Nhạc tiên sinh, bây giờ trong môn hạ Tung Sơn e rằng có người cảm hận muốn gây bất lợi cho thí chủ. Người thường nói lời tốt thì tâm muốn hại người không phải không có, đề phòng lòng dạ con người thật là khó. Thí chủ thân ở Tung Sơn cũng phải cẩn thận.

Nhạc Bất Quần nói:

- Dạ, đa tạ Phượng trượng đại sư chỉ dạy.

Phượng Chứng nói:

- Giữa núi Thiếu Thất và nơi này cách nhau không xa, rất dễ hô ứng.

Nhạc Bất Quần xá dài xuống rồi nói:

- Hảo ý của đại sư, Nhạc mạo xin ghi khắc trong lòng.

Lão lại nói với bọn Xung Hư đạo nhân, Giải bang chủ Cái bang mấy câu rồi bước nhanh đến trước Lệnh Hồ Xung, hỏi:

- Xung nhi, thương thế của người không đáng ngại chứ?

Từ lúc lão trực xuất Lệnh Hồ Xung ra khỏi phái Hoa sơn đến nay, đây là lần đầu tiên lão dịu dàng gọi chàng là "Xung nhi".

Lòng Lệnh Hồ Xung se lại, run run đáp:

- Không... không sao.

Nhạc Bất Quần nói:

- Người theo ta cùng về Hoa Sơn dưỡng thương, sum vầy với sư nương. Người thấy thế nào?

Nếu Nhạc Bất Quần nhắc đến chuyện này mấy canh giờ trước thì Lệnh Hồ Xung sẽ vui mừng như điên, đồng ý ngay, nhưng bây giờ chàng lại chần chừ, cảm thấy rất sợ hãi khi lên Hoa Sơn.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Kim thương được của phái Hằng Sơn rất hiệu nghiệm. Đệ tử... đệ tử dưỡng thương khỏe rồi sẽ lên núi bái kiến sư phụ, sư nương.

Nhạc Bất Quần nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào mặt chàng dường như muốn nhìn thấy tâm ý chân thật của chàng. Một lúc sau, lão mới nói:

- Vậy cũng được. Người cứ an tâm dưỡng thương, ta mong người sớm lên Hoa Sơn trùng phùng.

Lệnh Hồ Xung đáp dạ, gắng gượng muốn đứng dậy hành lễ. Nhạc Bất Quần đưa tay đỡ cánh tay phải của chàng. Lão dịu dàng nói:

- Không cần đâu.

Lệnh Hồ Xung rút người lại, vẻ mặt bất giác lộ ra vẻ khiếp sợ. Nhạc Bất Quần hừ một tiếng,

vẻ mặt thoáng tức giận nhưng lão liền mỉm cười than:

- Tiểu sư muội của ngươi vẫn còn giống như ngày trước, ra tay không biết khinh trọng, dù sao cũng chưa đủ thương đến chỗ yếu hại của ngươi.

Lão gật đầu chào bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh hai đại đệ tử Hằng Sơn rồi, mới từ từ quay người đi.

Ngoài mấy trượng có mấy trăm người đang đợi. Nhạc Bất Quần đi đến gần, họ nhốn nháo vây quanh rồi lớn tiếng khen ngợi võ công của lão cao cường, con người nhân nghĩa, xử sự đặc lễ. Trong tiếng nịnh nọt ton hót, tất cả dần dần đi xuống núi.

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn theo bóng của sư phụ mất hút bên sườn núi, người của các phái cũng đều xuống núi hết. Bỗng nghe sau lưng có tiếng một cô gái nói:

- Ngụy quân tử!

Lệnh Hồ Xung loạn choạng, vết thương đau kịch liệt, ba chữ “Ngụy quân tử” giống như cây thiết chùy đánh mạnh vào ngực. Trong chớp mắt, chàng cơ hồ như muốn nghệt thở.

Hồi 139

Lâm Bình Chi vũ nhục Dư Thương Hải

Trời đã dần tối, bên Phong Thiên đài ngoài phái Hằng Sơn ra đều không còn ai. Nghi Hòa hỏi:

- Chưởng môn sư huynh, chúng ta có xuống núi không?

Bà vẫn gọi Lệnh Hồ Xung là “chưởng môn sư huynh”, rõ ràng không thừa nhận Nhạc Bất Quần là chưởng môn bốn phái. Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chúng ta ở lại đây đêm nay có được không?

Chàng cảm thấy càng cách xa Nhạc Bất Quần càng tốt, nên không muốn đến bốn viện của Tung Sơn để gặp mặt lão.

Lệnh Hồ Xung nói vậy, rất nhiều nữ đệ tử Hằng Sơn đều hoan hô, mọi người đồng lòng không ai muốn xuống núi. Ngày hôm đó ở trong thành Phúc Châu,

Kim Dung

bọn họ nghe tin sư trưởng gặp nạn, từng câu xin phái Hoa Sơn trợ giúp. Nhạc Bất Quần không nghĩ đến nghĩa “Ngũ Nhạc kiêm phái đồng khí liên chi”, mở miệng nói lời cự tuyệt, đệ tử Hằng Sơn đối với chuyện này vẫn canh cánh để bụng. Hôm nay Lệnh Hồ Xung lại vì Nhạc Linh San mà bị trọng thương, khiến mọi người đều cảm phần. Khi thấy Nhạc Bất Quần đoạt được ngôi vị chương môn Ngũ Nhạc phái, lòng ai cũng không phục. Họ muốn nghỉ lại trên Phong Thiên đài cho khỏi chương tai gai mắt vì lão.

Nghi Thanh nói:

- Chương môn sư huynh không nên cử động nhiều, ở đây tĩnh dưỡng rất tốt. Nhưng vị đại ca này...

Lúc bà nói ánh mắt nhìn Doanh Doanh. Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Vị này không phải là đại ca mà Nhậm đại tiểu thư.

Doanh Doanh vẫn đỡ Lệnh Hồ Xung, nghe chàng đột nhiên tiết lộ thân phận của mình, bất giác cô mắc cỡ, vội đứng dậy, nhảy ra mấy bước. Lệnh Hồ Xung không đề phòng nên thân người ngã ngửa về sau. Nghi Lâm đứng ở bên cạnh vội đưa tay ra đỡ vai trái của chàng. Cô la lên:

- Cẩn thận!

Bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh sớm biết Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung tình rất thâm sâu, không phải bình

thường. Một người vì tình lang mà đem thân lên ở chùa Thiếu Lâm, một người vì cô ta mà thống lãnh hào sĩ giang hồ tấn công chùa Thiếu Lâm. Lệnh Hồ Xung nhậm chức chuông môn phái Hằng Sơn, vị Nhậm đại tiểu thư này thân hành đến chúc mừng, đánh phá gian mưu của Ma giáo, có thể nói cô ta có ân huệ lớn đối với phái Hằng Sơn. Nghe nói đại hán râu ria xồm xoàm đứng trước mặt là Nhậm đại tiểu thư, cả bọn vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Bọn đệ tử Hằng Sơn đã sớm coi vị Nhậm đại tiểu thư này là chuông môn phụ nhân tương lai, nên khi tương kiến tỏ ra rất thân thiết. Bọn Nghi Hòa liền lấy lương khô nước uống cùng ăn, mọi người ngủ lại trên Phong Thiên đài.

Lệnh Hồ Xung bị trọng thương, tinh thần khí lực bị kiệt quệ, không bao lâu thì ngủ mê đi. Ngủ đến nửa đêm, bỗng nghe ở chỗ xa có tiếng người con gái quát:

- Ai đó?

Tuy Lệnh Hồ Xung bị trọng thương, nhưng nội lực hần rất thâm hậu nên vừa nghe tiếng liền tỉnh giấc, biết là đệ tử Hằng Sơn tuần tra canh giữ hỏi người. Nghe có người đáp:

- Đồng môn Ngũ Nhạc phái, đệ tử Lâm Bình Chi dưới trướng Nhạc tiên sinh chuông môn.

Đệ tử Hằng Sơn canh đêm hỏi:

- Giữa đêm khuya khoắt, người đến đây có chuyện gì?

Lâm Bình Chi đáp:

- Tại hạ hẹn một người tương hội ở dưới Phong Thiên đài, không biết các vị sư tỷ nghĩ ở đây, thật đắc tội.

Lời nói rất lễ độ. Ngay lúc này, tiếng khàn khàn của một lão già từ góc phía Tây vọng lại:

- Tiểu tử họ Lâm, người ở đây mai phục cùng đồng môn Ngũ Nhạc phái, muốn ý nhiều mà thắng ít, tìm lão đạo để làm phiền sao?

Lệnh Hồ Xung nhận ra lão là Dư Thương Hải chủ môn phái Thanh Thành. Chàng giật mình, nghĩ: Lâm sư đệ và Dư Thương Hải có đại thù giết phụ mẫu. Sư đệ hẹn lão đến đây chắc để thanh toán món nợ máu ngày trước.

Lâm Bình Chi nói:

- Các vị sư tỷ Hằng Sơn nghĩ ở đây, ta không hề biết trước. Chúng ta tìm chỗ khác để khỏi quấy nhiễu giấc ngủ của người khác.

Dư Thương Hải cười ha hả nói:

- Để khỏi phải quấy nhiễu giấc ngủ của người khác ư? Hì hì, người quấy nhiễu thì cũng đã quấy nhiễu rồi, lại còn ở đây dĩ hòa vi quý. Có nhạc phụ như vậy thì nữ tể cũng như vậy. Người muốn nói gì thì cứ nói toẹt ra đi, để mọi người còn yên tâm ngủ...

Lâm Bình Chi lạnh lùng nói:

- Người đừng có vọng tưởng mà yên tâm ngủ. Phái Thanh Thành người đến Tung Sơn, cả người tổng cộng có ba mươi bốn người. Ta hẹn người đến đây gặp mặt, mà sao chỉ có ba người?

Dư Thương Hải ngửa mặt lên trời cười ha hả, nói:

- Nếu người có ngon thì nên lên núi Thanh Thành ta mà báo thù, lại lên lút hện ta đến đây, cùng một đám ni cô mai phục để hạ thủ lão đạo. Thật đáng buồn cười.

Nghị Hòa nghe đến đây, không nhìn được nữa, lớn tiếng nói:

- Tiểu tử họ Lâm có thù có oán với người, không liên quan gì đến phái Hằng Sơn bọn ta. Đạo nhân lùn tịt ả nói hồ đồ bậy bạ. Các người có liều mạng một sống một chết thì bọn ta cũng chỉ tự thủ bàng quan. Lòng người sợ thì đừng kéo phái Hằng Sơn ta vào cuộc.

Bà đối với Nhạc Linh San vô cùng bất mãn. Thương thì trái ấu cũng tròn, ghét thì trái bồ hòn cũng méo nên ngay cả trượng phu của Nhạc Linh San bà cũng ghét luôn.

Dư Thương Hải và Tả Lãnh Thiền có giao tình thân thiết. Lần này Tả Lãnh Thiền đích thân liên tiếp viết hai phong thư mời lão lên núi xem lễ để trợ oai. Lúc Dư Thương Hải đến Tung Sơn đoán chắc Tả Lãnh Thiền nhất định làm chương môn Ngũ Nhạc phái, cho nên tuy lão có thù với người phái Hoa Sơn cũng không để tâm tới. Nào ngờ ngôi vị chương môn Ngũ Nhạc phái lại bị Nhạc Bất Quần đoạt được, lão cảm thấy ở Tung Sơn không còn ý vị gì nữa nên đến chiều tối liền muốn xuống núi.

Lúc phái Thanh Thành từ tuyết đỉnh Tung Sơn đi xuống, Lâm Bình Chi đến bên lão nói khẽ để hện, muốn giờ Tý tối nay tương hội với lão ở trên Phong

Thiên đài. Tuy Lâm Bình Chi nói nhỏ nhưng thái độ lời nói lại rất vô lễ, khiến lão khó mà thoát thác. Dư Thương Hải thầm nghĩ: Tân chuồng môn môn hộ Ngũ Nhạc phái thuộc về phái Hoa Sơn người, oai phong lừng lẫy, nhưng vây cánh của người chưa thành, nội bộ Ngũ Nhạc phái chia rẽ nên ta cũng chẳng sợ người. Nhưng phải đề phòng người mời người trợ thủ cùng tập hợp tấn công ta.

Lão cố ý đến trễ hẹn, đi theo sau Lâm Bình Chi để xem gã có nhiều người trợ thủ hay không, chỉ thấy Lâm Bình Chi một mình lên núi, lão mừng thầm. Lão muốn mang theo nhiều đệ tử môn hạ, nhưng thấy vậy nên chỉ đem hai tên đệ tử lên núi, ngoài ra cho môn hạ tản ra mai phục ở sườn núi, hễ thấy có người lên núi tiếp ứng thì lập tức báo động ngay.

Lên đỉnh núi, thấy bên Phong Thiên đài có nhiều người ngủ, Dư Thương Hải ngấm ngấm la thầm:

- Có đến mấy trăm lão nương, con ranh. Ta chỉ đi quan sát hắn có dẫn nhiều người trợ thủ lên núi hay không, không ngờ trợ thủ của hắn đã sớm đợi ở đây. Lão đạo thân đã vào bẫy thì phải trừ hoạch kế thoát thân.

Lão biết võ công kiếm thuật của phái Hằng Sơn quyết không thua phái Thanh Thành, tuy ba vị tiên bối sư thái viên tịch, Lệnh Hồ Xung lại bị trọng thương. Phái Hằng Sơn có nhiều nhân tài bị hao tổn, không có cao thủ, nhưng người nhiều thế mạnh, nếu mấy trăm tên ni cô kết thành kiếm trận vây đánh, thì phải bó tay chịu thua. Lão nghe Nghi Hòa nói như

vậy, tuy gọi lão là “lão thấp lùn”, rất vô lễ, nhưng lời nói rõ ràng không tương trợ bên nào cả, bất giác lão thấy nhẹ nhõm nói:

- Các vị không tương trợ ai thì hay lắm. Mọi người cứ mở to mắt mà xem kiếm thuật của phái Thanh Thành ta và kiếm pháp phái Hoa Sơn hơn thua ra sao.

Lão ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Các vị đừng cho rằng Nhạc Bất Quần may mắn thắng được Tả sư huynh Tung Sơn có nghĩa là kiếm pháp của hắn ghê gớm. Trong võ lâm các môn các phái, tuyệt kỹ của mỗi phái, Hoa Sơn kiếm pháp chưa chắc là độc bộ thiên hạ. Theo ta thấy Hằng Sơn kiếm pháp còn cao minh hơn phái Hoa Sơn nhiều.

Lão nói mấy câu này có ý nịnh phái Hằng Sơn. Bọn đệ tử phái Hằng Sơn hiểu dụng ý của lão nhưng Nghi Hòa lại không hiểu ý của lão, bèn nói:

- Hai người muốn động thủ thì cứ thoải mái mà động thủ, nửa đêm canh ba mà cứ ở đây bỏ ló ba la, quấy nhiễu giấc ngủ người khác, thật chẳng biết điều.

Dư Thương Hải ngấm ngấm tức giận, thầm nghĩ: Hôm nay lão đạo phải đối phó với tiểu tử họ Lâm, không rảnh tay để tính sổ bọn ni cô thói tha các người. Sau này người trong Hằng Sơn người qua lại, giang hồ mà đụng phải tay lão đạo thì sẽ cho các người biết mùi đau khổ.

Lão là người rất nhỏ nhen, xưa nay quen thói tự tôn tự đại, hàng hậu bối võ lâm nếu thấy lão mà

không phụng thờ cung kính thì lão đã bực mình rồi. Nghi Hòa nói như vậy, nếu lúc bình thường thì lão đã sớm nổi nóng.

Lâm Bình Chi bước lên trước, nói:

- Dư Thương Hải, người dòm ngó kiếm phổ nhà ta mà giết chết song thân ta, mấy chục gia đình trong Phước Oai tiêu cực đều bị chết dưới tay phái Thanh Thành người. Món nợ máu này hôm nay người phải trả.

Dư Thương Hải tức giận, lớn tiếng nói:

- Con trai của ta bị chết dưới tay tên tiểu súc sinh là người, dù người không đến tìm ta thì ta cũng sẽ đem tiểu cầu người băm ra muôn mảnh. Người nương dựa vào môn hạ Hoa Sơn, núp dưới bóng Nhạc Bất Quần, chẳng lẽ trốn được mãi sao?

Soạt một tiếng, lão rút trường kiếm ra. Hôm nay là ngày rằm, ánh trăng sáng vàng vạc, người lão tuy lùn, lưỡi kiếm lại dài. Ánh trăng và kiếm quang hòa với nhau lung linh như mặt nước, lấp loáng trước người lão, chỉ một cái rút kiếm của lão đã thể hiện khí thế phi phàm.

Đệ tử Hằng Sơn đều nghĩ:

- Lão lùn này thành danh đã lâu, quả nhiên không phải hạng tầm thường.

Lâm Bình Chi vẫn không rút kiếm, lại tiến lên mấy bước, cách Dư Thương Hải chỉ hơn một trượng, nghiêng đầu trừng mắt nhìn lão, ánh mắt như muốn tóe lửa. Dư Thương Hải thấy gã chưa rút kiếm ra, thầm nghĩ:

- Tiểu tử này cũng to gan lớn mật, bây giờ ta chỉ cần ra chiêu Bích uyên đằng giao, trường kiếm bật lên thì đã đâm từ bụng dưới đến yết hầu của hắn, rọc thành một đường dài hai thước rưỡi. Nhưng hắn là hậu bối, nên ta không thể động thủ trước.

Lão liên quát:

- Người còn chưa rút kiếm ra ư?

Lão thủ thế chờ sẵn, chỉ cần Lâm Bình Chi tay đụng vào chuôi kiếm, không đợi gã rút trường kiếm ra khỏi vỏ, thì lão liền sử chiêu Bích uyên đằng giáo rạch bụng gã. Bọn đệ tử Hằng Sơn chỉ có thể khen lão ra tay thần tốc chứ không thể nói lão đột nhiên đánh lên.

Lệnh Hồ Xung thấy trường kiếm trong tay Dư Thương Hải không ngừng rung động. Hắn la lên:

- Lâm sư đệ, cẩn thận kéo lão đâm vào bụng dưới của người.

Lâm Bình Chi cười nhạt, đột nhiên phóng lên trước nhanh như cắt, trong chớp mắt, gã cách Dư Thương Hải không đến một thước, mũi của hai người cơ hồ như muốn đụng nhau. Thế xông đến của gã rất quái dị, không ai tưởng tượng nổi, mà gã cử động quá nhanh nên càng không thể hình dung được. Gã xông đến nhanh như chớp nên mũi kiếm của Dư Thương Hải đã đến sau lưng gã. Trường kiếm của lão không cách nào xoay lại để đâm vào lưng gã thì tay trái của gã đã chụp lấy vai phải của lão, tay phải ấn lên ngực lão rồi.

Dư Thương Hải cảm thấy huyết Kiên tinh bị tê buốt, cánh tay phải lại không còn chút khí lực, trường kiếm muốn tuột khỏi tay.

Thấy Lâm Bình Chi ra một chiêu đã khắc chế được cường địch, thủ pháp rất kỳ quái, chiêu thức giống như lúc Nhạc Bất Quần sử ra chiến đấu với Tả Lãnh Thiền, thế phóng người cũng y như nhau, Lệnh Hồ Xung quay đầu lại. Chàng và Doanh Doanh bốn mắt nhìn nhau, không hện mà cùng nói khẽ:

- Đông Phương Bất Bại.

Hai người đều thấy từ trong ánh mắt của nhau ý kinh ngạc và hoảng sợ. Hiển nhiên, chiêu này Lâm Bình Chi sử là công phu Đông Phương Bất Bại sử ra vào ngày hôm đó ở trên Hắc Mộc Nhai.

Lâm Bình Chi nắm chặt tay phải, dưới ánh trăng, thấy trong ánh mắt của Dư Thương Hải đột nhiên lộ ra vẻ rất sợ hãi. Lâm Bình Chi rất khoái chí, cảm thấy nếu gã cho một chương đánh chết được ngay tên đại thù này thì quá dễ dàng cho lão. Ngay lúc này, nghe đằng xa tiếng Nhạc Linh San gọi:

- Bình đệ, Bình đệ! Gia gia bảo hôm nay Bình đệ tạm thời tha cho lão.

Cô ta vừa gọi vừa chạy lên đỉnh núi. Thấy Lâm Bình Chi và Dư Thương Hải đứng đối mặt nhau, bất giác cô ngăn người ra. Cô ta xông đến, Lâm Bình Chi một tay nắm yếu huyết của Dư Thương Hải, một tay ấn lên ngực. Cô thở phào nói:

- Gia gia nói, hôm nay Dư quán chủ là khách, chúng ta không được làm khó lão.

Lâm Bình Chi hừ một tiếng, vận thêm nội kinh vào tay trái nắm chặt huyết Kiên tinh của Dư Thương Hải. Huyết đạo của Dư Thương Hải càng đau buốt hơn, nhưng lão liền phát giác ra nội lực của đối phương chỉ tầm thường, khổ nỗi yếu huyết của lão bị khắc chế; nếu lấy nội công tu luyện mà luận thì gã kém xa lão nhiều. Nhất thời lão vừa buồn vừa tức giận, rõ ràng võ công của đối phương chỉ tầm thường, có luyện thêm mười năm nữa cũng không phải là đối thủ của lão. Lão sợ ý liền bị gã sử quái chiêu, anh danh một đời lão bị trôi theo dòng nước. Vả lại gã muốn báo đại thù cho phụ mẫu chắc không nghe lời sư phụ dặn, liền lấy tính mạng của lão.

Nhạc Linh San nói:

- Gia gia bảo hôm nay Bình đệ tha mạng cho lão. Bình đệ muốn báo thù thì còn sợ lão trốn đến chân trời góc biển sao?

Lâm Bình Chi giơ tay trái lên, bóp bóp hai tiếng, gã đánh Dư Thanh Hải hai cái tóa lửa. Dư Thương Hải tức giận tột độ, nhưng tay phải của gã vẫn còn đè lên ngực của lão, nội lực của thanh niên này tầm thường, nhưng hấn dùng chút kinh lực thì có thể làm chấn động tâm mạch của lão ngay. Nếu chương này mà làm cho lão bị chấn động chết ngay thì cũng tốt, sợ nhất là gã dùng nội công hạng bốn hạng năm này làm chấn động khiến lão dở sống dở chết thì thật tệ hại. Trong phút chốc gã làm tình làm tội gì, lão cũng không dám nhúc nhích cự lại.

Lâm Bình Chi đánh lão xong, cười một tràng dài, thân người gả tung ra cách lão khoảng ba trượng, nghiêng đầu trùng mắt nhìn lão không nói lời nào. Dư Thương Hải vùng kiếm muốn xông lên, nhưng nghĩ lão một đời tôn chủ, trong một chiêu đã rút xuống thế hạ phong trước bao nhiêu cặp mắt. Nếu đấu dây dưa nữa, đó là cách đánh của hạng du côn vô lại, nếu tỉ võ mà lão thua nữa thì càng nhục nhã gấp trăm lần. Tuy lão bước lên một bước rồi nhưng vội dừng lại. Lâm Bình Chi cười nhạt một tiếng rồi quay người đi, cũng không ngoái ngàng gì đến thê tử.

Nhạc Linh San dừng chân, liếc mắt thấy Lệnh Hồ Xung ngồi ở bên Phong Thiên đài, cô liền đi đến trước chàng hỏi:

- Đại sư ca, đại sư ca... vết thương của đại sư ca không đáng ngại chứ?

Trước đó Lệnh Hồ Xung nghe tiếng gọi của cô thì trống ngực đã đập thình thịch. Bây giờ tâm thần chàng càng rung động, nói:

- Ta... ta... ta...

Nghi Hòa hướng về Nhạc Linh San lạnh lùng nói:

- Người yên tâm đi, không chết đâu.

Nhạc Linh San vờ như không nghe, mắt chỉ nhìn Lâm Bình Chi nói khẽ:

- Kiếm tuốt khỏi tay, tiểu muội... không phải tiểu muội có ý muốn đả thương đại sư ca đâu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải, đương nhiên là ta biết, đương nhiên ta biết... ta... ta... ta đương nhiên ta biết.

Xưa nay tính Lệnh Hồ Xung phóng khoáng, hoạt bát, nhưng ở trước mặt tiểu sư muội, chàng lại ngờ nghệch, giống như một người gỗ. Ngay cả nói câu "Ta đương nhiên là biết" không biết lặp đi lặp lại đến mấy lần. Nhạc Linh San nói:

- Đại sư ca bị thương rất nặng, tiểu muội vô cùng ái ngại, nhưng mong đại sư ca đừng trách.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không, không đâu, đương nhiên ta không trách tiểu sư muội đâu.

Nhạc Linh San buồn bã thở dài, cúi đầu nói khẽ:

- Tiểu muội đi đây.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu sư muội... tiểu sư muội phải đi sao?

Tình tuyệt vọng, chàng còn nhiều điều muốn biểu lộ nhưng không tiện. Nhạc Linh San cúi đầu từ từ đi, lúc sắp xuống núi, cô dừng bước quay người lại nói:

- Đại sư ca, hai vị sư tỷ Hằng Sơn phái đến Hoa Sơn, gia gia nói đã rất thất lễ, xin lỗi đại sư ca. Chúng ta về Hoa Sơn, thì lập tức bồi tội với hai vị sư tỷ, cung tiễn hai vị xuống núi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải, hay lắm... hay lắm.

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn cô ta xuống núi, bóng của cô mất hút sau rừng tùng. Bỗng nhiên chàng nhớ

lại, lúc ở trên ngọn sám hối, mỗi ngày cô đem cơm, rượu cho hần, khi ra về, lúc nào cũng quyến luyến, cố kiếm chuyện để nói thêm vài câu mới thôi. Cho đến sau này, khi cô yêu Lâm Bình Chi thì biểu hiện đó không còn nữa.

Lệnh Hồ Xung hồi tưởng lại chuyện cũ, suy nghĩ vẩn vơ, bỗng nghe Nghi Hòa cười nhạt rồi nói:

- Con nhỏ này có cái gì hay đâu? Thay lòng đổi dạ, đối xử với người không có chút chân tình, so với Nhậm đại tiểu thư, nó không đáng xách dép cho người ta.

Lệnh Hồ Xung giật mình, mới nhớ ra Doanh Doanh đang ở bên mình. Chàng đối với tiểu sư muội với bộ dạng thất hồn lạc phách như vậy đương nhiên Doanh Doanh đều thấy rõ hết. Bất giác mặt chàng nóng ran lên. Thấy Doanh Doanh đứng dựa bên góc Phong Thiển đài, dường như cô ta ngủ gật. Lệnh Hồ Xung nghĩ: Chỉ mong cô ta ngủ đi thì hay.

Nhưng Doanh Doanh là người rất tinh tế, làm sao mà ngủ được? Lệnh Hồ Xung nghĩ như vậy vì biết rõ là mình lừa dối mình, chàng ngượng ngùng muốn tìm mấy câu nói với cô ta nhưng lại không biết nói gì.

Đối phó với Doanh Doanh, Lệnh Hồ Xung lập tức thông minh ra, lúc này đã không còn lời gì để nói được, hay nhất là đừng nói gì cả. Nhưng cách hay hơn nữa là dẫn tâm tư của cô ta đi hướng khác để không nghĩ đến chuyện vừa rồi. Chàng liền từ từ nằm xuống, bỗng nhiên khẽ rên hừ hừ, hiển nhiên là vết thương trên lưng bị đụng phải đau nhói. Quả nhiên Doanh Doanh vô cùng lo lắng, cô hỏi khẽ:

- Có đau lắm không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Còn đau lắm.

Chàng đưa tay ra nắm chặt lấy tay cô. Doanh Doanh muốn rút tay về, nhưng Lệnh Hồ Xung nắm quá chặt. Cô sợ nếu dùng sức thì sẽ làm vết thương của chàng bị đau nên đành phải để mặc cho chàng nắm. Lệnh Hồ Xung bị mất máu quá nhiều, nên mỗi mệt quá, qua một lúc, mơ màng thiếp đi.

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, nắng đã chiếu khắp núi. Mọi người sợ chàng tỉnh giấc nên không dám nói chuyện. Lệnh Hồ Xung thấy tay trống không, không biết tự bao giờ Doanh Doanh đã rút tay về, nhưng ánh mắt lo lắng của cô vẫn nhìn chăm chú lên mặt mình. Lệnh Hồ Xung cười cười với cô, rồi ngồi dậy nói:

- Chúng ta về Hằng Sơn thôi.

Lúc này Điền Bá Quang đã chặt cây làm cang, liền cùng với Bất Giới hòa thượng hai người khiêng Lệnh Hồ Xung xuống núi. Lúc mọi người đi qua bốn viện Tung Sơn, thấy Nhạc Bất Quần đứng ở cửa, vẻ mặt tươi cười đưa tiễn. Nhạc phu nhân và Nhạc Linh San không có ở bên cạnh lão. Lệnh Hồ Xung nói:

- Sư phụ, đệ tử không thể khấu đầu cáo biệt sư phụ lão nhân gia.

Nhạc Bất Quần nói:

- Không cần, không cần. Đợi sau khi người khỏe lại, chúng ta cùng thảnh thơi trò chuyện. Ta làm chưởng

môn Ngũ Nhạc phái mà chưa có người đắc lực giúp đỡ, từ nay về sau nhờ Xung nhi giúp ta nhiều việc.

Lệnh Hồ Xung gượng cười. Bất Giới và Điền Bá Quang khiêng hắn đi như bay, trong khoảnh khắc đã đi xa rồi.

Trên sơn đạo họ gặp rất đông quần hùng đến Tung Sơn tụ hội đang xuống núi. Đến chân núi, mọi người thuê mấy cỗ xe lừa để Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh ngồi.

Lúc xế chiều, đoàn người đến một trấn nhỏ, thấy một quán trà ngồi đầy chật người, đều là người phái Thanh Thành, có cả Dư Thương Hải. Lão thấy đệ tử Hằng Sơn đến, mặt biến sắc, vội quay người đi. Trên trấn nhỏ này, không còn quán trà quán cơm nào hết, bọn Hằng Sơn liền ngồi nghỉ ở trên bệ đá ở dưới thềm đối diện. Trịnh Ngạc và Tần Quyên vào trong quán mua nước trà nóng cho Lệnh Hồ Xung.

Bỗng nghe tiếng vó ngựa vang lên, trên đường lớn cát bụi bay mù mịt, hai con ngựa chạy nhanh đến. Đến trước quán, song mã dừng lại, trên ngựa một người nam, một người nữ ngồi, chính là vợ chồng Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San. Lâm Bình Chi gọi:

- Dư Thương Hải, người biết ta không chịu bỏ qua, tại sao không mau chạy trốn đi mà còn ở đây chờ chết?

Lệnh Hồ Xung ở trong xe lừa nghe tiếng của Lâm Bình Chi bèn hỏi:

- Bọn Lâm sư đệ đuổi đến rồi ư?

Tân Quyên ngồi ở trong xe đang hầu trà, liền vén rèm xe lên để chàng xem tình cảnh bên ngoài.

Dư Thương Hải ngồi trên ghế dài, bưng bát trà uống từng hớp một, không thèm để ý tới, uống cạn hết bát trà mới nói:

- Ta đang đợi người đến chịu chết đây.

Lâm Bình Chi quát:

- Được!

Gã vừa nói chữ “được” liền rút kiếm nhảy xuống ngựa, xoay tay vung kiếm phóng ra rồi phi thân lên ngựa, gã quát một tiếng, cùng Nhạc Linh San phóng ngựa đi. Một tên đệ tử Thanh Thành đứng ở bên đường từ từ ngã xuống, máu tươi ở ngực phun ra.

Chiêu kiếm này của Lâm Bình Chi ra tay kỳ lạ, thật khiến cho người khó mà tưởng tượng được. Gã rút kiếm xuống ngựa hiển nhiên là nhằm đánh Dư Thương Hải. Dư Thương Hải thấy gã rút kiếm muốn tấn công, là chuyện mà lão đang cầu. Lão mừng thầm, đoán rằng đấu kiếm với gã thì có thể lấy mạng gã để báo thù đại nhục ở Phong Thiên đài tối qua, sau này Nhạc Bất Quần đến tìm lão để tính sổ hay chất vấn là chuyện về sau. Nào ngờ chiêu kiếm này của Lâm Bình Chi lại nửa đường chuyển hướng, nhanh như chớp, đâm chết một tên đệ tử Thanh Thành rồi vọt lên ngựa lao đi. Dư Thương Hải vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ, lão nhảy lên ngựa truy kích nhưng hai người phóng như bay, lão đuổi không kịp nữa.

Chiêu kiếm này của Lâm Bình Chi kỳ ảo khôn lường, tấn tốc vô luân, Lệnh Hồ Xung thấy vậy lè lưỡi, nghĩ: Chiêu kiếm này mà đâm ta, nếu trong tay ta không có binh khí thì quyết không cách nào chống đỡ nổi, sẽ bị gã đâm chết ngay.

Hắn tự luận kiếm thuật của Lâm Bình Chi kém hẳn rất xa, nhưng chiêu vừa rồi của gã tấn tốc như vậy, chính hắn cũng không có cách nào chiết giải.

Dư Thương Hải chỉ hướng cát bụi tung bay sau ngựa của Lâm Bình Chi, dậm chân lớn tiếng chửi, nhưng Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San đã đi rất xa, đâu còn nghe tiếng lão chửi? Lão tức càn hông mà không xả được, liền quay lại chửi:

- Bọn ni cô thói tha các người biết rõ tiểu tử họ Lâm sắp đến nên đi trước mở đường trợ oai cho hắn. Được, tiểu súc sinh họ Lâm trốn đi rồi, có ngon thì qua đây quyết một trận tử chiến với ta.

Hồi 140

Quyết trả thù, coi vợ cũng như không

Đệ tử Hàng Sơn so với nhân số phái Thanh Thành còn nhiều hơn gấp mấy lần, tính luôn bọn hảo thủ Bát Giới hòa thượng, Doanh Doanh, Đào Cốc lục tiên, Diên Bá Quang trong đó, nếu động thủ thì phái Thanh Thành quyết không có hy vọng thắng. Song phương mạnh yếu rõ ràng, Dư Thương Hải thừa biết, nhưng trong lúc cuồng nộ như điên, tuy xưa nay lão vốn mưu mỗ quỷ quyết, nhưng bây giờ lại giận quá mất khôn.

Nghi Hòa liền rút trường kiếm ra tức giận nói:

- Muốn đánh thì đánh, ai mà sợ người.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nghi Hòa sư tỷ, mặc lão.

Doanh Doanh nói khê với Đào Cốc lục tiên mấy câu. Đào Cốc Tiên, Đào Cán Tiên, Đào Diệp Tiên, cả bốn người đột nhiên phi thân xông đến một con ngựa cột trước quán.

Con ngựa đó là ngựa Dư Thương Hải cưỡi. Nghe ngựa hí lên, Đào Cốc tứ tiên đã phân ra nắm chặt bốn chân của con ngựa kéo ra bốn hướng. Roạt một tiếng, con ngựa đó bị xé ra thành bốn mảnh, lục phủ ngũ tạng và máu ngựa vung vãi đầy đất. Con ngựa này chân cao, thân trắng kiện, lại bị Đào Cốc tứ tiên dùng tay xé ra, cường lực bốn người hiệp lại, thật là hiếm thấy. Bọn đệ tử phái Thanh Thành ai cũng kinh hãi biến sắc, ngay cả đệ tử Hằng Sơn cũng đều tái mặt, tim đập loạn xạ.

Doanh Doanh nói:

- Dư lão đạo, họ Lâm và lão có thù, bọn ta không giúp bên nào cả, chỉ tụ thủ bàng quan, lão đừng có lôi bọn ta vào. Nếu đánh thật thì bọn lão không phải là đối thủ.

Dư Thương Hải hết hồn, khí thế biến mất, soạt một tiếng lão tra trường kiếm vào vỏ rồi nói:

- Mọi người đã biết nước sông không xâm phạm nước giếng thì đường ai nấy đi, xin các vị đi trước đi.

Doanh Doanh nói:

- Không được, bọn ta đi theo bọn lão.

Dư Thương Hải chau mày hỏi:

- Để làm gì?

Doanh Doanh nói:

- Thật không giấu gì, kiếm pháp của họ Lâm đó quá quái lạ, bọn ta muốn xem cho rõ.

Lệnh Hồ Xung giật mình. Doanh Doanh nói câu này đánh trúng tim đen của chàng. Kiếm thuật của Lâm Bình Chi rất kỳ lạ, ngay cả Độc Cô cửu kiếm cũng không cách nào phá giải được, quả thật phải xem cho rõ mới được.

Dư Thương Hải nói:

- Người muốn xem kiếm pháp của tiểu tử đó thì có liên can gì đến ta?

Lão vừa nói câu này thì biết là nói sai. Lão và Lâm Bình Chi có mối thâm thù như biển, Lâm Bình Chi quyết không chỉ giết một tên đệ tử phái Thanh Thành thì dừng tay, nhất định sẽ đến báo thù nữa. Mọi người phái Hằng Sơn chỉ muốn xem Lâm Bình Chi sử kiếm ra sao, tàn sát đệ tử Thanh Thành thế nào.

Bất cứ người học võ nào, hễ biết có võ công đặc biệt kỳ lạ thì nhất định muốn xem cho thật rõ. Mọi người phái Hằng Sơn đương nhiên không chịu bỏ qua cơ hội tốt này. Có điều bọn họ nhận định rằng phái Thanh Thành đã trở thành một đàn cừu non chờ bị mổ xẻ, chỉ xem người đồ tể mổ xẻ như thế nào. Thật quá khinh người, không còn cái nhục nào bằng. Lòng lão tức giận cực độ, càng muốn ngoác miệng cười, nhưng lời mới đến cửa miệng liền cố nhịn lại. Lão khịt mũi một cái, thầm nghĩ: Tiểu tử họ Lâm này chẳng qua chỉ sử quái chiêu, đánh lén một cách dè hèn, cả hai lần tấn công ta trở tay không kịp, chẳng lẽ hắn có bản lĩnh thật sự sao? Nếu không thì tại sao hắn không dám động thủ quang minh chính đại với ta? Được, các người đã nhận định như vậy thì ta để cho các người coi

rõ, xem đạo gia ta dùng kiếm thế nào, đem tiểu súc sinh đồ ra bằm nát như tương ra sao.

Lão quay người trở vào quán, cầm bình rót trà, nghe tiếng lách cách vang lên không ngớt, tay phải lão run bần bật, nắp bình trà dao động phát ra tiếng. Vừa rồi Lâm Bình Chi đứng trước mặt lão, lão trấn định như núi, từ từ uống cạn bát trà, không coi đại địch vào đầu cả, nhưng bây giờ lòng lão tự hỏi: Tại sao tay ta phát run? Tại sao tay ta phát run?

Lão cố vận khí để trấn định lại, nắp bình trà vẫn rung động kêu lách cách. Đệ tử môn hạ lão thì cho rằng sư phụ quá tức giận, kỳ thật tận đáy lòng của Dư Thương Hải lại biết mình sợ hãi đến tột bậc. Nếu chiêu kiếm này của Lâm Bình Chi đâm lão thì lão chống đỡ không nổi.

Sau khi Dư Thương Hải uống hết bát trà, tinh thần vẫn chưa thể trấn tĩnh được, dặn bọn đệ tử đem xác tên đệ tử đến vùng đất hoang ở ngoài trấn chôn, còn lại thì ở trong quán trà nghỉ ngơi. Dân cư trên trấn nhìn thấy một đám người ẩu đả giết người nên sợ quá sớm vào nhà đóng cửa hết, không ai dám liếc mắt nhìn.

Phái Hằng Sơn phân tán ra không ở lại các điểm phố và dưới mái hiên nhà. Doanh Doanh ngồi một mình trong cỗ xe lừa cách cỗ xe lừa của Lệnh Hồ Xung rất xa. Tuy tình cảm của cô và Lệnh Hồ Xung thiên hạ đều sớm biết, nhưng cô vốn rất e thẹn, không dám công khai bộc lộ. Nữ đệ tử Hằng Sơn thay nhau rịt thuốc thay băng cho Lệnh Hồ Xung mà cô cũng không

nhìn tới. Bọn Trịnh Ngạc và Tần Quyên biết tâm ý của cô, liền tiếp đem tình hình thương thế của Lệnh Hồ Xung nói cho cô nghe, Doanh Doanh chỉ hơi gật đầu chứ không nói gì.

Lệnh Hồ Xung suy nghĩ kỹ về chiêu kiếm đó của Lâm Bình Chi. Chiêu kiếm cũng chẳng có gì đặc biệt, nhưng ra tay quá đột ngột, không hề có dấu hiệu gì báo trước. Chiêu này bất luận tấn công ai, ngay đến cao thủ tuyệt đỉnh e cũng khó mà đỡ được. Ngày hôm đó ở trên Hắc Mộc Nhai, bốn người vây tấn công Đông Phương Bất Bại, trong tay lão chỉ cầm một cây kim thêu, nhưng bốn đại cao thủ lại không sao đối kháng được. Bây giờ nghĩ kỹ, cũng không phải do Đông Phương Bất Bại nội công cao cường, cũng không phải do chiêu số cực kỳ ảo diệu, mà chỉ là lão hành động như điện chớp, công thủ tiến thoái, hoàn toàn vượt ra ngoài dự đoán của đối thủ. Lâm Bình Chi khắc chế Dư Thương Hải ở Phong Thiên đài, vừa rồi xuất kiếm đâm chết đệ tử Thanh Thành, thế tấn công giống hệt Đông Phương Bất Bại, Nhạc Bất Quần đâm mù hai mắt của Tả Lãnh Thiên, hiển nhiên cũng là một công phu y như hai người trên. Tịch tà kiếm phổ và Quỷ hoa bảo điển của Đông Phương Bất Bại cùng một nguồn gốc, chắc rằng thứ võ công mà Nhạc Bất Quần và Lâm Bình Chi sử dụng dĩ nhiên là Tịch tà kiếm phổ rồi.

Chàng nghĩ đến đây, bất giác lắc đầu, miệng lẩm bẩm:

- Tịch tà, Tịch tà! Tịch cái gì tà? Công phu này chỉ toàn là tà môn.

Chàng trầm nghĩ: Trên đời này, người có thể đối phó với môn kiếm pháp này, e rằng chỉ có Phong thái sư thúc tổ. Sau khi khỏi hẳn, ta phải lên Hoa Sơn thỉnh giáo Phong thái sư thúc tổ, cầu Phong thái sư thúc lão nhân gia chỉ điểm cho cách phá giải. Phong thái sư thúc tổ từng nói không gặp người phái Hoa Sơn nữa, bây giờ ta không phải là người phái Hoa Sơn rồi.

Chàng nghĩ lại: Đông Phương Bất Bại đã chết. Nhạc Bất Quần là sư phụ ta, Lâm Bình Chi là sư đệ ta, hai người quyết sẽ không dùng kiếm pháp này để đối phó ta, thì hà tất ta phải đi nghiên cứu pháp môn phá giải đường kiếm pháp này?

Đột nhiên, chàng nhớ đến chuyện gì ngời dậy. Cổ xe lừa bị chấn động, vết thương liền đau buốt lên, không chịu nổi chàng bật ra tiếng rên.

Tần Quyên đứng ở bên xe vội hỏi:

- Chưởng môn sư huynh muốn uống trà không?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không cần. Tiểu sư muội, xin tiểu sư muội đi mời Nhậm cô nương qua đây.

Tần Quyên đáp dạ.

Sau một lúc, Doanh Doanh đi theo Tần Quyên qua, lạnh lùng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ta bỗng nhiên nhớ đến một chuyện. Gia gia của Doanh muội từng nói, bộ Quỷ hoa bảo điển trong giáo của Doanh muội gia gia đã truyền cho Đông Phương Bất Bại. Lúc đó ta cho rằng công phu ghi chép trên Quỷ hoa bảo điển nhất định không bằng công phu gia gia của Doanh muội tự luyện, nhưng...

Doanh Doanh nói:

- Nhưng võ công của gia gia tiểu muội, sau đó hiển nhiên không bằng Đông Phương Bất Bại phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng vậy. Nguyên nhân chuyện đó ta không hiểu.

Người học võ thấy được kỳ thư võ học thì quyết không có lý nào mình không học mà lại đem truyền cho người khác, dù là người chí thân chí cốt như phụ tử, phu thê, sư đồ, huynh đệ, có lắm cũng chỉ cho cùng luyện thôi. Trường hợp này thật trái với lẽ thường tình.

Doanh Doanh nói:

- Chuyện này tiểu muội cũng hỏi gia gia rồi. Gia gia nói: một là võ công trên bộ bảo điển này không học được, học xong rất có hại. Hai là, gia gia cũng biết sau khi luyện thành võ công bảo điển sẽ lợi hại như vậy.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Học không được ư? Tại sao vậy?

Doanh Doanh đỏ mặt, nói:

- Tại sao học không được, tiểu muội đâu có biết.

Cô ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Đông Phương Bất Bại biến thành người như vậy, có gì hay đâu?

Lệnh Hồ Xung ừ một tiếng, trong lòng mơ hồ cảm thấy dường như sư phụ đang đi vào con đường của Đông Phương Bất Bại. Lần này, lão đánh bại Tả Lãnh Thiên, đoạt ngôi vị chưởng môn Ngũ Nhạc phái, Lệnh Hồ Xung tuyệt không có chút vui mừng. "Thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ," nhìn tình cảnh và nghe những lời xiểm nịnh trên Hắc Mộc Nhai, chàng nghĩ có lẽ Nhạc Bất Quần đang đi cùng một đường với Đông Phương Bất Bại.

Doanh Doanh nói khẽ:

- Xung ca yên tĩnh dưỡng thương, đừng nghĩ lung tung nữa, tiểu muội đi ngủ đây.

Lệnh Hồ Xung ừ một tiếng. Chàng vén rèm xe, thấy ánh trăng lấp lánh trên mặt nước phản chiếu lên mặt Doanh Doanh, bỗng nhiên lòng cảm thấy vô cùng có lỗi với cô. Doanh Doanh từ từ xoay người đi, cô bỗng nói:

- Lâm sư đệ của Xung ca ăn mặc lờ lợt quá.

Cô nói câu này rồi đi về xe mình.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy hơi kỳ lạ: Cô ta nói Lâm sư đệ ăn mặc lờ lợt, vậy là ý gì? Lâm sư đệ mới làm tân lang nên mặc y phục hơi màu mè một chút cũng đâu có gì lạ. Cô bé này, không chú ý kiểm pháp mà lại để ý y phục của người ta, thật là ngộ.

Chàng nhăm mắt lại, trong đầu chỉ xuất hiện bóng Lâm Bình Chi lúc phóng kiếm ra, rồi cuộc Lâm Bình Chi y phục hoa hòe gì gì, chàng không nhớ chút nào cả.

Lệnh Hồ Xung ngủ đến nửa đêm, nghe xa xa có tiếng vó ngựa vọng lại. Hai con ngựa từ hướng Tây phóng đến. Chàng ngồi dậy, vén rèm xe, thấy bọn đệ tử Hằng Sơn và bọn người phái Thanh Thành ai cũng đều tỉnh dậy hết. Bọn đệ tử Hằng Sơn lập tức tụ thành nhóm bảy người, kết thành kiếm trận, đứng định phương vị, không nhúc nhích. Bọn phái Thanh Thành có người xông ra đường, có người dựa vào vách tường, không bình tĩnh như đệ tử Hằng Sơn.

Trên đường lớn, hai kỵ mã phóng nhanh đến, dưới ánh trăng nhìn rõ, chính là vợ chồng Lâm Bình Chi. Lâm Bình Chi quát:

- Dư Thương Hải, ngươi vì muốn chiếm đoạt Tịch tà kiếm phổ của nhà họ Lâm mà giết chết phụ mẫu ta. Bây giờ ta sử dụng chiêu cho ngươi coi, cố xem cho kỹ.

Gã thẳng dây cương, phi thân xuống ngựa, trường kiếm mang trên lưng, bước nhanh về phía bọn Thanh Thành.

Lệnh Hồ Xung định thần, thấy gã mặc áo màu xanh lục, vạt áo bào và tay áo đều thêu hoa màu vàng thẫm, viền kim tuyến, lưng thắt đai vàng, lúc cử động bước đi ánh hào quang lấp lánh, quả nhiên rất sắc sảo lòe loẹt. Chàng nghĩ thầm: Lâm sư đệ vốn rất đẹp trai, vừa làm tân lang thì khác trước. Điều đó cũng không tránh được, thanh niên thỏa chí được lấy người vợ như

vậy đương nhiên rất sung sướng, nên phải cố trang điểm cho thật đẹp.

Tối hôm qua ở bên Phong Thiên đài, Lâm Bình Chi tay không tập kích Dư Thương Hải, cũng chính với điệu bộ này, bây giờ phái Thanh Thành sao dễ để cho gã thi triển lại trò cũ? Dư Thương Hải quát một tiếng, bốn tên đệ tử vung kiếm xông đến, hai người phân ra đâm vào bên trái phải ngực gã, còn hai người kia phân ra quét kiếm quét ngang quét dọc chém hai chân gã.

Đào Cốc lục tiên thấy vậy sợ hãi, không nhìn được. Cả ba lão cùng la:

- Tiểu tử, cẩn thận!

Ba lão kia la theo:

- Cẩn thận, tiểu tử!

Lâm Bình Chi đưa tay phải ra, gạt tay hai tên đệ tử Thanh Thành một cách thần tốc vô bì, tiếp theo gã xoay tay lại, thúc khuỷu tay vào hai tên đệ tử Thanh Thành đang chém hạ bàn của gã. Chỉ nghe bốn tiếng rú lên, hai người ngã xuống đất. Còn hai tên vẫn vung kiếm đâm vào ngực gã, nhưng bị gã tạt ngang tay khiến trường kiếm của hai người xoay lại đâm ngược vào bụng dưới của nhau. Lâm Bình Chi quát:

- Tịch tà kiếm pháp, chiêu thứ hai và chiêu thứ ba! xem rõ chưa?

Gã xoay người tung mình lên ngựa phóng đi.

Bọn phái Thanh Thành kinh hãi đến ngăn người ra, không đuổi theo. Lúc nhìn hai tên đệ tử, thấy trường kiếm của người này đâm từ bụng dưới lên ngực của người kia, và ngược lại. Hai người đều đã tắt thở nhưng tay phải vẫn nắm chặt chuôi kiếm, cả hai cùng đứng như hai cây trụ, không ngã ra.

Lâm Bình Chi một thúc một tạt này, Lệnh Hồ Xung nhìn rất rõ, vừa kinh hãi vừa khâm phục, thầm nghĩ: Rất cao minh, đây quả thực là kiếm pháp chứ không phải cầm nã. Chẳng qua trong tay gã không cầm kiếm mà thôi.

Ánh trăng tỏa xuống, cái bóng thấp bé của Dư Thương Hải đứng bên bốn thi thể ngơ ngẩn xuất thần. Bọn đệ tử Thanh Thành đứng bu quanh lão, cách lão rất xa, không ai dám nói gì.

Một lúc sau, Lệnh Hồ Xung từ trong xe nhìn ra, thấy Dư Thương Hải vẫn đứng yên bất động, bóng của lão dần dần dài ra, cảnh này kỳ quặc khôn tả. Có mấy tên đệ tử đã đi ra, có mấy tên ngồi xuống, Dư Thương Hải vẫn đứng trơ trơ. Lòng Lệnh Hồ Xung bỗng nổi lên niềm thương cảm. Bậc tôn sư của phái Thanh Thành này bị người khắc chế, chẳng làm được gì đành bó tay chịu chết, chàng không khỏi ái ngại cho lão.

Lệnh Hồ Xung buồn ngủ quá, nhắm mắt lại, trong giấc ngủ bỗng cảm thấy xe chuyển động, tiếp theo nghe tiếng quát, thì ra trời đã sáng, mọi người khởi hành đi. Chàng vén rèm xe nhìn ra, trên con đường

thắng tấp. Sư đồ phái Thanh Thành có người cưỡi ngựa, có người đi bộ. Nhìn những cái bóng lác đác của bọn họ, cảm thấy nổi thê lương khôn tả, giống như một đàn cừu đang tự đi vào lò mổ. Lệnh Hồ Xung nghĩ: Bọn người này đều biết Lâm Bình Chi nhất định sẽ trở lại, cũng biết quyết không cách nào đối kháng nổi, nếu phân tán trốn đi thì phái Thanh Thành sẽ bị tan rã. Chẳng lẽ Lâm Bình Chi tìm lên núi Thanh Thành, trong Tùng Phong quán lại không có ai ra ứng tiếp sao?

Đến trưa, đoàn người đến một thị trấn lớn, bọn Thanh Thành vào trong tửu lâu ăn uống. Bọn Hằng Sơn vào tiệm cơm đối diện ăn uống nghỉ ngơi. Nhìn sang bên kia đường thấy sư đồ Thanh Thành ăn miếng thịt to, uống bát rượu lớn, quần ni đều lạnh yên không lên tiếng. Mọi người đều biết những người này mạng sống còn trong sớm tối, nên ăn một bữa cho thỏa thuê.

Đến giờ Mùi, đoàn người đến bờ sông Trường Giang. Nghe tiếng vó ngựa vọng lại, vợ chồng Lâm Bình Chi vọt ngựa đến. Nghi Hòa huýt một tiếng, bọn Hằng Sơn đều dừng lại.

Lúc này, trời nắng chói, hai kỵ mã từ ven sông chạy đến. Nhạc Linh San dừng cương trước, Lâm Bình Chi tiếp tục phóng về trước. Dư Thương Hải vẫy tay một cái, bọn đệ tử cùng xoay người, theo dọc bờ sông chạy về hướng Nam. Lâm Bình Chi cười ha hả quát:

- Dư lão lùn, ngươi chạy đâu cho thoát?

Gã phóng ngựa đến. Dư Thương Hải đột nhiên quay lại phóng kiếm ra, kiếm quay như cầu vồng nhắm phóng vào mặt Lâm Bình Chi. Chiêu kiếm này lợi hại như vậy, Lâm Bình Chi giật mình vội rút kiếm ra đỡ. Quân đệ tử Thanh Thành cùng bao vây gã. Dư Thương Hải phóng chiêu tới tấp, bổng cao bổng thấp, lão già khoảng sáu chục tuổi này bây giờ thân pháp còn mau lẹ hơn cả thanh niên, chiêu kiếm xuất ra toàn thể tấn công. Tám tên đệ tử Thanh Thành múa tít trường kiếm vây trước sau ngựa Lâm Bình Chi, nhưng không dám đến gần ngựa.

Lệnh Hồ Xung xem được mấy chiêu liền hiểu dụng ý của Dư Thương Hải. Sở trường kiếm pháp của Lâm Bình Chi là ở chỗ biến hóa khôn lường, nhanh như điện chớp. Gã ngồi trên ngựa nên lợi thế đó bị giảm sút rất nhiều, nếu muốn đột nhiên tấn công chỉ có thể xoay người về trước, cúi kẹp chặt hông ngựa, không tiến thoái tự do được. Tám tên đệ tử Thanh Thành kết thành vòng kiếm vây khắp ngựa, chỉ bức cho Lâm Bình Chi không thể xuống ngựa. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Chương môn Thanh Thành quả là hạng phi phàm, cách đánh này rất lợi hại.

Kiểm pháp Lâm Bình Chi biến ảo rất kỳ diệu, người gã ở trên ngựa mà vẫn chống chọi được Dư Thương Hải. Lệnh Hồ Xung lại xem thêm mấy chiêu nữa, mục quang của chàng nhìn về phía Nhạc Linh San ở đằng xa, đột nhiên toàn thân chấn động, chàng giật mình kinh hãi.

Sáu tên đệ tử Thanh Thành vây quanh cô ta, ép cô ta từ từ lui về phía bờ sông. Tiếp theo ngựa của cô

ta bị trúng kiếm ở bụng, hý vang, nhảy dựng lên, cô ta ngã nhào xuống đất. Nhạc Linh San nghiêng người gạt hai kiếm ra rồi đứng dậy. Sáu tên đệ tử Thanh Thành vùng lên tấn công, giống như muốn liều mạng. Lệnh Hồ Xung nhận ra có Hầu Nhân Anh và Hồng Nhân hùng ở trong đó. Hầu Nhân Anh sử kiếm tay trái rất hung hãn. Tuy Nhạc Linh San học được kiếm pháp ngũ phái khắc trên vách đá trong hậu động ngọn sám hồi nhưng lại không biết kiếm pháp phái Thanh Thành. Những chiêu kiếm trên vách đá cô ta học được đều rất cao minh, nhưng kỳ thực cô ta cũng chưa học được cặn kẽ, có điều sau khi được phụ thân chỉ điểm, cũng sử được hình thức mà thôi. Ở trên Phong Thiên đài, cô ta dùng Thái Sơn kiếm pháp đấu với hảo thủ phái Thái Sơn, dùng Hành Sơn kiếm pháp đấu với chuông môn phái Hành Sơn, khiến cho đối phương giật mình kinh hãi. Cô ta đã dùng uy thế trấn áp đối phương, nhưng lấy những chiêu thức đó mà đối phó với đệ tử Thanh Thành thì vô dụng.

Lệnh Hồ Xung chỉ xem được vài chiêu thì biết Nhạc Linh San không cách nào chống đỡ nổi. Trong lúc lo lắng, bỗng nghe “a” dài một tiếng, một tên đệ tử Thanh Thành tay trái bị Nhạc Linh San dùng xảo chiêu của Hành Sơn chém đứt. Lệnh Hồ Xung vui mừng, chỉ mong sáu tên đệ tử này sợ hãi mà thối lui, nào ngờ năm tên còn lại không lùi nửa bước, ngay cả đến tên bị chặt cánh tay cũng phát cuồng mà xông tới! Nhạc Linh San thấy gã máu me đầm đìa, thần sắc đáng sợ, cô kinh hãi lùi lại. Lệnh Hồ Xung giật mình, quát lớn:

- Đồ mặt dày! Đồ mặt dày!

Bỗng nghe Doanh Doanh nói:

- Hôm đó, chúng ta đối phó với Đông Phương Bất Bại cũng dùng lối đánh này.

Không biết cô ta đến bên Lệnh Hồ Xung từ bao giờ. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Đúng vậy, hôm đó trận chiến trên Hắc Mộc Nhai, bọn ta bốn người đã thấy thất bại, may nhờ Doanh Doanh quay lại uy hiếp Dương Liên Đình, phân tán tâm thần Đông Phương Bất Bại mới giết được lão. Bây giờ, Dư Thương Hải lại dùng kế sách này, bọn ta đánh Đông Phương Bất Bại thế nào thì Dư Thương Hải chắc chắn không biết nhưng tình thế nguy ngập nên thần trí phát sinh, lão nghĩ ra cách này cũng là cùng mưu kế như bọn ta.

Chàng đoán rằng Lâm Bình Chi thấy ái thê gặp nguy hiểm, nhất định sẽ quay lại cứu giúp. Không ngờ gã dùng toàn lực đấu với Dư Thương Hải, mặc cho ái thê lâm cảnh nguy hiểm.

Sau khi Nhạc Linh San té ngã liền đứng dậy, múa tít trường kiếm. Sáu tên đệ tử Thanh Thành biết cái lễ tôn vong của mình đều tùy thuộc vào cuộc chiến đấu bữa nay có giết được đối thủ hay không nên không màng đến tính mạng, cứ lẫn xả. Gã bị chặt tay lẫn dưới đất, đưa tay phải ôm chân Nhạc Linh San. Nhạc Linh San kinh hãi gọi:

- Bình đệ! Bình đệ! Mau qua đây giúp ta!

Lâm Bình Chi lớn tiếng trả lời:

- Lão lùn họ Dư muốn xem Tịch tà kiếm pháp, cho lão xem để lão chết cũng được nhắm mắt.

Gã phát chiêu liên tục, khiến Dư Thương Hải không kịp thở. Chiêu kiếm Tịch tà kiếm pháp đã được Dư Thương Hải nghiên cứu gần như thuộc lòng nhưng chiêu kiếm đó không có gì kỳ lạ. Đột nhiên kiếm pháp của gã biến hóa rất tinh kỳ, thủ pháp nhanh như sấm chớp, bức Dư Thương Hải liên tục gào lên, càng lúc càng luống cuống. Dư Thương Hải biết nội lực của đối thủ kém xa lão, nên lão liên tiếp dùng lưỡi kiếm đánh lên sóng kiếm Lâm Bình Chi, chỉ mong kiếm của gã bị chấn động tuột khỏi tay, nhưng vẫn không đụng được vào thân kiếm gã.

Lệnh Hồ Xung tức giận quát:

- Người... người... người...

Chàng tưởng rằng Lâm Bình Chi bị Dư Thương Hải kéo dài cuộc đấu, không còn thời gian cứu ái thiếp. Nghe gã nói như vậy, tức là bỏ mặc sự an nguy của Nhạc Linh San, chỉ coi trọng việc đem Dư Thương Hải ra làm trò đùa. Lúc này trời nắng chói chang, Lệnh Hồ Xung thấy Lâm Bình Chi hơi nhếch mép, mặt lộ ra vẻ vừa hưng phấn vừa thống hận, nghĩ trong lòng gã đang tràn đầy khoái ý phục thù. Giống như con mèo bắt được con chuột, muốn vờn cho đã rồi mới cắn chết, tuy nhiên mèo vờn chuột cũng không tỏ ra thống hận và ác độc đến vậy.

Nhạc Linh San lại gọi:

- Bình đệ, Bình đệ, mau đến đây!

Cô cố sức gọi toáng lên, tình hình đã khẩn cấp lắm rồi. Lâm Bình Chi nói:

- Từ từ đã, sư tỷ ráng chống đỡ chút nữa, tiểu đệ xử xong Tịch tà kiếm pháp để hần xem cho rõ đã. Lão lùn họ Dư với nhà ta vốn không thù oán, tất cả đều là vì Tịch tà kiếm pháp này. Phải để cho hần xem rõ bộ kiếm pháp này từ đầu đến cuối, sư tỷ nghĩ có phải không?

Gã nói eo éo, hiển nhiên không phải nói cho vợ nghe mà là nói cho Dư Thương Hải nghe. Còn sợ đối phương không hiểu, gã lại nói thêm một câu:

- Lão lùn họ Dư, người thấy có phải không?

Thân pháp của gã lả lướt, một kiếm một chỉ đều rất thanh thoát, trông điệu bộ chẳng khác gì mấy tư thức của nữ đệ tử Hoa Sơn đang luyện Ngọc Nữ kiếm thập cửu thức; có điều chỉ khác là gã có thêm ba phần tà khí âm u.

Lệnh Hồ Xung đi theo vốn là muốn xem rõ chiêu thức Tịch tà kiếm pháp của gã, bây giờ gã thi triển toàn bộ với Dư Thương Hải, chính là cơ hội không gì tốt bằng. Nhưng chàng đang lo lắng cho sự an nguy của Nhạc Linh San, dù đoán rằng Lâm Bình Chi nhất định sẽ dùng đường kiếm pháp này để giết họ Dư, nhưng bây giờ chàng quyết không xem thêm một chiêu nào nữa. Tai nghe tiếng Nhạc Linh San liên tiếp kêu cứu, chàng không nhẫn nại được nữa bèn gọi:

- Nghi Hòa sư tỷ, Nghi Thanh sư tỷ, xin hai sư tỷ mau đi cứu Nhạc cô nương. Cô... cô ta chống đỡ không nổi rồi.

Nghi Hòa nói:

- Chúng ta nói không tương trợ bên nào, nên không tiện ra tay.

Người trong võ lâm rất coi trọng chữ tín. Những nhân vật bàng môn tả đạo, dù không có chuyện ác gì không làm, nhưng một lời đã nói, quyết không hối hận, nếu nuốt lời, thì sẽ bị giang hồ phỉ báng. Ngay cả hạng thái hoa đại tặc như Điền Bá Quang cũng rất thủ tín. Lệnh Hồ Xung nghe Nghi Hòa nói thì biết đúng như vậy. Tối hôm kia ở bên Phong Thiên đài, bọn họ đã nói rõ với Dư Thương Hải quyết không nhúng tay vào, nếu bây giờ có người lên cứu Nhạc Linh San thì quả thật là tổn hại rất lớn cho thanh danh của phái Hằng Sơn, bất giác lòng lo lắng. Hắn nói:

- Chuyện này... chuyện...

Hắn gọi:

- Bất Giới đại sư đâu? Điền Bá Quang đâu?

Tân Quyên nói:

- Hai người họ tối hôm qua đã đi cùng với Đào Cốc lục tiên. Họ nói rằng nhìn bộ dạng của lão lùn họ Dư quá chướng mắt, muốn đi uống rượu. Hơn nữa, bọn họ cũng đều là người phái Hằng Sơn...

Đột nhiên Doanh Doanh tung người lên chạy đến bờ sông, trong tay đã cầm hai đoản kiếm, lớn tiếng nói:

- Các người nghe kỹ đây. Ta là con gái của Nhậm giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo, Nhậm Doanh Doanh

là ta, không phải là người phái Hằng Sơn. Sáu người đàn ông các người liên thủ ăn hiếp một phụ nữ, khiến người xem phát tức. Nhậm cô nương ta giữa đường gặp chuyện bất bình phải ra tay can thiệp.

Lệnh Hồ Xung thấy Doanh Doanh ra tay, không kìm được nổi vui mừng, liền thở phào một cái, cảm thấy vết thương đau buốt, ngã người trong xe.

Sự có mặt của Doanh Doanh vẫn không làm cho sáu đệ tử Thanh Thành để ý tới, vẫn liều mạng tiến đánh Nhạc Linh San. Nhạc Linh San lùi thêm mấy bước, bồm một tiếng, chân trái cô dẫm lên mé nước. Cô không biết bơi, một chân ở trong nước, lòng rất hoang mang, kiếm pháp tán loạn. Ngay lúc này, vai trái đau buốt, cô đã bị địch nhân đâm một kiếm. Người cụt tay thừa thế nhào đến, tay phải chụp lấy chân phải của cô. Nhạc Linh San vùng kiếm chém trúng lưng gã, gã cụt tay há miệng ngọam lấy chân cô. Nhạc Linh San tối sầm mặt, trầm nghĩ: Chắc ta chết rồi!

Cô liếc mắt thấy Lâm Bình Chi phóng kiếm chênh chếch ra, tay trái nắm kiếm quyết vạch lên không trung hình cánh cung, tư thức tuấn nhã, giống như người đang phô trương kiếm pháp trong lúc nhàn hạ. Lòng cô đau đớn, suýt ngất đi. Đột nhiên thấy hai trường kiếm bay đến, tiếp theo nghe hai tiếng ầm ầm, hai tên đệ tử Thanh Thành đã rớt xuống sông. Nhạc Linh San hoảng loạn, ngã xuống.

Doanh Doanh múa tít đoản kiếm, trong mười mấy chiêu, năm tên đệ tử Thanh Thành đều bị thương, binh khí rớt khỏi tay đành phải lui ra. Doanh Doanh đá gã

cụt tay sắp chết ra, kéo Nhạc Linh San lên, thấy nửa người cô ta ướt sũng, trên áo dính đầy máu. Cô dìu Nhạc Linh San lên bờ.

Bỗng nghe Lâm Bình Chi quát:

- Tịch tà kiếm pháp của nhà họ Lâm ta, các người xem rõ hết chưa?

Kiểm quang khắp nơi, một tên đệ tử Thanh Thành vây ngựa gã bị trúng kiếm ở giữa chân mày. Gã cười ha hả nói:

- Phương Nhân Trí, người được chết như vậy là quá dễ cho người rồi.

Gã giật dây cương vọt ngựa nhảy qua người Phương Nhân Trí đang nằm dưới đất rồi phóng đi. Dư Thương Hải kiệt lực, không dám đuổi theo.

Lâm Bình Chi dừng cương ngựa, đột nhiên quát:

- Người là Giả Nhân Đạt!

Gã vọt ngựa về trước. Giả Nhân Đạt đứng ở xa nép qua một bên, thấy gã đuổi đến, hần la một tiếng rồi quay người chạy như điên. Lâm Bình Chi không vội đuổi theo, gã từ từ đuổi đến, vùng trường kiếm đâm trúng chân phải Giả Nhân Đạt. Giả Nhân Đạt té nhào xuống đất. Lâm Bình Chi vùng dây cương cho vó ngựa dẫm lên người hắn. Giả Nhân Đạt rú lên một tiếng thê thảm, nhất thời chưa chết ngay. Trong tràng cười man rợ của Lâm Bình Chi, gã quay đầu ngựa lại, tiếp tục cho ngựa dẫm lên người Giả Nhân Đạt, cứ thế qua lại mấy lần cho đến lúc Giả Nhân Đạt không còn rên la nữa.

Lâm Bình Chi không liếc nhìn bọn đệ tử Thanh Thành, vọt ngựa chạy đến bên Nhạc Linh San và Doanh Doanh, nói với vợ:

- Lên ngựa đi!

Nhạc Linh San nhìn gã với cặp mắt tức giận, một lúc sau cô cắn răng nói:

- Người đi một mình đi.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Còn sư tỷ?

Nhạc Linh San nói:

- Người hỏi ta làm gì?

Lâm Bình Chi liếc nhìn bọn đệ tử Hằng Sơn, cười nhạt một tiếng, thúc ngựa vọt đi, bụi bay mù mịt.

Doanh Doanh không thể ngờ Lâm Bình Chi lại tuyệt tình với người vợ mới cưới của gã như vậy. Cô ngạc nhiên, nói:

- Lâm phu nhân, phu nhân đến xe của ta nghỉ ngơi.

Nhạc Linh San nước mắt lưng tròng, cô cố ghìm không để nước mắt ứa ra, ghen ngào nói:

- Tiểu muội... muội không đi. Tại sao tỷ tỷ... tỷ tỷ cứu tiểu muội?

Doanh Doanh đáp:

- Không phải ta cứu phu nhân mà là đại sư ca Lệnh Hồ Xung của phu nhân cứu phu nhân đó.

Lòng Nhạc Linh San chua xót, cô không nhịn được nữa, nước mắt trào ra, nói:

- Tỷ tỷ... xin tỷ tỷ cho tiểu muội mượn một con ngựa.

Doanh Doanh nói:

- Được.

Doanh Doanh quay người đi, dắt một con ngựa đến.

Nhạc Linh San nói:

- Đa tạ, tỷ tỷ... tỷ tỷ...

Cô vọt lên lưng ngựa, xoay cương ngựa quay về hướng Đông ngược hướng với hướng Lâm Bình Chi, dường như định quay về Tung Sơn.

Dư Thương Hải thấy Nhạc Linh San phóng ngựa qua, lão ngạc nhiên nhưng không thèm để ý đến. Lão thầm nghĩ: Qua một đêm, tiểu súc sinh họ Lâm lại đến giết hết mấy người của chúng ta, muốn giết từng tên đệ tử của ta, làm cho ta trợ trọi một mình, sau đó mới hạ thủ.

Lệnh Hồ Xung không nỡ nhìn bộ dạng Dư Thương Hải thất hồn lạc phách như vậy, bèn nói:

- Đi thôi!

Người phu xe đáp dạ.

Một tiếng quát vang lên, roi dây quát lên không rồi bốp một tiếng, con lừa kéo xe đi về phía trước. Lệnh Hồ Xung hừ một tiếng, thấy Nhạc Linh San quay

về hướng Đông, trong lòng muốn đi theo cô ta, không ngờ xe lừa lại đi về hướng Tây nhưng chàng không thể buộc xe quay về hướng Đông được. Lệnh Hồ Xung vén rèm xe nhìn về phía sau, không thấy hình bóng Nhạc Linh San nữa. Chàng lo lắng, nghĩ: Tiểu sư muội thân bị trọng thương, cô thân độc hành, không người đi cùng chẳng biết làm sao?

Bỗng nghe Tần Quyên nói:

- Cô ta quay về Tung Sơn, đã có phụ mẫu cô ta ở đó, rất bình an.

Lệnh Hồ Xung hơi yên lòng, nói phải, thầm nghĩ: Tần Quyên sư muội rất tinh tế, đoán được tâm tư của ta.

Trưa hôm sau, đoàn người nghỉ lại trong một quán cơm. Quán cơm này kỳ thực không phải là một cái quán mà chỉ là mấy gian rạp cỏ bên đường, đặt thêm mấy cái bàn bán trà và nấu cơm cho khách bộ hành. Quân đệ tử Hằng Sơn kéo đến quá đông, trong quán không có nhiều gạo, may mà bọn họ có đem theo gạo, ngay cả nồi niêu chén bát cũng đem đủ. Bọn họ liền nhóm bếp bên rạp cỏ để làm cơm.

Lệnh Hồ Xung ngồi trong xe quá lâu, rất buồn. Kim thương dược của phái Hằng Sơn trong ống ngoài thoa nên đã đỡ nhiều. Trịnh Ngạc và Tần Quyên hai người cùng đỡ chàng xuống xe ngồi nghỉ trong rạp cỏ.

Lệnh Hồ Xung nhìn về hướng Đông, thầm nghĩ:

- Không biết tiểu sư muội còn trở lại nữa không? Bỗng thấy trên đường lớn cát bụi mù mịt, một đám

người từ phía Đông chạy đến, chính là bọn Dư Thương Hải. Bọn người phái Thanh Thành đến ngoài rạp cỏ, liền ngồi xuống làm cơm ăn. Dư Thương Hải ngồi một mình bên một cái bàn, không nói một lời, ngơ ngẩn xuất thần. Hiển nhiên lão tự biết vận mệnh của lão đã định rồi, nên không còn kiêng dè né tránh bọn phái Hằng Sơn nữa, thật ngoài cái chết ra không còn chuyện gì hệ trọng hơn. Bất luận bọn phái Hằng Sơn nhìn lão chết như thế nào cũng chẳng liên can gì.

Qua một lúc lâu, có tiếng vó ngựa từ hướng Tây vọng lại, một kỵ mã từ từ chạy đến, mặc áo gấm hoa hòe, chính là Lâm Bình Chi. Gã dừng cương ngựa ở ngoài rạp cỏ, thấy bọn phái Thanh Thành không thèm liếc nhìn gã, mọi người ai nấu cơm thì nấu cơm, uống trà thì uống trà. Tình hình này vượt ra ngoài dự đoán của gã. Gã liền cười ha hả nói:

- Các ngươi không động thủ, còn ta vẫn muốn giết người.

Gã nhảy xuống ngựa, đánh bốp vào hông ngựa, con ngựa tự đi ăn cỏ. Gã thấy trong rạp cỏ còn có hai cái bàn trống, liền đến ngồi xuống một bàn.

Gã vừa tiến vào rạp cỏ thì Lệnh Hồ Xung ngồi thấy mùi thơm nồng nặc. Sắc phục của Lâm Bình Chi rất cầu kỳ, hiển nhiên trên y phục đều tắm nước hoa. Trên mũ đính một viên ngọc biếc, tay đeo một chiếc nhẫn bảo thạch màu hồng, trên mỗi mũi giày đều đính hai viên trân châu, thật đáng là cách ăn vận của công tử hào phú lắm tiền nhiều của, đâu giống người võ lâm?

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Nhà của hắn trước đã mở Phước Oai tiêu cục, nên gã là công tử hào phú lắm tiền. Trên giang hồ gã chịu khổ nhọc mấy năm, bây giờ học nghệ đã thành, nên muốn hưởng thụ cho thỏa thích.

Gã lấy trong túi ra một chiếc khăn tay trắng tinh, nhẹ nhàng lau mặt. Tướng mạo của gã tuấn mỹ, mấy động tác lấy khăn, lau mặt, phũ áo trông giống như cô đào hát trên sân khấu. Sau khi Lâm Bình Chi ngồi, gã lạnh lùng nói:

- Lệnh Hồ huynh, xin chào.

Lệnh Hồ Xung gật đầu nói:

- Chào Lâm đệ.

Lâm Bình Chi nghiêng đầu, thấy một tên đệ tử Thanh Thành bung một bình trà nóng lên, rót trà cho Dư Thương Hải. Gã nói:

- Người là Vu Nhân Hào phải không? Năm xưa đến giết người nhà ta cũng có người tham gia. Người biến thành tro ta cũng nhận ra.

Vu Nhân Hào đặt mạnh bình trà nghe rầm một cái. Gã quay phắt lại tay đặt lên chuôi kiếm, lùi lại mấy bước, nói:

- Lão tử chính là Vu Nhân Hào, ngươi muốn làm gì?

Gã nói tuy giọng lớn, nhưng phát âm run run, mặt tái mét. Lâm Bình Chi mỉm cười nói:

- Anh Hùng Hào Kiệt, Thanh Thành tứ tú! Người đứng vào hàng thứ ba, nhưng chẳng có chút khí khái hào kiệt nào, thật đáng nhục cười.

Anh Hùng Hào Kiệt, Thanh Thành tứ tú là bốn đệ tử võ công mạnh nhất của phái Thanh Thành gồm Hầu Nhân Anh, Hầu Nhân Hồng, Vu Nhân Hào, La Nhân Kiệt. Trong bốn người, La Nhân Kiệt đã bị Lệnh Hồ Xung giết ở trên Túy tiên lâu Tương Nam, chỉ còn lại ba người.

Hồi 141

Trả đại thù, Bình Chi đui mắt

Lâm Bình Chi cười nhạt nói:
- Vị Lệnh Hồ huynh này từng nói: “Cầu Hùng Dã Trư, Thanh Thành tứ thú”. Lệnh Hồ huynh ví bọn người như súc vật, là còn xem trọng các người. Theo ta thấy, hì hì, chỉ e ngay cả cầm thú các người cũng không bằng.

Vu Nhân Hào vừa sợ vừa tức giận. Sắc mặt càng tái mét, tay cầm chuôi kiếm nhưng vẫn chưa rút ra.

Ngay lúc này, từ phía đông có tiếng vó ngựa, hai kỵ mã chạy nhanh, đến trước rạp cỏ, người đến trước thắt dây cương lại. Mọi người quay đầu nhìn, có người “ủa” lên một tiếng. Ngồi trên con ngựa là một lão gù thân người mập lùn, chính là Mộc Cao Phong, ngoại hiệu là Tái Bắc minh đà. Người cưỡi ngựa phía sau là Nhạc Linh San.

Lệnh Hồ Xung vừa thấy Nhạc Linh San, ngực hần nóng bừng mà lòng rất vui mừng. Hai tay Nhạc Linh San bị trói ngược ra sau lưng, dây cương ngựa cô cười nằm trong tay Mộc Cao Phong, rõ ràng cô bị lão bắt giữ. Lệnh Hồ Xung nhìn không được muốn lên tiếng nhưng hần nghĩ: Trọng phu của tiểu sư muội đang ở đây, ta hà tất phải ra mặt can thiệp vào chuyện người ngoài. Nếu trọng phu của cô bỏ mặc thì lúc đó ta tìm cách cứu giúp cũng chưa muộn.

Lâm Bình Chi thấy Mộc Cao Phong đến, thật giống như được vô số bảo bối từ trên trời rơi xuống. Gã mừng rỡ nghĩ thầm: Giết hại gia gia má má ta cũng có lão gù này tham dự. Không ngờ hôm nay lão lại tự dẫn xác đến, thật là ông trời có mắt.

Mộc Cao Phong không nhận ra Lâm Bình Chi. Ngày hôm đó trong nhà của Lưu Chính Phong ở thành Hành Sơn, tuy hai người từng gặp nhau, nhưng Lâm Bình Chi giả làm người gù, trên mặt dán đầy thuốc dán. Còn bây giờ gã là một thanh niên tuấn tú giống như một cây ngọc rung rinh trong gió, đương nhiên khác xa ngày trước. Sau đó, tuy lão biết gã giả trang làm người gù, nhưng cũng chưa biết qua mặt mũi thật của gã. Mộc Cao Phong quay lại nói với Nhạc Linh San:

- Ở đây có quá nhiều bằng hữu, chúng ta đi thôi.

Lão thấy người hai phái Thanh Thành và Hằng Sơn, lòng đã hơi kiêng dè, đoán rằng sẽ có người ra tay cứu Nhạc Linh San, chỉ bằng sớm rời xa chỗ này. Lão quát một tiếng rồi vọt ngựa đi.

Ngày hôm qua, Nhạc Linh San bị thương, lại đi một mình, muốn về Tung Sơn với song thân, nhưng đi không bao lâu thì gặp Mộc Cao Phong. Mộc Cao Phong tâm địa hẹp hòi, ngày trước lão tỷ đấu với Nhạc Bất Quần bị thua. Sau đó vợ chồng Lâm Chấn Nam được Nhạc Bất Quần cứu, lão lấy làm nhục nhã vô cùng. Lão lại nghe tin con trai của Lâm Chấn Nam là Lâm Bình Chi đấu nhập môn hạ Hoa Sơn, lấy con gái của Nhạc Bất Quần làm vợ, thì đoán rằng bộ Tịch tà kiếm phổ đã thuộc về phái Hoa Sơn, lão càng tức giận vạn phần. Ngũ Nhạc phái khai tông lập phái, lão cũng nắm được tin, nhưng người trong Ngũ Nhạc phái vốn rất khinh thường lão, Tả Lãnh Thiền cũng không gởi thiệp mời lão đến dự. Lão tức giận canh hông, mai phục gần núi Tung Sơn, chỉ đợi người Ngũ Nhạc phái xuống núi, nếu đi từng đám, có trưởng bối đi cùng thì lão không lộ diện, chỉ cần có người đi một mình thì lão liền tìm cách bắt mấy người để há bớt tức giận trong lòng. Nhưng thấy quần hùng lũ lượt xuống núi toàn là mấy chục người, mấy trăm người cùng đi, muốn hạ thủ không thể được, không dễ gì gặp một người đi đơn độc. Bỗng thấy Nhạc Linh San một mình phóng ngựa quay về, lão liền chặn cô lại.

Võ công Nhạc Linh San vốn không bằng Mộc Cao Phong, người lại đang bị thương, Mộc Cao Phong đột nhiên đánh úp nên chiếm được tiên cơ, cuối cùng cô bị lão bắt. Mộc Cao Phong nghe Nhạc Linh San hăm dọa, xưng là con gái của Nhạc Bất Quần, lòng lão vui mừng, liền nghĩ ra chủ ý muốn giấu cô ta ở một nơi bí mật rồi buộc Nhạc Bất Quần đem Tịch tà kiếm phổ

để đổi người. Trên đường lão vọt ngựa rất nhanh, không ngờ lại đụng phải người hai phái Thanh Thành và Hằng Sơn ở đây.

Nhạc Linh San thầm nghĩ: Bây giờ để cho lão đem ta đi thì đâu còn ai đến cứu ta? Cô chẳng kể gì đến vết thương trên vai, nghiêng người từ trên lưng ngựa rớt xuống. Mộc Cao Phong quát:

- Sao vậy?

Lão vọt xuống ngựa, cúi người tóm lưng Nhạc Linh San.

Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ Lâm Bình Chi quyết không thể trừng mắt nhìn ái thê bị người làm nhục, nhất định sẽ ra tay cứu. Nào ngờ Lâm Bình Chi hoàn toàn không ngó ngang đến, lấy từ trong tay áo ra một cái quạt mạ vàng, quạt phe phẩy, một sợi lông chim trắng nhẹ bay xuống. Lúc này là tháng ba, phương Bắc vẫn còn mùa tuyết, có nóng đâu mà quạt? Gã làm điệu bộ như vậy hiển nhiên tỏ ra mình là người ung dung nhàn nhã.

Mộc Cao Phong tóm lấy lưng Nhạc Linh San nói:

- Cần thận kéo té.

Lão đặt cô ngồi lại trên yên ngựa, rồi nhảy lên ngựa muốn vọt đi.

Lâm Bình Chi nói:

- Họ Mộc kia, ở đây có người nói võ công của người rất tầm thường, người nghĩ sao?

Mộc Cao Phong sững sốt, thấy Lâm Bình Chi ngồi riêng một bàn, dường như không phải là người phái Thanh Thành hay phái Hằng Sơn. Nhất thời lão không hiểu lai lịch của gã, bèn hỏi:

- Người là ai?

Lâm Bình Chi mỉm cười nói:

- Người hỏi ta làm gì? Người nói võ công của người tầm thường không phải là ta.

Mộc Cao Phong nói:

- Ai nói?

Lâm Bình Chi xếp quạt nghe rộp một tiếng, chỉ vào Dư Thương Hải nói:

- Dư quán chủ phái Thanh Thành đây. Gần đây lão xem được một đường kiếm thuật tinh diệu, là thứ kiếm pháp cao nhất thiên hạ, dường như gọi là Tịch tà kiếm pháp.

Mộc Cao Phong vừa nghe đến bốn chữ Tịch tà kiếm pháp, tinh thần liền phấn chấn. Lão liếc nhìn Dư Thương Hải, thấy tay Dư Thương Hải cầm bát trà ngơ ngẩn xuất thần, dường như không nghe Lâm Bình Chi nói gì. Lão bèn nói:

- Dư quán chủ, chúc mừng quán chủ thấy được Tịch tà kiếm pháp. Chuyện này có thật chứ?

Dư Thương Hải nói:

- Có thật! Tại hạ quả thật thấy được từng chiêu từng thức từ đầu đến cuối.

Rừng Dưng

Mộc Cao Phong vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Lão nhảy xuống ngựa, đến ngồi bên bàn Dư Thương Hải, nói:

- Nghe nói kiếm phổ này bị Nhạc Bất Quần phái Hoa Sơn lấy, tại sao quán chủ thấy được?

Dư Thương Hải nói:

- Tại hạ chưa thấy kiếm phổ, chỉ thấy được người sử môn kiếm pháp này.

Mộc Cao Phong nói:

- Ô, thì ra là vậy. Tịch tà kiếm pháp có thật có giả, hậu nhân của Phước Oai tiêu cục ở Phúc Châu dù học được bộ Tịch tà kiếm pháp thì con mẹ nó, khi sử ra chỉ khiến cho người ta cười trạo quai hàm. Kiếm pháp quán chủ thấy được chắc là thật chứ?

Dư Thương Hải nói:

- Tại hạ cũng không biết là thật hay giả nhưng người sử đường kiếm này là hậu nhân của Phước Oai tiêu cục ở Phúc Châu.

Mộc Cao Phong cười ha hả nói:

- Tiếc cho quán chủ là tôn chủ một phái mà ngay cả kiếm pháp thật hay giả cũng không phân biệt được. Lâm Chấn Nam của Phước Oai tiêu cục không phải đã chết dưới tay quán chủ sao?

Dư Thương Hải nói:

- Thật giả của Tịch tà kiếm pháp quả thật tại hạ không phân biệt được. Mộc đại hiệp kiến thức cao minh thì nhất định phân biệt được ngay.

Mộc Cao Phong biết rõ võ công kiến thức của đạo nhân lùn này. Lão là nhân tài hạng nhất trong võ lâm, đột nhiên nói như vậy thì nhất định là có thâm ý. Lão cười hì hì mấy tiếng khô khan, thoáng nhìn bốn phía thấy ai cũng nhìn lão, thần sắc rất là cổ quái, giống như lão đã nói rất sai, bèn nói:

- Nếu ta mà thấy thì sớm muộn gì cũng phân biệt được.

Dư Thương Hải nói:

- Mộc đại hiệp muốn xem, cũng không khó. Ở đây có người biết sử bộ kiếm pháp này.

Mộc Cao Phong run lên, mục quang quét nhìn mọi người một lượt, thấy vẻ mặt của Lâm Bình Chi thần nhiên như không có gì, bèn hỏi:

- Vị thanh niên này biết sử sao?

Dư Thương Hải nói:

- Khâm phục, khâm phục! Quả nhiên Mộc đại hiệp có con mắt tinh đời, vừa liếc qua là đã nhìn ra được.

Mộc Cao Phong nhìn Lâm Bình Chi từ đầu đến chân, thấy gã ăn mặc lòe loẹt trông giống như một công tử con nhà hào phú. Lão thầm nghĩ: Lão lùn họ Dư nói như vậy, nhất định là có âm mưu ngụy kế muốn đối phó với ta. Đối phương người đông, hảo hán không chịu hứng lấy cái thua trước mắt nên không cần nhiều lời với bọn chúng, mau lên đường là hơn. Chỉ cần con gái Nhạc Bất Quần ở trong tay ta thì

không sợ hấn không đem kiếm phổ đến chuộc. Lão liền cười hô hô nói:

- Lão lùn họ Dư lâu ngày không gặp, còn ưa nói đùa. Mộc đà từ hôm nay có việc gấp, xin miễn tội không bồi tiếp. Tịch tà kiếm pháp cũng tốt, Giáng ma kiếm pháp cũng tốt, xưa nay Mộc đà từ không để tâm tới. Tạm biệt.

Lão nói xong, tung người một cái đã ngồi lên lưng ngựa, thân pháp lanh lẹ vô cùng.

Ngay lúc này, mọi người cảm thấy hoa cả mắt, dường như Lâm Bình Chi nhảy lên cản trước ngựa Mộc Cao Phong. Cánh quạt quơ nhẹ, mọi người đã thấy gã lại ngồi lên bàn, giống như chưa rời chỗ. Trong lúc mọi người ngạc nhiên, Mộc Cao Phong thét một tiếng, thúc ngựa chạy đi. Nhưng Lệnh Hồ Xung, Doanh Doanh, Dư Thương Hải thấy rất rõ Lâm Bình Chi đưa tay ra điểm hai cái lên mắt ngựa của Mộc Cao Phong, nhất định gã hạ thủ con ngựa rồi. Quả nhiên con ngựa chạy được mấy bước, bỗng đâm đầu vào cột rạp cỏ. Cú đụng rất mạnh, nửa bên rạp cỏ liền sụp xuống. Dư Thương Hải tung người vọt ra ngoài rạp. Bọn Lệnh Hồ Xung và Lâm Bình Chi trên đầu đầy cỏ rác. Trịnh Ngạc giơ tay phủi cỏ trên đầu Lệnh Hồ Xung. Lâm Bình Chi lại không thèm để ý, gã nhìn trừng trừng vào Mộc Cao Phong.

Mộc Cao Phong hơi chần chừ, nhảy xuống lưng ngựa buông dây cương ra. Con ngựa xông lên mấy bước, đâm vào một gốc cây khác, hí dài một tiếng rồi ngã ra đất, đầu đầy máu. Hành động của con ngựa này quái dị như vậy, hiển nhiên hai mắt nó đã bị mù

rồi. Vừa rồi Lâm Bình Chi đã dùng thủ pháp cực kỳ nhanh đâm mù mắt con ngựa.

Lâm Bình Chi dùng quạt từ từ phui bụi bặm trên vai của mình rồi nói:

- Người dúi cười ngựa mù, thật nguy hiểm quá!

Mộc Cao Phong cười ha hả nói:

- Tiểu tử quá ngông cuồng, quả nhiên có đủ hai hòn "đạn". Lão Dư lùn nói người biết sử Tịch tà kiếm pháp, người cứ sử cho ông nội coi thử.

Lâm Bình Chi nói:

- Đúng vậy, quả thật ta muốn sử cho người coi. Người đã vì muốn xem Tịch tà kiếm pháp của nhà ta mà đã giết hại gia gia má má của ta, tội ác tày đình, chẳng thua gì Dư Thương Hải.

Mộc Cao Phong giật mình kinh hãi, không ngờ vị công tử trước mặt này là con trai của Lâm Chấn Nam. Lão tính thầm: Hắn cả gan khiêu chiến với ta như vậy, đương nhiên là ý vào cái gì đó nên không sợ. Ngũ Nhạc phái của hắn đã hợp thành một phái, những ni cô phái Hằng Sơn chắc cũng là trợ thủ của hắn.

Lão bỗng nảy ra một kế, liền xoay tay túm lấy Nhạc Linh San, thầm nghĩ: Địch đông ta ít, con ả này vốn là vợ của hắn, ta khắc chế ả thì tiểu tử này dám làm gì được ta?

Đột nhiên sau lưng có tiếng gió động nhẹ, một kiếm chém đến. Mộc Cao Phong nghiêng người né

tránh, thì ra đường kiếm này do Nhạc Linh San chém. Ai đó đã cắt đứt dây thừng trói tay cô, giải khai các huyết đạo bị phong tỏa trên người cô, rồi còn đưa trường kiếm cho cô nữa. Chiêu kiếm này Nhạc Linh San bức Mộc Cao Phong tránh xa. Cô cảm thấy vết thương đau buốt, huyết đạo cô bị phong tỏa quá lâu nên tứ chi khó cử động, tuy lòng tức giận nhưng cũng không truy đánh lão.

Lâm Bình Chi cười nhạt nói:

- Tiếc cho ngươi cũng là một nhân vật võ lâm thành danh nhiều năm lại vô sĩ như vậy. Nếu ngươi muốn sống thì bò dưới đất khấu đầu lạy ông nội ba cái, gọi ba tiếng "ông nội" thì ta để cho ngươi sống thêm một năm. Sau một năm, ta sẽ đến tìm ngươi. Ngươi nghĩ sao?

Mộc Cao Phong ngẩng mặt lên trời cười ha hả nói:

- Tiểu tử, ngày hôm đó ở trong nhà Lưu Chính Phong thành Hành Sơn, ngươi giả trang làm thằng gù, khấu đầu lạy ta, gọi to "ông nội", liều mạng muốn ông nội nhận ngươi làm đồ đệ. Ông nội không chịu, ngươi mới đầu nhập môn hạ của Nhạc lão nhi, gạt lão lấy được một con vợ phải không?

Lâm Bình Chi không đáp. Ánh mắt gã đầy phần nộ, vẻ mặt lại rất hưng phấn, xếp quạt lại đưa qua tay trái, tay phải phất vạt áo bào, bước ra khỏi rạp cỏ đi thẳng đến Mộc Cao Phong. Gã đi qua chỗ nào, ai ai cũng ngửi thấy mùi thơm nồng nặc.

Bỗng nghe hai tiếng thét lên đau đớn, Vu Nhân Hào và Cát Nhân Thông phái Thanh Thành mặt biến sắc, ngực phun máu ra, ngã xuống đất. Người ngoài đều kinh hãi la hoảng. Rõ ràng gã muốn ra tay đối phó Mộc Cao Phong, không biết tại sao gã lại rút kiếm đâm chết hai tên Vu, Cát. Sau khi gã rút kiếm giết người, liền tra kiếm vào vỏ. Ngoài bọn cao thủ như Lệnh Hồ Xung ra, người khác chỉ thấy ánh hào quang lóe sáng chứ không thấy rõ gã rút kiếm thế nào, càng không thấy gã vung kiếm giết người ra sao.

Lệnh Hồ Xung trong đầu lóe lên ý nghĩ: Lúc ta mới gặp khoái đao của Điền Bá Quang, cũng khó mà chống đỡ, đến lúc học được Độc Cô cửu kiếm thì khoái đao của hắn chẳng là cái gì trong mắt ta. Nhưng khoái kiếm này của Lâm Bình Chi, Điền Bá Quang chỉ đáng một phần vạn, e rằng đỡ không được ba kiếm của gã. Còn ta? Ta có thể đỡ được mấy chiêu? Trong chốc lát, lòng bàn tay chàng ướt đầm mồ hôi.

Mộc Cao Phong móc bên hông rút ra một thanh kiếm. Hình dạng cây kiếm này của lão rất đặc biệt, cong cong hình cánh cung, người gù kiếm cũng gù, đúng là một thanh đà kiếm. Lâm Bình Chi nhếch mép cười, bước đi hướng về phía lão. Đột nhiên, Mộc Cao Phong gầm lên một tiếng giống như tiếng sói tru, nhảy bổ về phía trước, đà kiếm vạch thành một hình cánh cung, nhắm móc vào sườn Lâm Bình Chi. Lâm Bình Chi rút trường kiếm đâm phản lại ngực lão. Chiêu kiếm này phóng sau nhưng đến trước, đã mau lẹ lại chuẩn xác, Mộc Cao Phong lại gầm lên một

tiếng, lùi người vọt ra sau, thấy vạt áo trước ngực lão bị rách một đường dài, để lộ ra một túm lông đen. Chiêu kiếm này của Lâm Bình Chi chỉ cần sâu thêm hai tấc nữa thì Mộc Cao Phong đã bị rách ngực. Mọi người ồ lên một tiếng, ai cũng kinh hãi.

Mộc Cao Phong tuy thoát chết trong gang tấc, nhưng lão rất hung hãn, chẳng chút sợ hãi. Lão liên tục găm lên, cả người lảo đảo xoay về hướng Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi liên tiếp phóng hai kiếm, choang choang hai tiếng, hai kiếm của gã đều bị đà kiếm gạt ra. Lâm Bình Chi cười nhạt một tiếng, xuất chiêu càng lúc càng nhanh. Mộc Cao Phong nhô lên thụp xuống, múa tít thanh đà kiếm thành một luồng kiếm quang bao quanh mình. Lâm Bình Chi phóng trường kiếm vào, đụng đà kiếm của lão, cánh tay gã tê buốt, hiển nhiên nội lực của lão gù mạnh hơn gã rất nhiều, không cẩn thận thì trường kiếm sẽ bị lão hất bay đi. Lúc này gã xuất chiêu không dám coi thường, nhìn chuẩn đích chỗ hờ của lão mới dùng khoát kiếm tiến đánh. Mộc Cao Phong rung tay cho thanh đà kiếm rung chuyển như mưa sa bão táp, không để lộ chút sơ hở nào. Kiếm pháp của Lâm Bình Chi tuy cao, nhưng nhất thời gã cũng không làm gì được lão. Nhưng cách đánh như vậy, Lâm Bình Chi lại đứng vào thế không thể bại mà cũng không cách nào đả thương được đối phương. Mộc Cao Phong thì không có chút nào rảnh để phản kích. Các cao thủ đều nhìn ra, chỉ cần Mộc Cao Phong có ý hoãn kích thì vòng kiếm quang sẽ lộ

ra chỗ hờ, Lâm Bình Chi sẽ nhanh tay vung kiếm đánh vào thì lão tuyệt không thể chống đỡ nổi. Cách vung kiếm múa tít này của Mộc Cao Phong rất hao tổn nội lực, mỗi một chiêu đều dùng toàn lực mới có thể sử chiêu trước và chiêu sau nối liền nhau như nước chảy không ngừng, nhưng thế nào cũng không thể kéo dài cách đánh này mà không kiệt lực.

Trong lúc kiếm quang đã kiếm sử ra đan xen với nhau, Mộc Cao Phong găm lên không ngớt, bỗng chồm lên bỗng thụp xuống, tiếng găm và chiêu kiếm của lão hợp lại tương hỗ trông thần oai lâm lâm. Mấy lần Lâm Bình Chi muốn đâm vào phá đã kiếm song đều bị đã kiếm hất ra.

Dư Thương Hải theo dõi hồi lâu, bỗng thấy kiếm bao quanh dần thu nhỏ lại còn khoảng nửa thước, hiển nhiên nội lực của Mộc Cao Phong giảm dần, không hùng hậu được nữa. Lão huyết một tiếng, cầm kiếm xông lên, kiếm phong veo veo, vội tấn công liên ba chiêu, toàn nhắm vào những chỗ yếu trên lưng Lâm Bình Chi. Lâm Bình Chi hồi kiếm đỡ gạt. Mộc Cao Phong thừa thế vung đã kiếm ra đâm nhanh vào hạ bần của Lâm Bình Chi.

Dựa theo lý mà nói, Dư Thương Hải và Mộc Cao Phong là hai tiên bối thành danh mà hợp lực đánh một thanh niên thì thật quá mất mặt. Nhưng bọn phái Hằng Sơn trên đường thấy Lâm Bình Chi thâm sát đệ tử Thanh Thành bằng thủ đoạn tàn độc, tuyệt không dung tình, mà Dư Thương Hải chẳng phải là địch thủ của gã, nên bây giờ thấy hai đại cao thủ hợp

lực tấn công gã cũng không có gì lạ mà còn cảm thấy đó là chuyện rất tự nhiên. Nếu hai lão Mộc, Dư không liên thủ thì làm sao chống đỡ nổi khoái kiếm nhanh như điện chớp của Lâm Bình Chi được?

Được Dư Thương Hải liên thủ, kiếm chiêu của Mộc Cao Phong liền biến đổi, có tấn công có phòng thủ. Ba người qua lại chiết được hơn hai mươi chiêu, tay trái Lâm Bình Chi xoay một vòng, đảo ngược chuôi quạt, đột nhiên phóng ra, trên chuôi quạt có cắm một cây kim châm dài nửa tấc đâm vào huyết Hoàn khiêu trên đùi phải Mộc Cao Phong. Mộc Cao Phong giật mình kinh hãi, vung đà kiếm vội gạt ra, cảm thấy trên huyết đạo chân trái cũng tê chồn. Lão không dám động thủ, chỉ múa đà kiếm cuồng lên để hộ thân. Hai chân từ từ vô lực, bất giác không tự chủ được, lão quỳ gối xuống.

Lâm Bình Chi cười to ha hả, nói:

- Đến lúc này người quỳ gối khấu đầu thì đã muộn rồi.

Lúc gã nói câu này thì Dư Thương Hải tấn công gã ba chiêu. Mộc Cao Phong hai chân quỳ xuống đất nhưng đà kiếm trong tay vẫn không dừng lại chút nào, cứ vội đâm vội chém. Lão biết mình nhất định thua rồi nên chiêu nào cũng là cách đánh liều mạng đồng quy ư tận với địch nhân. Lúc mới đánh lão chỉ thủ chứ không tấn công còn bây giờ lại không kể gì đến tính mạng nên biến thành thế chỉ có công chứ không thủ nữa.

Dư Thương Hải biết rằng bây giờ nếu trong vòng mấy chiêu mà lão không thắng được đối thủ, Mộc Cao Phong sắp ngã đến nơi, lão cô thế đấu một mình thì sẽ thất bại, dù kiếm có sử được như cuồng phong bão táp. Đột nhiên giữa lúc này nghe Lâm Bình Chi nổi lên một tràng cười dài, hai mắt lão tối sầm lại, không còn nhìn thấy gì nữa, tiếp theo hai vai lão mất rụi, hai cánh tay đã lìa khỏi thân bay đi.

Lâm Bình Chi cười man rợ nói:

- Ta không giết ngươi, để ngươi vừa cụt tay vừa đui mù, một mình vùng vẫy trên giang hồ. Đệ tử, gia nhân của ngươi ta sẽ giết hết không còn một ai, trên thế gian này ngươi chỉ có kẻ thù chứ không có người thân nữa.

Dư Thương Hải cảm thấy chỗ cánh tay bị chặt đứt đau đớn khủng khiếp, lòng lại hiểu rất rõ: Hấn xử lý ta như vậy vạn phần tàn nhẫn hơn đâm ta một kiếm cho ta chết. Ta sống trên đời chẳng khác nào một người không biết chút võ công, còn phải chịu đựng bao nhiêu điều sỉ nhục, hành hạ.

Lão nghe rõ tiếng của Lâm Bình Chi liền đưa đầu đụng mạnh vào bụng gã.

Lâm Bình Chi vừa cười to vừa nghiêng người lùi ra. Gã trả được đại thù, quá cuồng hứng, không khỏi sơ ý, hai chân lùi đến bên cạnh Mộc Cao Phong. Mộc Cao Phong vung dĩa kiếm chém ra, Lâm Bình Chi giờ kiếm gạt. Đột nhiên hai chân bị siết chặt, gã bị Mộc Cao Phong ôm lấy rồi

Lâm Bình Chi giật mình kinh hãi, thấy từ bốn phía mấy chục tên đệ tử Thanh Thành xông đến. Hai chân gã giãy giụa nhưng không thoát được. Hai cánh tay Mộc Cao Phong như hai gọng kìm sắt siết lại. Gã liền vùng kiếm đâm thẳng xuống cái bươu trên lưng lão. Phập một tiếng, trong cái bươu một luồng nước đen bắn ra, mùi tanh tưởi xông lên.

Diễn biến này, quả không ngờ được, Lâm Bình Chi vội nhảy lên tránh né, nhưng gã quên rằng hai chân đã bị Mộc Cao Phong ôm chặt, nên bị nước thúì văng đầy mặt. Gã thét toáng lên. Nguyên trong cái bươu gù của Mộc Cao Phong ngầm chứa một cái túi da đựng chất kịch độc. Tay trái Lâm Bình Chi đưa lên bịt hai mắt lại, vùng kiếm đâm chém tán loạn lên người Mộc Cao Phong.

Mấy chiêu kiếm này gã ra tay cực mạnh, Mộc Cao Phong tuyệt không né tránh, mà chỉ ôm chặt hai chân của Lâm Bình Chi. Ngay lúc này Dư Thương Hải nghe tiếng hai người kêu la. Lão phân biệt phương vị nhảy xổ vào há miệng cắn chặt má phải của Lâm Bình Chi. Cả ba người bám lấy nhau thành một vòng, thần trí đều mơ hồ. Bọn đệ tử phái Thanh Thành vùng kiếm chém lên người Lâm Bình Chi.

Lệnh Hồ Xung ở trong xe nhìn rất rõ, lúc đầu rất sợ hãi, nhưng khi thấy Lâm Bình Chi bị bọn đệ tử Thanh Thành cầm kiếm xông lên, chàng vội gọi:

- Doanh muội, Doanh muội mau cứu hấn.

Doanh Doanh tung người lên trước, xuất đoản kiếm, tiếng choang choang bất tuyệt, cản quần đệ tử Thanh Thành ở ngoài mấy bước.

Tiếng găm của Mộc Cao Phong nhỏ dần. Nguyên Lâm Bình Chi đâm từng kiếm lên lưng lão. Dư Thương Hải khắp người đầy máu, vẫn cắn chặt má của Lâm Bình Chi. Qua một lúc lâu sau, Lâm Bình Chi dùng lực tay trái xô mạnh một cái đẩy Dư Thương Hải bay ra, đồng thời gã thét lên một tiếng thăm thiết. Má phải của gã chảy máu đầm đìa, đã bị Dư Thương Hải cắt đứt hết một miếng thịt. Mộc Cao Phong sớm đã tắt thở mà vẫn còn ôm chặt hai chân của Lâm Bình Chi. Tay trái của Lâm Bình Chi sờ đúng chỗ cánh tay của lão, vung kiếm lên chém đứt hai cánh tay mới rút chân ra được. Doanh Doanh thấy thần sắc của gã thật đáng sợ, bất giác không tự chủ lùi lại mấy bước.

Bọn đệ tử Thanh Thành ủa đến bên sư phụ để cứu, không thềm để ý đến cường cứu đại địch nữa. Bỗng nghe quần đệ tử Thanh Thành khóc rống lên gọi:

- Sư phụ, sư phụ!
- Sư phụ chết rồi, sư phụ chết rồi!

Bọn chúng khiêng thi thể của Dư Thương Hải chạy ra xa, chỉ sợ Lâm Bình Chi đến truy sát.

Lâm Bình Chi cười ha hả, la lên:

- Ta trả được thù rồi, ta trả được thù rồi!

Chúng đệ tử phái Hằng Sơn thấy biến cố kinh tâm động phách này, ai cũng sợ hãi thất sắc.

Nhạc Linh San từ từ đi đến bên Lâm Bình Chi, cô nói:

- Bình đệ, chúc mừng Bình đệ đã trả được mối thù !

Nhạc Linh San thấy hai mắt gã nhắm lại, bèn hỏi:

- Mắt của Bình đệ có sao không? Chỗ nước độc đó phải rửa mới được.

Lâm Bình Chi ngẩn người ra, thân người loạn choạng suýt chút nữa ngã. Nhạc Linh San đưa tay ra đỡ dưới nách gã, dìu gã từng bước đi vào rạp cỏ. Cô bưng một chậu nước chế từ trên đầu xuống. Lâm Bình Chi la to, thanh âm rất thảm thiết, hiển nhiên đau đớn đến tột cùng.

Quần đệ tử Thanh Thành đứng ở đằng xa đều sợ hãi nhảy ra ngoài mấy bước.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu sư muội, sư muội cảm một ít thương dược này để thoa rịt cho Lâm sư đệ, rồi dìu sư đệ đến xe của bọn ta nghỉ ngơi.

Nhạc Linh San nói:

- Đa... đa tạ.

Lâm Bình Chi lớn tiếng nói:

- Không cần! Cần đến hấn làm gì? Lâm mỗ sống hay chết chẳng liên can gì đến hấn.

Lệnh Hồ Xung sững sốt thâm nghĩ: Ta đắc tội với người bao giờ? Tại sao người hận ta đến như vậy?

Nhạc Linh San ôn tồn nói:

- Linh dược trị thương của phái Hằng Sơn nổi tiếng trong thiên hạ, chẳng lẽ...

Lâm Bình Chi tức giận nói:

- Chẳng lẽ cái gì?

Nhạc Linh San thở dài, lại bưng chậu nước nhẹ nhẹ chế lên đầu gã. Lần này Lâm Bình Chi chỉ rên một tiếng, cắn răng chịu đựng chứ không la hét. Gã nói:

- Hấn quan tâm đến sư tử như vậy, sư tử thường nói hấn tốt, tại sao không đi theo hấn? Sư tử còn lo đến tiểu đệ làm gì?

Quần đệ tử Hằng Sơn nghe gã nói câu này đều nhìn nhau thất sắc. Nghi Hòa lớn tiếng nói:

- Người... người... dám nói những lời không biết xấu hổ vậy sao?

Nghi Thanh vội kéo tay áo của Nghi Hòa, bà can:

- Sư tử, hấn bị thương như vậy, tính tình nóng nảy, hà tất phải chấp với hấn?

Nghi Hòa hậm hực nói:

- Hừ, ta tức quá...

Lúc này Nhạc Linh San cầm khăn tay, khẽ để lên vết thương trên má của Lâm Bình Chi. Đột nhiên Lâm Bình Chi dùng tay phải đẩy mạnh; Nhạc Linh San hoàn toàn không đề phòng, bình một tiếng văng ra ngoài rập cỏ va vào vách tường đất.

Lệnh Hồ Xung tức giận quát:

- Người...

Chàng liền nghĩ lại: Hai người là vợ chồng, giữa vợ chồng có những lời tranh cãi, thậm chí đánh nhau, người ngoài cũng không tiện can dự vào. Huống chi

nghe khẩu khí của Lâm Bình Chi, hiển nhiên có lòng nghi kỵ ta. Ta đau khổ vì yêu tiểu muội đương nhiên Lâm Bình Chi biết rồi, lúc hắn bị trọng thương, ta không thể chen vào giữa. Chàng cố nhẫn nhịn, nhưng tức đến toàn thân phát run. Lâm Bình Chi cười nhạt nói:

- Nói ta không biết xấu hổ ư? Rốt cuộc là ai không biết xấu hổ?

Gã đưa tay chỉ ngoài rạp cỏ nói:

- Lão lùn họ Dư, lão gù họ Mộc, bọn họ muốn được Tịch tà kiếm phổ nhà họ Lâm ta, nên ra tay cướp đoạt, hại chết phụ thân mẫu thân ta. Tuy họ hung tàn ác độc, cũng không mất đi hành vi quang minh lỗi lạc của bậc trượng phu, đâu giống... đâu giống...

Gã quay lại chỉ Nhạc Linh San rồi nói tiếp:

- Đâu có giống phụ thân Quân tử kiếm Nhạc Bất Quần của người, lại dùng thủ đoạn xảo quyệt dè hèn để âm mưu lấy kiếm phổ nhà ta.

Nhạc Linh San đang vịn bức tường đất, từ từ đứng dậy, nghe gã nói như vậy, thân người lão đảo lại ngồi phệt xuống run run nói:

- Đâu... đâu có chuyện như vậy?

Lâm Bình Chi cười nhạt nói:

- Tiện nhân vô sỉ. Hai cha con người âm mưu dẫn ta vào bẫy. Nhạc chương môn phái Hoa Sơn đem đại tiểu thư gả cho ta là một tiểu tử vô gia cư lâm vào bước đường cùng là vì cái gì? Còn không phải vì Tịch

tà kiểm phổ nhà họ Lâm ta ư? Kiểm phổ đã lấy được rồi thì còn cần gì đến Lâm mỗ nữa?

Nhạc Linh San khóc òa lên, vừa khóc vừa nói:

- Bình đệ... vu oan cho người tốt, nếu ta có ý đó thì ta... thì ta bị trời tru đất diệt.

Lâm Bình Chi nói:

- Các người ngấm ngầm bày gian kế, lúc đầu ta ngu muội không biết chút gì. Bây giờ hai mắt ta đui rồi mà lại thấy rất rõ. Nếu hai cha con người không có mưu đồ này, tại sao... tại sao...

Nhạc Linh San từ từ đi đến bên cạnh gã nói:

- Bình đệ đừng nghĩ vớ vẩn nữa, lòng ta đối với Bình đệ chẳng khác gì trước đây.

Lâm Bình Chi hừ một tiếng. Nhạc Linh San nói:

- Chúng ta về Hoa Sơn dưỡng thương cho khỏe. Mất của Bình đệ khôi cũng được mà không khôi cũng vậy thôi. Nhạc Linh San ta có thay lòng đổi dạ, thì ta... thì ta chết còn thảm hơn Dư Thương Hải nữa.

Lâm Bình Chi cười nhạt nói:

- Không biết trong lòng ngươi còn có ý quỷ quyết gì mà đem những lời ngon ngọt đó nói với ta?

Nhạc Linh San không để ý gã nói gì. Cô nói với Doanh Doanh:

- Tỷ tỷ, tiểu muội muốn mượn tỷ tỷ một cỗ xe.

Doanh Doanh nói:

- Đương nhiên là được. Có cần mời hai vị tỷ tỷ phái Hằng Sơn tiễn đưa một đoạn không?

Nhạc Linh San nghen ngào nói:

- Không... không cần đâu, đa... đa tạ.

Doanh Doanh kéo một cỗ xe đến, đưa dây cương và roi lừa cho Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San dịu tay Lâm Bình Chi nói:

- Lên xe thôi.

Rõ ràng Lâm Bình Chi không muốn vậy nhưng hai mắt không thấy gì, thật khó mà tự đi được, gã ngăn ngừa một lúc, cuối cùng nhảy vào xe. Nhạc Linh San cẩn thận nhảy lên chỗ đánh xe, hướng về Doanh Doanh tỏ ý cảm ơn, vung roi lừa. Chiếc xe đi về hướng Tây Bắc. Cô vẫn không liếc nhìn Lệnh Hồ Xung một cái nào.

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn theo cỗ xe càng lúc càng xa, lòng đau xót nước mắt muốn trào ra, thầm nghĩ: Lâm sư đệ đã mù, tiểu sư muội lại bị thương. Hai người không thể nương tựa vào nhau trong khi rong ruổi suốt đoạn đường dài, phải làm sao đây? Nếu bọn đệ tử Thanh Thành đuổi theo báo thù, thì làm sao mà chống đỡ nổi?

Bọn đệ tử Thanh Thành quần xác Dư Thương Hải đặt lên ngựa, đi về hướng Nam, tuy ngược hướng với Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi, nhưng làm sao biết được sau khi bọn họ đi được mười mấy dặm sẽ không rẽ sang hướng Bắc? Không chừng chúng lại đuổi theo vợ chồng Lâm, Nhạc.

Hồi 142

Giả nông gia, theo dấu Nhạc Lâm

Nhớ lại những lời nói qua lại vừa rồi giữa Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi, Lệnh Hồ Xung cảm thấy trong chuyện này ẩn giấu vô số uẩn khúc. Chuyện ân oán hờn giận của hai vợ chồng, tuy người ngoài không nên nghe, nhưng hai người Lâm Nhạc sau khi thành hôn không được hòa thuận, nên nói những lời đoạn tình. Chàng nghĩ tiểu sư muội tuổi xuân phơi phới, phụ mẫu yêu như châu ngọc, đồng môn sư huynh đệ đối với cô ta luôn thương mến kính trọng, nhưng lại bị Lâm Bình Chi nhục mạ như vậy, nên không khỏi đau lòng, nước mắt rơi xuống.

Hôm nay, mọi người chỉ đi hơn mười dặm, liền nghỉ lại trong ngôi từ đường cũ nát. Lệnh Hồ Xung ngủ đến nửa đêm, đã mấy lần gặp ác mộng, trong lúc mơ màng nghe có thanh âm lọt vào tai gọi khẽ.

- Xung ca, xung ca!

Lệnh Hồ Xung ừ một tiếng rồi tỉnh dậy, nghe Doanh Doanh nói:

- Xung ca ra ngoài, tiểu muội có chuyện muốn nói.

Lệnh Hồ Xung vội ngồi dậy đi ra ngoài từ đường, thấy Doanh Doanh ngồi trên bệ đá, hai tay chống cằm, đưa mắt nhìn vầng trăng nửa ẩn nửa hiện trong mây. Chàng đi đến bên cô, ngồi xuống. Đêm khuya tĩnh lặng, bốn bề vắng vẻ không một tiếng động.

Một lúc lâu sau, Doanh Doanh hỏi:

- Xung ca đang lo cho tiểu sư muội phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phải. Có rất nhiều uẩn khúc khiến cho người ta rất khó hiểu.

Doanh Doanh nói:

- Xung ca lo cô ta bị trượng phu ăn hiếp ư?

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Chuyện của hai vợ chồng họ, người ngoài làm sao xen vào được?

Doanh Doanh nói:

- Xung ca sợ đệ tử Thanh Thành đuổi theo sinh sự với bọn họ phải không?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bọn đệ tử Thanh Thành thống hận mối thù của sư phụ, lại thấy vợ chồng họ đã bị thương thì sẽ đuổi theo gia hại là lý thường tình.

Doanh Doanh nói:

- Tại sao Xung ca không tìm cách đến cứu họ trước?

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Nghe ngữ khí của Lâm sư đệ có lòng nghi kỵ ta. Tuy ta có hảo ý muốn ra tay cứu, chỉ e làm tổn thương hòa khí giữa hai vợ chồng họ.

Doanh Doanh nói:

- Đây là một điểm. Trong lòng Xung ca còn có một mối lo khác, sợ làm cho tiểu muội không vui phải không?

Lệnh Hồ Xung gật đầu, đưa tay ra nắm tay trái của cô, cảm thấy tay cô rất lạnh. Chàng nhỏ nhẹ nói:

- Doanh muội, ở trên đời này, ta chỉ có một mình Doanh muội thôi, nếu giữa hai chúng ta có mối hiềm nghi nào thì sống chẳng còn thú vị gì nữa.

Doanh Doanh từ từ tựa đầu lên vai Lệnh Hồ Xung, nói:

- Lòng Xung ca nghi như vậy, giữa Xung ca và tiểu muội làm sao mà sinh ra hiềm nghi được? Việc không nên chậm trễ, chúng ta mau đuổi theo, đừng vì ngại chuyện nghi kỵ nhỏ nhặt mà phải ôm hận suốt đời.

Lệnh Hồ Xung sợ hãi nói:

- Phải ôm hận suốt đời, phải ôm hận suốt đời!

Chàng tựa hồ như thấy mấy chục tên đệ tử Thanh Thành đang bao vây quanh cỗ xe Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi, mấy chục thanh trường kiếm đang đâm chém loạn xạ vào xe, bất giác người run lên.

Doanh Doanh nói:

- Tiểu sư muội đi gọi hai vị sư tỷ Nghi Hòa, Nghi Thanh dậy. Xung ca dặn bọn họ tự về Hằng Sơn trước, chúng ta âm thầm hộ tống tiểu sư muội của Xung ca một đoạn đường rồi về Bạch Vân am sau.

Nghi Hòa và Nghi Thanh thấy vết thương của Lệnh Hồ Xung chưa lành nên không yên tâm, nhưng thấy ý chàng đã quyết, lo đi cứu người nên không tiện khuyên can, chỉ đưa một gói thương dược lớn, tiễn hai người lên xe đi.

Lúc Lệnh Hồ Xung dặn dò Nghi Hòa và Nghi Thanh, Doanh Doanh đứng bên cạnh nhưng quay đầu đi không dám nhìn, lòng nghĩ mình và Lệnh Hồ Xung là cô nam quả nữ, cùng đi chung xe trong đêm tối, chỉ e hai người sẽ cười cho. Cho đến lúc xe lửa đi được mấy dặm, cô mới thở phào, mặt dần dần bớt đỏ.

Doanh Doanh định phương hướng, nhắm hướng Tây Bắc mà đi, từ đây đi Hoa Sơn chỉ có một con đường, cô đoán chắc rằng sẽ không bị lạc đường. Kéo xe là một con lửa khỏe mạnh, cước trình rất nhanh, trong đêm tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng lộc cộc của xe, tiếng côm cốp của vó lửa, ngoài ra không còn tiếng gì khác.

Lệnh Hồ Xung rất cảm động thâm nghĩ: Cô ta vì ta, cái gì cũng chịu làm. Cô ta biết rõ ta quyến luyến tiểu sư muội, mà cũng đi với ta để bảo vệ. Hồng nhan tri kỷ như vậy, Lệnh Hồ Xung không biết kiếp trước đã tu mấy đời?

Doanh Doanh đánh lửa cho xe chạy nhanh mấy dặm rồi đi chậm lại. Cô nói:

- Chúng ta âm thầm bảo vệ sư muội và sư đệ của Xung ca. Nếu họ gặp nguy hiểm, chúng ta buộc phải ra tay, tốt nhất là đừng để cho họ biết. Tiểu muội thấy hay nhất là chúng ta nên cải trang.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng vậy. Hay là Doanh muội cải trang thành đại hán râu xồm đi.

Doanh Doanh lắc đầu nói:

- Không được đâu. Ở trên Phong Thiên đài tiểu muội đã hiện thân đỡ Xung ca, tiểu sư muội của Xung ca đã thấy rồi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vậy Doanh muội muốn cải trang thế nào?

Doanh Doanh đưa roi lừa chỉ vào một gian nhà nông ở phía trước nói:

- Tiểu muội đi ăn trộm mấy bộ quần áo, hai chúng ta cải trang thành một... một... hai người nhà quê.

Cô định nói "một đôi", nhưng chưa kịp nói thì cảm thấy không đúng liền đổi thành "hai người". Lệnh Hồ Xung dĩ nhiên thừa hiểu, biết cô ta quá mắc cỡ, không dám nói năng tùy tiện. Lệnh Hồ Xung mỉm cười. Giữa lúc đó Doanh Doanh quay đầu lại thấy chàng đang cười mình, cô đỏ mặt lên, hỏi:

- Có gì đâu mà cười?

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Đâu có gì đâu? Ta đang nghĩ nếu người nhà quê mà không có thiếu nữ, chỉ có một vị lão bà bà, một bé trai thì ta lại được gọi Doanh muội là bà bà.

Doanh Doanh cười khanh khách, nhớ lại ngày đầu gặp Lệnh Hồ Xung, chàng cứ gọi cô là bà bà. Lòng cô cảm thấy ấm áp vô hạn, cô nhảy xuống xe chạy về hướng nhà nông.

Lệnh Hồ Xung thấy cô nhẹ nhàng nhảy vào tường, liền có tiếng chó sủa, nhưng chỉ nghe sủa có một tiếng thì im bật, đoán rằng đã bị Doanh Doanh đá cho một cước ngất xỉu. Một lúc sau, thấy cô mang một bao đồ chạy ra, lúc về đến xe, mặt cô cười không ra cười, trông rất cổ quái. Đột nhiên cô ném bao đồ vào trong xe rồi ngồi thụp xuống lòng xe cười ha hả.

Lệnh Hồ Xung cầm mấy bộ đồ, dưới ánh trăng nhìn rất rõ, là quần áo của lão nông phu và lão bà bà. Bộ quần áo của lão bà bà rộng thùng thình, màu trắng viền hoa xanh, kiểu đồ của bà lão chứ không phải là y phục của con dâu hay cô nương nhà nông trẻ tuổi thường mặc. Trong mớ quần áo này còn có mũ của đàn ông, khăn bịt đầu của đàn bà, lại có một cái tẩu thuốc nữa.

Doanh Doanh cười nói:

- Xung ca là Lệnh Hồ bán tiên, chỉ đoán đúng một nửa; trong nhà nông này có một bà bà, chỉ đáng tiếc là không có bé trai.

Cô nói đến đây mặt đỏ lên liền im miệng. Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Thì ra bọn họ là hai huynh muội. Hai huynh muội này thật tốt, một người không lấy vợ còn người kia không lấy chồng mà sống với nhau đến bảy tám chục tuổi, còn ở chung nữa.

Doanh Doanh cười phì một tiếng, nói:

- Xung ca biết rõ là không phải vậy mà.

Lệnh Hồ Xung nói: .

- Không phải huynh muội sao, thật là kỳ lạ?

Doanh Doanh không nhịn được cười, liền ra sau xe lấy quần áo của bà bà mặc thêm vào người, lại lấy khăn trùm lên đầu mình, hai tay móc bùn ở bên đường bôi lên mặt rồi mới giúp Lệnh Hồ Xung thay đồ của lão nhà nông. Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh mặt gần nhau, chàng cảm thấy hơi thở của cô thơm như hoa lan, bất giác lòng nóng bừng lên, muốn đưa tay ra ôm lấy cô, nhưng nghĩ cô ta là người đoan nghiêm nên không dám có chút khinh nhờn, mạo phạm, sợ cô ta tức giận thì hậu quả khó mà đoán được. Chàng liền dần lòng lại, không dám nhúc nhích.

Mất Lệnh Hồ Xung đột nhiên hiện ra cái nhìn khác lạ, nhưng liền nghiêm mặt để khắc chế lại. Doanh Doanh biết rõ liền mỉm cười nói:

- Châu ngoan ngoan thì bà bà mới cưng.

Cô giơ tay ra, bàn tay đầy bùn xoa lên mặt chàng. Lệnh Hồ Xung nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy bàn tay của cô mềm mại xoa nhẹ nhẹ lên mặt, dễ chịu vô cùng, chỉ mong cô cứ xoa mãi như vậy. Một lúc sau Doanh Doanh nói:

- Được rồi, trong đêm tối, tiểu sư muội của Xung ca nhất định không nhận ra, nhưng cẩn thận đừng lên tiếng.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Trên đầu cổ của ta nên xoa thêm một ít bunn nữa đi.

Doanh Doanh cười :

- Ai mà thèm nhìn đầu cổ của Xung ca đâu?

Cô liền hiểu ra ý hẩn. Lệnh Hồ Xung muốn cô đưa tay xoa lên cổ hẩn, cô liền co ngón tay giữa cốc nhẹ lên trán hẩn một cái rồi quay người ngồi lại chỗ phu xe. Cô hét một tiếng con lừa chạy đi. Bỗng cô không nhin được, càng cười to lên, rồi ôm bụng cười ngặt nghẽo, thân người không ngồi ngay được.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười hỏi:

- Doanh muội vào trong nhà nông thấy được gì vậy?

Doanh Doanh nói:

- Không phải thấy được chuyện nực cười. Lão công công và lão bà bà đó là... hai vợ chồng...

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Thì ra không phải là huynh muội mà là hai vợ chồng.

Doanh Doanh nói:

- Xung ca còn ghẹo nữa thì tiểu muội sẽ không nói nữa đâu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Được rồi, họ không phải là vợ chồng thì là huynh muội.

Doanh Doanh nói:

- Xung ca đừng nói leo nữa có được không? Tiểu muội nhảy vào tường, một con chó sữa, tiểu muội liền bóp cho nó một cái xủ luân. Nào ngờ tiếng sữa này làm cho lão công công và lão bà bà tỉnh giấc. Lão bà bà nói "A Mao à, đừng để chồn hôi đến ăn trộm gà". Lão công công nói "Lão Hắc không sữa nữa thì chắc không có chồn hôi đâu". Lão bà bà đột nhiên cười lên nói: "Chỉ e con chồn hôi này học được cái thói chết tiệt của ông trước đây, lúc nửa đêm canh ba mò vào nhà của ta, đem theo một cục thịt bò thịt dê cho con chó ăn."

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lão bà bà này thật là tệt, bà bà nói vòng vo để chửi Doanh muội là chồn hôi.

Chàng biết Doanh Doanh rất hay mắc cỡ. Cô nói đến tư tình năm xưa của hai vợ chồng lão nông, chàng giả dò không hiểu thì cô ta mới kể tiếp. Nếu trong lời nói của chàng chỉ cần có chút tình ý thì cô liền im miệng ngay.

Doanh Doanh cười nói:

- Lão bà bà đó đang nói về chuyện lúc họ chưa thành thân...

Cô nói đến đây, giật dây cương cho lừa chạy nhanh.
Lệnh Hồ Xung nói:

- Lúc chưa thành thân thì sao? Nhất định họ rất giữ nề nếp, nửa đêm canh ba cùng ngồi trong một chiếc xe, nhất định không ôm vai hay kề cận nhau.

Doanh Doanh xì một tiếng, không nói nữa. Lệnh Hồ Xung nói:

- Hảo muội tử, thân muội tử, bọn họ nói những gì Doanh muội kể lại cho ta nghe đi.

Doanh Doanh mỉm cười không đáp.

Giữa đêm khuya, chỉ nghe tiếng vó lừa nện trên đường rất vui tai. Lệnh Hồ Xung nhìn ra ngoài, ánh trăng tỏa xuống con đường vừa rộng vừa thẳng tắp, sương mù nhẹ nhẹ phủ một lớp mỏng trên những hàng cây ven đường. Xe lừa từ từ chạy vào làn sương mù, cảnh vật ở xa xa nhìn không rõ, sau lưng của Doanh Doanh cũng bao phủ một lớp sương mỏng. Lúc này đang độ sơ xuân, hương hoa rừng thoang thoang, gió nhẹ bay thoáng qua mặt, thật sáng khoái vô cùng. Đã lâu Lệnh Hồ Xung chưa uống rượu, tình cảnh bây giờ khiến chàng như say ngất ngây.

Mặt Doanh Doanh vẫn lộ vẻ mỉm cười, cô nhớ lại câu chuyện của vợ chồng lão nông: Lão công công nói: "Một đêm nọ trong nhà không còn miếng thịt nào, đành phải đến nhà bên cạnh ăn trộm một con gà giết lấy thịt, đem cho con chó của bà ăn. Con chó đó tên gì a?"

Lão bà bà nói: "Nó tên là Đại Hoa". Lão công công nói: "Đúng rồi, nó tên là Đại Hoa. Nó ăn hết

nửa con gà thì ngoan ngoãn không sửa tiếng nào, gia gia và má má của bà bà không hề biết gì. A Mao của chúng ta, đêm đó mới có". Lão bà bà nói: "Ông biết mình ham vui nên không để ý chuyện sống chết của người ta. Sau đó bụng của ta bự ra, gia gia đánh cho ta một trận chết đi sống lại". Lão công công nói: "May mà cái bụng của bà to ra, nếu không thì làm sao gia gia của bà chịu gả bà cho thằng tiểu tử nghèo kiết xác như ta? Lúc đó, ta mong cái bụng bà mau to ra". Lão bà bà đột nhiên phát giận chửi: "Cái đồ quỷ, thì ra ông cố ý làm, ông lừa gạt tui cho đến nay, tui... tui quyết không tha cho ông đâu".

Lão công công nói: "Đừng la, đừng la! A Mao cũng sinh ra cháu rồi, bà còn trách cái gì nữa?"

Lúc đó, Doanh Doanh sợ Lệnh Hồ Xung lo lắng nên không dám nghe thêm nữa. Cô trộm được quần áo vật phẩm liền đi, để lại trên bàn một đỉnh vàng to. Cô đi rón rén, đôi vợ chồng già này phần vì lớn tuổi chậm chạp, phần đang nói chuyện say sưa nên không phát giác được.

Doanh Doanh nhớ đến lời nói của hai ông bà, bỗng nhiên đổ mặt tía tai. May nhờ bóng đêm, nếu không thì Lệnh Hồ Xung sẽ thấy được sắc mặt của mình, lúc ấy chỉ còn cách chui xuống đất.

Cô không thúc lừa chạy nhanh nữa. Xe đi chậm lại, đi một đoạn queo qua một khúc quanh, đến cạnh một hồ lớn. Bên hồ những rặng liễu rủ xuống, ánh trăng rắc lên mặt hồ, lọi gợn sóng.

Doanh Doanh hỏi khê:

- Xung ca, Xung ca ngủ chưa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ta ngủ rồi, ta đang nằm mơ.

Doanh Doanh hỏi:

- Xung ca nằm mơ thấy gì?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta nằm mơ thấy ta đem một cục thịt to mò lên Hắc Mộc Nhai, chỗ con chó nhà Doanh muội ăn.

Doanh Doanh cười nói:

- Xung ca là người không nghiêm túc, ngay cả nằm mơ cũng không đứng đắn.

Hai người ngồi sánh vai trong xe nhìn ra mặt hồ. Lệnh Hồ Xung đặt tay phải lên bàn tay trái của Doanh Doanh. Tay Doanh Doanh hơi run nhưng cô không rút về. Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Nếu được mãi mãi như thế này, không trở lại chốn gió tanh mưa máu trong vô lâm thì dù có là thần tiên cũng không hạnh phúc bằng.

Doanh Doanh hỏi:

- Xung ca đang nghĩ gì vậy?

Lệnh Hồ Xung đem ước mơ hồi nãy nói ra. Doanh Doanh xoay tay trái lại nắm lấy tay phải của hắn, nói:

- Xung ca, tiểu muội thật hạnh phúc.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta cũng vậy.

Doanh Doanh nói:

- Xung ca thống lĩnh quần hào tấn công chùa Thiếu Lâm, tuy tiểu muội cảm động nhưng không hạnh phúc bằng bây giờ. Nếu tiểu muội là hảo bằng hữu của Xung ca, bị giam cầm trong chùa Thiếu Lâm, Xung ca vì nghĩa khí trên giang hồ, cũng sẽ không màng đến tấm thân mà đến cứu tiểu muội. Nhưng bây giờ Xung ca chỉ nghĩ đến tiểu muội, không nghĩ đến tiểu sư muội của Xung ca...

Cô nhắc đến mấy chữ "tiểu sư muội của Xung ca", Lệnh Hồ Xung giật mình, nói:

- Chao ôi! Chúng ta mau đuổi theo họ.

Doanh Doanh nhẹ nhàng nói:

- Cho đến bây giờ tiểu muội mới tin lòng của Xung ca nhớ đến tiểu muội nhiều hơn tiểu sư muội của Xung ca một chút.

Cô nhẹ kéo dây cương, quay đầu lừa lại, xe lừa men theo bờ hồ ra con đường lớn, dây cương nhẹ vung, con lừa chạy nhanh lên.

Chạy một mạch đến hơn hai chục dặm, con lừa mỗi một, mới thả đi chậm lại. Queo qua hai khúc quanh, trước mặt là một cánh đồng bát ngát, bên đường trồng đầy lúa mạch, dưới ánh trăng bàng bạc trông cánh đồng như một tấm thảm màu xanh rộng lớn. Nhìn ra xa, bỗng thấy phía trước đường lớn có một cỗ xe dường như đang dừng lại. Lệnh Hồ Xung nói:

- Cỗ xe này dường như của vợ chồng Lâm sư đệ.

Doanh Doanh nói:

- Chúng ta từ từ đến xem.

Con lừa đi về phía trước, càng lúc càng gần chiếc xe trước. Đi một lúc mới phát giác chiếc xe trước cũng đang đi nhưng rất chậm, lại thấy bên con lừa có một người đi bộ là Lâm Bình Chi, người đánh xe nhìn cái bóng lưng chính là Nhạc Linh San.

Lệnh Hồ Xung rất ngạc nhiên, đưa tay ra kéo dây cương không cho lừa đi về trước, nói khẽ:

- Họ làm gì vậy?

Doanh Doanh nói:

- Xung ca ở đây đợi, tiểu muội qua đó xem sao.

Nếu cho xe đi về trước thì liền bị hai người phát giác, cô phải thi triển khinh công, ngấm ngấm theo dõi. Lệnh Hồ Xung rất muốn cùng đi với Doanh Doanh nhưng vết thương chưa khỏi, nên không khinh công được, đành gật đầu nói:

- Được, Doanh muội đi đi.

Hồi 143

Lâm Bình Chi thống mạ Nhạc Bất Quân

Doanh Doanh nhẹ nhàng nhảy khỏi xe, chui vào trong đám lúa mọc dày, dẫu ban ngày người chui vào cũng không nhìn thấy bóng được, nhưng lúc này cây lúa còn thấp, lá mọc chưa dày, không khỏi lộ đầu ra. Cô khom lưng mà đi, xác định tiếng vó ngựa chạy lên trước, từ trong đám lúa cô cùng đi song song với xe của Nhạc Linh San.

Nghe Lâm Bình Chi nói:

- Kiếm phổ của ta đã sớm bị gia gia ngươi lấy rồi, ta không còn một chiêu nữa thức nào nữa. Ngươi hà tất phải vất vả đi theo ta?

Nhạc Linh San nói:

- Bình đệ nghi ngờ gia gia ta mưu đồ lấy kiếm phổ của Bình đệ, thật không có nguyên do. Đệ nói thật lòng đi, lúc mới nhập môn hạ Hoa Sơn, đệ đâu có

kiếm phổ gì đâu, nhưng ta sớm... sớm với đối xử tốt với đệ, chẳng lẽ cũng là vì mưu đồ sao?

Lâm Bình Chi nói:

- Tịch tà kiếm pháp nhà họ Lâm ta thiên hạ đều biết danh. Bọn Dư Thương Hải, Mộc Cao Phong lục soát trên người gia gia ta không có liền đến tìm ta. Làm sao ta biết người không nghe lời dặn của gia gia má má để cố ý đến mua chuộc ta?

Nhạc Linh San ghen ngào nói:

- Bình đệ nghĩ như vậy thì ta thật không biết giải thích sao.

Lâm Bình Chi hậm hực nói:

- Chẳng lẽ trách lầm người? Tịch tà kiếm phổ này, không phải gia gia người cuối cùng đoạt được trong tay ta sao? Ai cũng đều biết muốn được Tịch tà kiếm phổ thì phải chú ý vào con người của tiểu tử họ Lâm ta. Dư Thương Hải, Mộc Cao Phong, hừ hừ, Nhạc Bất Quần có gì khác nhau? Chẳng qua Nhạc Bất Quần thành công thì làm vua, Dư Thương Hải, Mộc cao Phong bại thì làm giặc mà thôi.

Nhạc Linh San tức giận nói:

- Người xúc phạm gia gia ta như vậy thì coi ta là hạng người gì? Nếu không phải... không phải là... hừ hừ...

Lâm Bình Chi dùng bước lớn tiếng nói:

- Người muốn làm gì ta? Nếu không phải ta bị mù

mất, bị thương, thì người sẽ giết ta phải không? Mắt của ta không phải hôm nay mới đui.

Nhạc Linh San nói:

- Thì ra lúc đầu người đã biết ta, nói tốt với ta là đui mắt rồi.

Cô nắm chặt dây cương, xe lừa dừng lại. Lâm Bình Chi nói:

- Đúng vậy! Ta làm sao biết được người có thâm mưu sâu xa như vậy, vì bộ Tịch tà kiếm phổ, người lại đến Phúc Châu mở tửu điểm nhỏ. Tiểu tử họ Dư phái Thanh Thành đó ăn hiếp người, kỳ thực võ công của người còn cao hơn ta rất nhiều, nhưng người giả bộ không biết, dụ ta ra tay. Hừ, Lâm Bình Chi, người thật là một tiểu tử khốn nạn đui mù, bằng thứ võ công mèo què lại to gan hành hiệp trượng nghĩa, ôm chuyện bất bình! Người là gan ruột của gia gia má má người, bọn họ nếu không phải có mưu đồ trọng đại thì làm sao lại để cho người ra ngoài xuất đầu lộ diện làm, à bán rượu thấp hèn?

Nhạc Linh San nói:

- Gia gia vốn phái nhị sư ca đi Phúc Châu, nhưng ta muốn xuống núi đi chơi, đòi đi theo nhị sư ca.

Lâm Bình Chi nói:

- Gia gia người coi quản đệ tử môn hạ nghiêm khắc như vậy, nếu lão nhận thấy không ổn thì mặc cho người có quỳ lạy cầu xin ba ngày ba đêm cũng quyết không cho phép. Dĩ nhiên là vì lão không tin nhị sư ca, mới phái người ở bên giám thị.

Nhạc Linh San lặng yên, tựa hồ cảm thấy những lời phán đoán của Lâm Bình Chi không phải hoàn toàn vô lý. Một lúc sau cô nói:

- Người tin ta cũng được mà không tin ta cũng được, trước khi đến Phúc Châu, ta chưa từng nghe đến bốn chữ "Tịch tà kiếm phổ". Gia gia chỉ nói đại sư ca đánh đệ tử Thanh Thành, song phương sinh ra hiềm khích, hiện tại bọn người phái Thanh Thành rất đông đang đi về hướng Đông, chỉ e bất lợi cho phái ta. Vì vậy gia gia phái nhị sư ca và ta đi ngầm theo dõi bọn chúng.

Lâm Bình Chi thở dài, dường như gã đã xiêu lòng, nói:

- Thôi được, ta lại tin người lần nữa. Nhưng ta đã biến thành người tàn phế như thế này mà người còn theo ta là có ý gì? Ta và người chỉ có danh nghĩa vợ chồng chứ không có một ngày chăn gối. Thân người còn trong trắng, vậy hãy quay lại... quay lại với Lệnh Hồ Xung đi thôi.

Doanh Danh vừa nghe đến câu "Ta và người chỉ có danh nghĩa vợ chồng chứ không có một ngày chăn gối. Thân người còn trong trắng..." bất giác cô kinh hãi, thầm hỏi: Đó là vì duyên cớ gì? Mặt cô liền đỏ bừng lên, ngay cả cổ cũng nóng bừng. Cô nghĩ: Con gái mà đi nghe trộm chuyện riêng tư của vợ chồng người ta đã là điều rất không nên, lại còn muốn biết duyên cớ gì. Thật là... thật là...

Cô quay người bước đi, nhưng chỉ đi được mấy bước, tính hiếu kỳ lại trỗi dậy, không kìm được, liền dừng bước nghiêng tai lắng nghe.

Lòng cô thấy sợ hãi nên không dám quay lại chỗ cũ mà ở cách xa hai người Lâm Nhạc một chút, nhưng những lời họ nói chuyện cô vẫn nghe rất rõ.

Nhạc Linh San buồn bã nói:

- Ta và người thành thân được ba ngày thì biết lòng người rất hận ta. Tuy ta và người đồng phòng nhưng người không chịu đồng sàng với ta. Người đã hận ta đến vậy, sao hà tất... hà tất phải lấy ta làm vợ?

Lâm Bình Chi thở dài nói:

- Ta đâu có hận người.

Nhạc Linh San nói:

- Người không hận ta thì tại sao ban ngày giả tình giả nghĩa với ta rất thân thiết, đến đêm tối vào phòng ngay cả một lời cũng không thềm nói với ta? Gia gia má má mấy lần gặng hỏi người đối xử với ta ra sao, ta vẫn nói là người rất tốt, rất tốt, rất tốt...

Cô nói đến đây, đột nhiên khóc oà lên. Lâm Bình Chi nhảy vọt lên xe, hai tay nắm lấy vai Nhạc Linh San, danh giọng hỏi:

- Người nói gia gia má má người mấy lần gặng hỏi, muốn biết rằng ta đối xử với người ra sao, chuyện này thật không?

Nhạc Linh San ghen ngào nói:

- Dĩ nhiên là thật, ta gặt người làm gì?

Lâm Bình Chi hỏi:

- Rõ ràng ta đối xử với người không ra gì, trước nay chưa từng ngủ chung giường với người. Vậy tại sao người lại nói ta rất tốt?

Nhạc Linh San vừa khóc vừa nói:

- Ta đã là vợ người thì là người nhà họ Lâm rồi. Ta chỉ mong người sớm hồi tâm chuyển ý. Ta đối với người luôn chân tình, ta... sao ta có thể phơi bày những điều không phải của trượng phu được?

Lâm Bình Chi không nói gì, chỉ nghiêng chặt răng, qua một lúc sau mới từ từ nói:

- Hừ, ta chỉ cho rằng gia gia người vì nghĩ đến người nên chưa hạ thủ ta, nào biết hoàn toàn nhờ người che giấu. Nếu người không nói dối thì họ Lâm ta đã sớm bỏ mạng trên Hoa Sơn rồi.

Nhạc Linh San khóc thút thít, nói:

- Chuyện đó làm gì có? Hai vợ chồng... mới cưới... có chút bất hòa, làm nhạc phụ há có thể vì vậy mà giết nữ tể?

Doanh Doanh nghe đến đây, từ từ đi đến trước mấy bước. Lâm Bình Chi hần học nói:

- Lão muốn giết ta, không phải vì ta đối xử với người không tốt, mà vì ta học được Tịch tà kiếm pháp.

Nhạc Linh San nói:

- Chuyện này ta thật không biết rõ. Người và gia gia mấy hôm trước sử ra thứ kiếm pháp rất kỳ quái nhưng oai lực lại mạnh vô cùng. Gia gia đánh bại Tả

Lãnh Thiên, đoạt được ngôi vị chương môn Ngũ Nhạc phái. Người giết được Dư Thương Hải, Mộc Cao Phong, chẳng lẽ... chẳng lẽ là do học được Tịch tà kiếm pháp sao?

Lâm Bình Chi nói:

- Đúng vậy. Đó chính là Tịch tà kiếm pháp của nhà họ Lâm ta ở Phúc Châu. Năm xưa tăng tổ ta là Viễn Đồ Công lấy bảy mươi hai đường kiếm pháp uy trấn quần tà, sáng lập ra cơ nghiệp Phước Oai tiêu cực, anh hùng thiên hạ ai cũng kính ngưỡng, là vì lý do đó.

Gã lúc nói đến câu chuyện này, thanh âm rất vang dội, trong giọng nói tràn đầy vẻ đắc ý. Nhạc Linh San nói:

- Vậy thì sao trước nay người vẫn chưa nói với ta là đã học được bộ kiếm pháp này?

Lâm Bình Chi nói:

- Sao ta dám nói? Lệnh Hồ Xung ở Phúc Châu đoạt được tấm áo cà sa, lại không lấy được, là vì tấm áo cà sa chép kiếm phổ đó rơi vào tay gia gia người...

Nhạc Linh San thét lên:

- Không, không phải! Gia gia nói kiếm phổ bị đại sư ca lấy đi rồi, ta từng xin đại sư ca trả lại cho người, nói gì đại sư ca cũng không chịu.

Lâm Bình Chi hừ một tiếng rồi cười nhạt. Nhạc Linh San nói tiếp:

- Kiểm pháp của đại sư ca rất lợi hại, ngay cả gia gia cũng địch không lại đại sư ca, nhưng chẳng lẽ kiểm pháp đại sư ca sử không phải là Tịch tà kiểm pháp sao? Không phải đã học được từ Tịch tà kiểm phổ của nhà người sao?

Lâm Bình Chi lại cười nhạt, nói:

- Lệnh Hồ Xung tuy gian trá nhưng so với gia gia người còn kém xa lắm. Hơn nữa kiểm pháp của hắn lộn xộn, sao có thể so sánh với Tịch tà kiểm pháp của nhà ta. Lúc tỷ kiểm trên Phong Thiên đài, ngay cả người hắn cũng không thắng, bị trọng thương dưới kiếm của người. Hà hà, sao lại có thể đem so với Tịch tà kiểm pháp nhà ta được?

Nhạc Linh San khẽ nói:

- Vì đại sư ca cố ý nhượng ta.

Lâm Bình Chi cười khẩy nói:

- Hắn đối với người tình nghĩa sâu nặng quá nhỉ...

Câu nói này nếu Doanh Doanh nghe sớm trước một ngày... tuy cô biết lúc tỉ kiểm Lệnh Hồ Xung cố ý dung nhượng nhưng cô vẫn rất tức giận. Nhưng đêm nay hai người ngồi chung xe ngấm trăng tâm sự bên bờ hồ, đã hiểu tâm ý nhau, lòng cô ngược lại còn thấy ngọt ngào: Xung ca trước nay đúng là đối với người rất tốt nhưng hiện giờ lại đối với ta tốt hơn đối với người rất nhiều. Không thể trách Xung ca được, không phải Xung ca đối với người thay lòng đổi dạ, mà thật tại người quá coi thường Xung ca.

Nhạc Linh San nói:

- Thì ra kiểm pháp đại sư ca sử không phải là Tịch tà kiểm pháp, vậy tại sao gia gia vẫn cứ trách đại sư ca lấy trộm Tịch tà kiểm phổ của nhà ngươi? Hôm gia gia trục xuất đại sư ca ra khỏi môn tường, lúc tuyên bố tội danh của đại sư ca, nói đó là một đại tội. Nói như vậy là ta... ta đã trách lầm đại sư ca rồi.

Lâm Bình Chi cười nhạt nói:

- Có gì mà trách lầm? Lệnh Hồ Xung không phải là không muốn cướp đoạt kiểm phổ của ta, thực ra hắn đã cướp đi rồi. Nhưng chẳng qua cường đạo gặp phải sư tổ cường đạo, sau khi hắn bị trọng thương, bị ngắt đi, gia gia ngươi đã lục soát trên người hắn, thừa cơ đồ tội ăn cắp cho hắn để che tai mắt người đời. Đây gọi là vừa ăn cướp vừa la làng.

Nhạc Linh San cả giận nói:

- Cái gì cướp với không cướp, nói thật khó nghe.

Lâm Bình Chi nói:

- Gia gia ngươi làm cái chuyện đó có khó nghe không? Lão làm được tại sao ta nói không được?

Nhạc Linh San thở dài nói:

- Hôm ở trong ngô Hương Dương, tấm áo cà sa đó bị bọn thổ phỉ phái Tung Sơn đoạt đi. Đại sư ca giết hai tên, đoạt lại áo cà sa, chưa chắc là muốn chiếm làm của riêng. Đại sư ca rất có khí độ, từ nhỏ chưa hề tham đồ vật gì của ai. Gia gia nói đại sư ca lấy kiểm phổ của ngươi, ta vẫn hơi hoài nghi, nhưng gia gia đã

nói như vậy, lại thấy kiếm pháp của đại sư ca đột nhiên đại tiến, ngay cả gia gia cũng không bằng nên ta mới không thể không tin được.

Doanh Doanh nghĩ: Người có thể nói mấy câu này thì không uống Xung lang đã một thời yêu người.

Lâm Bình Chi cười nhạt nói:

- Hắn tốt như vậy, tại sao người không theo hắn đi?

Nhạc Linh San nói:

- Bình đệ, đến bây giờ Bình đệ vẫn chưa hiểu rõ lòng ta. Đại sư ca và ta từ nhỏ cùng lớn lên, trong lòng ta, đại sư ca giống như là anh ruột của ta. Ta kính trọng thương mến đại sư ca vì coi đại sư ca là huynh trưởng, xưa nay chưa hề coi đại sư ca là tình lang. Từ sau khi người lên núi Hoa Sơn, ta với người rất hợp nhau, không thấy nhau một khắc thì lòng đã nhung nhớ. Tấm lòng của ta đối với người vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Lâm Bình Chi nói:

- Người và gia gia của người không giống nhau, người... người giống má má người hơn...

Ngữ khí của gã chuyển sang ôn tồn, hiển nhiên là lòng gã cảm động vì tấm chân tình của Nhạc Linh San. Hai người lặng yên, một lúc sau Nhạc Linh San mới nói:

- Bình đệ, Bình đệ đã có thành kiến rất nặng với gia gia của ta, hai người từ nay về sau không dễ hòa thuận với nhau. Ta đã được gã... ta... ta... ta dù sao

cũng nhất định theo người. Hay là chúng ta cao chạy xa bay, tìm một nơi ẩn tránh, vui sống cho qua ngày.

Lâm Bình Chi cười nhạt nói:

- Người nói sao dễ quá. Ta đã giết Mộc Cao Phong và Dư Thương Hải, thiên hạ đều biết. Gia gia người đương nhiên biết ta học được Tịch tà kiếm pháp thì sao lão dễ để cho ta sống ở trên đời?

Nhạc Linh San than:

- Bình đệ nói gia gia ta mưu đồ đoạt kiếm phổ của Bình đệ, sự thật đã rành rành, ta cũng không thể biện bạch cho gia gia. Nhưng Bình đệ cứ nói là vì Bình đệ học được Tịch tà kiếm pháp, gia gia muốn giết Bình đệ, thiên hạ sao lại có chuyện như vậy? Tịch tà kiếm phổ vốn là vật của nhà Bình đệ, Bình đệ học kiếm pháp này cũng hợp với đạo trời nghĩa đất, cũng là lý đương nhiên. Dù gia gia ta không hiểu tình lý đi nữa cũng quyết không thể vì chuyện này mà giết Bình đệ.

Lâm Bình Chi nói:

- Người nói như vậy chỉ vì người không biết rõ con người thật của gia gia người, cũng không biết Tịch tà kiếm phổ này rốt cuộc là cái thứ gì.

Nhạc Linh San nói:

- Tuy ta hết lòng hết dạ với Bình đệ nhưng lòng dạ của Bình đệ ta thật không hiểu.

Lâm Bình Chi nói:

- Phải, người không hiểu, người không hiểu! Người cần gì phải hiểu?

Gã nói đến đây, ngữ khí lại bóp chặt lên. Nhạc Linh San không dám nói nhiều với gã, chỉ nói:

- Chúng ta đi thôi.

Lâm Bình Chi nói:

- Đi đâu?

Nhạc Linh San nói:

- Bình đệ thích đi đâu thì ta đi đến đó. Dù có đến chân trời góc bể ta cũng đi cùng Bình đệ.

Lâm Bình Chi nói:

- Người nói thật chứ? Sau này bất luận thế nào, cũng không hối hận chứ?

Nhạc Linh San nói:

- Lòng ta đã quyết thương Bình đệ, lấy Bình đệ, nên đã sớm quyết tâm cả cuộc đời hầu hạ Bình đệ cho đến lúc hai chúng ta cùng chết.

Lời nói này chứa cả một tấm lòng chân thành, Doanh Doanh núp trong đám lúa nghe, không kim được cảm động.

Lâm Bình Chi hừ một tiếng, dường như vẫn không tin. Nhạc Linh San nhỏ nhẹ nói:

- Bình đệ, Bình đệ vẫn còn nghi ngờ ta. Ta... ta... đêm nay ta trao cho Bình đệ hết, Bình đệ... nên tin ta. Đêm nay hai chúng ta ở đây động phòng hoa chúc, làm vợ chồng thật sự, từ nay về sau, làm... vợ chồng đúng nghĩa...

Thanh âm của cô càng lúc càng nhỏ, đến lúc sau thì không nghe được nữa. Doanh Doanh cảm thấy bối

rồi, trầm nghĩ: Đến lúc này mà ta còn nghe tiếp, thì sau này có đáng làm người nữa không? Cô liền từ từ bước ra, trầm chửi: Nhạc cô nương này thật không biết xấu hổ! Giữa đường giữa sá như vậy làm sao có thể... có thể... hừ.

Bỗng nghe Lâm Bình Chi lớn tiếng quát, giọng rất danh thép:

- Tránh ra! Đừng qua đây!

Doanh Doanh kinh ngạc trầm nghĩ:

- Làm cái gì vậy? Tại sao gã họ Lâm lại hung tợn như vậy?

Liền nghe Nhạc Linh San oà khóc. Lâm Bình Chi quát:

- Cút đi, cút đi! Mau cút xa xa, ta thà bị phụ thân người giết chứ không cần người theo ta.

Nhạc Linh San vừa khóc vừa nói:

- Người khinh bỉ ta như vậy... rớt cuộc... rớt cuộc ta đã làm gì sai...?

Lâm Bình Chi nói:

- Ta... ta... ta...

Gã ngừng một lúc rồi nói:

- Người... người...

Nhưng gã im không nói nữa.

Nhạc Linh San nói:

- Lòng người có điều gì cứ nói ra đi, nếu ta sai thật hoặc người trách gia gia ta không chịu lượng thứ,

người nói rõ ra đi, cũng không cần người động thủ, ta lập tức đâm kiếm tự vận.

Soạt một tiếng cô rút kiếm ra. Doanh Doanh thẳm nghĩ: Cô ta sắp bị Lâm Bình Chi bức tử, ta phải cứu mới được. Cô bước nhanh đến gần xe để tiện nhảy ra cứu. Lâm Bình Chi lại nói:

- Ta... ta...

Qua một lúc sau, gã thở dài nói:

- Không phải người sai, mà là ta không tốt.

Nhạc Linh San khóc thút thít, vừa e thẹn, vừa sốt ruột lại vừa đau khổ. Lâm Bình Chi nói:

- Được ta sẽ nói cho người hiểu.

Nhạc Linh San nói:

- Người đánh ta cũng được, giết ta cũng được, chứ đừng để ta ngờ vực mãi.

Lâm Bình Chi nói:

- Người đã thành thật đối với ta, thì ta cũng nói rõ với người, để người từ đây được yên tâm.

Nhạc Linh San hỏi:

- Tại sao?

Lâm Bình Chi nói:

- Tịch tà kiếm pháp nhà họ Lâm ta, xưa nay rất nổi danh trong võ lâm. Dư Thương Hải và gia gia của người đều là chủ腦 môn của một phái, tức đã giỏi về kiếm pháp rồi nhưng cũng muốn tìm trăm phương

ngàn kế để cướp đoạt kiếm phổ nhà ta. Nhưng võ công của gia gia tại sao lại thấp như vậy? Gia gia mặc cho người coi thường mà hoàn toàn không thể phản kháng là tại sao?

Nhạc Linh San nói:

- Có lẽ là vì công công lão nhân gia tính không thích luyện võ, hoặc là từ nhỏ thân thể đã yếu nhược. Đệ tử thể gia trong võ lâm chưa chắc ai cũng có võ công cao cường.

Lâm Bình Chi nói:

- Không phải. Gia gia của ta kiếm pháp không cao, cũng chẳng qua là học chưa đến nơi, chứ không phải nội công kém cỏi, kiếm pháp kém. Nhưng Tịch tà kiếm pháp gia gia dạy cho ta, căn bản là sai từ đầu đến cuối, chẳng dùng được gì.

Nhạc Linh San trầm ngâm nói:

- Chuyện này... chuyện này thật kỳ lạ.

Lâm Bình Chi nói:

- Kỳ thực, nói ra cũng không kỳ lạ. Người có biết tông tổ Viễn Đồ Công của ta là ai không?

Nhạc Linh San đáp:

- Ta không biết.

Lâm Bình Chi nói:

- Tông tổ vốn là một hòa thượng.

Nhạc Linh San nói:

- Thì ra là người xuất gia. Có những anh hùng võ lâm, trên giang hồ sáng lập ra sự nghiệp oanh liệt,

lúc về già chán ngán sự đời nên xuất gia làm hòa thượng.

Lâm Bình Chi nói:

- Không phải. Tăng tổ của ta không phải già rồi mới xuất gia, tăng tổ làm hòa thượng trước, sau đó mới hoàn tục.

Nhạc Linh San nói:

- Anh hùng hào kiệt, lúc thiếu niên làm hòa thượng cũng không phải là không có. Chu Nguyên Chương Thái tổ hoàng đế khai quốc triều Minh, lúc còn nhỏ đã từng ở chùa Hoàng Giác xuất gia làm tăng.

Doanh Doanh thầm nghĩ: Nhạc cô nương biết trượng phu bụng dạ hẹp hòi, cô ta không những không dám nói câu làm phật ý gã mà còn vuốt đuôi theo nữa.

Hồi 144

Học Tịch tà thì phải tự cung

Nhạc Linh San nói:

- Tăng tổ Viễn Đồ Công của chúng ta lúc còn trẻ đã từng xuất gia, chắc gia gia đã nói với Bình đệ điều này.

Lâm Bình Chi nói:

- Gia gia của ta chưa bao giờ nói và e rằng gia gia cũng không biết. Tòa Phật đường ở trong ngôi nhà cũ ngõ Hương Dương cửa nhà ta tại thành Phúc Châu là nơi đêm hôm đó ta và người cùng đến.

Nhạc Linh San nói:

- Đúng vậy.

Lâm Bình Chi nói:

- Tịch tà kiếm phổ tại sao lại chép trên áo cà sa? Là vì tăng tổ nguyên là hòa thượng, sau khi thấy được

kiếm phổ, đã lên chép lên trên cà sa để đem về. Khi tăng tổ hoàn tục, xây dựng trong nhà một tòa Phật đường, ngày ngày không dám quên lễ kính Bồ Tát.

Nhạc Linh San nói:

- Bình đệ suy luận rất có lý. Nhưng không chừng có một vị cao tăng nào đó đem kiếm phổ truyền cho Viễn Đồ Công mà bộ kiếm phổ này vốn đã viết trên áo cà sa. Viễn Đồ Công có được bộ kiếm phổ này một cách quang minh chính đại.

Lâm Bình Chi nói:

- Không phải.

Nhạc Linh San nói:

- Bình đệ đã suy đoán như vậy thì chắc không sai.

Lâm Bình Chi nói:

- Không phải là ta suy đoán mà do Viễn Đồ Công đã viết lại trên áo cà sa.

Nhạc Linh San nói:

- Ủa, thì ra là như vậy.

Lâm Bình Chi nói:

- Phía dưới tầng tổ ghi rõ: Tầng tổ vốn là hòa thượng trong chùa ngẫu nhiên có cơ duyên nghe kiếm phổ tự miệng người khác nói ra nên chép lại trên cà sa. Tầng tổ trịnh trọng răn cấm rằng môn kiếm pháp này rất âm tổn hiểm độc, người tu luyện sẽ bị tuyệt tử tuyệt tôn. Tầng ni cũng không nên luyện nó, bởi vì rất tổn thương lòng từ bi của nhà Phật; người tục gia càng vạn lần không nên luyện.

Nhạc Linh San nói:

- Nhưng tăng tổ đã luyện rồi.

Lâm Bình Chi nói:

- Lúc đó ta cũng nghĩ như ngươi. Kiếm pháp này dù quá tàn độc không nên tu luyện, nhưng tại sao sau khi Viễn Đồ Công luyện rồi cũng lấy vợ sinh con nối dõi tông đường?

Nhạc Linh San nói:

- Đúng vậy. Nhưng cũng có thể tăng tổ lấy vợ sinh con trước rồi mới học được kiếm pháp sau.

Lâm Bình Chi nói:

- Quyết không phải như vậy. Người luyện võ trong thiên hạ dù anh hùng bản lĩnh đến đâu, định lực cao cường thế nào, hễ gặp được kiếm phổ quyết không thể không dựa vào đó mà diễn thử một chiêu. Sau khi thử chiêu thứ nhất, thì quyết thử chiêu thứ hai; sau khi thử chiêu thứ hai thì thử luôn chiêu thứ ba. Hễ không thấy kiếm phổ thì thôi, thấy rồi thì nhất định sẽ say mê, khó cưỡng lại được, phải tìm cách luyện cho được từ đầu đến cuối. Dù họ biết rõ tương lai sẽ có hậu hoạn rất lớn, họ cũng bỏ mặc.

Doanh Doanh nghe đến đây trầm nghĩ: Gia gia đã từng nói Tịch tà kiếm phổ này cùng chung một nguồn gốc với Quỷ hoa bảo điển của bốn giáo, nguyên lý căn bản cũng chỉ là một. Chẳng trách kiếm pháp của Nhạc Bất Quần và Lâm Bình Chi giống Đông Phương Bất Bại đến vậy.

Cô lại nghĩ: Gia gia nói luyện công phu trên Quỷ hoa bảo điển chỉ có hại chứ không có lợi. Gia gia biết người học võ hễ thấy được võ học bí cấp có nội dung tinh thâm, dù biết rõ luyện nó có hại nhưng cũng sẽ dần thân vào bẫy, khó rút ra được. Gia gia vì vậy không mở ra xem bảo điển, dù biết gia gia tài trí hơn người. Thật là thượng sách.

Trong đầu cô bỗng lóe lên một ý nghĩ: Vậy tại sao gia gia lại đem truyền cho Đông Phương Bất Bại?

Cô nghĩ đến điểm này, tự nhiên hiểu ra: Thì ra lúc đó gia gia đã nhìn thấy được mưu đồ đen tối của Đông Phương Bất Bại nên truyền bảo điển cho lão, có ý đưa lão vào bẫy. Nhưng Hưởng thúc thúc cho rằng gia gia cả tin, bị Đông Phương Bất Bại che mắt, không còn sáng suốt. Kỳ thực, con người tinh minh lợi hại như gia gia làm sao có thể hồ đồ như vậy? Chẳng qua người tính không bằng trời tính, Đông Phương Bất Bại hạ thủ trước nên thắng, đem gia gia nhốt ở dưới đáy Tây Hồ. Tâm địa của lão cũng chưa đến nỗi tàn ác, nếu lão cho một đao giết gia gia hoặc dặn không cho gia gia ăn cơm thì đâu có cơ hội báo thù tuyệt hận? Kỳ thực, bọn ta có giết được Đông Phương Bất Bại cũng là chuyện rất may mắn, nếu không có Xung lang trợ thủ; gia gia, Hưởng thúc thúc, Thượng Quan Vân và ta, cả bốn người vừa xông lên thì đã bị Đông Phương Bất Bại giết hết rồi. Nếu không có Dương Liên Đình ở bên làm loạn tâm thần lão thì Đông Phương Bất Bại vẫn không bại.

Cô nghĩ đến đây bất giác cảm thấy thương xót Đông Phương Bất Bại. Cô lại nghĩ tiếp: Sau khi giam cầm gia gia ta, lão đối đãi với ta thật không tệ, lẽ số

chu đáo. Ta ở trong Nhật Nguyệt thần giáo có khác gì công chúa, nương nương. Hôm nay gia gia thân sinh của ta làm giáo chủ, mà ngược lại ta không có quyền thế oai phong như ngày xưa. Ôi, ngày nay ta đã có Xung lang rồi, còn muốn có quyền thế oai phong để làm gì nữa?

Cô hồi tưởng đến chuyện cũ, nghĩ đến thâm kế của phụ thân, bất giác ngậm kinh hãi: Cho đến hôm nay gia gia vẫn chưa đồng ý đem pháp môn tán công truyền cho Xung lang. Nội thể của Xung lang tích tụ những luồng chân khí dị chủng của người khác, không thể phát tán thì hậu hoạn càng lúc càng đến gần, sớm muộn cũng tất sinh ra đại họa. Gia gia nói rằng chỉ cần Xung lang gia nhập thần giáo, không những gia gia lập tức truyền pháp môn này cho Xung lang mà còn tuyên bố với giáo chúng lập Xung lang làm người thừa kế giáo chủ sau này. Nhưng Xung lang vẫn không chịu cúi đầu khuất phục, thật là rắc rối vô cùng.

Cô chợt vui chợt buồn, đứng lặng yên trong ruộng lúa, tuy suy nghĩ lung tung, nhưng nghĩ đi suy lại cũng chỉ là nghĩ về Lệnh Hồ Xung.

Lúc này Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San cũng lặng yên không nói. Qua một lúc sau, Lâm Bình Chi nói:

- Viễn Đồ Công sau khi thấy kiếm phổ thì luyện ngay.

Nhạc Linh San nói:

- Bộ kiếm pháp này dù có gây ra họa hoạn thật cũng quyết không phát tác ngay, có thể sau khi luyện

tám hoặc mười năm mới có hậu quả chẳng lành. Viễn Đồ Công lấy vợ sinh con, đương nhiên là trước khi họa hoạn phát tác.

Lâm Bình Chi nói:

- Không... phải... vậy.

Ba chữ này gã kéo dài ra, nhưng trong ngữ khí lại không có chút gì do dự. Gã ngừng một lúc rồi nói:

- Lúc đầu ta cũng nghĩ như ngươi, nhưng được mấy ngày thì biết mình nghĩ không phải. Ông nội của ta không phải là con ruột của Viễn Đồ Công mà chỉ là con nuôi của Viễn Đồ Công. Viễn Đồ Công lấy vợ sinh con chỉ là để che tai mắt người.

Nhạc Linh San a một tiếng, run run nói:

- Che tai mắt người ư? Vậy... vậy là vì sao?

Lâm Bình Chi hừ một tiếng không đáp, qua một lúc mới nói:

- Lúc ta gặp được kiếm phổ thì ngày thành thân với người đã đến gần. Ta đã mấy lần muốn đợi sau khi thành thân với người, làm vợ chồng thật, mới bắt đầu luyện kiếm phổ. Nhưng chiêu thức pháp môn ghi trong kiếm phổ khiến cho bất cứ người học võ nào cũng không thể cưỡng lại được. Cho nên ta tự thiện để luyện kiếm.

Nhạc Linh San thất thanh nói:

- Người... người tự... tự thiện để luyện kiếm ư?

Lâm Bình Chi trầm giọng nói:

- Đúng vậy. Pháp quyết đầu tiên của Tịch tà kiếm pháp là: "Vô lâm xưng hùng, dẫn đao tự cung".

Nhạc Linh San hỏi:

- Tại sao lại phải... như vậy?

Lâm Bình Chi đáp:

- Luyện Tịch tà kiếm pháp là phải tự luyện nội công nhập thủ. Nếu không tự thiên thì lập tức bị lửa đục thiêu đốt, bị tẩu hỏa nhập ma, chết cứng ra.

Nhạc Linh San nói:

- Thì ra là vậy.

Tiếng cô nói rất nhỏ dường như không nghe được. Doanh Doanh cũng thầm nói: Thì ra là vậy.

Bây giờ cô mới hiểu tại sao Đông Phương Bất Bại một đời kiêu hùng, võ công vô địch thiên hạ mà lại mặc trang phục của phụ nữ, cầm kim khâu thêu thùa, đối với gã râu xồm khô ngô thúi tha không ai chịu nổi như Dương Liên Đình lại chết mê chết mệt như vậy. Thì ra là vì lão luyện thứ võ công tà môn này, đã biến thành người ái nam ái nữ.

Nhạc Linh San khóc thút thít nói:

- Năm xưa Viễn Đồ Công giả vờ lấy vợ sinh con, là vì để che tai mắt người. Người... người cũng là...

Lâm Bình Chi nói:

- Đúng vậy. Sau khi ta tự thiên vẫn thành thân kết hôn với người cũng là để che tai mắt người. Nhưng

ta chỉ muốn che tai mắt một mình gia gia ngươi mà thôi.

Nhạc Linh San khóc thút thít nho nhỏ. Lâm Bình Chi nói:

- Ta đã nói thật với ngươi tất cả, ngươi có thông hận ta đến thấu xương thì đi đi.

Nhạc Linh San nghẹn ngào nói:

- Ta không thông hận ngươi. Vì ngươi ở tình thế bất buộc, không có cách nào khác. Ta chỉ hận... người năm xưa đã viết ra bộ Tịch tà kiếm phổ này. Tại sao... tại sao lại muốn hại người như vậy?

Lâm Bình Chi cười hì hì nói:

- Vị tiền bối anh hùng này là một thái giám.

Nhạc Linh San ừ một tiếng, nói:

- Chắc... chắc gia gia ta... cũng... cũng làm giống như ngươi...

Lâm Bình Chi nói:

- Đã luyện kiếm pháp này thì làm sao có ngoại lệ. Gia gia ngươi làm chương môn một phái, nếu có người biết lão vung kiếm tự thiên mà đồn ra ngoài há không phải là trò cười cho thiên hạ? Cho nên nếu lão biết ta luyện môn kiếm pháp này thì sẽ giết ta cho bằng được. Mấy lần lão tra hỏi ngươi xem ta đối xử với ngươi thế nào là để muốn biết đích xác ta có tự thiên bộ phận sinh dục hay không. Ví như lúc đó ngươi nói mấy câu oán hận ta thì tính mạng ta đã không còn nữa.

Nhạc Linh San nói:

- Bây giờ thì gia gia biết rồi.

Lâm Bình chi nói:

- Ta giết Dư Thương Hải và Mộc Cao Phong, tin này trong vài ngày thì đồn khắp võ lâm.

Gã nói với vẻ rất đắc ý. Nhạc Linh San nói:

- Theo như người nói, chỉ e... chỉ e gia gia ta không buông tha người. Chúng ta phải đi đâu trốn mới được?

Lâm Bình Chi lấy làm lạ hỏi:

- Chúng ta ư? Người đã biết ta tàn phế như vậy mà còn muốn theo ta để làm gì nữa?

Nhạc Linh San nói:

- Chuyện này đương nhiên rồi. Bình đệ, tấm chân tình của ta đối với Bình đệ vẫn... vẫn không đổi thay. Bình đệ một thân một mình đơn độc rất đáng thương...

Cô nói chưa hết câu, đột nhiên á lên một tiếng, lộn ra khỏi xe, dường như bị Lâm Bình Chi đánh cho một chưởng. Lâm Bình Chi tức giận quát:

- Ta không cần người thương hại. Ai cần người thương hại ta? Lâm Bình Chi kiếm thuật đã thành thì còn sợ gì nữa? Đợi sau khi mất ta sáng lại, Lâm Bình Chi này sẽ xưng bá thiên hạ. Cái gì Nhạc Bất Quần, Lệnh Hồ Xung; cái gì Phương Chứng hòa thượng, Xung Hư đạo trưởng đều không phải là đối thủ của ta.

Doanh Doanh thắm tức giận nghĩ: Đợi người sáng mắt lại ư? Hừ, mắt của người mà sáng lại được sao?

Trước đây Lâm Bình Chi gặp nhiều bất hạnh, cô cũng thương cảm gã, đến khi nghe gã đối với vợ bạc tình bạc nghĩa, lại cuồng vọng tự đại, cô không kìm được sự khinh miệt nữa.

Nhạc Linh San thở dài nói:

- Người đi tìm một nơi nào đó tạm thời ẩn tránh, dưỡng mắt cho khỏi rồi tính sau.

Lâm Bình Chi nói:

- Ta tự có cách đối phó với gia gia của người.

Nhạc Linh San nói:

- Chuyện này nói ra khó nghe lắm. Người không nói ra thì gia gia cũng không để tâm tới người làm gì đâu.

Lâm Bình Chi cười nhạt nói:

- Hừ, đối với con người của gia gia người ta biết rõ hơn người nhiều. Ngày mai hễ ta gặp người nào thì ta liền nói toẹt ra chuyện Nhạc Bất Quần tự thiên...

Nhạc Linh San vội nói:

- Tại sao phải vậy? Người không phải...

Lâm Bình Chi nói:

- Tại sao ư? Đó là biện pháp để bảo toàn tính mạng cho ta. Ta gặp người thì nói, không bao lâu sẽ truyền đến tai gia gia người. Nhạc Bất Quần đã biết ta nói ra thì không thể giết ta để diệt khẩu, mà

ngược lại còn tìm trăm phương nghìn kế để bảo toàn tính mạng cho ta nữa.

Nhạc Linh San nói:

- Cách nghĩ của người thật kỳ lạ.

Lâm Bình Chi nói:

- Có gì đâu mà kỳ lạ? Gia gia của người có tự thiên hay không thì không ai có thể nhìn ra được. Râu của lão rụng rồi thì có thể dùng râu giả dán lên, người ngoài không khỏi bán tin bán nghi. Nhưng nếu ta bỗng nhiên chết một cách không rõ ràng thì ai ai cũng sẽ nói là do Nhạc Bất Quần giết, đây gọi là dùng vải thưa mà che mắt thánh.

Nhạc Linh San thở dài lặng yên không nói. Doanh Doanh thầm nghĩ: Con người của Lâm Bình Chi rất nhạy bén, thật là lợi hại. Nhạc cô nương bị kẹt ở giữa, thật khó xử. Nếu cô không cản Lâm Bình Chi thì thanh danh phụ thân cô không khỏi bị tổn hại, nhưng nếu cô tìm cách cản trở thì sẽ nguy cấp tính mạng trượng phu.

Lâm Bình Chi nói:

- Dù hai mắt ta từ nay bị mù, nhưng mối đại thù của phụ mẫu đã trả xong, quyết không hối hận. Hôm đó Lệnh Hồ Xung nói lại di ngôn của gia gia tả di vật của tổ tông trong ngôi nhà cũ ngõ Hướng Dương vạn lần không được mở ra xem vì đây là di huấn của tăng tổ truyền lại. Bây giờ ta đã xem kỹ rồi, tuy không tuân theo tổ huấn, nhưng đã trả được thù cho phụ

mẫu. Nếu không làm như vậy thì người khác đều cho rằng Tịch tà kiếm pháp nhà họ Lâm ta chỉ có hư danh; tổng tiêu đầu mấy đời của Phước Oai tiêu cục đều là những kẻ giả danh lừa bịp thiên hạ.

Nhạc Linh San nói:

- Lúc đó người và gia gia đều nghi ngờ đại sư ca, nói đại sư ca lấy Tịch tà kiếm phổ nhà họ Lâm người, nói đại sư ca bóp méo di ngôn của gia gia người...

Lâm Bình Chi nói:

- Ta trách lầm hán thì có sao đâu? Lúc đó ngay cả chính người cũng nghi ngờ như vậy mà!

Nhạc Linh San thở dài nói:

- Người và đại sư ca biết nhau chưa bao lâu, người nghi ngờ như vậy cũng là chuyện thường. Nhưng gia gia và ta thì không nên nghi ngờ đại sư ca. Trên đời này, người duy nhất luôn tin tưởng đại sư ca chỉ có một mình má má thôi.

Doanh Doanh trầm nghĩ: Ai nói chỉ có một mình má má của người?

Lâm Bình Chi cười nhạt nói:

- Má má người rất thương yêu Lệnh Hồ Xung. Vì tiểu tử này mà phụ mẫu người không biết đã đấu khẩu với nhau bao nhiêu lần.

Nhạc Linh San ngạc nhiên hỏi:

- Gia gia má má ta vì đại sư ca mà đấu khẩu ư?

Gia Gia má má ta xưa nay chưa bao giờ đấu khẩu với nhau, tại sao người biết?

Lâm Bình Chi cười nhạt nói:

- Xưa nay không hề đấu khẩu ư? Đó chỉ là bề ngoài thôi. Ngay cả chuyện này, Nhạc Bất Quần cũng đeo cái mặt nạ ngụy quân tử. Chính tai ta nghe rất rõ, chẳng lẽ là giả sao?

Nhạc Linh San nói:

- Ta không nói là giả, nhưng ta thấy rất kỳ lạ. Tại sao ta không hề nghe mà người lại nghe được?

Lâm Bình Chi nói:

- Bây giờ ta nói cho người biết cũng chẳng hề gì. Hôm đó ở Phúc Châu, hai người phái Tung Sơn cướp áo cà sa đem đi. Hai người đó bị Lệnh Hồ Xung giết chết, áo cà sa bị Lệnh Hồ Xung đoạt lại được. Nhưng lúc đó hắn bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh, ta lục soát trên người hắn nhưng áo cà sa không biết đã biến đâu mất.

Nhạc Linh San nói:

- Thì ra lúc ở thành Phúc Châu, người đã lục soát thân thể đại sư ca?

Lâm Bình Chi nói:

- Đúng vậy. Thì đã sao nào?

Nhạc Linh San nói:

- Không sao cả.

Doanh Doanh trầm nghĩ: Nhạc cô nương mà đi theo tên tiểu tử gian xảo hung hiểm, bốp chát như quỷ sứ thì suốt đời chỉ khổ thôi. Bỗng cô lại nghĩ: Ta ở đây lâu như vậy, chắc Xung ca lo lắng lắm.

Cô lắng tai không nghe gì hết, đoán rằng Lệnh Hồ Xung vẫn bình an vô sự.

Lâm Bình Chi nói tiếp:

- Áo cà sa đã không ở trên người Lệnh Hồ Xung nhất định là bị gia gia người lấy rồi. Từ Phúc Châu trở về Hoa Sơn, ta đã âm thầm theo dõi. Gia gia người che giấu thật tài, không để lộ ra chút sơ hở nào cả. Rồi gia gia người bị bệnh, nhưng không ai biết khi lão thấy được Tịch tà kiếm phổ trên cà sa liền tự thiến để luyện kiếm. Trên đường mọi người ở một chỗ nên ta không dám thám thính động tĩnh của phụ mẫu người. Vừa về Hoa Sơn, mỗi đêm ta đều núp ở trên vách đá bên phòng ngủ của gia gia má má người, muốn nghe lời nói của hai người để biết được chỗ giấu bộ kiếm phổ.

Nhạc Linh San nói:

- Mỗi đêm người đều núp ở trên vách đá ư?

Lâm Bình Chi nói:

- Đúng vậy.

Nhạc Linh San lại hỏi lại:

- Mỗi đêm ư?

Doanh Doanh không nghe câu trả lời của Lâm Bình Chi, nghĩ rằng gã chỉ gạt đầu.

Nhạc Linh San thở dài nói:

- Người thật có nghị lực.

Lâm Bình Chi nói:

- Vì nóng lòng trả thù, không thể không làm vậy.

Nhạc Linh San khẽ ừ một tiếng. Lâm Bình Chi nói:

- Ta theo dõi mười mấy đêm liền, đều không nghe được chuyện gì khác lạ. Nhưng một đêm ta nghe má má người nói: "Sư ca, tiểu muội cảm thấy gần đây thần sắc của sư ca khác lạ, có phải là do luyện Tử hà thần công có chút rắc rối không? Đừng quá cầu tinh tiến, khiến cho dễ xảy ra tai họa." Gia gia của người cười một tiếng rồi nói: "Đâu có, luyện công rất thuận lợi". Má má người nói: "Sư ca đừng giấu tiểu muội. Tại sao gần đây giọng nói của sư ca biến đổi, vừa lạnh lẽo vừa cao giống như tiếng phụ nữ?". Gia gia người nói: "Nói vậy, giọng nói của ta xưa nay như vậy mà". Ta nghe lão nói câu này, thanh âm eo éo, quả thật giống phụ nữ đang tức giận. Má má người nói: "Còn nói là không thay đổi ư? Trong đời sư ca chưa bao giờ nói với tiểu muội như vậy cả. Hai vợ chồng ta sống đã nhiều năm, sư ca có chuyện gì nan giải, sao còn giấu tiểu muội?". Gia gia người nói: "Có chuyện gì nan giải đâu? Ừ, cuộc đại hội ở Tung Sơn không còn xa nữa, Tả Lãnh Thiền có ý đồ thôn tính bốn phái, dã tâm của hắn đã được phơi bày rồi. Ta... ta vì chuyện này mà lo lắng." Má má người nói: "Tiểu muội biết không phải là vì chuyện này". Gia gia người lại tức giận,

xăng giọng nói: “Sư muội quá đa nghi. Ngoài chuyện ấy ra, còn có chuyện gì nữa?” Má má người nói: “Tiểu muội nói ra, xin sư ca đừng giận. Tiểu muội biết sư ca đổ tội oan cho Xung nhi”. Gia gia người nói: “Xung nhi? Hắn đã kết giao với người Ma giáo; lại kết tư tình với cô nương họ Nhậm trong Ma giáo; thiên hạ đều biết, có gì oan uổng cho hắn?”.

Doanh Doanh nghe thuật lại lời nói của Nhạc Bất Quần nhắc đến mình lại có mấy chữ “kết tư tình thiên hạ đều biết”. Mặt cô nóng lên, nhưng lòng trời dậy một tình cảm êm dịu.

Lâm Bình Chi nói tiếp:

- Má má người nói: “Hắn kết giao với người trong Ma giáo, đương nhiên là không oan rồi. Tiểu muội nói sư ca đổ oan cho hắn lấy cấp Tịch tà kiếm phổ của Bình nhi”. Gia gia người nói: “Chẳng lẽ kiếm phổ không phải do hắn lấy cấp sao? Kiếm thuật của hắn tiến triển một cách đột ngột, so với sư muội và ta còn cao mình hơn. Sư muội không phải là không thấy”. Má má người nói: “Nhất định là hắn đã gặp được cơ duyên nào khác. Tiểu muội đoán chắc hắn quyết không lấy Tịch tà kiếm phổ. Xung nhi tính phóng túng, ưa náo nhiệt, không nghe lời giáo huấn của sư ca và tiểu muội là có. Nhưng từ nhỏ hắn đã quang minh lỗi lạc, quyết không làm những chuyện lén lút. Từ lúc San nhi có tình cảm với Bình nhi, bỏ rơi hắn, hắn là người rất kiêu ngạo, dù Bình nhi hai tay dâng kiếm phổ cho hắn, hắn cũng quyết không thềm lấy”.

Doanh doanh nghe đến đây, lòng vui mừng không tả, mong sao có thể ôm lấy Nhạc phu nhân để cảm tạ

tấm lòng bà. Cô nghĩ không uổng công bà đã nuôi dưỡng Xung ca từ nhỏ đến lớn; cả phái Hoa Sơn chỉ có một mình bà mới thật hiểu con người của Xung ca. Cô lại nghĩ bà nói mấy câu này nếu có cơ duyên gặp bà cô sẽ báo đáp tấm lòng của bà.

Lâm Bình Chi nói tiếp:

- Gia gia người hừ một tiếng rồi nói: "Sư muội nói như vậy thì việc chúng ta trục xuất tiểu tử Lệnh Hồ Xung ra khỏi môn tường dường như khiến cho sư muội hối hận". Má má người nói: "Hắn vi phạm môn quy, sư ca chấp hành tổ huấn, thanh lý môn hộ, không ai có thể dị nghị. Nhưng sư ca nói hắn kết giao với tả đạo, tội danh đã đủ, hà tất phải đổ oan cho hắn ăn trộm kiếm phổ nữa? Kỳ thực sư ca biết rõ hắn hơn tiểu muội nhiều. Sư ca biết hắn không lấy Tịch tà kiếm phổ của Bình nhi". Gia gia của người la lên: "Ta làm sao biết được? Ta làm sao biết được?".

Thanh âm của Lâm Bình Chi cũng vừa cao vừa lạnh lạnh, lại bắt chước tiếng quát của Nhạc Bất Quần. Trong đêm tĩnh lặng, thanh âm ấy giống như tiếng cú vọ kêu, bắt giác Doanh Doanh nổi cả gai ốc.

Một lúc sau gã nói:

- Má má người từ từ nói: "Đương nhiên sư ca biết rõ bộ kiếm phổ này là do sư ca lấy". Gia gia người tức giận gầm lên: "Sư... sư muội nói... là ta...". Nhưng lão chỉ nói vài tiếng liền im miệng. Thanh âm của má má người rất bình tĩnh nói: "Hôm đó, Xung nhi bị thương hôn mê, lúc tiểu muội cầm máu trị thương cho hắn,

thấy trên người hắn có chiếc áo cà sa viết đầy chữ, dường như là một loại kiếm phổ. Ngày hôm sau, tiểu muội rửa vết thương đổi thuốc cho hắn thì chiếc áo cà sa đã biến mất. Lúc đó Xung nhi còn hôn mê chưa tỉnh, ngoài sư ca và tiểu muội ra không ai được vào phòng. Mà chiếc áo cà sa này không phải tiểu muội lấy”.

Nhạc Linh San ghen ngào nói:

- Gia gia ta... gia gia ta...

Lâm Bình Chi nói:

- Gia gia ngươi mấy lần nói chen vào, nhưng chỉ nói vài tiếng ảm ố thì im miệng. Giọng của má má ngươi dần dần ôn hòa nói: “Sư ca, kiếm thuật của phái Hoa Sơn ta đã có chỗ độc đáo; khí công Tử hà thần công đã bất phạm, lấy nó mà tranh hùng với người cũng đủ để vang danh trong giang hồ, đâu cần đi học kiếm thuật của phái khác. Nhưng gần đây đã tâm tham vọng của Tả Lãnh Thiền mưu đồ thôn tính bốn phái. Phái Hoa Sơn trong tay sư ca thì nói gì cũng không thể để rơi vào tay hắn được. Chúng ta liên thủ với ba phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hằng Sơn; lấy bốn phái đấu với một phái của hắn vẫn còn chiếm được sáu phần thắng. Dù không thắng đi nữa thì mọi người cũng kịch đấu một trận oanh liệt, chết ở Tung Sơn không có sao, có xuống dưới cửu tuyền cũng không xấu hổ với liệt tổ liệt tông của phái Hoa Sơn”.

Doanh Doanh nghe đến đây, khen thắm: Nhạc phu nhân quả đúng là vị nữ trung hào hiệp, so với trượng phu, bà có cốt cách hơn nhiều.

Nhạc Linh San nói:

- Má má ta nói mấy câu này thật có lý.

Lâm Bình Chi cười nhạt nói:

- Nhưng lúc đó gia gia ngươi đã được kiếm phổ của nhà ta, mở ra luyện rồi, đâu còn chịu nghe lời khuyên của sư nương.

Đột nhiên gã xưng hai tiếng “sư nương” đủ thấy trong lòng gã đối với Nhạc phu nhân chưa mất đi sự kính trọng. Gã nói tiếp:

- Lúc đó gia gia ngươi nói: “Lời nói sư muội chỉ là kiến thức của đàn bà hữu dụng vô mưu, uống phí tính mạng vô ích. Phái Hoa Sơn ta sẽ bị Tả Lãnh Thiền nuốt trọn, sau khi chết, ta chưa chắc còn mặt mũi mà đi gặp liệt tổ liệt tông phái Hoa Sơn”. Má má ngươi lặng yên không nói, chỉ than: “Sư ca đã khổ tâm lo âu vì muốn bảo toàn bốn phái, chuyện này tiểu muội không thể trách sư ca. Nhưng... nhưng luyện Tịch tà kiếm pháp đó chỉ có hại chứ không có lợi. Nếu không thì tại sao con cháu nhà họ Lâm không học thứ kiếm pháp này, đến nỗi bị người ta bức đến bước đường cùng? Tiểu muội khuyên sư ca hãy dừng ngựa bên vực thẳm, đừng nên luyện nữa”. Gia gia ngươi lớn tiếng nói: “Tại sao sư muội biết ta đang luyện Tịch tà kiếm pháp? Sư muội... sư muội... đã nhìn lên ta phải không?” Má má ngươi nói: “Tiểu muội cần gì phải nhìn lên mới biết?”. Gia gia ngươi lớn tiếng nói: “Sư muội nói đi, nói đi”. Lão nói tuy gắt gỏng, thanh âm tuy lớn nhưng hiển nhiên đã nhụt chí. Má má ngươi nói: “Giọng nói của sư ca đã hoàn toàn biến đổi, ai ai cũng biết, chẳng lẽ chính sư ca không cảm thấy vậy sao?”.

Gia gia người còn cố biện bác: “Ta xưa nay là như vậy mà.” Má má người nói: “Mỗi buổi sáng trong chốn sư ca thường rót lại rất nhiều râu...”. Gia gia người la lên, nói: “Sư muội nhìn thấy rồi sao?”. Giọng nói rất kinh sợ. Má má người, nói: “Tiểu muội đã thấy lâu rồi mà vẫn không nói. Sư ca dán râu giả, có thể che giấu được người ngoài nhưng làm sao che giấu được người chốn gối mấy chục năm với sư ca được?”. Gia gia người biết chuyện đã bị bại lộ, không thể biện bạch được nữa, một lúc lâu mới hỏi: “Người ngoài có ai biết không?” Má má người nói: “Không có”. Gia gia người hỏi: “San nhi thì sao?”. Má má người nói: “San nhi cũng không biết.” Gia gia người hỏi: “Bình nhi chắc cũng không biết?”. Má má người nói: “không biết”. Gia gia người nói: “Được, ta nghe lời khuyên của sư muội. Tắm áo cà sa này ngày mai chúng ta tìm cách đưa cho Bình nhi, rồi từ từ nghĩ cách rửa oan cho Lệnh Hồ Xung. Đường kiếm pháp này từ nay ta không luyện nữa”. Má má người vô cùng vui mừng nói: “Thật hay biết mấy. Nhưng kiếm phổ này đối với người có hại, sao có thể để Bình nhi thấy được? Hay ta hủy đi là hơn”.

Nhạc Linh San nói:

- Đương nhiên gia gia không chịu ưng thuận. Nếu gia gia chịu hủy kiếm phổ đi, tất cả sẽ không xảy ra hậu quả như thế này.

Lâm Bình Chi nói:

- Người đoán sai rồi. Lúc đó gia gia người nói: “Hay lắm, ta lập tức hủy kiếm phổ đi”. Ta giật mình

kinh hãi, muốn lên tiếng ngăn cản vì kiếm phổ là vật của nhà họ Lâm ta, dù là có ích hay có hại, gia gia người cũng không có quyền hủy nó đi. Ngay lúc đó nghe tiếng cánh cửa sổ kẹt một tiếng, ta vội thụt đầu xuống, thấy trước mắt hào quang lóe lên. Tấm cà sa bay xuống, cánh cửa sổ liền đóng lại. Thấy tấm cà sa bay qua bên người ta, ta đưa tay đón lấy nhưng cách xa mấy thước nên không chụp được. Lúc đó ta chỉ biết mối thù của phụ mẫu có thể trả được hay không là hoàn toàn trông vào tấm cà sa này. Ta không kể đến sống chết, liền đưa tay phải bám vào vách núi, liều mạng đưa chân trái ra móc, cảm thấy mũi bàn chân dường như đụng đến cà sa, thì liền rút về. Thật may mắn vô cùng, ta lại móc được cà sa, không bị rơi xuống vực Thiên Thanh sâu vạn trượng.

Doanh Doanh nghe gã nói rất rùng rợn. Cô thầm nghĩ: Nếu người không móc được cà sa mới là may mắn cho người.

Nhạc Linh San nói:

- Má má chỉ cho rằng gia gia quảng kiếm phổ xuống vực Thiên Thanh, kỳ thực gia gia đã sớm nhớ thuộc kiếm phổ. Cà sa đối với gia gia là vô dụng, lại để cho người vì vậy mà học được kiếm pháp, phải không ?

Lâm Bình Chi nói:

- Đúng vậy.

Nhạc Linh San nói:

- Đó cũng là ý trời. Trong chốn u minh, lòng trời đã an bài tất cả, muốn người vì vậy mà trả được mối

đại thù của công công và bà bà. Vây... vây... vây cũng hay.

Lâm Bình Chi nói:

- Nhưng có một chuyện mấy ngày nay ta dường như suy nghĩ muốn vỡ đầu mà cũng không hiểu. Tại sao Tả Lãnh Thiên cũng biết sử Tịch tà kiếm pháp?

Nhạc Linh San ồ một tiếng, ngữ âm lạnh nhạt, rõ ràng đối với Tả Lãnh Thiên biết sử Tịch tà kiếm pháp hay không, cô hoàn toàn không để tâm đến. Lâm Bình Chi nói:

- Người không học qua đường kiếm pháp này thì không biết chỗ ảo diệu trong đó. Ngày hôm đó, Tả Lãnh Thiên và gia gia người đại chiến trên Phong Thiên đài, đấu đến lúc sau cùng, hai người sử ra toàn là Tịch tà kiếm pháp. Nhưng kiếm pháp của Tả Lãnh Thiên có vẻ như đúng mà sai, mỗi chiêu đều dường như cố ý muốn thua gia gia người. Coi như kiếm thuật của lão cao minh tinh kỳ, mỗi lúc gặp cực nguy hiểm, lão vội biến kiếm chiêu, mới né tránh được, nhưng sau cùng bị gia gia người đâm mù hai mắt. Nếu như... ừ nếu lão sử Tung Sơn kiếm pháp, bị bại dưới Tịch tà kiếm pháp của gia gia người thì cũng không có gì lạ. Tịch tà kiếm pháp vô địch thiên hạ, Tung Sơn kiếm pháp không thể là địch thủ của nó, làm sao bì kịp. Tả Lãnh Thiên không dẫn đao tự cung, luyện Tịch tà kiếm pháp trật đường cũng không lấy chi làm kỳ. Ta nghĩ không ra là Tịch tà kiếm pháp của Tả Lãnh Thiên từ đâu mà có, tại sao lại học được mà nửa giống nửa không giống?

Gã nói đến đây giọng tràn đầy hoài nghi, rõ ràng lòng bất định.

Doanh Doanh trầm nghĩ: Chẳng có gì đáng nghe nữa cả. Tịch tà kiếm pháp của Tả Lãnh Thiền chắc là học lên từ bốn giáo. Hắn chỉ học được mấy chiêu thức, lại không hiểu pháp môn võ sĩ này. Tịch tà kiếm pháp của Đông Phương Bất Bại so với Nhạc Bất Quần còn lợi hại hơn nhiều. Nếu người thấy được, dù người có đến ba đầu cũng nghĩ không ra đạo lý bên trong.

Cô đang muốn lặng lẽ rút lui, bỗng nghe tiếng vó ngựa từ xa chạy tới. Hơn hai mươi kỵ mã chạy nhanh trên quan đạo.

(Xem tiếp tập 8)

MỤC LỤC

Hồi 127

Luyện bảo điển, Bất bại thành... phụ nữ! 5

Hồi 128

Đấu bốn người, Bất bại mệnh vong 27

Hồi 129

Lệnh Hồ Xung không vào Ma giáo 47

Hồi 130

Lên Tung Sơn, quần hào phó hội 63

Hồi 131

Tả Lãnh Thiên ly gián phái Thái Sơn 97

Hồi 132

Lục Tiên nhục mạ Tả Lãnh Thiên 111

Hồi 133	
<i>Quyết ra tay phá đám bọn Tung Sơn</i>	127
Hồi 134	
<i>Ngũ nhạc phải tử kiếm đoạt soái</i>	149
Hồi 135	
<i>Nhạc Linh San dả bại Thái Sơn, Hành Sơn</i>	183
Hồi 136	
<i>Chịu bị thương cho sư muội vui lòng</i>	201
Hồi 137	
<i>Tả Lãn Thiên mắc hạm Nhạc Linh San</i>	225
Hồi 138	
<i>Nhạc Bất Quân bại lộ thâm mưu.</i>	249

Hồi 139

Lâm Bình Chi vũ nhục Dư Thương Hải 271

Hồi 140

Quyết trả thù, coi vợ cũng như không 289

Hồi 141

Trả đại thù, Bình Chi đui mắt 315

Hồi 142

Giả nông gia, theo dấu Nhạc Lâm 337

Hồi 143

Lâm Bình Chi thống mạ Nhạc Bất Quần 351

Hồi 144

Học Tịch tà thì phải tự cung 367

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
18 Nguyễn Trường Tộ – Hà Nội
ĐT: 8.294685 – Fax: 8.294781

Chịu trách nhiệm xuất bản
NGUYỄN VĂN LƯU

Chịu trách nhiệm bản thảo
NGUYỄN CỬ

Biên tập
BAN BIÊN TẬP

Bìa và trình bày

AZ Design

Sửa bản in
PHÒNG TỔNG HỢP

**NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC &
CÔNG TY VĂN HÓA PHƯƠNG NAM
PHỐI HỢP THỰC HIỆN**

Tiểu ngạo giang hồ - Tập 7

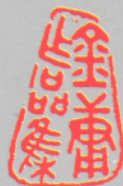
KIM DUNG

In 2000 cuốn, khổ 13 x 19cm tại Xí nghiệp in Công ty Văn hóa Phương Nam. Giấy chấp nhận đăng ký kế hoạch xuất bản số 1257 do Cục xuất bản cấp ngày 31/8/2004 và giấy trích ngang KHXB số 260/VHGP của Nhà xuất bản Văn học ngày 21/9/2004. In xong và nộp lưu chiểu quý I - 2005.

笑傲江湖

金庸

金庸

Tiểu Ngạo Giang Hồ

8

Giá: 175.000 Đ
(giá trọn bộ 8 tập)